James Twining

VULTURUL CU DOUĂ CAPETE

UN HOȚ DE TALIE MONDIALĂ. O COMOARĂ NEPREȚUITĂ. O VÎNĂTOARE FĂRĂ GRANIȚE.

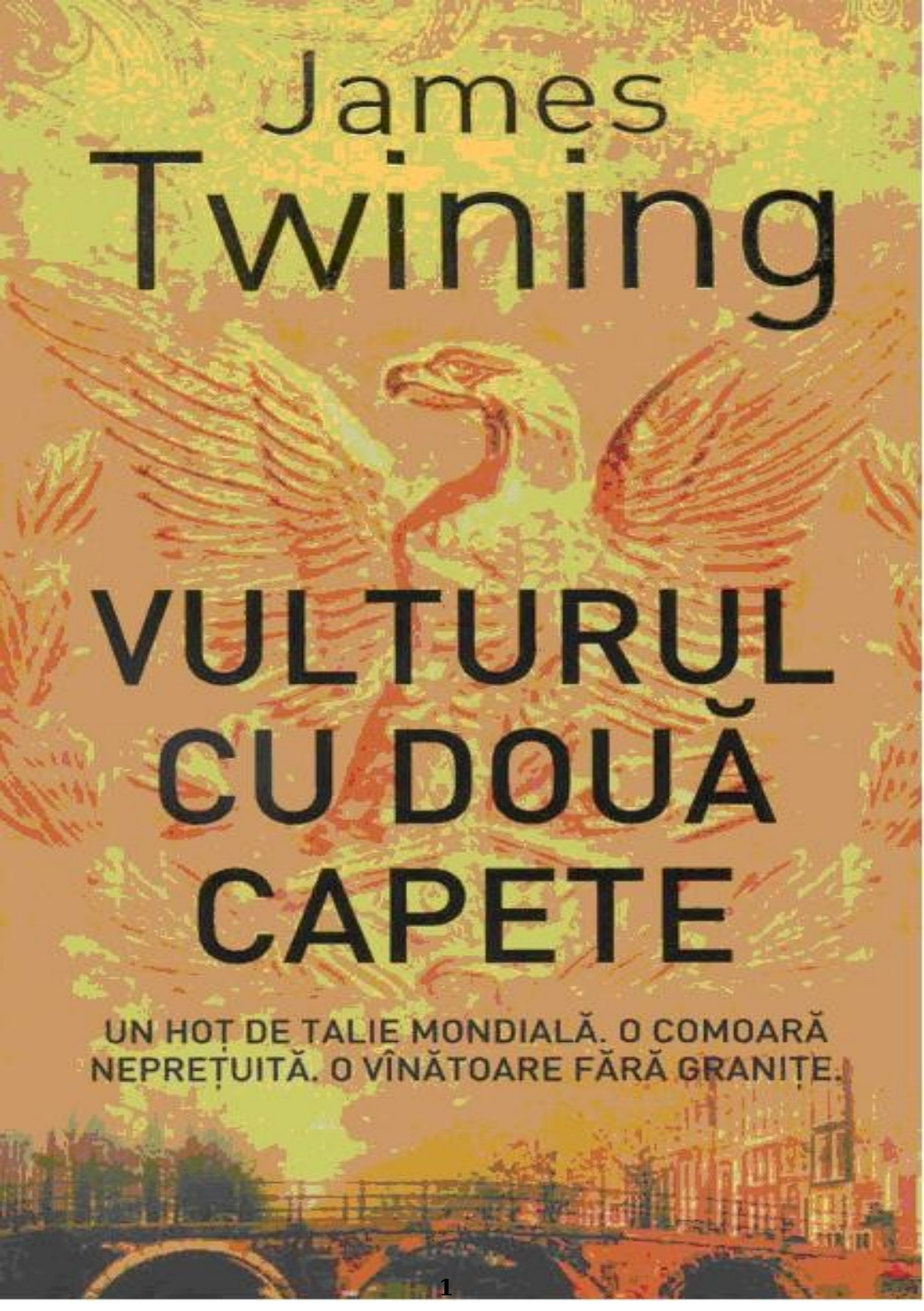

James Twining

VULTURUL CU DOUĂ CAPETE

V.2.0

Traducere de: LAURA BERTEANU

ISBN:
978-973-103-144-6

JAMES TWINING
Double Eagle

Editura RAO
2007

Pentru Victoria, mereu

La, tout n’est qu’ordre et beaute
Luxe, calme et volupte.

Charles Baudelaire, *L’Invitation au Voyage*

MULŢUMIRI

Mulţumirile mele lui Roy, Claire şi Sarah Toft, Bruce Ritchie, David Sale, Jeremy Green, Jeremy Walton, George Hammon, Sean Corbett, Julian Simmons, Charlotte Cameron, Mark Gill, Samantha Axtell, Maria Barrett, Nico Schwartz, Florian Reinaud şi, în mod special, lui Rod Gillett, pentru comentariile, sugestiile şi ajutorul lor nepreţuit. Această carte este cu mult mai bună datorită lor.

Mulţumesc şi impresarilor mei, Jonathan Lloyd şi Evan Thorneycroft de la agenţia Curtis Brown din Londra şi lui George Lucas de la InkWell Management din New York, pentru că mi-au scos la suprafaţă manuscrisul din teancul celorlalte, pentru că au remarcat potenţialul versiunilor mele de început şi pentru că au crezut în mine.

Mulţumiri şi lui Wayne Brookes, nemaipomenitul meu editor, pentru entuziasmul contagios cu care a promovat această carte şi lui Alison Callahan de la HarperCollins US pentru sfaturile şi încrederea ei. De asemenea, mulţumiri lui Lynne Drew, Debbie Collings şi întregii echipe de vânzări, marketing şi creaţie de la HarperCollins, care au fost absolut minunaţi de la început până la sfârşit.

Pentru ajutorul oferit la efectuarea cercetărilor pentru această carte, le mulţumesc celor de la Smithsonian Institution (Muzeul Naţional de Istorie Americană şi Colecţia Numismatică Naţională), de la Monetăria SUA, de la Departamentul de Trezorerie, de la US Army Armor Center – Fort Knox, Christie’s, Sotheby’s, de la Ministerul de Turism din Turcia şi Ministerul Francez al Culturii.

Şi, în sfârşit, mulţumirile şi dragostea mea fără de margini părinţilor mei, Ann şi Bob, surorii mele, Joanna, soţiei mele, Victoria şi frumoasei noastre fiice nou-născute, Amelia.

Londra, septembrie 2004

Decretul nr. 6102

Prin autoritatea atribuită mie prin Paragraful 5(b) al Legii din 6 octombrie 1917, cu amendamentele Paragrafului 2 al Legii din 9 martie 1933, intitulată „*Lege pentru acordarea de ajutor financiar în actuala criză naţională din domeniul bancar şi în alte scopuri*”, lege în care Congresul a declarat că această urgenţă este reală.

Eu, Franklin D. Roosevelt, Preşedinte al Statelor Unite ale Americii, declar că mai sus menţionata stare de urgenţă naţională continuă să existe şi, ca urmare a paragrafului mai sus amintit, interzic deţinerea de monede de aur, lingouri de aur şi certificate în aur pe teritoriul Statelor Unite de către persoane fizice, societăţi pe acţiuni, asociaţii şi corporaţii şi stabilesc prin prezenta lege următoarele reglementări pentru ducerea la îndeplinire a scopurilor acestui decret:

Toate persoanele fizice sunt astfel obligate să depună în ziua de sau înainte de 1 mai 1933, la sediul unei bănci federale sau al unei sucursale a unei bănci federale sau la orice bancă membră din Sistemul Băncilor Federale toate monedele de aur, lingourile de aur şi certificatele în aur aflate în proprietatea lor sau care vor intra în proprietatea lor la data de sau înainte de 28 aprilie 1933.

La primirea monedelor, lingourilor şi a certificatelor, banca federală sau orice bancă membră se va obliga să achite suma echivalentă în orice altă monedă sau modalitate de plată emisă sub legislaţia Statelor Unite.

Oricine va încălca cu bună ştiinţă oricare dintre stipulările acestui Decret sau orice regulament sau licenţă emisă în cadrul lui, este pasibil de amendă în valoare de maximum 10 000 de dolari sau, în cazul unei persoane fizice, pasibil de închisoare pentru o perioadă de maximum 10 ani, sau ambele. Orice angajat, director sau agent al oricărei corporaţii care participă cu bună ştiinţă la orice astfel de încălcare poate fi pedepsit prin aplicarea unei amenzi asemănătoare, a unei sentinţe de

închisoare, sau ambele.

Acest Decret şi aceste reglementări pot fi modificate sau revocate în orice moment.

Franklin D. Roosevelt
Preşedinte al Statelor Unite ale Americii
5 aprilie 1933

Prolog

„Spre câte nu împingi tu inima omului,
blestemată sete de aur!”

Virgil, *Eneida (iii. 56)*

Podul Grenelle, Arondismentul 16
Paris 16 iulie – 9.05 p.m.

Întârziaseră.

Spuseseră la fără un sfert şi era deja şi cinci. Nu se simţea în largul lui să stea aşa, în spaţiu deschis, atâta timp. Dacă nu ajungeau în următoarele cinci minute, el o ştergea, cu milionul de dolari sau fără.

Se lovi nervos peste buzunar. Era încă acolo; o simţea prin stofa neagră, de lână. Greutatea ei caldă îi apăsa pe coapsă. Încă era în siguranţă.

Doi adolescenţi îmbrăţişaţi se apropiau încet de el, în lumina muribundă a amurgului, furându-şi sărutări la fiecare câţiva paşi. În mijlocul unui sărut, fata îl observă şi se desprinse din braţele iubitului, tresărind ruşinată. Degetele îi zburară inconştient către micul crucifix de argint care îi atârna la gât.

— Bonsoir, mon pere.

— Bonsoir, mon enfant.

Zâmbi şi dădu din cap în semn de încuviinţare când tinerii trecură pe lângă el, înaintând spre cealaltă parte a Podului Grenelle, de unde râsul lor vinovat îşi trimise ecourile prin căldura ce începea să se domolească. Pe fundalul cerului rubiniu, luminile Turnului Eiffel străluceau de parcă monumentul ar fi luat foc.

Îşi odihni braţele pe parapet şi privi în depărtare, spre Statuia Libertăţii. Copie fidelă a mult mai grandioasei sale surori de peste Atlantic, statuia domina Alee des Cygnes, îngusta insulă din mijlocul râului Sena, pe care fusese ridicată în 1889, după cum reieşea din inscripţia de pe postament. Stătea cu spatele la el, cu muşchii netezi de bronz acoperiţi de roba în falduri şi cu

pielea întinsă, veşnic tânără în ciuda patinei verzui a timpului.

În copilărie, bunica îi povestise cândva că mulţi membri ai familiei lor făcuseră lunga şi istovitoarea călătorie din Napoli până în America în anii 1920. Când privea către statuie, se simţea oarecum legat de acele rude fără chip, înţelegea ceva din uimirea care îi copleşise când zăriseră pentru prima oară Lumea Nouă, mânaţi de încrederea lor nezdruncinată într-un nou început. Aşa că întotdeauna alegea acest loc. Îl simţea familiar. Sigur. Protejat. *Caso mai.* Pentru orice eventualitate.

Doi bărbaţi apărură din întunericul podului de dedesubt şi priviră în sus, către el. Le făcu un semn discret cu mâna, trecu pe partea cealaltă a drumului şi coborî spre ei, pe treptele înguste de beton, mergând sub arcada joasă, de oţel, a podului. Se opri brusc la marginea îngrăditurii largi din jurul masivului piedestal de piatră, având grijă să menţină în permanenţă o distanţă de aproape şase metri între el şi ceilalţi.

„Probabil că fuseseră acolo în tot acest timp”, se gândi el; îl urmăriseră, se asiguraseră că e singur, se ascunseseră în umbrele alungite precum leii în iarba înaltă. Era de la sine înţeles. Ăştia nu erau oameni care să-şi asume riscuri. Dar nici el nu era.

— *Bonsoir,* răsună clar prin aerul nopţii vocea bărbatului masiv din stânga, al cărui păr lung şi blond se pierdea într-o barbă deasă.

„American”, presupuse el.

— *Bonsoir,* răspunse prudent.

Un imens *Bateau Mouche* trecu pe lângă ei, în josul râului, luminile lui orbitoare întinzându-se spre întuneric, căutând, pipăind. Faldurile grele ale robei statuii părură să se încreţească şi să se ridice uşor sub atingerea razelor de lumină, ca şi cum ar fi fost purtate de vreun curent nevăzut. Ca şi cum statuia s-ar fi jucat cu ele.

— Ai adus-o? întreba în engleză bărbatul cu barbă când huruitul motorului se pierdu în depărtare şi luminile îşi mutară strălucirea necruţătoare mai sus, în lungul malului.

— Tu ai adus banii?

Vocea îi era fermă. Era acelaşi joc bine-cunoscut, pe care îl jucase de mai multe ori decât ar fi vrut să-şi amintească. Privi în jos, prefăcându-se indiferent şi observă că pantofii lui negri, lustruiţi, se acoperiseră deja de praful de pe pietrişul uscat.

— Să o vedem mai întâi, răspunse omul.

Se opri. Era ceva ciudat în vocea bărbatului cu barbă. O uşoara încordare. Ridică ochii şi aruncă o privire peste umăr, dar calea de retragere era liberă. Clipi, ca să-şi alunge umbra de îngrijorare şi le dădu răspunsul standard:

— Arătaţi-mi banii şi vă duc la ea.

Acolo. De data asta, văzu. Majoritatea oamenilor n-ar fi observat, dar pe el experienţa jocului îl învăţase să citească semnele. Încordarea umerilor, îngustarea ochilor când antilopa singuratică se îndepărtează puţin cam prea mult de restul turmei.

Se pregăteau.

Privi din nou în jur. Calea era încă liberă, deşi era greu de văzut dincolo de copaci pe măsură ce se lăsa noaptea. Apoi, înţelese. De-asta întârziaseră.

Ca să fie întuneric!

Fără să spună un cuvânt, făcu stânga-mprejur pe pietriş şi o rupse la fugă, alergând cât putea de repede. Pantofii din piele lucioasă aruncau în urmă pietrele ca nişte cauciucuri care accelerează pe un drum de ţară. Nu-i putea lăsa să pună mâna pe ea. Nu-i putea lăsa să o găsească. Aruncă o privire peste umăr şi-i văzu pe cei doi bărbaţi apropiindu-se. Ţeava unui pistol sclipi în lumina portocalie a felinarelor ce încadrau podul de deasupra lor, ca o gheară ascuţită.

Instinctiv, dădu capul pe spate, tocmai când intra în vârful ascuţit al cuţitului. Acum înţelegea. Silueta întunecată care-i apăruse în cale, cu braţul întins, cu faţa ascunsă în noapte, pândise din întuneric şi-l aşteptase să ajungă la o distanţă de la care să poată lovi. Fusese mânat în braţele morţii, ca un animal.

Cu o împunsătură scurtă şi rapidă, lama zimţată de zece centimetri i se înfipse în piept, iar şocul impactului îl făcu să icnească. Simţi răceala lamei despicându-i cartilajul moale de la baza sternului, străpungându-i inima.

Fu ultima senzaţie pe care o avu.

În lumina portocalie, sângele ce păta gulerul alb, preoţesc, părea verde, ca pielea bătută de vreme a „Doamnei Libertate”. Ea însă, neştiutoare, nevăzătoare, nesimţitoare, îşi ţinea privirea aţintită spre America.

Spre New York.

Partea întâi

„Aurul formează în jurul omului un fel de ceaţa, care-i distruge toate simţurile şi-l ameţeşte mai tare decât fumul de cărbune.”

Charles Dickens – *Nicholas Nickelby*

1

Fifth Avenue, New York
16 iulie – 11.30 p.m.

Căzu graţios, arcuindu-şi corpul într-o mişcare lină, desprinzându-se de pe laterala clădirii şi lăsându-se să alunece înăuntru, ca un păianjen prins într-o rafală neaşteptata de vânt în timp ce coboară pe firul său, până când, trecându-şi pentru ultima dată funia prin mâna înmănuşată, ateriză pe balconul de la etajul 17.

Ghemuindu-se, desprinse coarda din hamul de siguranţă şi se lipi cu spatele de zid. Silueta lui întunecată şi zveltă se camufla în piatra pătată. Rămase nemişcat, cu pieptul ridicându-i-se imperceptibil, cu pânză subţire a măştii negre de schi strâns lipită de buze.

Trebuia să fie sigur. Trebuia să fie sigur că nimeni nu îl văzuse coborând. Aşa că aştepta, ascultând respiraţia uşoară a oraşului cufundat în somnul lui neliniştit, urmărind familiara retragere în întuneric a metropolei, pe măsură ce felinarele se stingeau.

Şi în tot acest timp, plămânul întunecat al Central Park-ului, brăzdat din când în când de luminile taxiurilor ce făceau cursa între East Street şi West Street 86, arunca în sus, pe laterala clădirii, un aer rece, oxigenat, care îl făcea să tremure, în ciuda căldurii. Era un aer greu, impregnat de mirosul distinct al New York-ului, un cocteil îmbătător de frică, sudoare şi lăcomie care ieşea în valuri din tunelurile de metrou şi din gurile de ventilaţie.

Şi, deşi un elicopter singuratic de la NYPD[1], cu farurile aprinse, dădea târcoale din ce în ce mai strâns şi ecoul înăbuşit al sirenelor răsuna în depărtare prin aerul cald, îşi dădea seama că toate astea nu erau pentru el. Niciodată nu erau pentru el. Tom Kirk nu fusese niciodată prins.

Rămase sub nivelul balustradei de piatră cioplită şi se furişă către imensa fereastră semicirculară care dădea în balcon şi ale cărei geamuri blindate străluceau ca nişte folii de oţel. Văzu că

[1] *New York Police Department* – Departamentul de Poliţie New York (n.tr.).

încăperea dinăuntru era întunecată şi goală, aşa cum ştiuse că va fi. Aşa cum era în fiecare weekend pe timpul verii.

Câteva ciocănituri în balamalele ce mărgineau fereastra din dreapta şi încuietorile îi căzură în mână. Apoi, cu grijă, ca să nu întrerupă contactul magnetic central al alarmei, ridica marginea ferestrei şi o îndepărtă de ramă, până când obţinu o deschidere suficient de mare ca să se poată strecura.

Odată înăuntru, Tom îşi aruncă rucsacul jos de pe umăr. Din compartimentul principal scoase ceva ce semăna a detector de metale – o plăcuţa neagră subţire, legată de o tijă de aluminiu. Răsuci un comutator aflat pe plăcuţă şi o luminiţă verde prinse viaţa pe suprafaţa ei netedă. Fără să se mişte, prinse tija cu mâna dreaptă şi începu să plimbe plăcuţa peste goliciunea aridă a podelei din faţa lui. Aproape imediat, lumina de pe spatele plăcuţei pâlpâi roşie şi el se opri.

Senzori de presiune. Aşa cum prezisese.

Mişcând plăcuţa încet peste locul unde lumină îşi schimbase culoarea, identifică rapid o zonă pe care o încercui cu cretă albă. Repetând procedura, străbătu în mod sistematic încăperea, până ce ajunse în capătul opus al acesteia, cu mişcări precise, controlate. Cinci minute mai târziu ajunsese la peretele cel mai îndepărtat, lăsând în urma să o cărare de cerculeţe albe.

Camera arăta exact ca în fotografii şi era impregnată de mirosul distinct de bani noi şi mobilier vechi. Un masiv birou victorian domina încăperea, o asociere masculină de stejar englezesc lustruit şi piele italienească, ce îi amintea de interiorul unui Rolls Royce din anii 1920. În spatele biroului, pe perete, se întindeau rămăşiţele unei biblioteci particulare, odinioară substanţială, acum împrăştiată probabil prin întreaga lume în urma vânzărilor la licitaţie.

Cei doi pereţi laterali care ajungeau până la fereastra erau vopsiţi într-o nuanţa gri-roşcat şi decoraţi simetric cu o serie de schiţe şi picturi, câte patru pe fiecare perete. Nu trebuia să se uite cu prea multă atenţie ca să le poată recunoaşte – Picasso, Kandinsky, Mondrian, Klimt. Dar Tom nu era acolo pentru tablouri, nici pentru seiful ademenitor pe care îl ştia ascuns în spatele celui de-al treilea tablou din stânga. Învăţase să nu fie lacom.

În schimb, păşi cu grijă înapoi, printre cercurile de cretă, până la marginea covorului de mătase care acoperea podeaua între birou şi fereastră şi ale cărui culori străluceau în lumina palidă a

lunii. Cu spatele la fereastră, apucă un colţ al covorului şi îl aruncă la o parte. Dedesubt, lemnul era o idee mai închis, în locul unde fusese apărat de razele puternice ale soarelui şi nu se decolorase.

Îngenunche, îşi lipi palmele înmănuşate de podea şi le plimbă încet de-a lungul suprafeţei de lemn uscat. Cam la un metru în faţa lui, simţi cu vârfurile degetelor o uşoară ridicătură în lemn. Îşi trecu mâinile de-a lungul acesteia până când i se păru că simte câte un colţ, de ambele părţi. Îşi puse încheieturile degetelor pe aceste colţuri şi se lăsă cu toată greutatea. Se auzi un clichet slab, apoi, un panou pătrat de şaizeci de centimetri se scufundă, după care sări cam cu un centimetru deasupra podelei. Era prins în balamale la unul din capete şi Tom îl plie până când deveni complet plat, dezvăluind un seif strălucitor, ascuns în podea.

Companiile producătoare de seifuri şi industria asigurărilor cooperează la stabilirea calificativelor de siguranţă acordate seifurilor. Producătorii îşi supun regulat produsele unor testări independente efectuate de Underwriters Laboratory, sau UL, care în schimb acordă seifului un indice de siguranţă şi rezistenţă, ce permite asiguratorilor să determine corect calificativul de asigurare corespunzător.

Seifului pe care Tom îl descoperise i se acordase, conform etichetei proaspăt lipite, calificativul TXTL – 60. Cu alte cuvinte, putea rezista cu succes încercărilor de efracţie timp de 60 de minute încontinuu. Era unul dintre cele mai bune calificative ce puteau fi acordate de UL.

Chiar şi aşa, lui Tom îi trebuiră doar opt secunde şi jumătate ca să-l deschidă.

Înăuntru se aflau nişte bani, cam cincizeci de mii de dolari aproximă el, bijuterii şi un ceas de mână marca Reverso, din anii 1920. Tom însă ignoră toate acestea, întorcându-şi în schimb atenţia către o cutie de lemn masiv, pe al cărei capac de mahon întunecat era încrustat un vultur de aur cu două capete, care strângea în gheare o sferă şi un sceptru. Blazonul imperial al Romanovilor.

Deschise cutia, ridicând cu grijă preţiosul obiect din îmbrăţişarea faldurilor bogate ale căptuşelii de mătase albă.

Îşi simţi pulsul accelerându-i-se. Chiar şi pentru el, care văzuse nenumărate obiecte de o frumuseţe uluitoare, era o piesă excepţională. Într-o asemenea măsură încât Tom făcu un gest pe

care nu îl mai făcuse niciodată până atunci – îşi scoase masca de pe faţă ca să îl poată privi cu atenţie.

Imprudenţa de care dădea rareori dovadă nu rămase fără rezultat. Pe măsură ce lumina lunii atingea suprafaţa încrustata cu pietre preţioase, delicatul obiect prindea viaţă în mâinile lui, strălucind aidoma unui foc prin fereastra îngheţată a unei îndepărtate cabane de lemn.

Cuvintele din pagina ruptă şi mototolită a catalogului Christie's, pe care o introdusese în notiţele lui pregătitoare, îi veniră numaidecât în minte.

> Oul de Iarnă a fost creat de către Carl Faberge la comanda ţarului Nicolae al II-lea pentru a-i fi dăruit mamei sale, împărăteasa Maria Feodorovna, cu ocazia Paştelui, în anul 1913. Oul, sculptat în cristal siberian, este incrustat cu peste trei mii de diamante şi alte o mie trei sute îi împodobesc baza.
>
> Ca toate Ouăle Faberge şi acesta conţine o „surpriză de Paşte", în acest caz un coş de Paşte din platină, decorat cu flori făcute din aur, granate şi cristale. Coşul simbolizează trecerea de la iarnă la primăvară.

Singur în toată încăperea, Tom privi oul îndelung. Curând, nu mai auzi nimic altceva decât respiraţia regulată care ieşea din propriul piept şi ticăitul unui ceas nevăzut. Continua totuşi să privească. Camera se topea încet din câmpul său vizual, diamantele străluceau ca nişte ţurţuri de gheaţă în soarele după-amiezii, până când fu sigur că poate vedea de-a dreptul prin ou, prin mănuşi şi prin degete, până la oase.

Dintr-odată, era din nou în Geneva, în picioare, la capul sicriului tatălui său. Pe altar ardeau lumânări şi în fundal se auzea vocea monotonă a preotului. Câteva picături de apă se scurseseră de pe coroana rotundă pe capacul sicriului şi se prelinseseră pe laterală, până pe podea. Rămăsese fascinat, privind cum covorul roşu îşi schimba culoarea pe măsură ce picăturile de cristal se spărgeau iar şi iar pe ţesătura lui moale.

Un gând neaşteptat şi nedorit i se strecurase în minte – mai degrabă, o întrebare. Se furişase şi rămăsese ascunsă undeva, la marginea conştiinţei, chinuindu-l: „Era timpul?"

Mai târziu şi-o alungase din minte. Nu se mai gândise prea mult la asta. Nu mai voise să se gândească, probabil. Dar în cele

două luni scurse de la înmormântare, întrebarea revenise iar şi iar, de fiecare dată mai imperioasă. Îl obsedase, subminându-i fiecare mişcare, încărcându-i fiecare cuvânt cu îndoială şi nesiguranţă. Cerând să i se găsească răspuns.

Iar acum ştia. Îi era atât de clar. La fel cum iarna lasă loc primăverii, era inevitabil. Era timpul: după lovitura asta, avea să se retragă.

Îşi trase masca înapoi pe faţă, împachetă oul, închise uşa seifului şi panoul de lemn. Se retrase nevăzut din cameră şi ieşi pe fereastră, înapoi în balcon.

Sirenele de sub el păreau să sune acum mai tare şi constată că inima îi bătea în ritmul elicei elicopterului de poliţie aflat undeva aproape, deasupra lui şi care-şi trimitea razele de lumină peste pomii şi străzile de dedesubt, evident căutând pe cineva sau ceva. Ghemuindu-se, îşi prinse coarda în hamul de siguranţă şi îşi calculă săritura pentru momentul când elicopterul făcea următoarea rundă. Într-o secundă, dispăru.

Doar o geană mai rămase pe podea, căzută de pe chipul lăsat doar o clipă fără mască. Arunca sclipiri negre în lumina lunii.

2

Sediul FBI, Washington DC
18 iulie – 7.00 a.m.

Ştia ce urma să se întâmple când uşa se deschise şi silueta întunecată apăru în deschizătură. Se lupta cu sine însăşi să se oprească, dar fără folos. De fiecare dată era fără folos. Ridică arma în faţa ei, în poziţia clasică Weaver. Braţul ei stâng, mai puternic, era uşor flexat, îndepărtând arma de corp. Braţul de susţinere era îndoit şi trăgea arma uşor către ea pentru a crea o priză corespunzătoare, cu picioarele depărtate, cu cel drept, mai slab, puţin înainte.

Trase trei focuri exact în zona fatală – un triunghi echilateral perfect. Era deja mort când atinse podeaua; sângele îi păta cămaşa albă ca o sticlă de cerneală vărsată pe o coală de sugativă. Abia atunci, când lumina îi atinse faţa – abia atunci văzu ce făcuse.

Jennifer Browne sări brusc din somn, îşi dezlipi obrazul lipicios de sudoare de pe suprafaţa laminată a biroului şi-şi căută, buimacă, ceasul. Clipi forţat în timp ce ochii i se obişnuiau cu strălucirea neonului de deasupra şi verifică ora. Şapte dimineaţa. La naiba! Încă un coşmar care durase toată noaptea.

Îşi întinse şi-şi îndoi gâtul, în timp ce spatele i se îndreptă în poziţia normală. Căscând, se aplecă şi trase sertarul de jos al biroului, pipăi înăuntru şi scoase o bluză albă împachetată în celofan, exact la fel cu aceea pe care o purta. Stătea deasupra altor două. O puse pe birou şi, cu degetele înţepenite, începu să descheie nasturii celei pe care o purta. În cele din urmă, când bluza fu descheiată, se ridică şi o scoase, lăsând-o să cadă în sertarul deschis, pe care apoi îl închise trântindu-l cu piciorul.

Era deosebit de frumoasă, în felul acela lipsit de efort în care unele femei sunt frumoase fără a avea nevoie de retuşuri şi aranjări. Un metru optzeci, piele fină, ciocolatie, suplă, dar cu forme în toate locurile unde contează, obraji rotunzi şi păr cârlionţat care de-abia îi atingea umerii goi. Nu purta bijuterii – nu purtase niciodată – în afară de colierul cu inimioară de la Tiffany pe care i-l dăruise sora ei la majorat şi care se

odihnea în rotunjimea netedă a sânilor.

După ce îşi încheie bluza şi o îndesă în pantalonii negri ai costumului, se uită în jur la zidurile solide, vopsite, fără ferestre care o înconjurau şi zâmbi, arătându-şi gropiţele din obrajii ciocolatii, catifelaţi. Deşi era mic, încă nu se obişnuise să aibă propriul birou. Propriul loc. Propriul aer. După numai trei luni în Washington DE, noutatea cu siguranţă nu dispăruse încă. Nici pe departe. În nici un caz – nu după ce petrecuse trei ani în biroul operaţional din Atlanta, temându-se că, dacă respira prea tare, pereţii de rigips o să se prăbuşească. Se bucura că se întorsese; de data asta intenţiona să rămână.

O ciocănitură în uşa deschisă îi întrerupse gândurile lui Jennifer. Ridică privirea plină de reproş, dar încruntarea îi dispăru când îl văzu pe Phil Tucker, şeful departamentului. Sosise exact la timp. Îi spusese ieri lui Jennifer că voia să vină devreme, că dorea să stea de vorbă cu ea. Dar nu voise să-i spună de ce.

— Bună, îl salută ea.

— E totul în regulă? Phil înaintă spre birou, privind-o îngrijorat prin ochelarii fără ramă, cu bărbia dublă revărsându-i-se deasupra nodului de la cravată. Iar ai lucrat până târziu?

— E chiar atât de evident? Jennifer îşi netezi jenată părul şi se frecă la ochi pentru a alunga somnul.

— Nu, răspunse el zâmbind. Băieţii de la pază mi-au spus că n-ai plecat acasă… Vreau să ştii că apreciez lucrul ăsta.

Asta îl caracteriza pe Tucker. Nu era unul dintre acei şefi care doar pretind ca oamenii să lucreze până târziu şi nu observă niciodată când fac acest lucru. El îşi urmărea echipa şi se asigura că oamenii lui ştiu asta. Lui Jennifer îi plăcea. Îi dădea sentimentul că făcea din nou parte din ceva, că nu era doar o situaţie neplăcută, pentru care trebuiau inventate scuze.

— Nici o problemă.

Tucker îşi scarpină barba arămie, apoi vârful capului, cu pielea înroşită în locurile în care părul începuse să se răărească.

— Apropo, am vorbit cu Flynt şi, de acum înainte, băieţii de la Trezorerie se vor ocupa de cazul Hammon. Ne-au fost foarte recunoscători pentru ajutor. Spune că ţi-e dator. Bine lucrat.

— Mersi, răspunse ea, ridicând un pic încurcată din umeri. Nu se pricepuse niciodată să accepte complimente, aşa că schimbă subiectul: Deci, despre ce e vorba? De ce începem aşa devreme? Vreun senator şi-a pierdut câinele?

Tucker se lăsă într-un scaun; şoldurile i se frecară de braţele

de plastic.

— A apărut ceva ieri. Te-am oferit voluntar, spuse el rânjind. Sper că nu te superi.

Jennifer râse.

— Ar avea vreo importanţă dacă m-aş supăra?

— Nu! Oricum, n-ai vrea să faci asta. E o şansă. O ocazie să intri din nou pe fir. Făcu o pauză şi dintr-odată deveni serios. O a doua şansă, poate. Îşi lăsă privirea în podea.

— Tot mai încerci să-mi răscumperi iertarea?

Cu visul încă proaspăt în minte, un nod amar i se puse în gât şi o făcu să înghită cu greu.

— Nu. Faci deja asta de una singură. Dar amândoi ştim că e greu să convingi oamenii să-şi schimbe părerile.

— Nu vreau favoruri, Phil. Pot să mă întorc şi singură.

Ochii îi străluceau, plini de mândrie. Tucker clătină încet din cap.

— Ştiu. Dar toată lumea are nevoie de o şansă din când în când, chiar şi tu. Şi nu te-aş fi recomandat dacă n-aş fi crezut că ţi-ai câştigat acest drept. În orice caz, i-am spus să treacă pe aici cam pe la ora asta, aşa că e prea târziu să renunţi. Se uită la ceasul de la încheietură, scuturâ mâna, îl ţinu la ureche şi îl privi din nou. Atât e ceasul? întreba el, arătând spre ceasul de birou al lui Jennifer.

Ea ignoră întrebarea.

— Cui i-ai spus să treacă pe aici?

Înainte ca el să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşa deschisă şi un bărbat intră în încăpere. Tucker sări în picioare.

— Jennifer, ţi-l prezint pe Bob Corbett. Bob, ea e Jennifer Browne.

Toţi trei ramaseră nemişcaţi preţ de câteva secunde şi Tucker aruncă priviri îngrijorate către Jennifer, ca şi cum s-ar fi temut că femeia ar putea face sau spune ce nu trebuie.

Îşi strânseră mâinile. Tucker scoase un oftat de uşurare.

— Poftim, ia locul meu.

Tucker arată nerăbdător spre scaunul lui înainte de a se cocoţa, cu un echilibru precar, pe marginea biroului lui Jennifer. Corbett se aşeză.

— Bob e şeful Departamentului de furturi majore şi transporturi ilegale de aici, preciza Tucker.

— Am făcut cunoştinţă în lift, la un moment dat, încuviinţă Jennifer din cap, cu un surâs ciudat.

Din câte îl văzuse ea prin clădire, Jennifer ştia că ofiţerul Corbett arăta întotdeauna impecabil, începând cu obrajii perfect raşi până la pantofii negri lustruiţi, cu şireturile subţiri legate îngrijit, cu un nod dublu. Acum însă, observă numaidecât că era ceva schimbat. Nodul de la cravata de mătase era mult mai mic decât de obicei, ca şi cum l-ar fi desfăcut şi refăcut de mai multe ori. Ca şi cum ar fi fost îngrijorat.

Corbett se încruntă şi îi aruncă o privire întrebătoare, înainte de a aproba din cap, recunoscând-o.

— Sigur. Îmi amintesc. Ce mai faceţi?

Vorbea în izbucniri scurte, ascuţite şi ceva din modul precis şi imperios prin care îşi mitralia cuvintele sugera un om de formaţie militară. Îşi strânseră din nou mâinile.

La cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, Corbett trecea adesea drept un bărbat cu zece ani mai tânăr, deşi adânciturile din jurul ochilor şi al gurii sugerau că începea să-şi arate adevărata vârstă. Cu siguranţă, prin comparaţie cu Tucker, arăta sănătos şi în formă – deşi era probabil o comparaţie nedreaptă. Avea un aer rigid, începând cu părul drept, cărunt, de culoarea oţelului, dat pe spate, până la contururile rotunjite ale bărbiei şi ale pometţilor, care îi dădeau eleganţa cromată a uneia dintre acele locomotive art deco din anii 1930, ce par că înaintează în forţă cu trei sute de kilometri la oră chiar şi atunci când stau pe loc. Deasupra unghiului ascuţit al nasului, lumina rece a ochilor cenuşii, apropiaţi, sugera un bărbat foarte inteligent şi foarte hotărât. Îi amintea, într-un fel curios, de tatăl ei. Dur, dar drept.

— Ştii, Bob are cea mai mare rată de cazuri rezolvate din tot Biroul, continuă Tucker. Câte mai sunt acum? Doar cinci cazuri nerezolvate în douăzeci şi cinci de ani? Ăsta e un record nemaipomenit. Clătină din cap, ca şi cum îi era greu să accepte acest lucru.

— De fapt, Phil, sunt doar două. Şi încă nu am renunţat la ele. Corbett zâmbi, dar Jennifer îşi dădu seama că nu glumea.

Nu părea genul de om care ar fi glumit cu astfel de lucruri.

— Bob are nevoie de cineva care să lucreze cu el la un caz nou. Eu te-am propus pe tine.

Jennifer ridică din umeri stânjenită, simţindu-şi faţa cuprinsă brusc de flăcări, în timp ce două perechi de ochi erau aţintite asupra ei.

— Mulţumesc, domnule. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. În ce anume constă cazul?

Corbett îi întinse un plic mare şi îi făcu semn cu mâna să îl deschidă. Cu grijă, Jennifer ridică marginea şi scoase o serie de fotografii alb-negru.

— Bărbatul din fotografie este părintele Gianluca Ranieri.

Jennifer studie cu atenţie fotografia, observând faţa schimonosită a omului şi gaura pe care o avea în piept.

— L-au găsit ieri, în Paris. Poliţia riverană l-a pescuit din Sena. După cum vezi, nu s-a înecat.

Jennifer răsfoi, foarte concentrată, restul fotografiilor. Prim-planuri cu chipul lui Ranieri şi rana provocată de cuţit îi trecură prin faţa ochilor mari, căprui. O privire rapidă peste traducerea raportului de autopsie ataşat la final confirmă ceea ce Corbett tocmai îi spusese – înjunghiat şi apoi aruncat probabil în râu. O singură lovitură prin stern, în sus, înspre omoplatul stâng, îi provocase un atac de cord masiv, aproape instantaneu.

Pe măsură ce citea, aruncă o privire rapidă spre Corbett. Acesta îi studia biroul cu un surâs abia schiţat. Jennifer ştia că unora dintre colegele ei li se părea ciudat că păstrase goi pereţii de ciment verde. Adevărul era că lipsa de nimicuri înghesuite o ajută să-şi păstreze mintea limpede.

— Vreo idee? întrebă Corbett, rotindu-şi ochii pentru a-i întâlni pe ai ei.

— Judecând după rană, pare o lovitură profesionistă, un fel de atac.

— De acord, încuviinţa Corbett din cap.

Ochii i se îngustară puţin, ca şi cum ar fi reevaluat-o pe Jennifer în lumina diagnosticului rapid pus de ea.

— Şi s-a acţionat la vedere. Au aruncat corpul undeva unde ştiau că va fi repede găsit.

— Ce vrei să spui?

— Că nu se tem că vor fi prinşi. Sau că poate au vrut să trimită cuiva un mesaj.

Corbett îşi manifestă aprobarea printr-o mişcare din cap.

— Poate că ambele. Cel mai probabil, a fost ucis în jur de miezul nopţii, pe 16 iulie.

Se ridică şi merse fără zgomot până la dulăpiorul cu dosare. Jennifer observă acum ca buzunarele lui nu conţineau mărunţiş sau chei, sau orice altceva i-ar fi putut da de gol poziţia, ca o pisică al cărei clopoţel de la gât a fost scos, pentru a-şi putea urmări mai bine prada ştiutoare. Continuă să frunzărească dosarul.

— Din câte ştim, Ranieri a urmat cursurile teologice pentru a deveni preot catolic, apoi a lucrat la Institutul de Lucrări Religioase din Vatican.

Jennifer îl privi surprinsă.

— Banca Vaticanului?

— Aşa i se mai spune, da, zise Corbett ridicând din sprâncene, acum vădit impresionat. A lucrat acolo timp de vreo zece ani înainte să dispară, acum trei ani, împreuna cu vreo două milioane de dolari dintr-unul din conturile lor din Insulele Cayman.

Jennifer îşi învârti scaunul spre el, cu fruntea încruntată, aşteptând ceva. Simţea că Bob Corbett creştea tensiunea cu un scop. În acest timp, Tucker stătea cu braţele încrucişate pe burtă şi cu gura căscată pe jumătate. Corbett îşi trecu degetul pe deasupra dulăpiorului cu dosare ca şi cum l-ar fi verificat de praf. Jennifer ştia că n-avea cum să fie. Nu în biroul ei!

— Probabil că a cheltuit totuşi toţi banii, pentru că a apărut în Paris anul trecut. Francezii spun că a stat la fund, n-a ieşit cu nimic în evidenţă. Un tablou ici, un colier colo, dar câştiga destul cât să trăiască; un trai destul de bunicel, dacă ne luăm după cât era de gras.

Toţi trei râseră şi strângerea de inimă pe care Jennifer o simţise în piept din ce în ce mai tare dispăru ca aburul ce se risipeşte în aerul cald. Corbett se întoarse la scaunul lui şi se aşeză la loc. Jennifer de-abia îi întrezărea vârful pantofilor; frecuşul constant de-a lungul anilor al pantalonului de costum lustruise pielea până ce aceasta căpătase o nuanţă de negru ceva mai închisă decât restul încălţării.

— Nu înţeleg, spuse Jennifer confuză, punând dosarul înapoi pe birou şi aşezându-se la loc pe scaun. Eu, una, tind să cred că i-a făcut felul unul pe care l-a păcălit. Sau poate că i s-a stricat vreo afacere. În ambele cazuri, nu văd care e legătura cu noi.

Corbett o privi în ochi şi strângerea de inima reapăru şi se transformă imediat într-un nod rece şi dur în stomac.

— Legătura cu noi, agent Browne – şi nu vei găsi asta în raportul de autopsie – este că atunci când l-au deschis, au găsit ceva în stomacul lui. Ceva ce a înghiţit chiar înainte să moară. Ceva ce evident nu a vrut să ajungă în mâinile ucigaşilor.

Corbett vârî mâna în buzunar şi, aplecându-se, îi întinse lui Jennifer ceva sigilat într-o punguţă transparentă de plastic. Pe suprafaţa lustruită a biroului, un vultur se înălţa mândru, cu

zborul lui maiestuos gravat în aur masiv.

Era o monedă.

3

Clerkenwell, Londra
18 iulie – 4.30 p.m.

Afară, era ora de vârf a după-amiezii şi nebunia traficului răzbătea până la el – un fluviu nesfârşit de oţel şi huruituri, care năvălea învolburat la semnalul semafoarelor.

Înăuntru, vitrinele străluceau aurii în lumina soarelui care se chinuia să pătrundă prin geamurile vopsite în alb. În câteva locuri, vopseaua fusese jupuită şi, pe acolo, fante înguste de lumină străpungeau întunericul, scoţând la iveală praful ce dansa printre razele lor palide, ca picăturile de ploaie în lumina farurilor unei maşini.

Încăperea în sine era un dezastru – vopseaua portocalie era umflată pe pereţi, podeaua de lemn negeluit se sufoca sub un strat gros de ziare vechi şi ambalaje de mâncare, în timp ce fire electrice neizolate atârnau ameninţător, ca nişte tentacule, din tavanul crăpat.

În spatele camerei, aproape nevăzute în întuneric, două măsuţe de ceai se odihneau pe podeaua denivelată. Tom Kirk stătea aplecat deasupra uneia din ele, cufundat în gânduri şi cu bărbia în mâini.

Deşi avea doar treizeci şi cinci de ani, câteva fire de păr alb începuseră să-i încolţească pe la tâmple, iar altele şi mai vizibile, îi apăruseră în barba aspră, nerasă de câteva zile, care îi acoperea faţa. În dreptul despicăturii superficiale din bărbia pătrată, părul era ceva mai închis la culoare.

Înfăţişarea lui amintea tuturor de tatăl său, sau cel puţin aşa i se spunea, lucru care îl enerva teribil. Avea, cu siguranţă, trăsăturile lui ascuţite şi delicate, părul şaten, zburlit şi ochii albaştri, adânci, ascunşi sub sprâncenele groase, maronii.

Totuşi, era mai atletic decât tatăl său. Avea trupul mlădios, dar cu muşchii bine conturaţi. Era suficient de rapid încât să ajungă primul la baza a doua[2] dar, în acelaşi timp, destul de puternic ca să trimită mingea în tribune, dacă era cazul. Ironia,

[2] *Second base* – referire la jocul de baseball (n. tr.).

desigur, era că, în liceu, nu fusese niciodată considerat un *hitter*[3] nemaipomenit, stilul lui personal de a juca fiind în schimb o aruncare rapidă, cu degetele desfăcute pe minge, care îi făcea pe adversari să-şi învârtă disperaţi bâtele prin aer, în timp ce mingea înainta cu viteză. Îi păcălea de fiecare dată.

O cutie mare de table, cocoţată pe masa din faţa lui, ameninţa să alunece pe podea în orice moment. Era un set minuţios decorat, pe care îl cumpărase pe nimica toată de pe o străduţă prăfuită de lângă Marele Bazar din Istanbul, cu ani în urmă. Încă mai mirosea a lipici, a ulei şi mirodenii. Când nu putea dormi, juca uneori, ore întregi, împotriva lui însuşi; verifica probabilităţile, muta piesele pe tablă, studia evoluţia diferitelor mişcări şi strategii. Sticla de Grey Goose pe jumătate goală, aşezată lângă el, pe podea, sugera că fusese o noapte lungă.

Dar Tom nici măcar nu se uita la tabla de joc. Privea în schimb masca neagră de schi de pe genunchi, pe care o ţinea cu atâta grijă de parcă ar fi fost din cel mai fin porţelan de Limoges. Cu un zâmbet abia schiţat, vârî mâna prin deschizătura de la gât şi scoase câte un deget prin cele două găuri pentru ochi, plimbându-le în sus şi-n jos, de parc-ar fi fost nişte peşti care se alergau prin orbitele unui craniu.

Avea degete lungi, elegante, cu mişcări precise şi graţioase, fiecare falangă îndoindu-se precum zalele unui lanţ, cu jumătăţi de lună mari şi albe la baza fiecărei unghii îngrijit tăiate. Şi totuşi, pe spatele degetelor avea mici cicatrici albe, iar palmele îi erau aspre şi muncite. Parcă ar fi fost un pianist de orchestră care, pe timpul de noapte, participa la lupte de stradă.

Tom ştia că nu putea amâna telefonul la nesfârşit. Întrerupsese legătura de trei săptămâni, aşa că nu mai avea încotro. Dar oare Archie o să-l înţeleagă? O să-l creadă măcar? Brusc, surâsul îi dispăru şi aruncă masca cât colo, cu toată puterea, dorindu-şi să se fi făcut bucăţi în clipa în care se izbise de peretele opus.

Îşi scoase telefonul din buzunarul de la spate şi formă numărul; sunetele ascuţite acopereau zgomotul înfundat al traficului. Cineva răspunse aproape imediat, dar vocea de la capătul firului nu scoase nici un cuvânt. Tom tuşi, după care vorbi, cu o voce calmă şi liniştitoare. Accentul lui american, de obicei imperceptibil, era acum mai pronunţat, aşa cum i se

[3] *Hitter* – la baseball, persoana care loveşte mingea cu bâta (n. tr.).

întâmpla de fiecare dată când era neliniştit.

— Archie, sunt Felix.

— Doamne Dumnezeule, Felix!

Felix. Un nume cu care fusese botezat cu ani în urmă, când de-abia intrase în joc şi de care nu mai scăpase de atunci.

— Unde mama naibii ai dispărut?

— Am fost… reţinut, răspunse Tom.

— Reţinut? Am crezut că ai mierlit-o.

Archie. Cel mai bun intermediar din branşă. Tom se întrebase adesea dacă şi numele lui fusese inventat, dacă era, ca şi al lui, un scut după care să se ascundă. După ce se gândise mai bine, ajunsese însă la concluzia că, probabil, nu fusese. Cumva, părea să i se potrivească.

— Nu. Doar reţinut.

— Ai fost văzut?

De data asta, Archie părea sincer îngrijorat.

— Nu, dar nu mă mai ocup de State. Ţi-am spus, e prea riscant să lucrez acolo. Ştiu că sunt ultima persoană pe care se aşteaptă s-o vadă, dar, într-o bună zi, s-ar putea să aibă noroc.

— Cum a mers?

— În mare, cum am plănuit. Doar că aveau loc nişte lucrări de construcţie şi m-am temut de măsurile de siguranţă suplimentare. Aşa că am mai lungit-o vreo trei săptămâni până să dau lovitura – mă înţelegi, ca să fiu sigur. M-am descurcat cu senzorii de presiune, iar cifrul seifului nu fusese schimbat, aşa că totul a fost destul de simplu.

— Bravo. Locul obişnuit, atunci?

— Chestiile mele au sosit?

— Tu ce crezi? replică Archie, pe un ton aproape ofensat.

— Bine. Vin să ţi-l aduc în câteva zile.

— Totuşi, va trebui să te pregăteşti pentru a doua treabă. Nu ţi-ai lăsat prea mult timp.

Urmă o pauză, întreruptă doar de pârâitul caracteristic electricităţii statice. Tom se aşeză pe măsuţa de ceai, masându-şi tâmpla cu mâna stângă. Exact cum bănuise, Archie nu îi uşura deloc situaţia. Dar hotărârea era deja luată şi nu intenţiona să şi-o schimbe.

— Voiam să discutăm despre asta.

— Da, sigur, zise Archie şi tonul lui deveni pe data suspicios.

— Chestia e că nu o să mă mai ocup de treaba cealaltă.

— Ce-ai zis?

— Ce-ai auzit. Renunţ.

— Îţi baţi joc de mine?

— Sincer să fiu, Archie, m-am săturat de porcăria asta. Pur şi simplu nu mai vreau s-o fac. Nu mai pot s-o fac. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? Cuvintele îi izbiră urechea lui Tom ca nişte lovituri de ciocan. Îţi pare rău? Ce dracu vrei să spui cu asta? Mă laşi cu ochii-n soare şi după aia îţi ceri scuze? Probabil că te distrezi copios. Ei, uite că şi mie îmi pare rău, drăguţule, dar, la dracu, nu-i de-ajuns. Ţie îţi pare rău, iar eu sunt terminat, fiindcă trebuie să-i livrez două Ouă Faberge lui Cassius în douăsprezece zile, sau sunt un om mort. Pricepi?

— Cassius?

Buzele lui Tom abia rostiră cuvântul. Se ridică din nou. Picioarele i se scufundau în podeaua plină de gunoaie ca în nişte nisipuri mişcătoare. De-abia reuşi să şoptească:

— Nu aşa ne-am înţeles. Ai spus că treaba e pentru un tip pe nume Viktor. Un client rus. N-ai pomenit niciodată de Cassius. Ştii că nu lucrez pentru astfel de oameni. Mai ales pentru el. Ce dracu faci aici?

— Ascultă, când am acceptat treaba, nici eu n-am ştiut că e pentru el.

Vocea lui Archie era calmă, chiar liniştitoare. Dar Tom avea impresia că exersase de multe ori discursul, bănuind cum o să reacţioneze.

— Când am aflat, era deja prea târziu. Luasem deja comanda. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu-ţi baţi joc de unul cum e Cassius. Nici acum, nici altă dată.

— Mai ales dacă mai şi ies bani frumoşi din asta, nu-i aşa? replică Tom cu amărăciune. Banii au darul de a te face să uiţi.

— Oh, mai scuteşte-mă!

— Tu ce ai la afacerea asta, Archie? Ţi-a promis câteva puncte în plus dacă-ţi ţii gura?

— Nu e vorba de bani. E o afacere bună pentru amândoi, ştii şi tu asta. Intri fără probleme, ieşi la fel, iar cumpărătorul e deja găsit şi aşteaptă. Nici măcar nu era cazul să ştii că lucrezi pentru Cassius.

Tom se sprijini cu o mâna de perete, ţinându-şi capul plecat şi lipindu-şi telefonul de ureche.

— Felix, ştiu că nu e procedura standard, dar poate că ar trebui să ne întâlnim. Vocea lui Archie era blândă, aproape că-l implora. Ştii tu, să ieşim la o bere sau ceva. Putem pune la cale a

doua treabă, putem să-i livrăm ambele ouă lui Cassius şi apoi să mergem mai departe. Dacă tu vrei să te retragi după asta, e-n regulă, dar trebuie să facem chestia asta şi trebuie s-o facem bine.

Tom fu surprins de cât de repede îi veni răspunsul. S-ar fi aşteptat, poate, la nişte deliberări tăcute, la un dialog interior în care să ia în considerare poziţia lui Archie şi implicaţiile pe care amestecul lui Cassius le avea asupra amândurora, să cântărească argumentele pro şi contra – să nu facă nimic sau să accepte să ducă ultima lui lovitura până la capăt? Dar răspunsul veni instinctiv şi imediat şi nu necesită nici un fel de deliberare.

— Îmi pare rău, Archie, spuse Tom cu voce hotărâtă, ridicându-se în picioare. Trebuia să-mi fi spus adevărul. Acum, problema e a ta, nu a mea. Poţi să iei oul pe care-l am, dar cu asta basta. Eu m-am retras.

Trânti telefonul şi răsuflă uşurat. Gata, treaba era făcută.

Ridică privirea şi tresări. Când o aruncase mai devreme, masca de schi rămăsese agăţata într-un cui. Acum, aşa cum atârna acolo, orbitele goale păreau să râdă de el.

4

Louisville, Kentucky
18 iulie – 2.23 p.m.

Zgomotul motorului îl trezi în cele din urmă. Îi pătrunse în vis şi deveni tot mai puternic, până când se dezmetici de-a binelea. Avea o senzaţie ciudată de ameţeală, de parcă ar mai fi plutit încă în somn. Îşi aminti. O lovitură la ceafă, urmată de o durere fulgerătoare. Apoi, nu mai ştia nimic.

Clipi din cauza fumului gros, capul i se smuci, bărbia îi căzu brusc în piept şi, printre lacrimi, mai apucă să vadă doar volanul, un geam, apoi o ţeava roşie înfigându-se în maşină. Încet-încet, se dumiri şi deschise ochii speriat. Nu, nu aşa trebuia să se termine.

Apoi, îşi dădu seama că tuşeşte. Se chinuia să-şi recapete suflul trăgând adânc aer în piept. Pe măsură ce sângele îi năvălea în creier, bătăile inimii îi răsunau surd în urechi. Cravata şi gulerul de la uniformă îl strângeau prea tare. I se făcu rău şi o sumedenie de gânduri îi invadară mintea în timp ce se lupta să-şi păstreze cunoştinţa – crâmpeie de amintiri care se aprindeau ca nişte focuri de artificii, apoi se stingeau, pentru ca altele să le ia locul.

Mătuşa May, care se îmbătase de Ziua Recunoştinţei, pe când el avea opt ani. Balul de absolvire a liceului, când o sărutase pe Betty Blake. Căzătura de pe bicicletă în timpul facultăţii, când i se despicase osul de la bărbie. Petrecerea dată la retragerea din poliţie, când căpitanul O'Reilly îl bătuse uşor pe spate şi-i şoptise că, dacă va dori vreodată să se întoarcă la muncă, era bine-venit. Momentul în care ridicase receptorul pentru a face exact asta şi îl pusese imediat la loc, convins că Debbie se va împotrivi. Imaginea lui Debbie şi a copiilor care îi făceau cu mâna din prag şi îi zâmbeau fericiţi.

Debbie. Gândindu-se la ea, începu să plângă, încercând să-şi ascundă sentimentul de vinovăţie în durere, însă descoperi că lacrimile îi secaseră, ca trupul său arid începuse să-l ignore, iar efortul aproape că-l sugrumase.

„Doamne Dumnezeule, se rugă el, iar capul îi zvâcnea de

durere, lasă-mă să trăiesc atât cât să pot să-i spun ce s-a întâmplat cu adevărat; de ce am făcut asta; de ce m-au omorât.”

Deşi nu-şi mai simţea picioarele, reuşi totuşi să-şi adune forţele şi să lovească geamul cu mâna, bâjbâind să deschidă portiera. Mânerul uşii se mişca, dar portiera nu se deschise. Centura de siguranţă îl ţinea strâns, apăsându-i pe stomac, strivindu-i pieptul, oprindu-i respiraţia.

Încerca să ţipe, dar buzele pe care sângele se închegase abia dacă se mişcară. Şi apoi, în ciuda căldurii şi a fumului şi a fricii, zâmbi, gândindu-se cât de minunat de simplu era totul.

Uşor, se lăsă legănat de sunetul motorului şi adormi la loc.

5

Laboratorul FBI, Academia FBI, Quantico, Virginia
18 iulie – 11.10 p.m.

— Tot aici eşti?

Doctor Sarah Lucas se opri în pragul uşii laboratorului trăgându-şi pe ea haina şi scoţându-şi de sub guler părul blond. În cameră era întuneric, cu excepţia haloului de lumină în care era cufundat computerul din capătul opus. În dreptul lui se întrezărea o siluetă ghemuită în faţa ecranului care pâlpâia.

— Da, mormăi silueta. Am promis unui poliţist din New York că o să caut ceva în reţea înainte să plec. Mai că-ncepe să-mi pară rău c-am făcut-o.

Sarah zâmbi. David Mahoney era un proaspăt absolvent al Academiei Quantico, plin de zel şi de ambiţii. Mai avea încă multe lucruri de învăţat; să ştie când să spună nu era unul dintre ele. Dar asta vine pe măsură ce trece timpul şi capeţi experienţă. Pe de altă parte, se gândi ea, era trecut de ora unsprezece şi ea era tot acolo. Poate că unii oameni nu învaţă niciodată să spună nu. Lăsă geanta din mână şi intră în cameră.

— Despre ce e vorba?

Mahoney bătea furios la calculator. Degetele butucănoase i se potriveau perfect cu faţa rubicondă şi părul castaniu şi unsuros, pieptănat cu cărare pe stânga şi dat după urechi. Abia dacă îşi ridică privirea când ea se aplecă să se uite peste umărul lui, potrivindu-şi pe nas ochelarii semirotunzi.

— Ascultă şi tu! Un tip a coborât pe o coardă până la etajul 17 al unui bloc de pe Park Avenue, a furat un ou de Paşte în valoare de nouă milioane de dolari şi a dispărut. Criminaliştii de la NYPD au descoperit o geană pe podea, în apropierea seifului. Se gândesc că nu are probabil nici o legătură, dar au vrut să o analizăm, poate găsim vreo pistă. Mai durează câteva secunde. Se întoarse spre ea şi petele de pe frunte străluciră roşiatic în lumina albăstruie a ecranului. Dar tu? De ce eşti încă aici?

— Mă ţin de cuvânt, ca şi tine, răspunse ea, zâmbindu-i la

rândul ei. Hai să vedem.

Pe ecran, se deschise o fereastră cu un mesaj: „Accesul interzis – aveţi nevoie de aviz de securitate pentru a accesa acest fişier”.

Dedesubt erau un nume şi un număr de telefon.

— La naiba, înjură ea citind mesajul, apoi îşi îndreptă spatele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mahoney apăsând furios pe mouse, încercând să revină la pagina precedentă. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ai şi uitat ceea ce tocmai ai văzut. Vocea îi deveni aspră, gura i se încleştă. Mâine suni la NYPD şi le spui că nu ai găsit nimic. Nu s-a întâmplat nimic, ai înţeles?

Mahoney aprobă din cap fără să scoată o vorbă, cu gura căscată de uimire. Femeia se întinse peste umărul lui, luă telefonul şi formă numărul de pe ecran.

— Da, bună seara, domnule, spuse, când cineva răspunse la celălalt capăt al firului. Sunt doctor Lucas de la laboratorul FBI din Quantico. Îmi cer scuze că vă sun atât de târziu. Cei de la NYPD ne-au trimis acum două zile o mostră preluată de la locul unei infracţiuni. Când am introdus-o în computer, sistemul nu ne-a permis accesul şi ne-a direcţionat către dumneavoastră… Da, domnule… nu, domnule, doar eu şi un recrut… da, domnule, aşa i-am şi ordonat. Îl fixă pe Mahoney cu o privire rece. Cred că ştie care sunt consecinţele… mulţumesc, domnule. Şi dumneavoastră la fel, domnule.

Închise telefonul şi se întoarse cu un zâmbet confuz către Mahoney care o privea.

— Bun venit la FBI!

6

Washington DC
19 iulie – 08.35 a.m.

Maşina era nouă şi mirosul de piele ecologică şi de plastic turnat persista greu în aer. Un crucifix de argint prins cu un lănţişor de oglinda retrovizoare se legăna uşor, strălucind uneori în lumina pe care o reflecta.

Ridicându-şi privirea din carnetul cu însemnări, Jennifer coborî geamul şi lăsă aerul fierbinte să-i mângâie faţa în timp ce maşina se strecura cu greu prin traficul de pe Constitution Avenue spre Smithsonian, lăsând în urmă mai întâi statuia lui Lincoln, apoi monumentul masiv şi negru ce amintea de Vietnam. Un singur veteran patrula în scaunul său cu rotile, pe ale cărui braţe erau arborate doua steguleţe americane, ca nişte fanioane pe o maşină diplomatică. Mai sus, din două autocare uriaşe se revărsa un val de turişti japonezi care, de îndată ce păşiră pe caldarâm, se puseră pe fotografiat.

Îşi mângâia inconştient reverul stâng al costumului negru pe care îl purta. Întotdeauna se îmbrăca în negru. Îi stătea bine şi, în plus, o scutea de veşnica dilemă: ce să îmbrace dimineaţa? Observând cât arăta ceasul de la bord, Jennifer clătină din cap iritată. Întârziase la întâlnire şi nu-i plăcea deloc să întârzie. Cinci minute mai târziu, văzând că este tot în dreptul monumentului lui Washington, îşi deschise poşeta să plătească.

— O iau pe jos de aici, spuse ea, întinzându-i şoferului douăzeci de dolari.

Deschise portiera şi coborî în stradă. Simţi cum tocurile i se afundă puţin în asfaltul deja moale din cauza temperaturii ridicate. Se strecură printre două maşini negre cu aspect oficial, ai căror pasageri se ascundeau în aerul condiţionat din spatele geamurilor fumurii şi păşi pe trotuar. Puţin mai încolo, un vânzător ambulant de hotdog se instalase deja în colţ, pe 16th Street, iar mirosul de ceapă călită şi cârnaţi reîncălziţi îi întoarse stomacul pe dos. Merse mai departe, strângând din dinţi şi respirând pe gură.

Clădirea Smithsonian este cel mai mare complex muzeistic din

lume. Include paisprezece muzee diferite, chiar şi Grădina Zoologică din Washington, precum şi alte două muzee din New York. Per ansamblu, colecţia muzeului numără peste o sută patruzeci şi două de milioane de obiecte distincte.

Sala Monedelor şi a Medaliilor din Colecţia Naţională de Numismatică se află la etajul trei al Muzeului Naţional de Istorie Americană, o clădire joasă din piatră albă, construită în anii 1960, la intersecţia dintre 14th Street şi Constitution Avenue. Colecţia numără peste patru sute de mii de obiecte, deşi foarte puţine dintre acestea sunt expuse vreodată.

Zece minute mai târziu, Jennifer intra într-un birou cu lambriuri din lemn. Pantofii i se afundară în covorul gros de culoare verde. Într-un colţ, se înălţa steagul american. La celălalt capăt al încăperii, în spatele unui birou masiv plin de hârtii şi dosare, încadrat de două ferestre largi, stătea Miles Baxter, de 42 de ani, curatorul Colecţiei Naţionale de Numismatică. Peste cămaşa albă purta o jachetă sport bleumarin, iar în aer plutea un miros puternic de loţiune de bărbierit. Nu se ridică în picioare.

— Nu mi-au spus că vor trimite o femeie.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc. Jennifer simţi că se crispează.

— Dimpotrivă, *domnişoară* Browne. Este o surpriză foarte plăcută. Numai că, dacă aş fi ştiut, m-aş fi străduit mai mult.

Bărbatul îi zâmbi încrezător, dezvăluindu-şi dinţii albi ca o claviatură de pian, care contrastau cu tenul bronzat. Îşi strânseră mâna şi Jennifer îi simţi palma umedă. Aproape involuntar, observă că avea părul mai rar pe partea stângă. Instinctiv, ştiu că îşi scuipase în palme şi îşi netezise părul chiar înainte ca ea să intre în birou. Şi mai zicea că nu se străduise…

— Agent special Browne, mai exact, preciză Jennifer arătându-i legitimaţia.

Zâmbetul de pe faţa bărbatului dispăru.

— Sigur că da.

Îi studie îndelung legitimaţia, confruntând atent poza cu chipul ei. Ea profită de ocazie ca să-şi şteargă de pantaloni palma încă umedă de la strânsoarea mâinii lui. Baxter închise brusc portdocumentul şi i-l întinse.

— Fireşte, am mai lucrat cu FBI-ul şi înainte deşi, dacă pot spune aşa, nu cu o persoană atât de… încântătoare. Din păcate, nu am voie să discut cu dumneavoastră despre aceste cazuri. Îşi miji ochii. O chestiune măruntă de securitate naţională. Sunt

sigur că înţelegeţi.

Arată către peretele din dreapta, care era decorat ca un mic altar cu fotografii, certificate frumos caligrafiate şi diplome scrise cu litere aurii. Jennifer mişcă din cap în semn de aprobare, sperând că bărbatul nu sesizase că de-abia îşi înăbuşise un zâmbet.

— Cunoaşteţi bine Washington-ul?

Femeia ridică uşor din umeri şi asta fu de-ajuns pentru ca Baxter să prindă curaj.

— Ştiţi, dacă aveţi nevoie de cineva care să vă arate oraşul, aş fi foarte fericit să fiu ghidul dumneavoastră preţ de o săptămână.

Cu vreo doi ani în urmă, când încă mai credea că este de ajuns ca o femeie de culoare să fie inteligentă şi să muncească pe brânci ca să se afirme că agent FBI, Jennifer ar fi primit această ofertă cu un zâmbet acru şi un râs descurajator. Dar asta era înainte ca experienţa să o înveţe că trebuia să-şi folosească toate atuurile de care dispunea. Dacă asta însemna să-i spună lui Miles ce voia el să audă pentru a obţine informaţiile de care avea nevoie pentru Corbett, atunci asta avea să îi spună.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea trecându-şi mâna prin păr cu un gest cochet.

— Grozav, exclamă el, luminându-se la faţă. Vă rog să luaţi loc. Făcu un semn din cap către fotoliul din piele din faţa sa. Spuneţi-mi Miles.

— Mulţumesc, Miles, răspunse ea, zâmbindu-i prietenos. Spune-mi Jennifer.

Baxter îşi împreună ca pentru rugăciune mâinile cu degetele umflate şi unghiile roase.

— Spune-mi, Jennifer, cu ce pot să te ajut?

Jennifer căută ceva în haină.

— Ce poţi să îmi spui despre moneda asta?

Îi arătă lui Baxter moneda pe care o ţinea sigilată într-o punguţă de plastic. El o luă să-i analizeze detaliile în lumina lămpii de birou. O studie cu ochii măriţi de uimire, iar glasul îi deveni pentru prima dată nesigur.

— Unde… cum ai… de unde ai aşa ceva? Clătină din cap neîncrezător, iar sub bărbie pielea i se mişca, flască, aidoma unui pendul. Este incredibil. Imposibil!

Respiraţia i se accelerase, iar mâinile îi tremurau uşor, întorcând moneda pe toate părţile, ca şi cum l-ar fi ars.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine... este cu certitudine un Vultur cu două capete[4] din 1933.

Jennifer ridică nedumerită din umeri.

— Nu sunt expertă în monede, Miles.

— Nu, desigur. Iartă-mă. Vezi tu, guvernul Statelor Unite bate monede de aur de prin 1790 şi monede de douăzeci de dolari, sau Vulturi cu două capete, din 1849, din perioada Goanei după Aur.

— De ce îi spune Vultur cu două capete? Acvila de pe monedă are un singur cap.

— Din pură întâmplare, cred, răspunse el pufnind. Monedei de zece dolari i se spunea popular „Vultur”, iar când a apărut cea de douăzeci de dolari, i-au zis „Vultur cu două capete”. Unii oameni nu au deloc imaginaţie, oricât s-ar strădui.

— Am înţeles.

— Totul se rezumă la dată, remarcă el gânditor.

— Te referi la cea de pe monedă? De ce? Ce s-a întâmplat în 1933?

— Mai degrabă ce nu s-a întâmplat în 1933, răspunse Baxter, atingându-şi preocupat nasul roşiatic cu vârful arătătorului, în timp ce obrajii îşi recăpătau culoarea şi vocea redevenea mai încrezătoare. Puse moneda pe birou şi se lăsă pe spate în scaun. Ceea ce e interesant la o monedă de aur bătută în 1933 este faptul că, în acea perioadă, America era cuprinsă de Marea Criză Economică. Prin urmare, la câteva zile după ce a fost ales preşedinte, în martie 1933, Roosevelt a stopat Goana după Aur şi a interzis producerea, vânzarea şi deţinerea acestuia.

Jennifer încuviinţă din cap în timp ce o temă de istorie demult uitată, de pe vremea liceului, îi revenea în memorie. Căderea bursei de pe Wall Street, în 1929. Marea Criză care urmase. Un sfert din populaţie şomeră, în întreaga ţară domnea haosul. În acest torent de sărăcie şi nenorocire care măturase economii de-o viaţă, când acţiunile şi banii îşi pierduseră orice valoare, oamenii se agăţaseră cu o ultimă speranţa de ceea ce credeau ei că mai avea într-adevăr valoare – aurul.

— Preşedintele a vrut să oprească stocarea acestuia de către populaţie şi să calmeze piaţa prin refacerea rezervelor federale de aur, continuă Baxter, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi tot mai precipitate. Prin decretul numărul 6102 li s-a interzis oamenilor

[4] *Double eagle* – monedă de aur de 20 dolari (n. tr.).

să mai deţină aur şi băncilor să mai facă plăţi în aur.

— Lăsând astfel de monede în afara legii.

— Exact. Până la aprobarea legii, 445 500 de Vulturi cu două capete din 1933 fuseseră deja bătuţi şi aşteptau la Monetăria din Philadelphia să fie puşi în circulaţie. Numai că acest lucru nu avea să se mai întâmple.

— Deci nu-i mai puteau emite?

Baxter zâmbi.

— Nu mai puteau face nimic cu ei. Decât să-i topească, ceea ce s-a şi întâmplat, în 1937. Nu a mai rămas nici unul. Coborî vocea şi şopti pe un ton dramatic: Vezi tu, Jennifer, Vulturul cu două capete din 1933 nu a existat, oficial, niciodată.

7

Clerkenwell, Londra
19 iulie – 2.05 p.m.

Vopsise faţada magazinului în negru-cenuşiu, deşi ferestrele erau încă ascunse sub un strat subţire de var. Pe acest fundal, numele magazinului, pictat cu litere mari, aurii, într-un arc de cerc pe două placi ieşea şi mai mult în evidenţă. Tom citi mândru: Kirk Duval. Mamei lui i-ar fi plăcut cu siguranţă. Iar dedesubt, scris drept şi cu litere mai mici: „Obiecte de artă şi Antichităţi”.

Se asigură din ambele părţi când traversă strada, se opri la jumătatea drumului în trafic şi, în cele din urmă, ajunse la uşa magazinului. O deschise fără zgomot. Înăuntru, un talmeş-balmeş de cutii depozitate în grabă, lăzi pe jumătate deschise, umplute cu paie, din care răsăreau diverse obiecte. Într-una dintre ele, un elegant ceas Regency. În alta, un bust în marmură a lui Cezar sau al lui Alexandru. Nu ştia exact, fiindcă nu se uitase încă. În cealaltă parte a încăperii, o măsuţă din lemn de trandafir în stil eduardian fusese complet despachetată, iar un vas mare din timpul dinastiei Han, plin cu flori uscate, zăcea încă în mijlocul postavului de un verde-închis. Îi trebuiau câteva săptămâni ca să sorteze tot ce avea acolo.

Dar asta nu îl deranja deloc pe Tom. În nici un caz acum. Pentru prima dată de când se ştia, timpul era de partea lui.

Desigur, se gândise şi cu alte ocazii să renunţe ori, cel puţin, cochetase cu ideea. La urma urmei, nu mai avea nevoie de bani de ani de zile. Însă nu putuse niciodată să stea deoparte mai mult de câteva săptămâni. La fel ca un împătimit al jocurilor de noroc care, după o scurtă absenţă, revine negreşit la locul său preferat de la masa de black-jack, aşa se întorcea şi el de fiecare dată, atras de o forţă invizibilă.

De data asta era însă altceva. Lucrurile se schimbaseră. El însuşi se schimbase. Operaţiunea din New York îi dovedise acest lucru.

Şi totuşi, un nume pândea ameninţător sub aparenţa de normalitate pe care Tom încercase să şi-o construiască în

ultimele zile. Cassius. Nu era sigur dacă Archie minţea sau nu. Se folosea, probabil, de numele lui Cassius ca să-i forţeze mâna şi să-l facă să continue treaba. Dacă era aşa, atunci îşi asuma un mare risc. Dar dacă într-adevăr Cassius fusese cel care ordonase furtul, atunci Archie arunca zarurile fără să înţeleagă prea bine regulile jocului sau felul în care opera Cassius. Poate că nici măcar nu realiza care era miza.

Dar Archie nu era responsabilitatea lui, îşi repeta Tom în sinea sa. Nici acum, nici altă dată. Dacă se băgase în buclucul ăsta, trebuia să iasă singur din el. Tom nu era insensibil. Pur şi simplu, ăsta era jocul.

Îşi continuă mersul prin magazin până ce ajunse la cele două uşi din spate. Podeaua de lemn tocmai fusese curăţată de resturile care o acopereau. Tom deschise uşa din stânga şi păşi pe platforma îngustă care mărginea peretele din spate al unei magazii încăpătoare.

În partea stângă, o scară metalică îngustă cobora în spirală, sprijinindu-se pe podeaua prăfuită aflată la vreo şase metri mai jos. Un oblon de oţel fixat pe peretele opus se deschidea înspre strada care cobora dealul şi dădea în spatele clădirii. Tuburile de neon de pe tavanul magaziei bâzâiau uşor, iar lumina firavă pe care o răspândeau făcea că pereţii albi, cojiţi şi plini de pete să pară acoperiţi de o sudoare bolnăvicioasă.

— Cum merge treaba? strigă Tom, coborând treptele.

Scara metalică vibra violent la fiecare pas, căci, cu trecerea timpului, se mai şubrezise. Auzindu-i vocea, tânăra îşi ridică privirea şi îşi netezi părul într-o parte şi-n cealaltă.

— Mai e mult de muncă, răspunse ea. Îşi scoase ochelarii şi se frecă uşor la ochi. Cum ţi se pare?

Engleza ei era impecabilă, în ciuda unui uşor accent franco-elveţian.

— Grozav. Aveai dreptate, chiar arată mai bine scris cu auriu decât cu argintiu.

Fata se îmbujoră şi îşi puse la loc ochelarii. Deşi avea numai 22 de ani, Dominique lucrase în ultimii patru ani pentru tatăl lui Tom, la Geneva. După terminarea slujbei religioase, se oferise să-l ajute pe Tom să mute la Londra marfa tatălui său şi să repună afacerea pe picioare acolo. Făcuse treabă bună. Tom spera să fie de acord să rămână.

— Nu lipseşte nimic?

Tom arată către cutiile şi lăzile de lemn împrăştiate peste tot

pe podeaua magaziei.

— Cred că nu. Mai trebuie să verific dacă ultimele cutii se regăsesc pe lista mea.

— Astea? întrebă Tom, apropiindu-se de cutiile pe care ea i le arătase cu degetul.

— Da. Vrei să-mi citeşti numerele de pe ele?

— Sigur. Se apropie de prima cutie şi, aplecându-şi uşor capul, citi numărul. 131272.

Fata se uită în laptopul din faţa ei.

— Bine.

Tom trecu la următoarea ladă.

— 1311…

Fu întrerupt de o voce spartă, nazală, care se prăvălea de la etaj:

— Ia te uită! Dar ce ocupaţi suntem, domnule Kirk! Cred c-ai dat o spargere la Palatul Buckingham, de ai pus mâna pe aşa marfă.

— Domnul poliţist Clarke, zise Tom sec, fără a se sinchisi să-şi ridice privirea spre el. Primul nostru client.

Clarke îşi aprinse cu gesturi mecanice o ţigară de la cea pe care o tocmai o termina şi aruncă mucul aprins peste balustradă. Apoi îşi vârî ţigara între buze. Chiştocul de la cealaltă ateriză inofensiv la picioarele lui Tom.

— Acum sunt sergent Clarke, Kirk, preciză el trăgând un fum în timp ce păşea pe scările care, în mod ciudat, nu făcură nici un zgomot sub greutatea paşilor săi leneşi. Au avut loc nişte schimbări pe aici, cât timp ai fost plecat.

— Sergent? Cu siguranţă că erau în disperare de cauză. Un muşchi începu să zvâcnească pe gâtul lui Clarke. Era un bărbat înalt, deşi umerii solizi îl făceau să pară mai scund. În acelaşi timp, era foarte slab, cu pielea cenuşie perfect întinsă peste obrajii osoşi, cu gura încremenită într-o grimasă de dezgust şi cu părul subţire pieptănat în faţă pentru a ascunde cât de mult îi căzuse. La încheieturile mâinilor, oasele îi ieşeau prin pielea aproape translucidă şi păreau atât de fragile, încât te aşteptai să se rupă la o strângere de mână mai fermă. Singura pată de culoare în înfăţişarea sa era dată de vasele de sânge sparte pe obrajii scofâlciţi.

— Am auzit că te-ai întors, Kirk. Că te-ai târât în sfârşit afară din văgăuna în care ai stat ascuns în ultimele două luni. Ochii săi apoşi sticleau în timp ce vorbea. Aşa că m-am gândit să-ţi fac o

vizită de curtoazie, doar aşa, ca să nu crezi că am uitat de tine.

— Ei bine, dacă te consolează cu ceva, eu chiar uitasem de tine.

Clarke nu mai scoase o vorbă. Începuse să se înroşească la faţă şi Tom îşi dădu seama că făcea mari eforturi să nu-şi iasă din fire. În cele din urmă, se întoarse cu spatele la Tom, uitându-se roată prin magazie.

— Şi zici că toate rahaturile astea sunt ale tale?

Tom îi aruncă pe furiş o privire îngrijorată lui Dominique, dar aceasta continua să se uite în computer, de parcă în jurul ei nu se întâmpla absolut nimic.

— Nu că ar fi treaba ta, dar sunt.

— Vrei să spui că sunt ale tale acum, adăugă Clarke râzând ironic. Numai Dumnezeu ştie ce biet cetăţean ai mai jecmănit.

Lovi cu piciorul în lada de lângă el. Pantofii grosolani, cu talpă groasă îi făceau piciorul să pară mai mare decât era în realitate, făcând o notă discordantă cu silueta lui firavă.

— În asta ce e?

— Îţi pierzi timpul, Clarke, răspunse Tom, a cărui frustrare creştea vizibil şi se resimţea acum în tonul tăios al vocii. Am mutat aici afacerea pe care taică-meu o avea în Elveţia. Pentru tot ce vezi aici am documente de import în triplu exemplar, atât de la autorităţile elveţiene, cât şi de la cele britanice.

Clarke se întoarse cu faţa la el şi îi zâmbi cu un aer superior.

— Spune-mi, băutura sau ruşinea că a avut un fiu ca tine i-a făcut felul în cele din urmă?

Tom înţepeni. Muşchii feţei i se umflau în timp ce strângea din dinţi. Îşi dădea seama că sergentul Clarke savurează momentul, cu ochii săi cenuşii care se îngustaseră şi mai mult, aruncându-i priviri săgetătoare.

— Cred că e timpul să pleci, replică Tom, făcând un pas înainte.

— Mă ameninţi?

— Nu, îţi cer să pleci. Imediat.

— O să plec când o să am eu chef.

Clarke îşi împinse sfidător bărbia înainte şi îşi încrucişă braţele pe piept, în timp ce costumul sau gri, lucios în coate, făcea cute peste cute.

— Dominique, strigă Tom, continuând să-l fixeze cu privirea pe Clarke. Sună, te rog, la poliţie şi cere să ţi-l dea pe comisarul Jarvis. Spune-i că domnul sergent Clarke mă hărţuieşte din nou.

Spune-i că a intrat ilegal pe proprietatea mea, fără să aibă mandat de percheziţie. Spune-i că refuză să plece.

Fata aprobă din cap, dar nu mişcă un deget. Clarke înaintă câţiva paşi. Stătea atât de aproape de Tom, încât acesta îi simţea respiraţia duhnind a tutun.

— O să faci tu o greşeala, Kirk. Toţi fac în cele din urmă. Nu eşti tu excepţia. Şi atunci, voi fi pe fază.

Cu un gest scurt, Clarke aruncă scrumul într-o parte şi câteva scântei mici se împrăştiară. Apoi, se îndreptă spre ieşire, urcând treptele cu spatele.

Dominique îl fixa pe Tom cu o privire întrebătoare. Acesta tuşi nervos. Deşi ştiuse că vor trebui, la un moment dat, să aibă această discuţie, ar fi vrut să o aibă din proprie iniţiativă, când se simţea el pregătit. În nici un caz aşa.

— Îmi pare rău că a trebuit să asişti la asta, începu el. Nu este ceea ce pare.

— Ba sigur că este, răspunse ea cu o urmă de zâmbet şi îşi întoarse privirea în altă parte.

— Ce vrei să spui cu asta? făcu Tom mijind ochii.

Tăcere.

— Tatăl tău vorbea foarte mult, ştii tu, când era băut, răspunse ea într-un târziu. Mi-a spus câte ceva despre tine. Am imaginea de ansamblu. Poliţistul nu a făcut decât să umple nişte goluri.

Tom se aşeză pe o ladă aproape de ea, frecându-se la ceafă.

— Atunci, dacă ştiai, ce mai cauţi aici?

— Chiar crezi că mă aşteptam să fii tu singurul comerciant cinstit din afacerile cu obiecte de artă? Fiecare om are o latură ascunsă. A ta este mai bună decât a altora.

— Asta-i tot?

— Aproape tot. Zâmbi, înclinându-şi capul într-o parte. Vezi tu, am investit mult timp în treaba asta, împreună cu tatăl tău. Atunci când a murit, lucrurile mergeau destul de bine. Când ne-am întâlnit, ai spus că intenţionezi la modul cel mai serios să încerci să păstrezi afacerea. Presupun că am vrut să te cred.

— Am cele mai serioase intenţii să o repun pe picioare. Acum chiar mai mult decât atunci când am discutat prima oară. Expresia din ochii lui era sinceră.

— Atunci, ce este cu…?

— S-a terminat. Asta e tot ce am acum.

— Bine, zise ea încuviinţând uşor din cap.

— Bine? Tom ridică din sprâncene întrebător. Eşti sigură?

— Bine. Dominique îşi puse ochelarii la loc şi se uită din nou în computer.

8

Institutul Smithsonian, Washington DC
19 iulie – 09.06 a.m.

— Şi neoficial?

Baxter sări de la birou şi strânse în mână spătarul scaunului.

— Neoficial, au supravieţuit zece monede, răspunse el şi în glas i se citea emoţia, în timp ce pe buza de sus începuseră să-i apară broboane de sudoare. Se pare că au fost furate de la Monetărie de către George McCann, fostul casier-şef de acolo, înainte de a fi topite. A negat acuzaţiile, desigur. Dar el a fost.

— Şi monedele?

— Câteva au început să iasă la iveală la licitaţii numismatice, în 1944. Un jurnalist a alertat Monetăria, care, la rândul ei, a informat serviciile secrete. A durat zece ani, dar în cele din urmă le-au dat de urmă şi le-au distrus. Pe toate, în afară de una.

— N-au reuşit s-o găsească?

— Ah, ba ştiau exact unde se află. Singura problemă era că nu puteau să ajungă la ea. Vezi tu, fusese cumpărată de către regele Farouk al Egiptului pentru colecţia lui numismatică, iar Trezoreria Statelor Unite, fără să-şi seama despre ce era vorba, i-a emis o licenţă de export. Normal că n-avea de gând s-o returneze doar pentru că greşiseră ei hârţogăraia.

— Deşi ştia că e furată?

— Din punctul lui de vedere, aspectul ăsta probabil că n-a făcut decât să-i mărească valoarea. În orice caz, după Revoluţia Egipteana din 1952, regele a ieşit din ecuaţie. Noul guvern i-a confiscat colecţia şi a scos-o la licitaţie, cu tot cu moneda cu pricina, care începuse deja să fie numită „moneda lui Farouk”.

— Aşadar, a cumpărat-o altcineva.

— Nu. Ochii lui Baxter străluciră, reflectând entuziasmul din vocea sa, în timp ce el părea să trăiască evenimentele pe care le descria. Moneda a dispărut pur şi simplu.

— A dispărut?

Jennifer se aplecă înainte în scaun, captivată de povestirea înflăcărată a lui Baxter.

— A dispărut. Baxter îşi strânse degetele şi apoi suflă în ele,

deschizându-şi în acelaşi timp palma. Timp de 40 de ani. Până în 1996, când agenţi ai Trezoreriei deghizaţi în colecţionari au confiscat moneda de la un dealer englez din New York şi l-au arestat. Ochii lui Baxter sclipiră. Doar că atunci, continuă el, tipul a dat în judecată Trezoreria, susţinând că a cumpărat moneda legal, de la un alt dealer. Cazul a ajuns la tribunal şi, în cele din urmă, Trezoreria a căzut de acord să vândă moneda la licitaţie şi să împartă câştigul cu el.

— De unde ştii toate astea? întrebă Jennifer, mirată de mulţimea detaliilor pe care părea să le cunoască Baxter. E doar o monedă. Cred că ai sute de mii aici.

Baxter îşi aruncă mâinile în sus.

— Pentru că asta nu e o monedă ca oricare alta, Jennifer. E un fel de Sfânt Graal al monedelor. A fost furată de la Monetăria din Philadelphia, a aparţinut unui rege, a dispărut şi a reapărut în circumstanţe dramatice. E fructul interzis, mărul din Grădina Edenului. Este unică.

— Deci, despre ce sumă discutam?

— Douăzeci de dolari pe acte, pentru a-i conferi statut de monedă oficială a Statelor Unite. Baxter făcu o pauză pentru a mări efectul dramatic. Şi aproape opt milioane pentru moneda în sine.

Ochii lui Jennifer se măriră. Opt milioane de dolari pentru o monedă? Era o sumă nebunească, nesăbuit de mare. Nu avea nici un sens. Doar că, de fapt, abia acum totul începea să prindă sens... Era, cu siguranţă, o sumă destul de mare pentru a ucide şi, în cazul lui Ranieri, destul de mare încât cineva să se lase chiar ucis pentru ea.

— Vezi tu, Colecţia Numismatică Naţională primeşte mostre ale tuturor monedelor americane. Avem chiar doi Vulturi cu două capete din 1933 expuşi în Galeria Monedelor şi a Medaliilor. Aceştia, împreuna cu moneda Farouk, sunt singurii Vulturi cu două capete din 1933 care mai există în prezent, deşi, fiind exponate de muzeu, nu pot intra în colecţii private aşa cum se întâmplă cu moneda Farouk. Putem merge să aruncăm o privire, dacă doreşti, sugeră Baxter nerăbdător.

— Sigur, aprobă Jennifer cu o mişcare a capului. În felul ăsta, putem cel puţin să comparăm moneda noastră cu celelalte două.

Baxter se strecură din spatele biroului şi merse până la uşă, pe care o ţinu deschisă pentru Jennifer.

— După tine.

— Mulţumesc, Miles.

Era doar o distanţă scurtă până la galeria care se dovedi a fi lungă şi îngustă, flancată pe ambele laturi de casete dreptunghiulare, montate în perete, ale căror exponate străluceau în lumină. Baxter se îndreptă spre o vitrină din mijlocul sălii, lângă care se opri. Două monede alăturate erau expuse separat de celelalte, într-un container de plastic special construit, fiecare din ele arătând o faţă diferită pe fundalul de postav verde.

— Sunt frumoase, nu-i aşa?

Ecoul vocii şoptite a lui Baxter răzbătu în încăperea goală. Jennifer se aplecă asupra casetei până când răsuflarea ei aburi geamul, fiecare respiraţie făcând să apară amprentele fantomatice ale unor vizitatori precedenţi, amprente care dispăreau însă imediat.

— Modelul în sine a fost comandat de către preşedintele Theodor Roosevelt în 1907 sculptorului Augustus Saint-Gaudens. Poţi să-i observi iniţialele aici, chiar dedesubtul datei. Voia să imortalizeze o fărâmă din măreţia şi eleganţa monedelor din Lumea Veche. Eu cred că a reuşit, tu nu?

Jennifer simţi că Baxter se aplecase şi o privea fix în timp ce ea se uita la monede, apropiindu-şi din ce în ce mai mult capul de al ei, aproape şoptindu-i în ureche.

— După cum vezi, pe o faţă a monedei este sculptat un vultur maiestuos în zbor, în timp ce reversul înfăţişează Statuia Libertăţii, cu torţa în mâna dreaptă şi cu o ramură de măslin în cea stângă, simbolizând pacea şi iluminarea. E frumoasă, nu-i aşa?

Jennifer simţi mâna lui Baxter atingându-i în treacăt gâtul şi se trase instinctiv înapoi, cu o mişcare a umerilor care îi dădu de gol nervozitatea. Regretă numaidecât gestul. Expresia jignită de pe faţa lui Baxter trăda convingerea lui că gestul lui Jennifer arata, mai clar decât o făcuseră flirturile lor de mai devreme şi fără urmă de tăgadă, adevăratele ei sentimente faţă de el, Când Baxter vorbi din nou, se simţi o uşoară mânie în glasul lui:

— Ce se întâmpla de fapt aici, agent Browne?

— De fapt, ce vreau eu să aflu, domnule Baxter, este dacă moneda mea e un fals.

Jennifer nu făcu nici cel mai mic efort să mai pară prietenoasă. Era prea târziu pentru asta.

— Ei bine, e imposibil de ştiut până nu facem nişte teste. Are

evident acelaşi model şi pare destul de reală, dar trebuie să analizăm moneda, să luăm nişte mostre, să le comparăm cu originalele noastre. Asta ar putea dura zile, chiar săptămâni întregi.

Se opri şovăitor.

— Înţeleg, rosti Jennifer, aprobând cu o mişcare a capului. Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Baxter. Mi-aţi fost cu adevărat de ajutor. Oamenii noştri de la laborator vă vor contacta în legătură cu testele.

Se întoarse pe călcâie pregătindu-se să plece, dar Baxter întinse mâna şi o apucă de umăr. Degetele lui strânseră stofa neagră a costumului.

— Jennifer… aşteaptă. Vocea lui suna nefiresc, implorator. Nu poţi pleca aşa, pur şi simplu. De unde ai moneda? Trebuie să ştiu.

Jennifer zâmbi.

— Îmi pare rău, domnule Baxter, dar această informaţie este confidenţială. O problemă minoră de securitate naţională; sunt sigură că înţelegeţi.

9

Academia FBI, Quantico, Virginia
19 iulie – 12.30 p.m.

— Aşadar, nu ştim încă dacă este sau nu vorba de un fals? Tipul ăsta, Baxter, nu ne-a putut ajuta să lămurim problema?

Corbett se aşează pe una dintre băncile de lemn care se întindeau de o parte şi de cealaltă a malurilor umbrite ale râului Potomac şi-şi aşează cana de plastic plină cu cafea tare şi amară pe jos, între picioare. Jennifer luă loc lângă el, cu sandvişul încă nedesfăcut din ambalajul de plastic. Masa de prânz putea să mai aştepte.

— Nu ştim până n-o trimitem la laborator pentru teste, ceea ce o să şi fac, chiar în după-amiaza asta. Dar Baxter a mai spus totuşi ceva.

— Ce anume?

— Ei bine, probabil n-are mare importanţă…

Jennifer văzu cum fruntea lui Corbett se încreţeşte. Deşi bărbatul din faţa ei avea probabil o mulţime de calităţi, Jennifer bănuia că răbdarea nu era, mai mult ca sigur, una dintre ele.

— Atât doar că Baxter a spus că toate cele nouă monede recuperate de serviciile secrete prin anii 1940 au fost distruse. Dar, în drum spre tine, am vorbit cu un cunoscut al meu de la Trezorerie, care îmi era dator. Tipul mi-a spus, neoficial, ca, deşi patru dintre cele nouă monede recuperate de către serviciile secrete în anii 1940 au fost distruse, celelalte cinci au fost depozitate la Monetăria din Philadelphia, de unde au fost mutate la Fort Knox, acum aproximativ zece ani, când s-a făcut reinventarierea. Din câte ştie el, monedele se afla încă acolo.

Corbett aprobă încet din cap şi se aşează din nou pe bancă. Razele soarelui se strecurau printre ramurile copacului de deasupra. Jennifer îi studie chipul şi observă totala lui lipsă de reacţie la auzul acestei ultime informaţii. Ochii i se măriră în momentul în care realiză adevărul.

— Dar ştiaţi deja toate astea, nu-i aşa? spuse ea încet.

— Doctorul francez care i-a făcut autopsia lui Ranieri era pasionat de numismatică, mărturisi Corbett, cu ochii aţintiţi spre

râu; din când în când, vălurele concentrice indicau prezenţa unui peşte ieşit la suprafaţă, care apoi se întorcea în adâncuri cu o lovitură a cozii. A recunoscut moneda. De aceea am recuperat-o atât de repede. Am consultat dosarul. Tu tocmai mi-ai confirmat cam tot ce scria în el.

— Deci, despre asta a fost vorba, domnule? Jennifer se strădui să-şi tempereze mânia din voce. Crezuse că i se acordase încredere totală, dar iată că şi Corbett o tratase cu aceeaşi suspiciune ca şi ceilalţi. E cumva un fel de test? Pentru că, dacă este, îmi displace profund…

Corbett o întrerupse, cu ochii aţintiţi asupra ei:

— Să ştii că sunt o grămadă de oameni care consideră că nu mai eşti ce ai fost odată. Că prezinţi riscuri. Că ar fi trebuit să te retragi încă de acum trei ani, după incidentul cu împuşcăturile.

Jennifer făcu o pauză înainte de a răspunde, străduindu-se să-şi controleze vocea, ca să n-o trădeze.

— Nu mai am cum să schimb lucrurile acum.

— Nu. Dar te macină. Corbett ridică din umeri şi privi din nou spre râu. Personal, cred că toată lumea face greşeli. Felul în care le suportă îi deosebeşte pe unii de ceilalţi. Unii pur şi simplu nu-şi mai revin niciodată. Alţii merg mai departe şi se întorc de două ori mai puternici.

— Din care categorie credeţi că fac eu parte, domnule?

Corbett făcu o pauză.

— Mie mi-au trebuit două zile să-i conving pe cei de la Trezorerie să-mi confirme ce s-a întâmplat cu celelalte monede. Tu ai reuşit să obţii informaţiile cu un singur telefon. Haide să spunem că nu-mi pari genul de om care renunţă uşor. Umbra unui surâs îi lumină chipul pentru prima oară în acea după-amiază. Cazul este al tău.

— Mulţumesc, domnule. Jennifer se ridică în picioare, cu un tremur uşor în glas. Era şansa pe care o aşteptase. Pentru care se rugase. Mă apuc imediat de treabă.

— Bine. Corbett îşi întoarse privirea către ea. Vreau să te duci până la Kentucky, mâine la prima oră, să verifici ce e cu monedele alea. Îţi rezerv un loc la avion.

— Da, domnule.

Jennifer se ridică şi dădu să plece, dar Corbett o strigă.

— Apropo, cine a cumpărat moneda Farouk până la urmă? Probabil va trebui să discutăm şi cu el.

Jennifer îşi luă carneţelul şi răsfoi primele pagini, până când

găsi ce anume căuta.

— Din câte mi-a spus persoana mea de contact de la Trezorerie, mai mulţi au licitat pentru ea. Dar a fost câştigată de un colecţionar particular, un agent imobiliar olandez. Găsi numele pe care îl căuta şi, pronunţându-l, ridică privirea pentru a vedea dacă Bob Corbett îl recunoaşte. Darius Van Simson.

10

Cartierul Marais, Arondismentul 4, Paris
19 iulie – 6.00 p.m.

— Vous savez pourquoi on appele ce quartier le Marais?[5]

Darius Van Simson, aşezat la un imens birou de mahon ce domina partea dreaptă a încăperii, rosti întrebarea într-o franceză impecabilă. Avea sprâncenele arcuite deasupra feţei cu trăsături ascuţite, păr roşcat şi barba lungă, aranjată în cioc, care îi flutura uşor în curentul făcut de aparatul de aer condiţionat. Bea whisky dintr-un pahar masiv, de cristal.

— Probabil pentru că aici a fost pe vremuri o mlaştină.

Bărbatul care stătea în faţa lui era scund şi rotofei, cu faţa roşie, umflată şi ochi mici, căprui. Costumul îi rămăsese mic de mult şi acum stofa se încreţea vizibil în zona umerilor şi pe spinarea arcuită. Cureaua neagră de piele, crăpată, nu putea ascunde faptul că pantalonii erau purtaţi cu ultimul nasture descheiat.

— Bravo, *monsieur* Reinaud! Van Simson bătu în masă, în semn de apreciere. Chiar aşa. Cavalerii templieri au secat-o în secolul al XI-lea. Cine ar fi crezut atunci că în Evul Mediu avea să devină epicentrul vieţii politice franceze? Că familiile aristocrate îşi vor construi casele aici, pe străzile ei înguste, pentru a fi aproape de regele lor?

Reinaud aprobă încurcat, ca şi cum nu era sigur dacă era cazul să spună ceva. Van Simson îşi lasă paharul jos, se ridică şi traversă camera astfel încât Reinaud trebui să se răsucească în scaun pentru a-l vedea. Purta un blazer peste pantalonii de lână gri-închis, iar cămaşa albă era descheiată ta gât. Nu purta ciorapi şi picioarele goale îi erau cufundate într-o pereche de mocasini maro, de piele întoarsă.

Patru ferestre mari fuseseră montate în perete şi între ele se afla câte un tablou de Chagall, fiecare fiind iluminat de un singur spot ascuns în perete, care-şi împrumuta strălucirea culorilor, ca

[5] Ştiţi de ce i se spune acestui cartier „Mlaştina”? – lb. franceza, în original (n.tr.).

şi cum imaginea ar fi fost proiectată pe perete şi nu doar atârnată acolo.

— Desigur, cu trecerea anilor, cele mai multe din acele case grandioase au fost transformate în apartamente, magazine sau birouri, sau pur şi simplu dărâmate, continuă Van Simson, privind pe fereastră spre curtea de dedesubt. De exemplu, chiar această casă a fost un talmeş-balmeş de restaurante, magazine cu obiecte de artizanat şi studiouri de dans, înainte să le cumpăr eu şi să dau locului destinaţia actuală.

— *Monsieur* Van Simson, fără îndoială că aceste amănunte sunt foarte interesante, însă nu văd ce legătura au cu…

— Ai văzut asta?

Van Simson se îndreptă spre macheta arhitecturală albă care trona în vitrina de sticlă din mijlocul încăperii. Reinaud se ridică în picioare cu un oftat şi se duse până acolo.

— Ce reprezintă?

— O recunoşti, cu siguranţă.

Reinaud se încruntă în timp ce studia aşezarea străzilor. Un mall, o parcare, birouri, apartamente de lux dispuse în jurul unui lac artificial. Dintr-odată, ochii i se îngustară.

— Niciodată! V-am spus, n-am să permit asta în vecii vecilor!

Van Simson zâmbi.

— Lucrurile se schimbă, *monsieur* Reinaud. O mlaştină poate deveni un palat regal; casa unui aristocrat poate decădea până la a ajunge o cocioabă. E timpul ca acest teren să se dezvolte. Îţi furi căciula singur dacă-ţi închipui că te poţi pune în calea progresului.

— Nu, dumneata te păcăleşti singur, ascultând de avocaţii şi contabilii dumitale, ripostă Reinaud, făcând un pas mai aproape de Van Simson. Nu va avea loc nici o vânzare. Nici acum, nici altă dată.

Van Simson oftă. Clătinând încet din cap, vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un carnet de cecuri de dimensiuni mari, pe care îl aşeză pe vitrină. Deşurubând capacul unui stilou de argint, îl privi pe Reinaud cu un zâmbet.

— Eşti un negociator dur, *monsieur* Reinaud. Trebuie să-ţi recunosc acest merit. Dar ajunge. Destul cu atâta… Căută cuvântul potrivit. Încăpăţânare! Am deja acordul pentru planul urbanistic. Toată lumea în afară de dumneata mi-a acceptat condiţiile. Oamenii mei au făcut deja primii paşi pentru demararea acestui proiect. Dumneata eşti singurul cu care nu

am ajuns la o înţelegere. Cât vrei?

— Nu preţul e problema, şuieră Reinaud. Familia mea a trăit pe această bucată de pământ vreme de 600 de ani. Strămoşii mei sunt îngropaţi în pământul ăsta, iar cu mine şi copiii mei şi copiii copiilor mei se va întâmpla la fel. Pentru noi, e mai mult decât o bucată de pământ. Este dreptul nostru din naştere. Moştenirea noastră. Spiritul pământului curge prin vinele noastre. Nu e un rând dintr-o foaie contabilă, sau o notă de subsol în raportul dumitale anual. N-o să-l vindem niciodată. Mai degrabă mor decât să văd înfăptuindu-se această... monstruozitate.

Surâsul lui Van Simson păli, chipul i se încruntă, riduri de mânie marcându-i obrajii cu linii verticale, adânci. Sub sacou, îşi simţea cămaşa începând să i se lipească de spate. Se întoarse la birou, luă încă o gură de whisky, făcând gheaţa să sune la atingerea marginii de cristal a paharului.

Dintr-odată se răsuci şi, cu o mişcare violentă, arunca paharul cu toată forţa de care era în stare. Acesta zbură prin aer, şuierând pe deasupra capului lui Reinaud şi se izbi de perete. Piciorul greu de cristal se sfărâmă la impact, într-o explozie de cioburi. Preţ de o clipă, în lumină, dansară prin încăpere sute de mici curcubee, înainte ca bucăţile de sticlă să se prăbuşească, inerte, pe podea.

— Paharul ăsta era jumătatea unei perechi salvate din sala de aşteptare de la clasa I, de pe Titanic. Singurele două pahare care au supravieţuit. Încăpăţânarea ta tocmai m-a costat o sută de mii de dolari, şuieră Van Simson, înaintând spre Reinaud, care era acum alb ca varul. Nu valorezi doi bani pentru mine, Reinaud. Pocni din degete. Cu siguranţă, valorezi mai puţin decât paharul ăla. Sfidează-mă şi vei afla ce înseamnă să mi te pui împotrivă. Te întreb pentru ultima oară: care e preţul tău?

De cealaltă parte a încăperii, whisky-ul se scurgea pe perete în dâre întunecate, strângându-se în mici bălţi printre cioburi. Pe fundalul maro-deschis al covorului, părea sânge.

11

Cimitirul Highgate, Londra
20 iulie – 3.30 p.m.

Tom se strecură printre pietrele de mormânt. Cărarea bătătorită de vreme şerpuia în josul dealului. În câteva locuri, asfaltul fusese ros complet, lăsând să se vadă suprafaţa pietruită a unei cărări anterioare. În locurile unde generaţii întregi de picioare se poticniseră, cu mersul îngreunat de suferinţă, piatra fusese lustruita până căpătase luciu.

Fusese o vreme când Tom putea să recite din memorie numele inscripţionate pe cele mai multe dintre pietrele funerare dintre poarta de sus şi mormântul mamei lui. Răsăreau din pământ ca nişte dinţi, unele aşezate la grămadă, altele separate de spaţii mari, putrezind cu trecerea anotimpurilor, pradă vântului, soarelui şi frigului. Ici şi colo, flori de plastic îşi aruncau zâmbetul batjocoritor, iţindu-se din borcane de gem umplute cu apă de ploaie. În depărtare, silueta distincta a Turnului BT se ridica deasupra întinderii de beton a oraşului.

Placa masivă de marmură neagră se odihnea în iarbă, ocrotită de ramurile plângătoare ale unei sălcii şi de vegetaţia încâlcită, care ascundea vederii peretele prăbuşit al cimitirului. Scrisul aurit ce fusese pictat peste inscripţia sculptata încă strălucea puternic şi Tom îşi trecu degetele peste litere, desenându-i încet numele, aducându-şi aminte. Ar fi împlinit 60 de ani.

Rebecca Laura Kirk
născută Duval

Atunci când se întâmplase, toată lumea îi spusese că nu fusese vina lui, că era doar unul dintre acele lucruri care se întâmplă pur şi simplu. Un accident, o tragedie îngrozitoare. Chiar şi medicul legist încercase să-l liniştească, dând vina pe o defecţiune tehnică, înainte de a sugera ca mama lui fusese, în cel mai bun caz, nechibzuită lăsând un băiat de treisprezece ani să conducă, chiar dacă era vorba de o distanţă scurtă pe un drum de obicei liniştit. O clipă, aproape că îi crezuse.

Dar privirea din ochii tatălui său la înmormântare, mânia care răzbătuse printre lacrimile acestuia atunci când Tom îl îmbrăţişase, îl convinseseră că tatăl lui cel puţin era de altă părere. Dacă mama îl lăsase să conducă, asta era din cauză că Tom o implorase şi plânsese până când o făcuse să cedeze. Era ca şi cum o omorâse cu mâna lui. Când se făcuse mai mare, Tom se întrebase adesea dacă nu cumva tatăl lui îl îmbrăţişase atât de strâns în ziua aceea, fiindcă încerca, de fapt, să-l sufoce.

Tom închise ochii, jucându-se imaginar cu lanţul de chei din fildeş pe care i-l dăduse tatăl său cu câteva săptămâni înainte să moară. Trase adânc aer în piept, simţind cum îl linişteşte mirosul de pământ proaspăt săpat şi de iarbă cosită. Îi amintea de după-amiezile lungi şi leneşe de vară, petrecute în grădină, de vremurile de odinioară. Înainte să se fi fost abandonat solitudinii. Şi propriului sentiment de vinovăţie. Fiindcă din acea zi, tatăl său nu-l mai îmbrăţişase niciodată.

— E o adevărata avere în sculpturile din marmură de aici. O voce familiară îl smulse pe Tom din gândurile lui. Ştiu un tip care te-ar putea scăpa de toate astea. O voce care era cu neputinţă să se afle acolo. Le răzuieşte pur şi simplu suprafaţa şi le reinscripţionează. Clienţii nu-şi dau niciodată seama că au fost „recondiţionate”. O voce care n-avea nici un drept să se afle acolo.

— Archie? Tom se răsuci pe călcâie. Cum… de ce… ce naiba faci aici?

De-a lungul anilor, Tom se întrebase adesea cum arată Archie, încercase să-i schiţeze mental un chip potrivit cu vocea, nişte trăsături a căror expresie să fie în concordanţă cu glasul pe care îl auzea. Cu fiecare conversaţie, detalii suplimentare se adăugaseră acestei imagini; încă un rid în jurul ochilor, o mică umflătură la nas, o linie mai ascuţită a mandibulei. Uneori, Tom aproape că reuşea să se autoconvingă că el şi Archie se întâlniseră de-adevăratelea. Avându-l însă pe Archie, pe adevăratul Archie, în faţa lui pentru prima dată, imaginea atent şi îndelung construită se prăbuşi instantaneu şi Tom îşi dădu acum seama că nu se potrivea nici în cel mai mic detaliu.

În loc de ce-şi închipuise el, văzu un bărbat subţire – în jur de patruzeci şi cinci de ani, presupuse Tom – şi înalt cam de un metru şaptezeci. Archie avea un chip oval, cu părul tuns scurt şi cu început de chelie, lăsând o zonă acoperită cu puf chiar în vârful capului. Costumul la trei rânduri era evident făcut la

comandă, posibil la Savile Row – un costum bleumarin în dungi care n-ar fi dat rău în nici una dintre galeriile comerciale de la City.

Cămaşa albastră marca Gingham era desfăcută la gât şi Tom ghici că purta probabil un set de bretele roşii care se asortau cu ciorapii de aceeaşi culoare. Erau haine scumpe, cu etichetele potrivite în locurile potrivite, însemne tribale subtile ce îi permiteau lui Archie să se mişte nestingherit prin lumea în care trăia, o lume a câştigurilor rapide şi a mişcărilor inteligente.

Cu toate acestea, avea un aer dur şi hotărât. Avea chipul uşor ridat, bărbia acoperită de o barbă nerasă de câteva zile, urechile uşor depărtate de cap. Avea siguranţa de sine a omului care ştie atât în ce lumină să se prezinte, cât şi cum să se poarte cu cei din jur. Dar ochii lui întunecaţi spuneau o altă poveste. Spuneau că se teme de ceva.

Tom aruncă în jur priviri îngrijorate, temându-se că Archie ar fi putut veni însoţit.

— E în regulă, băiete. Calmează-te, spuse Archie ridicând braţele într-o atitudine defensivă. Nu sunt decât eu.

— Nu-mi spune să mă calmez. În vocea lui Tom nu se simţi nici urmă de emoţie. Ce se întâmplă? Doar cunoşti regulile.

— Bineînţeles că le cunosc. La dracu, doar eu le-am inventat, nu? râse scurt Archie.

Fusese ideea lui Archie ca ei doi să nu se întâlnească. Niciodată. Era mai sigur aşa, arătase el, astfel încât singurele informaţii pe care le-ar fi avut unul despre celălalt erau un nume şi un număr de telefon. Venind aici, după Tom, Archie îşi încălcase propria regulă, cea mai importantă dintre toate. Era un act de disperare, un strigăt de ajutor. Sau poate un truc ieftin?

Tom făcu un salt înainte şi lansă două lovituri rapide de pumn, un croşeu de dreapta în stomac şi unul de stânga înspre capul lui Archie. Prima lovitură îi taie acestuia răsuflarea; a doua îl trânti la pământ.

— Ai microfon la tine? Asta e, nenorocitule? Ai făcut vreo înţelegere cu Clarke ca să mă vinzi?

Tom îngenunche deasupra lui Archie şi îl pipăi destul de brutal, încercând să-şi dea seama dacă ascundea vreun transmiţător sau vreun dispozitiv la subsuoară sau în dreptul pieptului. Dar Archie era curat.

— Du-te dracu'! Archie îl împinse cu greutate pe Tom la o parte şi îşi masă uşor faţa, tuşind în timp ce aerul îi năvălea

înapoi în plămâni. Nu sunt un nenorocit de informator.

Se ridică anevoie în picioare şi îi aruncă lui Tom o privire mânioasă, scuturându-şi sacoul cu mâinile.

— Ieri, trece pe la mine domnul Clarke, cu promisiunea fermă că o să mă scoată definitiv din circulaţie. Apoi, după zece ani în care ne-am evitat reciproc, tu vii şi îţi deconspiri identitatea. Cam ce ar trebui să cred? Că totul e doar o coincidenţă?

— Clarke? Nenorocitul ăla? Nu mă jigni! Crezi că aş risca să te pierd, crezi că te-aş pune în pericol, crezi că m-aş pune pe mine în pericol de dragul lui? Ar trebui să mă cunoşti mai bine de-atât.

— Serios? Archie pe care îl cunosc eu nu încalcă regulile.

— Uite cum stă treaba – te-am urmărit până aici de la tine de acasă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te avertizez.

Archie îşi recăpătase suflul, dar încă îşi mai pipăia obrazul.

— Ştii unde locuiesc? Tom scutură din cap nevenindu-i să creadă, furia crescându-i în urma acestei ultime descoperiri.

— Ei, da… După ultima noastră discuţie am fost un cam pic îngrijorat, bine? Aşa că mi-am făcut temele. Nu sunt atât de mulţi Tom Kirk în Londra. Casa ta a fost al treilea loc în care am încercat.

— Dumnezeule mare, ştii şi cum mă cheamă!

Tom privi în jur îngrijorat şi vocea îi coborî până deveni o şoaptă mânioasă.

— Îmi pare rău să-ţi spun, prietene, dar am ştiut dintotdeauna. Chiar de la prima lovitură pe care ai dat-o pentru mine. Nu-ţi place să-ţi asumi riscuri şi nici mie nu-mi place. Până acum, n-am avut niciodată motive să folosesc această informaţie.

— Ei bine, îţi pierzi timpul, pentru că asta n-o să schimbe nimic. Ţi-am spus, va trebui să găseşti pe altcineva care să ducă treaba la bun sfârşit.

Archie îl privi cu o expresie stânjenită.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Ba sigur că este, replică Tom mijind ochii. Nu eu m-am băgat în afacerea aia legată de Cassius. Asta a fost decizia ta. Acum să te descurci singur.

Archie îi aruncă lui Tom o privire vinovată.

— Nici eu nu m-am băgat în afacerea pentru Cassius. El a ţinut să lucreze cu tine.

— Ce-ai spus?

Era rândul lui Tom să fie îngrijorat.

— Am primit una dintre vizitele obişnuite din partea oamenilor

lui. Archie privea fix în podea în timp ce vorbea. Alt nenorocit de străin. Câteodată, îmi vine să cred că toţi englezii au plecat din ţara asta. Clătină din cap dezaprobator. În orice caz, a spus că eşti cel mai bun, că nu te vrea decât pe tine, gargara obişnuită. I-am spus că ai avut un deces în familie, că ai părăsit ţara pentru câteva luni pentru a-ţi pune lucrurile în ordine şi i-am sugerat să găsească pe altcineva care să-i facă treaba. Dar Cassius a spus că preferă să te aştepte. Când te-ai întors, parcă toate s-au aranjat.

— Aşadar, ai ştiut de la bun început că era Cassius în spatele întregii afaceri. M-ai minţit.

— Şi ce-i cu asta? făcu Archie, pe un ton dintr-odată defensiv. Ce-ai fi vrut să fac? Să-l refuz?

— După câte lovituri am dat împreună, după atâţia ani de când lucrăm împreună, mă aşteptam să-mi spui adevărul.

Un telefon mobil se auzi sunând; o melodie enervantă, iritantă, care îţi zgâria urechile cu tonalităţile ei ascuţite, precum sunetul făcut de un copil care alunecă pe balustrada scării. Archie căută în buzunarul interior al sacoului. Căptuşeala verde aruncă străluciri de smarald când scoase telefonul. Verifică numărul care apăruse pe ecran şi respinse apelul. Ridică privirea.

— Şi eu mă aşteptam ca tu să-ţi respecţi promisiunile. Te-ai angajat să te ocupi de ambele lovituri. Nu poţi să te retragi pur şi simplu pentru că aşa ai tu chef. Ce crezi că e ăsta? Un joc de copii? Încerc să conduc o afacere aici. O afacere care pe tine, unul, te-a făcut om bogat. Eu găsesc cumpărătorii, tu dai loviturile. Aşa merge treaba. Aşa a mers în toţi aceşti zece ani. Mă întrebi dacă în mod intenţionat am omis să-ţi spun de Cassius? Al dracului să fiu dacă nu-i adevărat. Un cumpărător e un cumpărător. Banii lui sunt la fel de buni ca ai oricui altcuiva.

— Întotdeauna, pentru tine totul se rezumă la bani, nu-i aşa? i-o întoarse Tom. Doar că acum ai realizat că, în cazul banilor lui Cassius, socoteala stă puţin altfel. Banii lui Cassius vin laolaltă cu nişte condiţii.

Amândoi rămaseră tăcuţi şi Archie se apropie de Tom. Ghetele negre i se afundară în iarba moale.

— Ce se întâmplă, Felix? Hai să mergem la o bere şi să rezolvăm chestia asta.

— Felix a dispărut. Definitiv.

— E doar o lovitură ca oricare alta. Poţi să renunţi după aceea, dacă asta e ceea ce îţi doreşti.

— De cât timp te ocupi cu asta, Archie? De douăzeci, douăzeci şi cinci de ani?

Archie ridică din umeri.

— Cam aşa.

— Şi nu te întrebi niciodată cum ai ajuns aici? Vocea lui Tom era joasă, iar tonul imperios. Te gândeşti vreodată cum o singură decizie diferită, sau poate un alt gest ţi-ar fi putut schimba cu desăvârşire viaţa? Eu mă gândesc uneori că viaţa mea a fost ca un şir de piese de domino pe care le-am pus în mişcare acum cincisprezece ani. Nici nu-mi mai amintesc măcar din ce motiv a căzut prima – şi iată-mă acum aici.

Archie lăsă să-i scape un hohot scurt de râs.

— Un hoţ cu o criză de conştiinţă de vârstă mijlocie? Scoate-l pe celălalt.

Un mobil se auzi din nou, de data asta cu o serie de bipuri insistente din ce în ce mai zgomotoase şi mai dese pe măsură ce telefonul continua să sune. Archie scotoci în celălalt buzunar interior al sacoului şi scoase un al doilea telefon. Când mâneca i se ridică, lăsă să se zărească, preţ de o clipă, strălucirea unei brăţări groase de aur. Archie verifică din nou numărul; de data asta răspunse.

— Da… nu chiar în momentul ăsta, nu… vreo cinci sute… nu… nu batem palma, decât dacă le cumpără pe toate. Bine, salut.

Tom aşteptă ca Archie să pună telefonul înapoi în buzunar şi să ridice privirea, înainte să vorbească.

— Ştii ceva? Am treizeci şi cinci de ani şi nu am petrecut niciodată mai mult de patru săptămâni în acelaşi loc de când aveam douăzeci.

Archie pufni.

— Ce, ai vrea să-ţi plâng de milă acum? Aşa ai fost instruit şi pregătit. De asta eşti atât de bun – pregătirea ta e acum parte din tine. Face parte din natura meseriei.

— Mai există şi alte lucruri în viaţă în afară de meserie, Archie.

Privirea lui Archie exprima nerăbdare.

— Îmi pare rău, prietene, dar tocmai am rămas fără batiste.

— Toate lucrurile bune trebuie să aibă un sfârşit. Chiar şi asta. Chiar şi noi.

Archie oftă.

— Văd că nu vrei să pricepi şi pace. Dacă nu livrăm marfa de azi într-o săptămână, suntem morţi amândoi. Punct. Deşi vocea lui Archie suna firesc, ochii îi ardeau sălbatic. Circulă zvonul cum

că prietenul nostru, Cassius, e falit, că a pierdut absolut totul într-o afacere. Aşa că n-o s-o lase moartă şi n-o să accepte nici un fel de scuze. Şi dacă te-am putut găsi eu, el cu siguranţă nu va avea nici o problemă. Dacă vrem să o scoatem la capăt cu chestia asta, va trebui s-o facem împreună. Îmi pare rău, Tom, dar nu e pur şi simplu doar problema mea. Este problema *noastră.*

12

Fort Knox, Kentucky
20 iulie – 10.05 a.m.

Un Ford Explorer negru o luă pe Jennifer din faţa apartamentului ei în acea dimineaţă şi o duse la Reagan Washington National, unde, într-unul din hangarele laterale, un avion Cessna Citation Ultra ciocolatiu fusese pregătit şi o aştepta. Într-adevăr, Corbett nu glumea când era vorba să ducă treburile la bun sfârşit.

Avionul arata nou-nouţ şi, în afară de pilot şi unicul copilot, ea era singurul pasager la bord. Scufundându-se în scaunul moale de piele, Jennifer îşi dezmorţi picioarele, întinzându-le până în coridorul îngust, încercând să se relaxeze. Douăzeci de minute mai târziu, avionul porni ca o săgeată, străbătând cerul senin al Washington-ului.

Zborurile o nelinişteau de fiecare dată. Odată, un avion la bordul căruia se afla dăduse de un gol de aer şi plonjase în gol aproape o mie cinci sute de metri. Ca şi cum s-ar fi lovit de un perete de sticlă sus, în ceruri şi ar fi alunecat în jos, de-a lungul lui. La decolare şi la aterizare era cel mai rău, iar reacţiile lui Jennifer, de care nu era conştientă, variau, în funcţie de etapa călătoriei, între a apuca strâns braţele fotoliului şi asumarea poziţiei de „impact”, ghemuită în spatele fotoliului din faţă. De această dată însă, trezită de dis-de-dimineaţă, căzu fără să-şi dea seama într-un somn adânc, până când fu trezită de zgâlţâitul uşor cauzat de coborârea pe pista de aterizare.

Clipind, îşi îndreptă capul spre fereastră. Deschizătura ovală încadra o cuvertură de petice colorate, de câmpuri de diferite culori, fiecare delimitat de o bordură întunecată de copaci. Un singur firicel de şosea, subţire precum firul de bumbac, alerga într-o linie neîntreruptă, de la dreapta la stânga şi dispărea în ambele sensuri într-un abur strălucitor de aer fierbinte. Ferme singuratice şi hambare şedeau abandonate ici-colo în peisajul monoton ca nişte mici insuliţe de lemn. Apoi, pe măsură ce avionul cobora, un gard galvanizat ce delimita perimetrul exterior al bazei militare începu să se înalţe, venindu-i în

întâmpinare.

— Bun venit în Kentucky, agent Browne.

Jennifer coborî treptele care se revărsau din interiorul fuzelajului strălucitor al avionului precum burduful unui acordeon şi strânse mâna bărbatului care aştepta să o întâmpine.

— Sper că aţi avut un zbor plăcut. Eu sunt locotenent Sheppard. Vă voi conduce la Depozit.

— Mulţumesc, răspunse Jennifer şi nu se putu abţine să zâmbească.

Costumaţia bărbatului era cu totul ieşită din comun. Jennifer nu ştia la ce să se uite mai întâi: la pantalonii roz în carouri, la tricoul polo alb sau la apărătoarea de soare galbenă – toate îi atrăgeau atenţia. În spatele vizierei, chipul bărbatului se destinse într-un zâmbet larg în timp ce îi scutura mâna, entuziasmat.

Deşi Jennifer avea grijă să nu-şi formeze prea devreme o părere despre oamenii pe care abia îi întâlnea, trăsătură pe care o moştenise de la mama ei – care considera că timpul e singura lentilă ce îţi permite să descifrezi cu acurateţe adevăratul caracter al unei persoane – Jennifer îl simpatiză instinctiv pe Sheppard. Din atitudinea lui relaxată, plină de veselie şi din comportamentul lui simplu şi firesc, răzbătea siguranţa de sine şi convingerea că acea costumaţie de clovn nu îi submina autoritatea, ba dimpotrivă.

Sheppard se uită la hainele lui şi îi aruncă lui Jennifer un zâmbet vinovat; ochii căprui îi străluceau pe chipul bronzat şi neted.

— Îmi cer scuze pentru costumaţie, doamnă. Tocmai mă pregăteam să plec la o partidă de golf, când am fost anunţat să vin şi să vă întâmpin aici. N-am mai avut timp să mă schimb.

Jennifer aprobă cu o mişcare a capului, iar tonul ei sună înţelegător.

— E în regulă, domnule locotenent. Apreciez faptul că m-aţi luat în grija dumneavoastră. E departe?

— Nu, doamnă. Nu şi dacă mergem cu minunăţia asta. Arată spre o maşinuţă albă de golf, în spatele căreia erau legate crosele lui.

— Cu chestia asta? Jennifer îi aruncă lui Sheppard o privire întrebătoare, în timp ce se îndreptau spre maşinuţă.

— Da, cu ea. Sheppard se aruncă în scaunul şoferului, apoi, întinzându-se, fixă un girofar roşu pe acoperiş. Am rugat un prieten de la Societatea Inginerilor să-i facă o serie de modificări.

Vă plac maşinile?

— Pe vremuri reparam maşini Mustang şi luam parte la curse împreună cu tatăl meu, dacă asta se pune la socoteală, răspunse Jennifer cu un zâmbet.

— Ei, atunci poate că ar trebui să conduceţi dumneavoastră, sugeră Sheppard nerăbdător, strecurându-se pe locul pasagerului. Apoi puteţi să-mi spuneţi cum credeţi că se descurcă maşinuţa asta.

— Sigur. Jennifer ridică din umeri nedumerită şi se strecură în spatele volanului, virând cheia în contact. Vă ţineţi bine?

— La naiba, da.

Fort Knox este, pe lângă Depozitul de lingouri de aur al Statelor Unite şi capitala „tanc" a Americii, cei 109 050 de acri de teren adăpostind 32 000 de bărbaţi şi femei din armata Statelor Unite, Trupele de Blindate şi Cavalerie, al cărui sediu se află aici. În scurt timp, cei doi goneau lăsând în urmă barăci, popote, clădiri de instrucţie şi grupuri de soldaţi alergând în formaţie strânsă; cântecele milităreşti cadenţate se amestecau unele cu altele într-o simfonie răsunătoare, cu miros de transpiraţie.

Călcând acceleraţia până la podea, Jennifer se strecură printre grupurile de soldaţi şi clădiri; girofarul îşi arunca în jur lumina roşie, intermitentă, în timp ce vehiculele din sens opus claxonau nervoase. Sheppard îi indică lui Jennifer direcţia de mers cu voce tare, cu mâna încleştată pe bară pentru a nu aluneca de pe scaunul lucios de vinilin alb în timp ce Jennifer şerpuia prin trafic. Jennifer avu senzaţia că lui Sheppard îi plăcea cursa.

În faţa lor, forma de granit a Depozitului se apropia din ce în ce mai mult. De la distanţă, lui Jennifer îi păru o clădire destul de comună, nu cu mult mai mare decât o clădire de birouri – asemenea sediilor de bancă, mici de înălţime, pe care le găseşti prin mall-uri. Pe măsură ce se apropiau însă, văzu că aceasta semăna mai degrabă cu un mic munte alb.

Aşezat într-un complex întins, Depozitul era o clădire cu două etaje, cel superior fiind mai mic decât cel inferior. Acoperişul se înalţă în trepte, asemenea unui zigurat. Ferestre cu rame de oţel fuseseră montate la distanţe egale în pereţi la ambele etaje, amintind de crenelurile unui castel. Singura cale de acces era o poartă montată în gardul de oţel, înalt de patru metri şi jumătate, care încercuia complexul, flancată de două cabine ale gărzilor. Înăuntru, un drum de servitute mărginit pe ambele părţi

de tufişuri frumos tunse încercuia clădirea; patru buncăre de beton fuseseră adăugate parcă chirurgical la fiecare dintre colţurile clădirii. O maşină de tuns iarba patrula stingheră, cu motorul pornit.

— Clădirea a fost construită în 1936, iar primele transporturi de aur au sosit în 1937, strigă Sheppard pentru a acoperi zgomotul motorului electric.

Nişte soldaţi care gesticulau mânios se împrăştiară în faţa lor ca popicele. Jennifer mişcă aprobator din cap. Nu putea să-şi imagineze procesul de construcţie al clădirii. Părea să fi fost acolo dintotdeauna, ca şi cum ar fi erupt din roca solidă în urmă cu milioane de ani, fiind apoi modelată şi lustruită de soare, de ploaie şi de brumă în decursul a zeci de mii de ani.

— 1941 a fost perioada de maxima utilizare, când clădirea a adăpostit aproximativ 18 400 de tone de aur, continuă Sheppard. Bineînţeles că în zilele noastre, rezervele principale sunt păstrate la Banca Federală din New York, la cinci nivele sub pământ. Ar trebui să te duci o dată să vezi. Am auzit că măsurile de securitate de acolo fac de ruşine locul ăsta.

Când se apropiară de poartă, Jennifer încetini, accelerând din nou în trombă după ce se văzură înăuntru. Gărzile îl salutară pe Sheppard – săltară armele şi le lipiră de corp într-un salut rigid, milităresc. Mâinile le înţepeniră cu degetul mare ascuns în interiorul palmei. Rămăseseră nemişcaţi, aparent netulburaţi de ridicolul costumaţiei lui Sheppard sau de faptul că o vedeau pe Jennifer la volanul cartului său de golf.

Privită de aproape, clădirea era şi mai fascinantă. Masa impresionantă a zidurilor ei de granit părea să domine totul în jur, cu o energie întunecată, densă şi apăsătoare care strângea şi sufoca. Jennifer deveni dintr-odată, în mod ciudat, conştientă de sunetul propriei respiraţii, de simplul efort al mişcării, ca şi cum s-ar fi aflat sub apă.

Raza camerelor de supraveghere, amplasate sus pe pereţii de granit ca nişte ochi de sticlă pe suporţi albi, de oţel, acoperea fiecare centimetru al pereţilor clădirii. Spoturi de lumina gemene, cocoţate în vârful unor stâlpi negri, îşi aruncau razele spre complexul din jur de pe toate cele patru laturi ale clădirii. Lângă intrarea principală, un imens steag al Statelor Unite flutura falnic în vânt. Sigiliul auriu al Departamentului de Trezorerie, sculptat în grinda de deasupra uşii de la intrare, strălucea ca un mic soare.

— Opreşte aici, strigă Sheppard.

Jennifer frâna brusc, forţând cartul să se oprească scurt, cu un mic derapaj. Cauciucurile muşcară din asfalt, încetiniră şi în cele din urmă cartul se opri.

— Uau, răsuflă Sheppard. Cred că tocmai ai stabilit un nou record de viteză.

— Chiar că e rapidă. Jennifer sări din maşinuţa de golf şi-i aruncă cheile. Ce i-ai făcut? Ai modificat cutia de viteze?

— Secretul meseriei. Sheppard zâmbi. Cum ţi se pare că răspunde la comenzi?

— Direcţia răspunde un pic cam greu. N-ar strica să mai strângi puţin suspensia din faţa stânga.

— Aşa o să fac, încuviinţa Sheppard, făcându-i cu ochiul lui Jennifer. Haide! Ne aşteaptă Rigby şi el nu suportă să fie lăsat să aştepte.

Răsucindu-se pe călcâie, Sheppard dispăru pe uşa neagră şi masivă a Depozitului, în întunecimea de marmură rece a clădirii.

13

10.27 a.m.

Aşa cum prezisese Sheppard, ofiţerul de gardă, căpitanul Rigby, aştepta în picioare, în zona de recepţie de la intrare, pentru a o întâmpina pe Jennifer. Îi strânse scurt mâna şi îi aruncă un zâmbet care lui Jennifer îi păru forţat. Sheppard le făcu cunoştinţă.

Căpitanul Rigby era un bărbat înalt, cam de un metru nouăzeci, cu uniforma imaculată şi părul tuns scurt. Ochii îi străluceau, exprimând eficienţa omului de formaţie militară. Jennifer îi surprinse privirile rapide şi furişe şi deduse că Rigby se străduia să împace, în mintea lui, costumaţia de golf nepotrivită şi pestriţă a lui Sheppard cu lumea lui bine organizată şi structurată. Se hotărî să păstreze o atitudine simplă şi la obiect, oficială, simţind instinctiv că orice alt fel de abordare n-ar avea prea mari sorţi de izbândă în faţa radarului intern al lui Rigby.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim astăzi, domnule căpitan.

— Cu mare plăcere, agent Browne, răspunse el pe un ton înţepat. Cu toţii avem o slujbă de îndeplinit.

Felul în care îşi îngustă, preţ de o clipă, ochii cenuşii deasupra nasului subţire şi a pometţilor înalţi îi trăda însă adevăratele gânduri: că această întâlnire nu era decât o pierdere de timp. Că nu voia ca Jennifer sau alţi „ghimpi în coaste” federali să se apropie de clădirea lui, punându-i întrebări, întrerupându-i programul obişnuit, lăsându-i urme pe podeaua lustruită cu tălpile lor de cauciuc. Voia pur şi simplu ca Jennifer să se care dracului din clădirea lui şi asta cât mai urgent. În ceea ce o privea pe ea, chestia asta n-o deranja câtuşi de puţin.

— Aţi primit instrucţiunile de la Washington?

Căpitanul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da. Au sosit azi-dimineaţă. Aşa cum ni s-a cerut, nu ne-am atins de nimic.

— Perfect. În cazul ăsta, aţi avea amabilitatea să-mi răspundeţi la câteva întrebări, înainte să coborâm?

— Ce fel de întrebări?

Tonul lui Rigby deveni imediat suspicios.

— Orice întrebări găsesc de cuviinţa să vă pun, răspunse Jennifer cu o uşoară asprime.

— Aceasta este o unitate cu statut confidenţial special, ripostă Rigby cu vehemenţă. Dacă vă imaginaţi că am să dezvălui informaţii secrete fără autorizaţie specială, vă sugerez să vă întoarceţi la avionul dumneavoastră, agent Browne.

— Şi dacă dumneavoastră credeţi că eu am să plec de aici fără să obţin toate informaţiile de care am nevoie, vă sugerez să mai consultaţi o dată ordinele primite, domnule căpitan.

Vocea lui Jennifer devenise dură, iar ochii îi străluceau sfidători. În mod normal, ar fi preferat să facă apel la raţiune în loc să ridice vocea, dar în cazul lui Rigby avea senzaţia că militarul fusese programat să nu reacţioneze la nimic altceva.

— Ordinele pe care le-aţi primit specifică în mod clar că trebuie să acordaţi FBI-ului deplina dumneavoastră cooperare, fără nici un fel de condiţie, pe toată durata investigaţiei. Asta include şi informaţiile relevante referitoare la procedurile de securitate. Dacă aveţi o problemă cu acest lucru, vă sugerez să mergem în biroul dumneavoastră chiar acum şi să-i sunăm la Washington pe superiorii mei şi ai dumneavoastră. Cred că ştim amândoi care va fi răspunsul.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar din când şi când de sunetul pantofilor de golf ai lui Sheppard pe podeaua de marmură. Deoarece nu se simţea în largul lui, bărbatul îşi tot muta greutatea de pe un picior pe altul. Rigby se înroşise ca racul şi părea că răsuceşte ceva între degetul mare şi cel arătător, apăsând atât de tare încât buricele celor două degete se albiseră. Jennifer, strângând din buze, îi susţinu privirea până când, într-un final, Rigby reuşi să schiţeze o grimasă, pe care Jennifer o interpretă drept o încercare chinuită de surâs.

— Prea bine, cedă el, cu vocea uşor gâtuită.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să mă bag unde nu-mi fierbe oala, domnule căpitan, spuse Jennifer, adoptând un ton mai conciliant, acum că se făcuse înţeleasă. Mă interesează doar câteva informaţii generale legate de clădire, informaţii pe care vreau să le includ în raportul meu. De exemplu, aceasta este o unitate militară sau federală?

— Oh! făcu Rigby uşurat, deşi în vocea lui se simţea încă o undă de nelinişte. Un pic din amândouă. Clădirile se află într-o bază militară, aşa că armata are o oarecare responsabilitate în

ceea ce priveşte securitatea şi apărarea unităţii. Dar unitatea ţine de Trezoreria Statelor Unite şi este condusă de ofiţeri de la Poliţia Imprimeriei. Suntem douăzeci şi şase cu toţii.

Jennifer se încruntă.

— Clădiri? Eu nu văd decât o singură clădire.

— Nu, replică Rigby clătinând cu fermitate din cap. Sunt două clădiri. Cea pe care o vedeţi acum în jurul dumneavoastră este doar un înveliş exterior, pe un singur etaj, din granit şi căptuşit cu beton. Dar seiful în sine este o clădire complet separată, pe două nivele, din plăci, grinzi şi cilindri, toate din oţel şi încastrate în beton armat.

— Şi cum se intră?

— Printr-o uşă de oţel de douăzeci de tone.

Jennifer încuviinţă din cap, mulţumită.

— Bine. Atunci să mergem.

— Da, doamnă.

Rigby porni alături de Jennifer, urmaţi de Sheppard. Jennifer înţelese curând la ce se referise Rigby când vorbise despre cele două clădiri. Recepţia dădea într-un coridor ce se întindea la stânga şi la dreapta, încercuind seiful. Pe toată lungimea pasajului, erau înşirate birouri şi camere de depozit. Era un loc îngust şi strâmt şi Jennifer simţi aceeaşi senzaţie necruţătoare de spaţiu lipsit de personalitate pe care o avusese şi în alte instituţii federale, inclusiv în FBI. Fu bucuroasă când ieşiră; fuseseră nevoiţi să cotească la dreapta şi apoi să meargă de-a lungul coridorului, circular, până când ajunseseră în partea opusă a clădirii, într-un alt spaţiu larg.

Aici, obloanele mari de oţel care fuseseră montate în zidul exterior de granit, precum şi rampele şi alveolele sugerau că aceasta era zona unde lingourile şi aurul erau încărcate şi descărcate. Pe partea opusă obloanelor, încastrată în peretele seifului, se afla uşa masivă, strălucitoare, de oţel.

— Nimeni nu cunoaşte întregul cifru de acces, continuă Rigby. Ca măsură de precauţie, se folosesc trei cifruri separate, fiecare în parte cunoscut de membri diferiţi ai echipei mele.

În timp ce vorbea, se apropie de un pupitru de comandă aflat în dreapta uşii. În lateralã, Jennifer observă un panou de sticlă armată care dădea înspre recepţie. Prin geam, văzu doi bărbaţi îndreptându-se spre pupitre de comandă asemănătoare. Zece secunde mai târziu se auziră o serie de zgomote puternice cauzate de retragerea încuietorilor de metal. Cu un sunet jos şi

monoton, mecanic, uşa masivă începu să se dea la o parte; pistoanele de oţel străluceau şi huruiau ca o locomotivă cu aburi.

— Impresionant, n-am ce zice.

La auzul acestor cuvinte, Rigby schiţă ceea ce Jennifer bănui că era cel mai larg surâs din viaţa lui şi femeia simţi instinctiv că neînţelegerea lor de mai devreme dispăruse, măcar temporar, din mintea căpitanului.

— Doamnă, sunt mândru să vă spun că această clădire este mai sigură decât multe dintre camerele noastre folosite la depozitarea de rachete şi armament. Ne aflam în mijlocul unei baze a armatei complet operaţionale. Avem propria centrală energetică, propriul sistem de extragere a apei şi rezerve strategice de hrană. Avem supraveghere la 360 de grade, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Nimic nu intră şi nu iese de aici decât conform programului.

Intrară în seif şi păşiră de-a lungul unei platforme înguste de metal, până la liftul care îi transportă, cu un sunet jos şi înfundat, până la nivelul de la subsol. Rigby le ţinu uşa. Jennifer privi cu atenţie în jur.

Sala părea un depozit imens, alcătuit din două etaje construite în jurul spaţiului central în care se aflau acum. Fiecare etaj era împărţit în compartimente, iar bare groase de oţel încadrau partea superioară a fiecărui compartiment, creând impresia unor cuşti uriaşe. Înăuntrul acestora, aranjate unul peste altul, de la podea până în tavan, se aflau mii şi mii de lingouri de aur. Trecură câteva secunde până când Jennifer îşi dădu seama că îşi ţinuse, inconştient, răsuflarea, temându-se, pesemne, ca sunetul respiraţiei ei să nu trezească dragonul adormit care păzea cu siguranţă această comoară din poveşti.

— Impresionant, nu-i aşa? zâmbi Sheppard, făcându-i cu ochiul. Simt că mă apasă aici, de fiecare dată când o văd.

Îşi strânse pumnul încleştat la piept şi Jennifer încuviinţă tăcută. Oriunde se uita, vedea numai aur, aur viu, strălucitor, o masă imensă şi uniformă ce pulsa ritmic, ca o inimă puternică, în bătaia luminilor.

— Avem în permanenţă mici transporturi care intră şi ies din unitate, explică Rigby, întrerupându-i gândurile şi arătând înspre trei containere mari, argintii din mijlocul încăperii. Fiecare dintre ele avea puţin peste un metru lungime, 60 de centimetri lăţime şi 90 de centimetri înălţime; sigiliul Trezoreriei SUA era incrustat

pe partea frontală. În astfel de containere sunt transportate lingourile. Astea de aici sunt programate să părăsească unitatea chiar în această după-amiază.

— Aha.

Jennifer încuviinţă cu o mişcare a capului, zâmbind. Lăudându-i unitatea, reuşise să-l transforme pe Rigby într-un adevărat model de cooperare.

— Dar ceea ce aţi solicitat să vedeţi se afla aici.

Rigby o conduse spre un compartiment aflat mult în stânga încăperii. Pe măsură ce se apropia, Jennifer constată că acesta era mai puţin plin decât celelalte compartimente şi conţinea cutii, casete şi dosare.

— După cum vedeţi, spuse Rigby, ridicând o plăcuţă mare de metal, fixată pe uşa compartimentului, fiecare dintre cele treizeci şi patru de compartimente este sigilat. Când un sigiliu este rupt, conţinutul compartimentului este reinventariat şi resigilat de Imprimeria Statelor Unite.

Rigby rupse sigiliul şi, vârând mâna în buzunar după cheie, descuie cuşca şi paşi înăuntrul ei. Ieşi câteva secunde mai târziu, ţinând în mână o servietă subţire, de aluminiu, pe care i-o întinse lui Jennifer încuviinţând din cap.

— Cred că după asta aţi venit.

— O deschid chiar aici.

— Cum doriţi.

Rigby duse valijoara lângă unul dintre containere şi o aşeza pe o parte, cu închizătorile spre Jennifer. Femeia se aplecă şi o descuie; zgomotul încuietorilor care săreau din lăcaşurile lor răsună prin sală ca un foc de puşcă. Imperceptibil, Sheppard şi Rigby îşi schimbară locurile, poziţionându-se la stânga şi la dreapta ei.

Jennifer deschise valiza, dar nu descoperi înăuntrul ei decât o altă cutie, mai mică, lungă de vreo cinci centimetri şi lată de trei. Era îmbrăcată în catifea într-o nuanţa albastru-închis un pic cam roasă, lăsând colţurile goale şi destrămate. Capacul cutiei purtase cândva sigiliul aurit al Trezoreriei Statelor Unite, dar acesta era acum şters şi decolorat de vreme.

Jennifer scoase cu grijă cutia din servietă şi apăsă mica încuietoare aurie ce eliberă capacul, simţindu-şi dintr-odată gâtlejul uscat. Capacul sări, lăsând să se vadă interiorul căptuşit cu mătase albă, aranjată în aşa fel încât să formeze cinci locaşuri rotunde care să adăpostească cinci monede de dimensiuni mari:

doua în partea de sus, trei în partea inferioară.

Dar cutia era goală.

14

Amsterdam, Olanda
21 iulie – 4.40 p.m.

Cindy şi Pete Roscoe se distrau. Londra fusese impresionantă, Parisul frumos, dar Amsterdamul însemna distracţie. Cafenelele, fetele din vitrine, canalele. Era cât se poate de diferit de Tulsa, Oklahoma. La naiba, recepţionerul de la hotel încercase chiar să le vândă nişte marijuana. Amândoi se prefăcuseră şocaţi, dar în sinea lor erau încântaţi. Incidentul făcuse ca toată călătoria lor să pară cu atât mai autentică.

Amsterdamul avea o semnificaţie specială pentru Cindy, ai cărei bunici fugiseră din Olanda prin anii 1930. Chiar în ziua precedentă vizitase, copleşită de emoţii, casa Annei Frank.

— Biata fetiţă, plânsese ea în braţele puternice ale lui Pete, cu rimelul scurgându-i-se în dungi de păianjen de-a lungul obrajilor, în timp ce restul turiştilor se adunau în jurul lor.

Astăzi era ultima lor zi de vacanţă şi după săptămâni de mărşăluit prin muzee, în susul şi-n josul numeroaselor oraşe, căzuseră de acord că un tur relaxant de-a lungul canalelor ce străbăteau Amsterdamul era modalitatea perfectă de a-şi încheia călătoria, înainte de a se pregăti de lungul zbor spre casă. Zece minute mai târziu, îmbrăcaţi în jachete identice de cowboy, luate din Dallas, constataseră că fusese o idee excelentă. Ambarcaţiunea deschisă se strecura pe canale, străbătând oraşul, iar ghidul le arăta diferite obiective.

Cindy, ca de obicei, era înarmată cu un ghid de călătorie de proporţii biblice, un cadou de despărţire primit de la mama ei, care i-l înmânase emoţionată la aeroport – şi pe care Cindy îl credea acum Evanghelia a tot ce însemna cultura europeană. Încrederea ei în cele scrise în carte era atât de mare, încât adoptase obiceiul destul de supărător de a compara comentariile ghidului însoţitor cu cele tipărite, şuşotind în urechea lui Pete ori de câte ori femeia făcea cea mai mică greşeală sau, mai rău, dacă omitea vreun fapt important.

Pete, în schimb, devenise maestru în arta de a încuviinţa din cap şi de a zice „mda”, fără să audă de fapt mare lucru din

spusele soţiei. Scopul lui declarat era să filmeze cât mai mult din călătorie. Aşa că, în timp ce Cindy stătea cu nasul îngropat în carte, ochiul lui Pete era ferm lipit de lentilă micuţei camere digitale ce se odihnea în mâinile lui mari.

Îşi dezvoltase chiar propriul stil cinematografic ameţitor, focalizând cu viteză în susul şi în josul clădirilor, sau micşorând şi apoi lărgind dintr-odată cadrul. Imaginile rezultate erau neclare şi bruşte. Ajunseră sub un pod şi de această dată Pete încerca o filmare deosebit de ambiţioasă, depărtând treptat imaginea sculpturilor aflate în partea superioară a construcţiei, în aşa fel încât să ajungă să cuprindă în final, în unghi larg, întregul canal. Apoi făcu încet trecerea către propria ambarcaţiune, focalizându-se în cele din urmă pe şirurile de scaune din faţa lui şi pe ghida care stătea în picioare în partea din faţă a ambarcaţiunii. Zâmbi. Femeia era drăguţă.

Deodată, zări ceva în colţul lentilei care îi atrase atenţia. Fost poliţist, Pete învăţase să recunoască o situaţie în care lucrurile nu stăteau tocmai cum ar fi trebuit. Instinctiv îndreptă camera spre dreapta, astfel încât faţa ghidei ocupa acum doar jumătate de ecran.

Nu bărbatul agitat şi bronzat, ras în cap, din cabina telefonică de lângă pod îi atrăsese lui atenţia, ci cei doi bărbaţi în costume închise la culoare care tocmai ieşiseră dintr-un Range Rover negru şi se îndreptau spre el. Mersul lor trăda o energie reţinută, o siguranţă de sine ce-i amintea lui Pete de un câine care forţează lesa la maximum, trăgând de braţul stăpânului. Parcă ar fi fost gata să se repeadă.

Pete focaliză lentila pe cabina telefonică exact în momentul în care bărbatul dinăuntru îi observă pe cei doi indivizi apropiindu-se. Receptorul îi căzu instantaneu din mână, iar capul i se învârti rapid dintr-o parte în alta – căuta o cale de scăpare. Dar Pete îşi dădu seama că omul îi observase prea târziu. Înghesuit între peretele cabinei de o parte şi de cei doi bărbaţi de cealaltă, era evident că nu mai avea nici o soluţie.

Când indivizii se apropiară, spinările li se uniră precum faldurile unei draperii grele şi întunecate, astfel că Pete nu mai vedea ce se întâmplă. Păstră totuşi camera aţintită asupra lor, neîndrăznind nici să clipească de teamă să nu piardă vreun detaliu, Deodată, umerii celor doi se despărţiră şi Pete surprinse pentru o fracţiune de secundă imaginea bărbatului; avea ochii măriţi de groază. Zări o mână acoperindu-i gura pentru a-i

înăbuşi strigătele. Un braţ se ridică şi o lamă lungă, zimţată, străluci în lumina soarelui, rămânând suspendată în aer preţ de câteva clipe; conturul strălucitor se profila pe cerul de cobalt. Apoi lama coborî vijelios şi se înfipse în pieptul bărbatului, care se prăbuşi fără viaţa.

Ambarcaţiunea ajunsese acum aproape în dreptul lor şi Pete lărgi cadrul pentru a-i surprinde pe cei doi bărbaţi aplecaţi deasupra cadavrului, căutând prin buzunare. Însă chiar atunci, exact în clipa când ar fi trebuit să-i depăşească şi să le surprindă chipurile pe peliculă, ambarcaţiunea intră sub un pod jos şi îi pierdu din vedere. Când Pete ieşi de partea cealaltă, cu aparatul în poziţie de filmare, cei doi indivizi şi maşina lor dispăruseră.

— La naiba! Ai văzut? îi şopti Pete soţiei, simţindu-şi gura uscată de emoţie şi teamă.

Ţinu camera fixată pe imaginea cadavrului zăcând abandonat în interiorul cabinei telefonice, imagine care se îndepărta treptat.

— Ştiu, iubitule, nu-i aşa că-i groaznic? spuse Cindy clătinând dezaprobator din cap. Cerceii ei rotunzi săltau voios, lovindu-se de obrajii portocalii. Acolo a locuit Van Gogh şi ea n-a pomenit nici un cuvânt!

Partea a doua

„Poleieşte cu aur păcatul
Şi apriga lance a virtuţii pe data se va rupe;
În zdrenţe îmbracă-l însă,
Şi chiar şi cel mai firav pai îl va străpunge.”

William Shakespeare – Regele Lear
(Actul IV, Scena VI)

15

Sediul FBI, Washington DC
22 iulie – 2.07 p.m.

Ventilatorul de birou era dat la maximum. Din cauza vibraţiilor, alunecase pe suprafaţa lucioasă a mesei de conferinţe şi acum se sprijinea de rama subţire de metal de pe marginea acesteia, ameninţând, în orice clipă, să cadă.

— Hai să-i mai luăm o dată la mână, sugera Jennifer, sorbind ce mai rămăsese dintr-o Cola, acum caldă şi neacidulată; aruncă paharul gol în coşul de gunoi umplut până la refuz care se afla pe duşumea, între ei.

Agentul special Paul Viggiano ridică, plictisit, din sprâncene.

— La ce bun? I-am analizat pe fiecare dintre ei în cele mai mici detalii, de peste o sută de ori. I-am căutat în bazele de date ale CIA şi NEIC[6]. Le-am verificat conturile bancare. Le-am verificat soţiile, părinţii, chiar şi copiii, pentru numele lui Dumnezeu! N-am găsit absolut nimic. Toţi sunt curaţi.

Jennifer se ridică şi înconjură masa de conferinţe; becurile cu halogen de deasupra se reflectau, ici şi colo, în suprafaţa brună, bine lustruită.

— Pentru că nu plecăm de aici până nu găsim ceva! zise ea cu hotărâre, în timp ce privirea îi alunecă peste grămada de hârtii, dosare şi cutii împrăştiate pe masă, dintr-un capăt în celălalt – rezultatele investigaţiei ei de două zile.

Viggiano se ridică. Avea o siluetă musculoasă, bine îngrijită, părul negru dat pe spate şi obrazul parcă veşnic acoperit de barba care-i creştea prea repede. Clătină nervos din cap, îndesându-şi în timp ce vorbea cămaşa albă în pantalonii bleumarin, din material lucios, cu o nuanţă uşoara de roşu.

— Ştii ce? Toată povestea asta-i o tâmpenie. O harababură generală! strigă el, lovind cu putere cu pumnul în masă.

Ventilatorul se clatină şi se răsturnă în cele din urmă, prăbuşindu-se neajutorat pe podea, trăgând după el firul ca pe o

[6] National Crime Information Center – Baza de date informatizată a FBI (n. red.).

coardă de bungee jumping care a stat prea multă vreme întinsă.

Jennifer trebuia să-i dea dreptate. Era o harababură. Ştia că, în ultimele zile, Corbett făcuse eforturi să reducă pe cât posibil numărul de persoane implicate, dar astfel de cazuri nu rămâneau secrete prea multă vreme. Era o ocazie prea bună pentru o strângere de fonduri, o şansă să o ia înaintea altor departamente şi agenţii şi să pună mâna pe o felie mai mare din bugetul federal. Era genul de poveste aşteptată şi cerută de către Washington.

— Într-adevăr, e o harababură, dar e harababura noastră, răspunse ea. Aşa ca noi va trebui s-o descurcăm.

Puse ventilatorul înapoi pe masă în timp ce Viggiano clătina din nou din cap şi-şi lărgea puţin nodul milităresc de la cravată. Jennifer ştia că pentru el era mai greu decât pentru ea. Era cam cu vreo zece ani mai în vârstă ca ea şi, cu doi ani în urmă, Jennifer lucrase la un caz pentru el, timp de câteva luni. Ba chiar încercase să-i facă avansuri odată, într-un bar, dar Jennifer îl respinsese cât putuse ea mai politicos. Acum, ea era şefa, iar el se simţea în mod evident jignit, deşi sentimentele lui erau ultimul lucru la care se gândea Jennifer. Muncise prea mult pentru această şansă şi n-avea de gând s-o rateze din cauza lui Paul Viggiano. Şi, deşi nu-i plăcea s-o recunoască, îndurase atâtea rahaturi în ultimii ani, încât era fericită să fie, măcar o dată, de partea cealaltă.

— Ascultă, am fost acolo, pricepi? Am văzut locul, continuă ea, cu vocea din ce în ce mai precipitată. Nu e vreun magazin cu autoservire în care să intri şi să-ţi iei singur ce-ţi place. Cine a făcut treaba asta avea cunoştinţe amănunţite despre planul seifului şi despre sistemele de securitate. Planuri foarte amănunţite.

Viggiano pufni.

— Mare scofală! Totul e de vânzare, dacă ai bani. Dacă ar fi vrut cineva planurile pentru Fort Knox, nu i-ar fi fost greu să le obţină. Banii vorbesc…

Viggiano îşi frecă degetul mare de cel arător şi le vârî sub nasul lui Jennifer, rânjind.

— Crezi că au astfel de amănunte la departamentul local de schiţe şi planuri? Planuri de dispunere, sisteme de alarmă, coduri de acces? întrebă Jennifer pe un ton sarcastic. Toate informaţiile despre locul ăla sunt strict secrete. Doamne, cred că dau foc şi la ce rămâne după ce tund iarba! Sunt foarte precauţi. Ascultă la

mine, cu siguranţă e implicat cineva din interior. Aşa ca o să-i luăm pe toţi încă o dată la mână. Acum.

— Mă rog, cum spui tu… Viggiano îşi trecu nervos mâna prin claia deasă de păr negru şi ridică dosarul de pe masă pe care-l aruncase cu câteva clipe în urmă. De unde vrei să începem? O străfulgeră cu o privire plină de ranchiună.

— De la început. Trebuie să ştim câţi oameni au avut acces sau au intrat în depozit în ultimele douăsprezece luni. Dacă va fi cazul, mergem chiar mai în urmă, dar, pentru început, hai să o luăm de aici.

Viggiano bombăni ceva în timp ce se apucă din nou de numărat, uitându-se peste diverse hârtii împrăştiate în faţa lui.

— După cum ţi-am mai spus, patruzeci şi şapte de persoane.

— Şi cu mine. Asta înseamnă patruzeci şi opt.

— Ce? Mă crezi idiot? Eşti printre cei patruzeci şi şapte, sări el, împingându-şi bărbia în faţă în semn de indignare.

— Serios? Cum ai ajuns la numărul ăsta?

Jennifer aruncă o privire rapidă peste însemnările hieroglifice, adunând cifrele în minte.

— Douăzeci şi cinci de gardieni de la poliţia monetară, cincisprezece angajaţi militari, cinci oficiali de la Trezorerie şi doi agenţi federali, dintre care unul ai fost tu. Nu ajung prea mulţi oameni acolo. Viggiano ridică foaia pe care făcuse calculul şi o flutură prin aer ca să-şi demonstreze ideea.

— Ciudat. Rigby mi-a spus că au fost douăzeci şi şase de gardieni. Aşa am ajuns eu la patruzeci şi opt, replică Jennifer, încreţindu-şi, o clipă, fruntea maronie.

— Cine?

— Rigby. Ofiţerul de acolo, ai uitat? făcu ea enervată, deşi schiţă un surâs în clipa în care-şi aminti de pantalonii roz ai lui Sheppard şi de faţa cadaverică a lui Rigby.

— Hm… Cei de la Trezorerie mi-au spus că sunt douăzeci şi cinci. Am notat aici toate numele. Ridică de pe masă câteva foi, ţinându-le de colţ, între degetul mare şi arătător. Ni le-au trimis prin fax chiar azi-dimineaţă.

— Dă-mi să le văd, îi ceru ea.

Viggiano ridică din umeri şi i le întinse lui Jennifer, care citi toate numele cu foarte mare atenţie. Se opri la ultima hârtie şi, încruntându-se, o ridică în lumină.

— Ce e? făcu numaidecât Viggiano, pe un ton defensiv.

Jennifer nu spuse nimic, ci doar frecă hârtia între degetul mare

şi arător. O a doua hârtie se desprinse de prima, cu un foşnet slab. Viggiano se albi la faţă.

— Cum ţi-am spus, douăzeci şi şase de gardieni, replică Jennifer liniştită, examinând singurul nume din capul hârtiei nou descoperite, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

— Nu înţeleg, se bâlbâi Viggiano.

— Probabil că s-au lipit de la cerneala.

Ştia că, dacă rolurile ar fi stat invers, Viggiano ar fi criticat-o aspru pentru această neatenţie, dar nu era stilul ei. Ştiau amândoi că bărbatul făcuse o gafă, dar, în ceea ce o privea, povestea se termina aici. N-avea nici un rost să insiste asupra acestui amănunt. Important era să vadă acum dacă această informaţie nou descoperită conducea spre ceva.

— Tony Short, citi ea de pe hârtie. Data naşterii, 18 martie 1965. Decedat.

— Decedat? Aşadar, nu mai contează, zise Viggiano uşurat.

— A avut acces la depozit.

— Dar e mort.

— A murit recent, remarcă ea aşezând hârtia pe masă şi împingând-o spre Viggiano, ca să poată citi singur ce scria pe ea. Acum patru zile.

— O coincidenţă.

Viggiano părea că vrea să se convingă pe sine însuşi, nu doar pe Jennifer.

— Poate. Dar este singurul pe care nu l-am verificat încă. Ce ştim despre el?

Viggiano se întoarse spre laptopul din stânga lui şi introduse numele. În câteva secunde, apăru un fişier.

— A lucrat în NYPD. Medalia de onoare. Transferat la poliţia monetară acum cinci ani. Căsătorit, copii. Băieţaşul model. E totul aici. Decedat*. Pentru ce e asteriscul?

— Sinucidere, răspunse Jennifer. Asteriscul înseamnă că s-a sinucis.

16

Clerkenwell, Londra
22 iulie – 7.42 p.m.

Iniţial, când se construise, în 1876, fusese o fabrică de pălării – aşa reieşea din inscripţia încastrată în impozanta faţadă de odinioară. Apoi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, producţia de pălării a început să fie înlocuită cu fabricarea de nasturi pentru uniformele RAF. În momentul în care o cumpărase Tom, clădirea nu mai era folosită de nimeni, parterul, unde se aflaseră cândva magazinul şi depozitul, era acum gol, iar cele trei etaje superioare fuseseră transformate în spaţii pentru birouri, în anii 1960.

Tom alesese biroul directorului administrativ, un adevărat palat în comparaţie cu restul clădirii, drept dormitor. În mod inexplicabil, încăperea era dotată cu baie proprie, de parcă autoritatea fostului manager s-ar fi spulberat dacă, Doamne fereşte, subalternii ar fi aflat vreodată ca şi el folosea toaleta, la fel ca toţi ceilalţi.

În cele din urmă, Tom se hotărâse să amenajeze la ultimul etaj o sufragerie deschisă uriaşă, care să includă şi o bucătărie şi un spaţiu pentru servit masa. La al doilea etaj, aveau să fie dormitoarele şi băile, iar la primul… ei bine, încă nu se hotărâse ce avea să facă la primul etaj. Poate că o să extindă spaţiul de prezentare.

Nu conta. Oricum, toate astea aveau să se petreacă în viitor, după ce va deschide magazinul şi va începe să scoată profit. Acum, trebuia să se mulţumească doar cu oglinda crăpată de pe spatele uşii de la baie, în care îşi aranjă cravata, îşi luă butonii de argint de pe bufetul ciobit care îi servea acum pe post de dulăpior de toaletă şi-i strecură cu dexteritate prin manşeta dublă a cămăşii Hilditch & Key.

— Ne vedem mai târziu! îi strigă lui Dominique în timp ce străbătea grăbit treptele; ecoul paşilor răsuna în casa goală a scărilor.

— Bine, spuse fata apărând în pragul uşii, la etajul doi, unde se instalase între pereţii pătaţi cu ceai ai fostului departament de

finanţe. Distracţie plăcută!

Tom ieşi în amurgul rubiniu. Soarele aluneca pe fundalul cerului portocaliu şi o adiere caldă învăluia străzile. Îi plăcea oraşul în acest moment al zilei. Era o ciudată perioadă de tranziţie, când un grup de utilizatori se topea şi apăreau alţii.

Ajunse curând la Smithfield, cea mai veche piaţă de carne din Europa, o combinaţie deplorabilă între o sală de fontă în stil victorian şi un hangar de cărămidă şi beton construit după război. Era înconjurată din toate părţile de acoperişurile sălilor de depozit care, unele mai înalte, altele mai joase, păreau că formează un lung şir de creneluri, o zguduitoare convergenţă de cărămidă roşie şi piatră albă, de ferestre gotice şi obloane industriale, de oţel.

Cinci minute mai târziu, era în Hatton Garden, centrul comerţului cu diamante din Londra. La acea oră, locul era aproape pustiu. Dispăruseră vânzătorii entuziasmaţi care te îndeamnă să intri, care-ţi oferă cel mai bun preţ, care-ţi sugerează o pereche de cercei, în set cu colierul. Dispăruseră bicicletele curierilor şi camionetele blindate şi agitaţii viitori însurăţei care compară preţul verighetelor din vitrinele ce-ţi iau ochii. Obloanele fuseseră trase, produsele puse cu grijă la adăpost pe timpul nopţii, luminile firmelor stinse.

Şi totuşi, strada emana o energie latentă. Nu dormea, părea doar că se odihneşte. Câţiva hasidim, cu feţe palide şi costume negre, mai stăteau încă în pragul uşilor, intrau în magazine şi în clădiri, aruncând priviri precaute din spatele ochelarilor de soare. În culise, treaba continua – se tăiau pietre, se făceau afaceri, se strângeau mâini, se numărau bani.

Pe Tom, locul îl fascina. Poate din cauză că propria viaţă fusese atât de dezorganizată, atât de lipsită de orice reguli sau puncte fixe de referinţă.

La fel ca şi în Smithfield, aproape că găsea o linişte sufletească în continuitatea acestor străzi, în ciclul lor zilnic, în rutina lor familiară, atât de reconfortantă.

Tom intră într-o clădire de pe stradă şi întinse permisul agenţilor de pază din holul murdar, luminat cu neon, de la Hatton Garden Safe Deposit Ltd. Aceştia, aşezaţi în spatele ferestrei cu gratii, îl examinară cu atenţie în timp ce ecranele, care se tot schimbau în faţa lor, supravegheau fiecare colţ al holului şi al seifului şi-şi trimiteau reflexiile albastre pe chipurile lor. Mulţumiţi, îi deschiseră cu un bâzâit prima uşă, apoi, când

aceasta se închise în urma lui Tom, o deschiseră şi pe cea de a doua, cu bare de metal.

Seiful armat de acolo, de la capătul scărilor acoperite cu linoleum într-o nuanţă verde-închis, are cam şaptesprezece metri pătraţi. Din podea până în tavan, de-a lungul pereţilor, sunt 950 de uşi identice de tungsten şi de oţel, care lucesc argintii în lumină. Fiecare uşă are pe ea un umăr notat cu negru.

În mod destul de neobişnuit pentru acea oră, seiful era gol, ceea ce însă îi convenea de minune lui Tom. Scoase din buzunar o cheie şi-i indică printr-un semn gardianului care-l urmase în încăpere cutia pe care voia să o deschidă. Amândoi îşi potriviră cheile în cele două broaşte separate, apoi le răsuciră. Cu un zgomot scurt, uşa se deschise. Tom scoase dinăuntru containerul lung, de metal negru şi-l aşeză pe tava de oţel care aluneca dintre două rânduri de cutii, cam în dreptul taliei. Înăuntru, nu era nimic cu excepţia unei alte chei, pe care Tom o scoase afară. Întorcându-se spre o a doua cutie, de pe peretele opus, introduse din nou cheia în broască, odată cu gardianul. De această dată, Tom aşteptă ca paznicul să iasă din încăpere înainte să deschidă containerul cel negru.

Ştia deja ce era înăuntru, dar deschise totuşi săculeţul mic, de piele şi lăsă conţinutul să-i alunece în mâna înmănuşată. Cam un sfert de milion de dolari în diamante şlefuite. Partea lui din Oul pe care îl furase în New York. Mult mai uşor de manevrat decât banii gheaţă şi, dacă ştiai unde să te duci, acceptate în mai multe locuri decât cardurile American Express. Strecură diamantele înapoi în săculeţ.

Vârî mâna în buzunarul jachetei, scoase oul şi-l puse în cea de-a doua cutie. Îl înfăşurase în mască de schi, un mic gest simbolic pe care ştia că Archie îl va înţelege când va veni să-l ridice. Împinse cutia la loc în perete şi încuie uşa. Aruncă apoi săculeţul şi cheia de la a doua cutie în prima cutie, o împinse în perete şi, apoi, o încuie şi pe aceasta.

Trecu din nou pe lângă porţile păzite, îi salută cu un gest al capului pe gardieni, după care ieşi în stradă, chiar în momentul în care se aprindeau felinarele.

17

Morga din Louisville, Kentucky
23 iulie – 11.37 a.m.

Jennifer nu crezuse niciodată în coincidenţe. Doar în perspective diferite. Dintr-o anume perspectivă, un şir de evenimente pot părea pur întâmplătoare. Nu le leagă nimic. Doar simpla lor existenţă. O coincidenţă.

Dintr-o altă perspectivă, evenimentele pot evolua. Pot deveni mai complexe, iar semnificaţia lor tot mai profundă până ajung, în cele din urmă, elemente componente ale unui şablon general de tip cauză-efect, pe care iniţial nimeni nu şi l-ar fi putut nici măcar imagina.

Din câte-şi dădea ea seama, lucrurile stăteau cam aşa: Short lucrase la Fort Knox. Era tânăr şi sănătos. Avea o căsnicie fericită şi trei copii pe care îi adora. Mergea la biserică în mod regulat. La muncă, era apreciat şi respectat. Aşa că, dintr-o anumită perspectivă, faptul că se sinucisese la numai câteva zile după ce se descoperise că nişte monede de aur, cinci la număr, fuseseră furate de la Fort Knox era o teribilă coincidenţă. Şi totuşi, privind lucrurile dintr-o perspectivă mai cinică, nu era deloc o coincidenţă. Era de-a dreptul suspect.

Corbett fusese de acord cu ea cu o zi înainte, când reuşise în sfârşit să dea de el. Se grăbea să ajungă la o altă şedinţă.

Trăsăturile aspre ale feţei îi trădau resemnarea. O salutase cu un zâmbet obosit.

— Cinci minute, Browne, atât am la dispoziţie. Ai face bine să vorbeşti la obiect. Discutăm în mers.

Îi explicase repede ce aflase despre Short. Nu menţionase greşeala lui Viggiano, cu toate că ştia că acesta nu ar fi făcut la fel dacă ar fi fost vorba despre ea. Corbett fusese vădit impresionat. Se oprise să o bată uşor pe umăr şi asta o făcuse să se umfle în pene de mândrie.

— Şi zici că nu a lăsat nici un bilet de adio?

— Nu, răspunse ea, clătinând ferm din cap. Toţi martorii susţin că nu era genul care să facă asta. Avea o căsnicie reuşită. La muncă îi mergea bine. Pur şi simplu nu corespunde profilului.

— Sunt de acord.

Urmă o scurtă pauză.

— Şi zici că era gardian la Fort Knox?

— Da. Se pare că era chiar un *gardian-vedetă,* deşi n-aş putea spune ce înseamnă asta.

— Ia mai spune-mi o dată. Când s-a întâmplat?

— Acum patru zile. La numai două zile după ce Ranieri a fost ucis la Paris.

— Hm, făcu Corbett şi căzu pe gânduri, încruntat.

— Nu i-au făcut încă autopsia. Am vorbit mai devreme cu medicul legist de la Louisville. Au fost de acord să amâne procedurile până mâine, ca să pot asista. Mi-am rezervat biletul de avion.

— Foarte bine. Corbett o aprobă cu o înclinare a capului, în timp ce ajunseră la sala de şedinţe spre care se grăbea. Ai dreptate. Nu are nici o logică. Ţine-mă la curent. Şi, Browne… Ai făcut treabă bună, adăugă el, răsucindu-se pe călcâie.

Aproape că-i veni să-l ia în braţe de bucurie.

Morga era o clădire anonimă, vopsită în alb, situată la marginea oraşului. De la aeroportul internaţional din Louisville ajungeai imediat cu maşina. Un pâlc des de cedri mărginea şoseaua ca un zid, ascunzând-o privirilor curioase. Jennifer coborî din maşină, recunoscătoare că scapă de aerul rece şi umed care o învăluia. Intră în holul de recepţie îngheţat al clădirii.

Felul în care fusese decorat coridorul trăda disperarea. Pereţii erau pictaţi într-un amestec de roz şi albastru. De-a lungul acestora erau înşirate scaune de plastic portocalii. Un difuzor stingher, fixat în tavan, emitea melodiile băieţilor de la Beach Boys. Zgomotul se auzea înfundat din cauza sitei de protecţie ce fusese şi ea vopsita, din greşeală. În spatele unei trape dreptunghiulare de acces fixată în peretele opus, stătea o femeie al cărei chip era lipsit de orice expresie, îmbrăcată în haine de doliu. Ridică din umeri în semn că o recunoscu. Formă un număr de telefon şi anunţă în şoaptă că sosise. Câteva minute mai târziu, un bărbat scund şi chel – având în jur de cincizeci de ani, bănui Jennifer – intră precipitat în încăpere. Un lanţ gros îi trecea peste vestă, prins de ceasul de aur ascuns în buzunar.

— Agent Browne? Sunt doctor Raymond Finch. Specialistul legist de aici. Cu mine aţi vorbit mai devreme la telefon.

— Bună ziua. Jennifer îi strânse călduros mâna. În cealaltă mână ţinea legitimaţia, dar observă că bărbatul nu-i dădu nici o

atenţie. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

Nu avusese încotro, dar Jennifer ştia că un pic de modestie nu strică niciodată. Mai ales faţă de oamenii locului.

— Nici o problemă. Suntem gata să începem când doriţi.

— Perfect.

O conduse pe un coridor îngust. Coborâră câteva trepte şi apoi trecură printr-o serie de uşi duble, grele, pe care Finch le deschidea larg dintr-un gest. Ajunseră într-o anticameră micuţă, placată cu faianţă albă. Aici, temperatura scăzu brusc. Jennifer simţea în gât o senzaţie uşoară de arsură de la amestecul de dezinfectant şi aldehidă formică, al cărui miros răzbătea tot mai înţepător pe măsură ce se afundau în clădire.

— Aţi mai făcut vreodată aşa ceva?

Finch îi întinse un halat alb, lung. Jennifer îl îmbrăcă peste hainele pe care le purta – o jachetă neagră şi o fustă lungă. Apoi îşi luă şi el unul, ca să-şi acopere costumul de chirurg de culoare verde-deschis pe care îl îmbrăcase pe cap. Îşi trase apoi nişte papuci de plastic direct peste pantofii maro.

— Nu.

— E o procedură destul de clară. Urâtă, dar clară. Dacă vreţi, puteţi să aşteptaţi aici până terminăm.

Îi zâmbi înţelegător, dar Jennifer clătină hotărâtă din cap. Nu bătuse atâta drum ca să piardă ce era mai important.

— Am văzut multe cadavre, doctore. Unul în plus nu contează.

— Bun. Atunci să-i dăm drumul.

Finch deschise încă o uşa dublă şi o conduse în camera de autopsie. Era o cameră mare, de vreo şapte metri pătraţi, zugrăvită într-un alb orbitor. Luminile puternice cădeau pe pereţii imaculaţi, îmbrăcaţi în faianţă şi pe podea. Mesele de oţel inoxidabil şi dulapurile de sticla aşezate de-a lungul a doi pereţi aruncau reflexii reci. În mijlocul încăperii, se afla o masă de oţel inoxidabil şi o tavă înclinată, înalta până la brâu, care fusese montată pentru apă curentă. Un cântar cromat suspendat, amintind parcă de o spânzurătoare medievală, scârţâia uşor, îngânându-se cu bâzâitul aerului condiţionat.

— Şi ce interes are FBI-ul în acest caz?

— E doar o anchetă de rutină. Nimic special, răspunse ea, sperând că îşi disimulase minciuna mai bine decât reuşise el să-şi ascundă curiozitatea, mascând-o într-o întrebare nonşalantă.

— Aha.

Îşi dădu seama că nu o crezuse.

— Poate pentru voi este rutină, dar noi nu avem parte de prea multe sinucideri pe aici. Şi chiar şi atunci când avem, de cele mai multe ori îşi trag un glonţ în tâmplă. Mai interesant de atât nici că se poate.

Râse. Jennifer ştia că în alte împrejurări l-ar fi găsit pe Finch foarte liniştitor. Ochii săi cenuşii, blânzi mijeau deasupra ochelarilor semirotunzi, iar sub nasul coroiat i se zbârlea o mustaţă albă, ca de bunicuţ. Dată fiind situaţia însă, îi era frig şi albul orbitor al pereţilor o obosea. Nu voia decât să înceapă odată.

— Şi unde este cadavrul?

Finch păru că nu observă nerăbdarea din tonul ei.

— Asistentul meu ar trebui să apară dintr-o clipă într-alta cu domnul Short. Ah, uite-l.

Un tânăr cu un aer plictisit intră în încăpere, împingând o targă pe care se afla cadavrul, acoperit cu un cearşaf alb. Tânărul asistent etala o claie de păr oxigenat şi cercei în limbă şi în nas. Era îmbrăcat la fel ca şi Finch – în costum chirurgical şi mănuşi de protecţie.

— Aţi citit raportul poliţiei, nu-i aşa? întrebă Finch, în timp ce asistentul se căznea să tragă targa lângă masa de autopsie, cu un zgomot metalic.

Jennifer aprobă cu o mişcare a capului, strâmbând din nas.

— Desigur. Fiul său a observat că iese fum din garaj şi şi-a găsit tatăl în maşină. Poliţiştii au încercat să-i acorde primul ajutor, însă a fost prea târziu.

— Da. L-au găsit pe bancheta din spate.

— Chiar aşa? Lucrul ăsta nu e pomenit nicăieri. Asistentul întinse cadavrul pe masa de autopsie, împingându-l cu brutalitate. Jennifer se trase un pas înapoi. Short zăcea într-un chip ciudat, ca o păpuşă aranjată în grabă. Pielea lui albă părea ca de ceară şi cearcăne adânci îi înconjurau ochii. Carnea avea un aspect vlăguit.

— Poziţie ghemuită, zise Finch.

Din felul în care o spusese, Jennifer îşi dădu seama că medicul considera că era ceva important.

— Ghemuit? Credeţi că înseamnă ceva?

Finch ridică din umeri.

— În orice caz, este ciudat.

— Ca şi faptul că a fost găsit pe bancheta din spate, zic eu. Mă gândesc că, dacă tot e maşina ta, te aşezi pe unul din scaunele

din faţă, nu credeţi?

Finch mişcă aprobator din cap. Apoi îşi trase cu zgomot mănuşile chirurgicale.

— Cred că oamenii fac tot felul de ciudăţenii când se sinucid, remarcă el. Cine ştie la ce se gândea. Un strigăt de ajutor? O amintire inconştientă dintr-o copilărie nefericită? Sunt o mulţime de motive posibile.

Finch îşi trase pe faţa o mască. Verifică apoi dacă eticheta de la picior se potriveşte cu fişa de autopsie pe care i-o dăduse asistentul împreună cu radiografia cadavrului făcută mai devreme. Mulţumit că are cadavrul care trebuie, se apuca de treabă.

În primul rând, verifică dacă trupul prezenta ceva anormal – zgârieturi, tăieturi, înţepături. Pe un ton mecanic şi monoton dicta tot ce vedea într-un microfon fixat de rever. Singurul zgomot era scos de aparatul de fotografiat Nikon, cu ajutorul căruia asistentul făcea poze. Din când în când, Finch se mai dădea câte un pas în spate, ca să-i permită să ia un cadru mai bun.

Deşi în cameră plana apăsarea morţii, pe Jennifer o impresiona cel mai tare înfiorătoarea detaşare a celor care desfăşurau procedura respectivă. Încăperile ca nişte laboratoare, uniformele fără chip, formularele oficiale, fotografiile şi numerele de înregistrare care reduceau un individ la un dosar anonim, la o statistică. Dintr-odată, simţi că-i pare rău pentru Short.

Examinarea iniţială confirma că monoxidul de carbon – sau, cum ar fi spus Finch, intoxicarea cu CO – era cauza cea mai probabilă a morţii. Short avea unghiile de la mâini şi buzele pătate cu un roşu-aprins, semn sigur că se asfixiase din cauza lipsei de oxigen din sânge. În afară de un mic tatuaj pe umărul drept, nu mai avea alte semne.

Odată terminată această etapă, asistentul fixă sub spatele lui Short o cărămidă cauciucată, care făcea ca braţele şi gâtul să-i atârne, în timp ce pieptul ieşea mult în afară, facilitând realizarea autopsiei.

Finch alese un bisturiu din trusa de instrumente din dreapta sa. Făcu în pieptul lui Short o incizie în formă de Y, ce se întindea de la un umăr la celălalt, pe la baza sternului, apoi cobora în linie dreaptă spre osul pubian, deviind uşor pentru a evita ombilicul. Desprinse pielea, musculatura şi ţesuturile moi ce învelesc cavitatea toracică şi le ridică peste faţa lui Short, astfel încât să

poată vedea clar cavitatea toracică şi muşchii gâtului. Apoi, cu ajutorul unui fierăstrău, taie oasele de o parte şi de cealaltă a cavităţii ca şi cum ar fi tăiat un gard de sârmă. Această operaţiune îi permise să cureţe sternul, deşi fu nevoit să mai îndepărteze câteva ţesuturi moi ce se încăpăţânau să rămână lipite de piept.

Jennifer privea în continuare, fascinată de oribila privelişte. Pe de o parte, se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să accepte propunerea lui Finch de a aştepta afară, în loc să dea curs temerii că ar putea pierde ceva; pe de altă parte, nu-şi putea dezlipi privirea. Jennifer recunoscu metoda folosită de Finch ca fiind metoda standard Rokitansky, prin care se taie toate organele şi se îndepărtează laolaltă din corp.

Finch luă organele îmbibate de sânge şi le duse pe masa de disecţie – o suprafaţă de oţel montată la baza mesei de autopsie. În acest timp, asistentul mută cadavrul, pregătindu-se să-i îndepărteze creierul. Finch întinse masa de organe pentru a le separa pe cele din piept de cele din abdomen. Tăie esofagul cu o foarfecă, dictând în tot acest timp în microfonul de la rever. Discursul său monoton fu întrerupt brusc.

— Domnule doctor.

Finch înălţă capul. Asistentul său îi făcea semne să se apropie.

— Ce s-a întâmplat, Danny?

— Vreţi să vă uitaţi la asta?

Finch lăsă foarfecă din mână şi înconjură masa, ajungând lângă asistentul său, la capul lui Short.

— Ia vedeţi aici.

Asistentul arăta spre capul lui Short. Finch pipăi baza craniului.

— Ciudat, zise el.

18

Sotheby’s, New Bond Street, Londra
23 iulie – 5.00 p.m.

— Am 330 000 lire la dreapta mea. 330 000 de lire pentru această piesă unică. Sabia oferită amiralului Nelson de către sultanul Selim al III-lea, după Bătălia Nilului. Dă cineva mai mult de 330 000 de lire? 330 000 o dată. De două ori. Vândut domnului din dreapta pentru 330 000 de lire.

Ciocanul conducătorului de licitaţie căzu cu zgomotul pe care îl face fildeşul pe lemnul de stejar. Ropote de aplauze răsunară sub plafonul poleit cu aur.

Tom se strecură afară neobservat. Spera să scape de înghesuiala inevitabilă de la sfârşitul licitaţiei. În hol era deja aglomeraţie. Doi jurnalişti îl atinseră în fugă. Se grăbeau să anunţe evenimentele după-amiezii la redacţiile lor. Sabia fusese vândută la un preţ de aproape cinci ori mai mare decât cel estimat şi, dacă mai aminteau şi de originea ei celebră, aveau un subiect de zile mari.

Îi părea bine că se întorsese în acest mediu. Licitaţiile fuseseră un teren fertil de-a lungul anilor. Aici îşi găsea ţintele sigure, în special colecţionari particulari care tratau problema securităţii cu mai multă nesăbuinţă. Constata însă că îi plăceau chiar mai mult acum, când nu umbla după un posibil câştig. Acum se putea plimba liniştit pe stradă. Zăbovea cu privirea asupra clădirilor de pe o parte şi de pe cealaltă, nu mai păşea cu privirea în jos sau îndreptată fix spre locul unde mergea.

— Thomas? Thomas, tu eşti?

Tom îşi auzi numele strigat. Suna cam ciudat în forma neprescurtată, înălţându-se peste capetele oamenilor care se revărsau din camerele de licitaţie; într-o mână ţineau cataloagele groase, cu cealaltă căutau să apuce câte un pahar de vin alb de la chelnerii nerăbdători, plasaţi strategic în calea mulţimilor care năvăleau afară. Tom se întoarse. Îl recunoscu imediat pe bărbatul în costum alb de în, care îşi croia drum spre el. Îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Unchiule Harry! Ce mai faci?

Tom îi întinse mâna, dar bărbatul i-o dădu la o parte, îmbrăţişându-l în schimb pe după umeri. Trebuia să aibă acum în jur de cincizeci şi cinci de ani, îşi zise Tom. Înalt, cu braţe puternice şi cu o faţă pătrată, cu o ţinută ţanţoşă, militărească. Deşi cărunt, părul era încă bogat, pieptănat cu grijă într-o parte. Ochii de culoare verde-închis sclipeau veseli sub sprâncenele groase. La fel ca în copilărie, înfăţişarea lui îi aminti lui Tom de un urs masiv.

Privit de aproape, mulţi l-ar fi descris ca fiind cam ponosit. Calitatea evidentă a hainelor sale nu compensa timpurile glorioase, acum apuse. Anii îşi lăsaseră amprenta pe costumul de în – din cauza spălărilor repetate, de pildă, ajunse de o culoare gri-deschis şi câteva pete de vin erau încă vizibile pe reverul stâng şi pe pantaloni. Manşetele duble ale cămăşii albastre de la Turnbull & Asser se uzaseră demult şi din ele atârnau acum fire de bumbac, iar colţurile gulerului erau tocite. Pe acest fond tern se evidenţia strident cravata în dungile galbene şi portocalii ale clubului MCC. Galbenul se asorta cu inelul de aur cu sigiliu care îi acoperea degetul mic de la mâna stângă. În mâna dreaptă îşi ţinea pălăria Panama.

— Thomas, băiatule, mă gândeam eu că tu trebuie să fii.

Tonul vocii lui avea claritatea unui diamant. Zecile de ani de educaţie socială atent controlată se simţeau în vocalele rostite clar, cu fermitate.

— Bună ziua, unchiule Harry.

— Pe unde naiba ai umblat? Dumnezeule, au trecut ani de zile, omule.

— Îmi pare rău. Am fost cam ocupat cu înmormântarea.

— Da, da, desigur. Vocea bărbatului deveni dintr-odată gravă. Ce insensibil sunt. Regret că nu am putut să vin.

— Nu face nimic. Mulţumesc pentru scrisoare. A însemnat mult pentru mine.

— Ce ai mai făcu de când…?

Se întrerupse brusc, întorcând privirea în altă parte.

— Bine, răspunse Tom, aşezându-şi mâna pe umărul bărbatului ca să-l liniştească. Au trecut deja cinci luni şi, oricum, ştii că nu ne împăcam prea bine. A fost doar un şoc, atâta tot.

— Ştiu. Toţi am fost şocaţi.

Chipul bărbatului căpătă o expresie de tristeţe.

Tom nu-şi putea aminti când îl întâlnise pentru prima oară pe unchiul Harry. Ştia doar că mereu fusese în preajmă. Desigur că

nu era unchiul său adevărat, deşi, de-a lungul anilor, îi devenise mai mult decât unchi. Harry Renwick fusese cel mai bun prieten al tatălui său – în măsura în care tatăl sau avusese prieteni. În timpul vacanţelor şcolare, când era expediat înapoi la Geneva, unchiul Harry fusese singurul dispus să-l ducă la schi sau la un film. Când fusese exmatriculat de la Oxford şi venise la Paris, tot unchiul Harry îi găsise unde să stea şi-i împrumutase nişte bani.

Cu toate acestea, era singura persoană care îi spunea Thomas. Tom nu-l auzise niciodată folosind diminutive. Nici prescurtări sau cuvinte în jargon. Nu folosea nici un fel de porecle, acronime ori prescurtări verbale. Desigur, ironia era că insistă să-şi spună Harry, în loc de Henry. Tom nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce.

— Ai auzit că m-am hotărât să mut magazinul înapoi la Londra?

— Serios? Asta chiar e grozav. S-ar fi bucurat tare mult că duci afacerea mai departe.

— Ei bine, fac asta pentru mine, nu pentru el, replică Tom, scoţând sfidător bărbia înainte.

Renwick aprobă din cap. Urmă un moment de tăcere.

— Ei şi ce faci pe aici? întrebă Tom, schimbând subiectul. Nu ştiam că te interesează istoria maritimă.

— Păi, nu prea mă interesează. Renwick înclină din cap cu un aer conspirativ. Am un client care colecţionează astfel de obiecte. Aşa că m-am gândit să arunc o privire. Iau pulsul pieţei şi alte prostii de-asta pe care cică trebuie să le faci.

— Înseamnă că vii la multe evenimente de genul ăsta.

— Nu, negă Renwick, clătinând din cap. Veneam, mai demult. Ştii, în ziua de azi nu mai e la fel. Îmi plăcea mai mult când îţi dădeau voie să fumezi. Asta dădea locului o atmosferă aparte, mai stimulantă. Îl vedeai, îl simţeai. Era captivant. Nu era plin de caviar şi de sendvişuri, ca acum.

Refuză cu un gest gustarea pe care chelnerii o plimbau prin încăpere pe tăvi de argint ce scânteiau în lumina rece a candelabrelor ca nişte aisberguri în miniatură. Un bărbat îşi croi drum printre ei, ţipând în telefon ca să acopere zgomotul.

— Deci stai tot în Londra? Mă gândeam că te-ai mutat în străinătate, spuse Tom când reveniră din nou unul lângă celălalt.

— Nu, tot aici, deşi tocmai m-am mutat la o nouă adresă. Ar trebui să vii la cină.

— Eşti foarte amabil, dar…

— Ia să văd. Mâine nu pot, nici poimâine. Poţi veni luni, pe 26?

— Păi…

— Nu, insist. La ora 8, Eaton Terrace 74. Uite cartea mea de vizită. Să nu întârzii.

— Bine, încuviinţă Tom. Mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea. Acum, te rog să mă scuzi. Tocmai am zărit pe cineva care îmi e dator cu o favoare.

Într-o clipă, îşi potrivi pe cap pălăria Panama şi se pierdu în mulţime, în timp ce Tom înota prin marea de oameni, încercând să iasă afară.

Harry Renwick. Lui Tom nu-i venea să creadă. După atâţia ani era neschimbat. Purta tot acelaşi costum caraghios.

Nu ştia sigur dacă era din cauză că nu-l văzuse de mai multă vreme ori pentru că privea el lucrurile dintr-o nouă perspectivă, dar gândindu-se mai bine, costumul ăla îl deranja un pic. Era un lucru neînsemnat, dar pentru prima dată lui Tom îi trecu prin minte că era ceva deliberat în legătura cu el. Avea un fel de aer de ponoseală studiată care părea oarecum falsă, ca o mobilă nouă care a fost migălos tocita ca să pară veche.

Tom juca între degete cartea de vizită a lui Renwick. O întoarse pe toate părţile. Era groasă, de culoarea fildeşului, iar scrisul de pe ea avea litere arămii. O puse în buzunarul de la piept. Scutură din cap pentru a-şi alunga gândurile. Unchiul Harry era acelaşi unchi Harry dintotdeauna.

19

Morga din Louisville, Kentucky
23 iulie – 12.01 p.m.

Finch miji ochii în timp ce pipăia ceafa palidă şi lipsită de viaţa a lui Short.

— Ce ai găsit? întrebă Jennifer, înaintând spre masă.

— Este moale.

În vocea lui Finch se întrezărea o urmă de interes, pentru prima dată de când demarase procedurile.

— Vrei să spui că a suferit o fractură?

— Cu siguranţă aşa s-ar părea, replică Finch, încuviinţând din cap. Sunt fragmente de oase rupte chiar aici, la baza craniului.

— Ceea ce înseamnă că a fost atacat, nu? observă Jennifer cu însufleţire.

— Posibil. Sau poate a fost scăpat de brancardieri. Putem afla asta într-un singur fel.

Finch se întinse după tava cu instrumente şi alese un bisturiu. Apasă tare şi tăie adânc în spatele uneia din urechi, peste creştetul capului, până la cealaltă ureche. Lama fina zgârie scalpul ca un cuţit pe un vas nesmălţuit. La auzul zgomotului, Jennifer îşi muşcă tare buza de jos.

Tăietura împărţi practic pielea capului în două. Finch trase cu putere partea frontală a scalpului peste faţa lui Short, ca şi cum ar fi cojit o portocală. Creştetul şi partea din faţă a craniului fură complet descoperite. Dădu la o parte şi pielea din spate, trăgând-o pe ceafă.

Până la urmă, Jennifer cedă. Fără să spună un cuvânt, se răsuci pe călcâie şi ieşi încet din încăpere. Finch zâmbi fără să-şi ridice privirea. Luă percutorul de pe tava cu instrumente şi verifică dacă funcţionează. Zgomotul pe care îl făcea semăna cu cel al unei unelte de găurit. Îl îndrepta apoi spre emisfera craniană a lui Short, rămasă acum complet descoperită.

Zece minute mai târziu, Finch ieşea din camera de autopsie. Halatul alb era acoperit de un strat fin de sânge şi de fragmente de os. Bucăţi mici de cartilagii îi atârnau prinse de mască. Îşi scoase cu grijă masca şi mănuşile chirurgicale pătate de sânge şi

le aruncă în coşul galben de lângă uşă.

— Te simţi bine?

— Sigur, răspunse Jennifer bând apă dintr-un pahar de plastic. Doar că a fost un pic cam mult… mă înţelegi…

Făcu un semn cu capul înspre cadavrul care zăcea mutilat în camera alăturată. Era supărată pe ea că nu rezistase până la sfârşit. Era exact genul de fragilitate la care făceau referire colegii ei de sex masculin atunci când susţineau că agenţii femei nu sunt potrivite în anumite momente ale investigaţiei. Acestea fiind spuse, ar fi fost încă şi mai furioasă dacă ar fi vomitat.

— Îmi pare rău.

— Lasă, nu-ţi bate capul cu asta, o sfătui Finch, aşezându-se lângă ea pe unul dintre scaunele portocalii care păreau să fie peste tot. Sincer vorbind, nu mă aşteptam să rezişti atât de mult. Nimeni nu rezistă până la capăt. Nici măcar poliţiştii care au scos bucăţi de cadavre din maşini distruse. Crede-mă, aş fi fost mai îngrijorat dacă ai fi rămas. Am intentat divorţ la scurt timp după ce prima mea soţie a asistat până la capăt la o astfel de procedură. Mi-am zis că, dacă putea să se uite la aşa ceva, era doar o chestiune de timp până avea să vrea să mă vadă şi pe mine pe o masă de-asta.

Jennifer izbucni în râs. Dintr-odată se simţea mult mai bine.

— Deci, care este verdictul?

— Primele impresii? A murit otrăvit cu dioxid de carbon. Trebuie să termin şi examinarea celorlalte organe ca să fiu sigur. Culoarea buzelor şi a unghiilor însă indică acest lucru.

— Vrei să spui că nu a avut nici o rană la cap? Nici măcar nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Ba dimpotrivă. Dacă nu l-ar omorât fumul de la ţeava de eşapament, cu siguranţă ar fi făcut-o trauma suferită. Are o fractură imensă.

— Cauzată de ce?

— De o lovitură cu o bâtă de baseball, o ţeava metalică, ceva greu şi neted pentru că pielea nu este ruptă. Finch ridică din umeri. În orice caz, folosită de către cineva stângaci.

— De unde ştii asta?

— E un truc criminalistic mai vechi. Dreptacii au tendinţa de a lovi în partea dreaptă a victimei. Altfel, le este peste mână şi nu au destulă forţă pentru a lovi. Craniul lui Short a fost zdrobit în partea stângă. Este doar o deducţie, dar este probată.

Jennifer reţinu această informaţie, deşi ştia că erau puţine

şanse să-i deschidă vreo pistă.

— Vrei să spui că sinuciderea nu a fost reală?

— Vrei părerea mea de specialist? I-ar fi fost imposibil până şi să se târască în maşină în halul în care era. A fost lovit şi pus acolo. Fumul de la ţeava de eşapament i-a fost fatal. A fost doar o înscenare. El era deja mort.

— Eşti sigur că a fost lovit înainte să inhaleze fumul? Nu e posibil să se fi ales cu aceste răni după ce a murit?

— În nici un caz, răspunse Finch, clătinând din cap cu hotărâre. Vasele cerebrale s-au spart în creier, cauzând un masiv hematom subdural. Asta se putea întâmpla numai înainte să moară, cât încă mai avea puls.

Jennifer încuviinţă din cap. Aşadar, era vorba de o crimă. Asta îl va face pe Corbett să revină cu picioarele pe pământ. Îi veni să zâmbească, dar se abţinu, vinovată.

— Mulţumesc, domnule doctor.

— Pentru puţin. Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă duc să termin treaba.

Îi strânse mâna. Din cauza mănuşilor, pielea bărbatului era rece şi avea un aspect cauciucat.

— Doctore, strigă Jennifer după el, încercând să adopte un ton cât mai natural. Cred că, în clipa asta, nu ar fi indicat să comunici familiei rezultatele autopsiei. Ştii cum este. Până nu eşti absolut sigur de ceea ce s-a întâmplat, nu vreau ca oamenii să tragă nişte concluzii greşite.

Finch ridică din umeri.

— Sigur. Nici o problemă.

Îşi lua o altă pereche de mănuşi şi se întoarse în camera de autopsie.

Jennifer rămase privind gânditoare podeaua placată cu gresie. Aspectul acesta deschidea o perspectivă complet nouă asupra jafului de la Fort Knox. Şi era hotărâtă să urmeze pista asta.

Finch se întoarse în cameră, purtând încă mănuşile chirurgicale. O întrerupse brusc din meditaţie.

— Apropo, agent Browne, spuneaţi că Short are un puşti, nu?

— Da, chiar trei. De ce?

— Unul dintre motivele pentru care cineva ar putea aşeza o victimă pe bancheta din spate este pentru că, atunci când e pusă siguranţa pentru copii, portierele nu se pot deschide din interior.

20

Prospect, Kentucky
23 iulie – 1.33 p.m.

Liberty Street din suburbia oraşului Louisville, numită într-un mod atât de optimist, fusese tratată cu dureros de multă indiferenţă de către arhitecţi. Casele erau făcute parcă pe planşetă, cu un cuţit de modelat prăjituri. Despărţite unele de altele de un gard de sârmă galvanizată, se aliniau pe strada largă ce se pierdea trist în zare. Frasinii se luptau stângaci să-şi înalţe coroana, la distanţa impusă de municipalitate, dincolo de trotuarul peticit. Pe alocuri, unde căzuseră, capitulând în lupta cu viaţa, gropile rămăseseră neastupate. Coşurile de gunoi erau legate cu lanţuri de stâlpii porţilor. Maşinile se târau trist pe aleile asfaltate.

În depărtare, un turn de apă, susţinut de patru picioare fusiforme de oţel, se înălţa spre cer ca o imensă insectă. Cândva, fusese vopsit în roşu, dar vopseaua se umflase şi se cojise demult, iar acum rugina mânca fiecare nit, fiecare balama. O singură denumire, ECKLEBERG, trona scrisă mare, cu vopsea albă, de jur împrejurul bazinului – probabil o veche găselniţă publicitară al cărei înţeles fusese uitat demult. De-a lungul străzii, câţiva puşti exersau nişte figuri cu skateboardul.

Jennifer aştepta în faţa casei, făcându-şi vânt cu legitimaţia FBI ca să se apere de razele de soare. Potrivit dosarului lui Short, acesta intrase în poliţia monetară după ce petrecuse cinci ani la NYPD. Fusese un ofiţer exemplar. Primise Medalia de Onoare pentru că intervenise la o spargere într-o farmacie din Upper West Side. Partenerul său fusese împuşcat. În timp ce încerca să îl salveze, Short ripostase cu foc de armă. Omorâse unul din suspecţi şi-l rănise pe celălalt.

Era un poliţist de viitor. Unii spuneau că putea să ajungă chiar şef într-o bună zi. Dar se pare că, în cele din urmă, acest incident şi numeroasele ore de muncă la New York îi fuseseră de ajuns doamnei Short, care îi ceruse să-şi găsească fie alt loc de muncă, fie altă nevastă.

Fratele ei lucra deja la poliţia monetară. Îi aranjă să meargă la un interviu. Cu pregătirea sa, Short parcurse cu brio procesul de selecţie, deşi unii colegi ziceau că l-ar fi auzit plângându-se că era nevoit să schimbe pistolul pentru un baston. I se dăduseră mai multe posturi de unde să aleagă. Alesese Fort Knox ca să fie mai aproape de familia soţiei. Cam ăsta fusese singurul criteriu.

Pentru a înţelege de ce fusese omorât Short, Jennifer trebuia să încerce să înţeleagă cine fusese el, cum trăise. Privind casa, îşi dădea seama că soţii Short încercaseră să se descurce cum putuseră mai bine cu puţinul pe care îl aveau. Ramele ferestrelor, aşezate simetric, fuseseră vopsite în albastru-deschis pentru a se asorta cu nuanţa cutiei poştale de la capătul aleii. Cu trecerea timpului, lemnul se mai umflase din loc în loc. Veranda fusese de curând măturată. Într-o parte a casei, se zărea curtea din spate, plină de jucării.

Curtea din faţă era simplă, uşor de întreţinut. Era curată. Pe bordură era pictat cu galben numărul casei – 1026. Garajul se afla în partea stângă. Era o construcţie separată, cu acoperiş înclinat şi pereţi din lemn, vopsiţi în alb ca să se asorteze cu restul casei. Jennifer schiţă un zâmbet, amintindu-şi că şi ea se jucase împreună cu sora ei, Rachel, într-o curte asemănătoare a unei case nu prea diferite de cea din faţa ei. Aici, peste toată urâţenia, domnea dragostea.

O maşină albă de patrulă, brăzdată de o dungă albastră, ca un blazon, opri lângă bordură şi din ea coborî un bărbat scund, roşcat, cu părul sârmos. Era îmbrăcat în uniformă. O salută înclinând din cap.

— Agent Browne? o întrebă el cu un glas nesigur, aplecându-se peste capotă, cu un picior în maşina.

Jennifer nu-i răspunse. În schimb scoase legitimaţia şi o flutură nerăbdătoare.

— Aţi întârziat.

— Da, doamnă. Mă scuzaţi. Se apropie de ea cu mâna întinsă. Pe faţa pistruiată i se citea îngrijorarea. Eram tocmai în partea cealaltă a oraşului când m-au sunat să-mi spună…

— Nu-i nimic, domnule…? Strângându-i mâna, Jennifer încercă să desluşească numele scris pe ecuson… Seeley. Bine că aţi ajuns.

— Bill Seeley, de la poliţia din Louisville, adăugă el cu toată seriozitatea.

Avea ochii mari şi albaştri. Buzele subţiri acopereau o dantură

inegală. Urechile îi semănau cu o maşină cu ambele portiere deschise. Jennifer zâmbi. Nerăbdarea întipărită pe chipul lui o făcea să se simtă dintr-odată mai bătrână. Cunoştea genul. Conştiincios şi amabil, dar puţin probabil să pună vreodată lumea pe jar. Era ideal pentru acest colţ de lume. Se întoarse către casa din spatele ei.

— Aceasta este?

— Da, doamnă.

— Cât timp a locuit Short aici?

— În ultimii cinci ani. Cu copiii şi soţia. Simpatici. A fost foarte prietenos cu mine şi cu ceilalţi băieţi. Ştiţi şi el era tot fost poliţist. Vorbea tot timpul despre asta. Cred că îi cam lipsea marele oraş.

— Mai spuneţi-mi o dată ce s-a întâmplat.

Privirea lui Jennifer alunecă spre garaj. Trebuia să facă eforturi să se concentreze la ce-i spunea Seeley.

— Băiatul cel mare, Tony junior, l-a găsit în garaj. TJ este un puşti deştept. Este şi în echipa de fotbal. A sunat la 911 şi am venit imediat ce am recepţionat apelul.

— Şi doamna Short?

— Debbie? Era la muncă. Tony lucra în ture. În timpul verii, stăteau cu schimbul cu copiii.

— Martori care să fi văzut ceva?

— Nu.

— Şi ce aţi făcut când aţi ajuns aici?

— Păi, copiii ţipau şi plângeau. A venit o vecină să-i ia la ea acasă. Am deschis uşa garajului şi am oprit repede motorul, înţelegeţi, ca să iasă fumul. Tony, adică domnul Short, vârâse pe fereastra un furtun sau ceva de la ţeava de eşapament.

— Sunteţi sigur că era ghemuit?

— Da. Cum am spus, era pe bancheta din spate. L-am scos din maşină şi am încercat să-i acord primul ajutor. Era deja mort. Am făcut tot ce am putut.

Îşi dădea seama că Seeley era încă foarte supărat. Se gândea probabil că dacă ar fi ajuns mai devreme l-ar fi putut salva. Ştia prea bine că e mult mai greu atunci când cunoşti victima. Moartea căpătă o latură personală, ca şi cum ai fi încălcat un legământ nescris de a avea grijă de celălalt.

— Nu vă faceţi griji, domnule poliţist, încercă Jennifer să-l liniştească, întorcându-se către el. Aţi făcut ce trebuia. Credeţi-mă, era deja mort când aţi ajuns aici. Nu mai puteaţi face nimic

pentru el.

Tânărul îi zâmbi plin de recunoştinţă.

— Şi… după aia am transmis prin staţie şi au trimis legistul să ridice cadavrul. M-aş fi dus chiar eu să o anunţ pe Debbie, dar a trebuit să mă ocup de incendiu. Aşa că s-a dus un alt coleg. Am înţeles că nu a suportat prea bine vestea.

Clătină cu tristeţe din cap. Jennifer îi aruncă o privire întrebătoare.

— Incendiul? Care incendiu?

— Ştiţi cum sunt copiii ăştia afurisiţi. Făcu un semn din cap spre stradă, unde un copil tocmai căzuse şi îşi luxase o mână. Avem o mulţime de probleme cu copiii de pe-aici. Nu prea au ce să facă, aşa că îşi pierd vremea prin magazine şi fac tot felul de năzbâtii. În spatele casei este o pajişte. Cineva dăduse foc unei grămezi de gunoi.

— În aceeaşi zi? întrebă Jennifer fixându-l cu privirea.

— Da, răspunse el, dregându-şi liniştit glasul. Vecinul se temea să nu se întindă focul, cu vremea asta fierbinte de pe la noi. De ce? Am greşit cu ceva?

Jennifer nu îi răspunse. Se îndrepta deja spre casă. Traversă curtea. O bicicletă roz era răsturnată în mijlocul aleii. Intră pe poarta din spate. Nu credea în coincidenţe.

Seeley o numise cu prea multă generozitate pajişte. În realitate, era un maidan dezolant. Un peisaj selenar, năpădit de buruieni uscate. Pe pământul arid, zăceau frigidere ruginite şi maşini stricate. Această bucată de pământ uscat despărţea casele de bunăstarea ameninţătoare din statul vecin.

În stânga porţii pe care tocmai intrase, la umbra unui chiparos, un crater cu un diametru de circa trei metri şi adânc de un metru şi jumătate forma în pământ o cicatrice, printre multe altele. Grămada de cenuşă, lemn ars şi metal topit îl făceau să semene cu un grotesc rug funerar. Seeley veni în fugă după ea.

— Ce-am zis?

Jennifer îl privea insistent, cu mâinile în şolduri.

— Nu vi se pare ciudat, domnule poliţist, ca în aceeaşi zi în care Tony Short s-a sinucis, cineva să pornească un incendiu, la doar câţiva metri de casa lui?

Seeley o privea fără nici o expresie.

— Oamenii fac foc tot timpul.

— Nu credeţi că e posibil ca el însuşi să fi vrut să ardă ceva, înainte să se sinucidă?

Jennifer arătă hotărâtă cu degetul în direcţia craterului. Dintr-odată, faţa lui Seeley se lumină.

— Înţeleg acum. Numai că puştii de pe aici fac mereu tot felul de năzbâtii. Dar, sigur că da. De ce nu?

Jennifer se apropie de resturile incendiului. Le analiză cu atenţie. În ciuda discursului pe care tocmai îl susţinuse, trebuia să admită că Seeley avea probabil dreptate. Apoi reveni la ipoteza iniţială. Dacă îl omorâse cineva pe Short, era foarte plauzibil să fi aprins focul pentru a distruge arma crimei sau poate alte probe. Oricum stăteau lucrurile, trebuia să verifice.

— Dă-mi mâna.

Sări în groapă. Particule albe şi gri de cenuşă zburară în jurul gleznelor ei ca nişte musculiţe în jurul unui fruct, într-o zi de vară. Seeley coborî şi el în groapă ca s-o ajute. Împreuna dădură la o parte câteva bucăţi mari de lemn, care le stăteau în drum. Seeley începu să respire precipitat.

— Ce dracu e asta?

Din cenuşă se ivise un obiect mare de metal ruginit. Laturile erau înnegrite şi contorsionate din pricina focului.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Jennifer. Ţine! Ajută-mă să-l mişc.

Târâră obiectul afară din groapă. Nori de praf şi cenuşa pluteau în aer, făcându-i să tuşească şi să lăcrimeze.

Părea un fel de recipient metalic. Avea două compartimente mari. Cel superior nu era altceva decât o tavă, nu foarte adâncă, la care se ajungea dând la o parte capacul. Compartimentul de jos era mai spaţios şi era prevăzut cu uşiţă laterală. Ambele compartimente era goale.

Şi atunci, o văzu.

Jennifer reuşi să o distingă clar pe o latură, acolo unde vopseaua argintie se cojise aproape de tot. Era o semnătura fantomatică pe care căldura nu reuşise să o şteargă. Era ştampila Trezoreriei Statelor Unite.

La vederea ei, îşi aminti brusc unde mai văzuse un astfel de container. La Fort Knox!

21

Saint-Germain-en-Laye, nord-vestul Parisului
23 iulie – 7.00 p.m.

O procesiune nesfârşită de camioane şi de maşinării grele bătătoriseră deja pământul, până îl transformaseră în noroi. Aerul reverbera de zgomote. Motoarele diesel huruiau. Nişte maşini hidraulice gemeau. Un pickhammer pneumatic turuia neîntrerupt pe undeva. Mai încolo, era montată o macara. Lângă şosea se ridicau barăcile muncitorilor. Întreaga operaţiune era supravegheată de trei bărbaţi îmbrăcaţi în jachete fosforescente.

La vederea Bentley-ului galben care se apropia, unul dintre bărbaţi se desprinse de grup şi-i ieşi grăbit în întâmpinare. Cu o mână îşi ţinea bine casca de protecţie care i se clătina pe cap. Aşteptă ca şoferul să coboare şi să deschidă uşa înainte să se uite înăuntru.

— Domnule Van Simson. Nu vă aşteptam până mâine.

— Data viitoare o să cer o audienţă, zise Van Simson, coborând din maşină.

Purta cizme Wellington de culoare neagră, pantaloni maro-deschis şi cămaşă albă. Pe umeri, avea legată o bluză într-o nuanţă albastru-deschis. Şoferul îi oferi o cască de protecţie galbenă, pe care însă nici nu o luă în seamă.

— Unde este Legrand?

— Supraveghează lucrul la fundaţie, în sectorul trei. Bărbatul arată cu mâna în spatele lui. Pot să vă conduc eu acolo.

— Nu-i nevoie. Întoarce-te la treabă.

Van Simson îi indică din cap şoferului să-l urmeze. Porni în sus pe deal. Păşea cu atenţie pe urmele înşelătoare lăsate de camioane, care pe alocuri erau foarte adânci.

Îi sună telefonul.

— Charles? se răsti Van Simson. Sper că ai veşti bune.

— Mă tem că nu. Ranieri e mort. A fost ucis acum o săptămână. Poliţia încearcă să păstreze discreţia.

Van Simson se opri. Trei metri mai în spate, şoferul se opri şi

el şi aşteptă.

— Şi moneda unde este? şuieră el printre dinţi.

— Nu ştiu, răspunse celălalt nervos.

— Cum nu ştii? Ai căutat în apartamentul preotului?

Porni mai departe. Şoferul îl urmă.

— Am fost deja acolo. N-am găsit nimic. O fi ascuns-o în altă parte. Poliţiştii o caută acum peste tot.

— Să te ia dracu, Charles! înjură Van Simson. E vina ta. Te mişti prea încet. A ajuns altul la el înaintea ta.

Lovi cu putere un bulgăre de pământ, care se sfărâmă în aer în faţa lui.

— Darius, nu crezi că ai mers prea departe? Ai luat-o razna din cauza poveştii cu moneda asta.

— Când o să vreau sfatul tău, o să ţi-l cer, i-o trânti Van Simson. Abia când o să am monedele astea, o să pot să zic că am mers destul de departe. Van Simson închise nervos telefonul şi-l îndesă în buzunarul de la pantaloni. La dracu! mormăi el încet.

În faţa lui, doi bărbaţi ţineau de o parte şi de cealaltă o schiţă. În spatele lor, un malaxor imens turna cimentul într-un şanţ care fusese săpat în pământ.

— Legrand? strigă Van Simson, încercând să acopere uruitul malaxorului.

Unul din bărbaţi dădu drumul schiţei şi aceasta se înfăşură de parcă ar fi avut arc.

— *Monsieur* Van Simson. Nu vă aşteptam…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Van Simson fluturând din mână. Te mai încadrezi în schemă?

— Chiar am luat-o înainte, răspunse mândru Legrand. Până la sfârşitul lunii, terminăm prima etapă. Până de Crăciun o să putem începe să ridicăm structură metalică.

— Şi cealaltă problemă?

— Am rezolvat-o. Legrand mişcă din cap, arătând spre şanţ. Van Simson se apropie. Cimentul se prelingea pe pământul brun. Din masa cenuşie şi lipicioasă ieşeau nişte biele de oţel. Rămase pe marginea şanţului câteva secunde, după care se aplecă şi luă o mână de pământ. Se opri, apoi împrăştie pământul pe suprafaţa de ciment umed.

— Ei bine, n-a zis el că vrea să fie îngropat aici, la un loc cu strămoşii lui?

22

Departamentul Trezoreriei, Washington DC
25 iulie – 08.52 a.m.

Oamenii treceau pe lângă ei. Paşii le răsunau pe coridorul bine luminat ca nişte lungi ropote de aplauze, reluate cu încetinitorul. Oameni care păreau importanţi, cu insigne, permise de trecere şi dosare, intrau şi ieşeau de la întâlniri cu persoane a căror identitate era secretă şi cu care purtau discuţii confidenţiale.

Jennifer simţea că o cuprinde o stare de nelinişte. La urma urmei, de când se întorsese din Kentucky petrecuseră amândoi toată ziua precedentă şi cea mai mare parte a nopţii pregătind această întâlnire. Păşea exact în linia întâi. Dar abia aştepta momentul. Găsiseră răspuns la câteva dintre întrebări. Pentru prima dată de când începuse povestea asta, aveau nişte piste concrete.

— Bine, acum aminteşte-ţi ce ţi-am spus, zise Corbett rupând tăcerea. Fii concisă şi nu te abate de la notiţe. Fără cuvinte pompoase.

Vorbise repede şi încet. Vocea îi suna uşor nervos.

— Nu vă faceţi probleme, domnule, am priceput, răspunse ea zâmbind.

Pe când Jennifer se afla în Kentucky, Corbett trimisese o echipă la Fort Knox ca să cerceteze fiecare bucăţică de hârtie şi fiecare centimetru al sistemului de securitate. Rigby, încă în stare de şoc, îi lăsase să intre. Îşi deconectase telefonul, închisese uşa de la birou şi-i lăsase să-şi facă treaba. Şi nu pierduseră timpul de pomană. Ceea ce găsiseră se lega foarte bine cu descoperirile lui Jennifer.

— Îmi permiteţi?

— Ce?

Jennifer întinse mâinile şi îi netezi gulerul care se adunase.

— Mersi, rosti el zâmbind. O să fie o întrevedere dură. Vreau să dai ce ai mai bun din tine. Atâta tot. Oamenii ăştia nu vor scuze, vor rezultate.

— La dracu! făcu Jennifer, dând ochii peste cap. Haide, aţi putea totuşi să-mi spuneţi. Cu ce avem de-a face? Cu nişte

dobitoci de mare clasă sau nişte birocraţi amărâţi?

— Din câte ştiu, câte puţin din fiecare. Directorul Green, Brady, directorul poliţiei monetare şi se pare că şi nenorocitul ăla fătarnic de la NSA[7] John Piper.

— NSA? Jennifer tresări. În nici un caz nu se aştepta la aşa ceva. Ce treabă au ei?

— O să aflăm, răspunse Corbett posac. Ai mai avut de-a face cu Piper?

Jennifer clătina din cap.

— E un personaj. A lucrat în Agenţie douăzeci de ani fără să se facă remarcat. Apoi familia lui a făcut o donaţie de cinci milioane de dolari pentru campania electorală a noului preşedinte. Dintr-odată, se trage de şireturi cu mai-marii Pentagonului şi recuperează timpul pierdut.

— Credeţi că vor să-şi arate muşchii?

Corbett îi aruncă o privire încercând s-o liniştească.

— Nu. Vor doar să vadă ce ştim. Ai apucat să dormi vreun pic azi-noapte?

— Puţin.

O fracţiune de secundă, ochii lui Corbett căpătară o expresie blândă.

— Dacă îţi este prea greu, aş putea să numesc oricând pe cineva să te ajute.

Ea îi aruncă o privire indignată.

— În nici un caz. Mă descurc foarte bine şi singură. Când o să am nevoie de o pacoste pe capul meu, o să vă anunţ.

El zâmbi.

— Întrebam şi eu.

Uşa din faţa lor se deschise. Ieşi un bărbat tras la faţă, cu un păr ţepos, castaniu. Purta o cămaşă cu mâneci scurte. Pantalonii cenuşii erau ridicaţi prea mult peste talie, lăsând la vedere gleznele în ciorapi de nailon. Îi aruncă lui Bob un zâmbet vag. Pe Jennifer nu o băgă în seamă.

— Corbett.

— Piper, răspunse Corbett înclinând, la rândul lui, din cap.

— Se pare că eşti în formă.

Cei doi schimbară o privire scurtă şi păşiră în încăperea din spatele lui.

---

[7] National Security Agency – Agenţia Naţională de Securitate (n. tr.).

23

09.00 a.m.

Nu era o încăpere mare – dar, la cincisprezece metri sub pământ, era una dintre cele mai sigure din clădire. Izolaţia fonică îţi dădea o senzaţie ciudată, de linişte mormântală. Mirosul înţepător de dezinfectant industrial îi gâdila gâtul lui Jennifer şi o trimise instantaneu cu gândul la morga doctorului Finch, din Louisville.

Patru persoane erau aşezate pe trei dintre laturile unei mese dreptunghiulare din sticlă, de unde puteau vedea clar ecranul alb al proiectorului, care acoperea aproape în întregime peretele din capătul mai îndepărtat al încăperii. Două scaune din oţel şi vinilin fuseseră păstrate pentru ei, lângă directorul Green, de la FBI. Lumina fusese micşorată şi penumbra dădea tuturor celor de faţă un aer fantomatic.

— Tocmai ni s-au alăturat agenţii speciali Corbett şi Browne, anunţă Green. După cum ştiţi, Bob conduce Departamentul nostru de furturi majore şi transporturi ilegale. El şi agentul Browne au lucrat la acest caz încă din prima zi.

Piper îi aruncă lui Jennifer o privire dezinteresată în momentul în care Green îi rosti numele.

— Bine. Acum că suntem toţi aici, să-i dăm drumul! spuse un bărbat chel, cu gâtul gros şi faţa împietrită, obosită şi turtită ca de boxer care era, evident, conducătorul întrunirii.

Se ridică în picioare şi se aplecă peste masă, sprijinindu-se în pumni, cu mânecile cămăşii în dungi răsucite deasupra coatelor şi umflându-şi bicepşii. Cureaua de aur a Rolexului de la mână stătea întinsă, mai să-i pocnească. Mesteca gumă în timp ce vorbea şi se oprea de nenumărate ori în timpul discursului ca să o mişte între masele.

— Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu mă cunosc, continuă el pe un ton leneş, tipic texan, uitându-se fix la Jennifer şi Corbett în timp ce vorbea, sunt secretarul Trezoreriei Scott Young.

Jennifer îl recunoscuse, firește, de la bun început. Recent numit în funcţie de către preşedinte, Young avansase din comisia

uneia dintre cele mai agresive bănci de investiţii de pe Wall Street în noua sa poziţie, precedat de reputaţia de om care spune lucrurilor pe nume, fără menajamente.

— Preşedintele m-a rugat personal să conduc această întrevedere, continuă el. Ca să mă exprim politicos, e al dracului de ofticat.

Jennifer privi chipurile tăcute din jurul mesei. Green era aşezat în stânga lui Young, îndesat, ca de obicei, într-un costum din trei piese care nu îi venea deloc bine, învârtind un pix între degetele groase, ca nişte cârnaţi şi cu faţa rotundă şi roşcovană ascunsă sub părul castaniu, vopsit.

Piper stătea în dreapta lui Young şi, deşi Jennifer nu recunoştea persoana de lângă el, presupuse că acela trebuia să fie directorul Monetăriei, Chris Brady. Avea faţa lată, ovală, cu obraji scobiţi sub care atârna pielea şi purta o perucă foarte nepotrivită. Ochii căprui, pătrunzători, se ascundeau în spatele unor ochelari cu lentile groase şi cu rame de baga. Şi el îşi dăduse jos haina de la costum, iar cravata bleumarin, de poliester, stătea umflată peste cămaşa de culoare albastru-deschis. Învârtind nervos resturile unui pahar de plastic între degetele pătate de nicotină, îşi tot ciocănea fruntea, de parcă ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva.

Fiind persoana oficială care răspundea în mod direct de Fort Knox, probabil că resimţea tensiunea mult mai puternic decât ceilalţi.

— La Fort Knox a avut loc un jaf, doamnelor şi domnilor, reluă Young, mestecând în continuare. Nu la un oficiu al vreunei bănci oarecare. La Fort Knox! Una din cele mai bine păzite instituţii ale acestei ţari. Şi noi nici măcar n-am ştiut! strigă, izbind cu pumnul în masă. Acum, colegii domnului Piper îi spun preşedintelui că e doar o chestiune de timp până când cineva o să ne fure o armă nucleară. Şi trebuie să mărturisesc că, de data asta, mi-e greu să-i contrazic. Stătea drept acum şi, cu tot cu pantofi, avea cam un metru optzeci înălţime. La dracu! După povestea asta, nu m-ar mira dacă domnul preşedinte ar intra într-o bună zi în Biroul Oval şi ar constata că au dispărut toate documentele de interes naţional.

Green lăsa ochii-n jos şi frunzări hârtiile din faţa lui, ca să evite privirea acuzatoare a lui Young.

— Momentan, am reuşit să-l conving pe domnul preşedinte că problema intra în atribuţiile Trezoreriei. A fost de acord să mă

lase pe mine să o rezolv, la nivel intern, cu ajutorul FBI-ului, având în vedere că ei au fost cei care au scos la suprafaţă povestea asta, de la bun început. Şi le-a spus celor de la armată şi de la CIA să nu se amestece. Deocamdată. Dar, din câte-am văzut eu până acum, toată lumea e mult mai preocupată să-şi apere propria piele decât să afle ce s-a întâmplat şi intrăm în criză de timp. Am nevoie de răspunsuri şi asta urgent! Jack, ce-au aflat oamenii tăi?

Green îi făcu un semn din cap lui Corbett, care privi încurajator spre Jennifer. Aceasta se ridică în picioare, în faţa ecranului mare şi alb şi-şi drese vocea.

— Domnilor, după cum ştiţi, acum nouă zile o monedă rară, un Vultur cu două capete din 1933, a fost descoperită în stomacul unui preot italian, în Paris.

Fotografiile cu Ranieri, pe care i le arătase Corbett cu câteva zile în urmă, apărură pe ecranul din spatele poliţistului, alături de prim-planuri cu ambele feţe ale monedei.

— Teste ulterioare ne-au arătat că avem de a face cu o monedă originală şi toate indiciile par să conducă spre ideea că este una dintre cele cinci monede furate de la Fort Knox, unde au fost păstrate în secret în ultimii zece ani.

Piper, care-i urmărea discursul cu un zâmbet neîncrezător, îi făcu semn cu mâna să se oprească, luă unul dintre dosarele împrăştiate pe masă şi i-l scutură în faţă.

— Ştim toate astea, Browne. Scrie aici, în dosar! Spune-ne ceva nou.

Jennifer se uită spre Corbett, care-i făcu cu ochiul. Ajunsese deja să-l cunoască destul de bine ca să-şi dea seama că se gândea la acelaşi lucru ca şi ea. John Piper. Mitocan de primă clasă.

— Investigaţiile noastre au dus la concluzia că jaful a avut loc, cel mai probabil, între orele trei şi patru dimineaţa, în ziua de duminică, patru iulie, continuă ea, sfidându-l cu privirea pe Piper în timp ce vorbea, aproape provocându-l să o atace.

— Ce? Acum doar trei săptămâni? răbufni Piper. Cum puteţi fi aşa siguri?

— O analiză a sistemelor IT ale depozitului, interveni Corbett, arată că a avut loc o pană de curent la orele trei dimineaţa, la acea dată. S-au înregistrat fluctuaţii de energie electrică până la orele patru, când situaţia a revenit la normal.

Verificarea sistemelor de energie electrică fusese ideea lui

Corbett şi, după ce se consultase cu băieţii de la Departamentul IT, nu mai avuseseră nici o îndoială cu privire la implicaţiile acestui incident.

— Băieţii de la Departamentul tehnic încă mai analizează problema, aşa că, momentan, e doar o teorie, dar, după părerea lor, pana de curent sugerează că un virus a fost descărcat direct în serverul reţelei depozitului. Probabil că a fost programat să se şteargă singur, dar am găsit urmele unui cod care se pare că a dezactivat, temporar, sistemele de securitate ale seifului, fără ca acest lucru să poată fi văzut de gardieni sau de cineva din afară.

— Aşadar, băieţii mei nu mai sunt suspecţi? interveni Brady pe un ton vădit uşurat. Nu aveau cum să-şi dea seama de cele ce se petreceau, nu-i aşa?

Piper se întoarse spre Corbett, schiţând un zâmbet.

— O teorie? A trecut o săptămână şi asta-i tot ce aveţi? O teorie? Hai, prietene, spune-mi că aveţi mai mult decât atât!

— John, haide să ascultăm ce au de spus, zise Young precaut.

— Ştiu, Scott. Eram curios, atâta tot. De exemplu, cum rămâne cu acele camere de luat vederi? Cum de nu apare nimic înregistrat pe ele? întrebă Piper pe acelaşi ton agresiv.

— Fiindcă nu există camere de luat vederi în seiful propriu-zis, domnule, răspunse, Jennifer, pe un ton calm. Doar în jurul perimetrului exterior. Cred că şi această informaţie se găseşte în dosar.

Piper se înroşi la faţă. Un zâmbet apăru în colţul gurii lui Corbett.

— Rolul seifului este în primul rând de a împiedica accesul fizic, deşi a fost echipat şi pe interior, cu o combinaţie de raze în infraroşu, de puncte de presiune, de senzori de mişcare şi căldură şi de contacte electronice, continuă Jennifer, adresându-se acum aproape în exclusivitate lui Young şi Green, de parcă Piper nici n-ar mai fi fost de faţă.

Era un joc periculos, ştia, dar nu fusese niciodată o prea bună diplomată, nu ştia cum să joace fără să rişte. Dacă Piper era atât de hotărât pe cât părea să înscrie puncte de seama ei, nu avea de gând să-i uşureze câtuşi de puţin situaţia.

— Nici unul dintre aceste sisteme nu a fost afectat în mod direct şi, totuşi, monedele au dispărut. Părerea noastră este că există cineva care a reuşit să pătrundă în seif, folosind un virus electronic pentru a dezactiva, temporar, sistemele electronice, după care a furat monedele înainte ca sistemele să reintre în

funcţiune.

— Dar cum a reuşit să intre şi să iasă? întrebă Young, împingându-se în faţă, pe scaun. Am auzit că băieţii de la Trezorerie au examinat fiecare centimetru din clădire şi n-au găsit nici măcar o dală ciobită.

Brady aprobă din cap.

— Aşa este. Nimeni n-ar fi putut să intre sau să iasă din seif fără să fie văzut de cineva sau înregistrat de vreun aparat.

— Ei bine... dacă nici o persoană nu putea să intre, atunci poate că nu a fost un om, sugeră Corbett cu precauţie.

— Ce vrei să spui? Că unul dintre băieţii mei a vârât ceva înăuntru? Asta-i ridicol! pufni Brady. Oamenii mei sunt dintre cei mai bine pregătiţi. Toţi trebuie să treacă de sistemele de siguranţă şi sunt în permanenţă monitorizaţi. Nici unul dintre ei nu ar putea să introducă, cu bună ştiinţă, ceva ce n-are ce căuta acolo.

Jennifer se apropie din nou de ecran, pe care apăru fotografia unui bărbat care zâmbea încrezător, având în jur de patruzeci de ani, cu ochi căprui, mari şi plăcuţi, aşezaţi pe o faţă colţuroasă, inspirând forţa. Când i se arătase pentru prima dată fotografia, lui Jennifer îi venise greu să creadă că era acelaşi bărbat pe care-l văzuse atât de neajutorat ţintuit pe masa de oţel a lui Finch, ca un fluture pus la colecţie. Chiar şi acum, prefera să se uite în altă direcţie. Privirea lui acuzatoare era mult prea greu de îndurat.

— Acesta este Tony Short, unul dintre gardienii de la Fort Knox. Short era în tură în noaptea de patru iulie şi avea acces la sistemele de siguranţă şi la seif. Credem că a fost ucis acum şapte zile. Dacă ar fi trăit, cu siguranţă că ar fi putut explica apariţia bruscă a două sute cincizeci de mii de dolari în contul lui bancar, cu exact trei săptămâni în urmă, la doar o zi distanţă de la data la care bănuim că a avut loc jaful.

Jennifer efectuase o verificare standard a contului bancar, folosind numărul de asigurări sociale al lui Short şi descoperise contul din California. Fusese deschis doar cu o zi înainte de a fi viraţi banii. Soţia lui Short nu ştiuse absolut nimic de el, când o întrebaseră. Pentru Jennifer, aceasta fusese ultima legătura, cea decisivă, în lanţul dovezilor.

— Astea-s aberaţii! exclamă Brady sărind în picioare. Mie de ce nu mi s-a spus nimic? Mi-aţi întins o capcană!

Young îl apucă de braţ şi degetele lui groase îl traseră la loc pe scaun.

— Stai jos, Chris. Nimeni nu te acuză. Vrem doar să aflăm ce s-a întâmplat.

Îi făcu semn lui Jennifer să continue, în timp ce Brady bombănea furios.

— Am mai găsit şi asta, în spatele casei lui Short.

O fotografie a recipientului metalic pe care îl recuperase din rămăşiţele incendiului apăru pe ecran şi Young îşi suci capul într-o parte, încercând să-şi dea seama ce anume era. Imaginea făcu loc unui prim-plan în care se putea vedea sigiliul Trezoreriei, şters şi neclar, într-o parte a obiectului.

— Credem că aşa a reuşit să intre hoţul. Un fel de cal troian.

— Un ce troian? întrebă Piper, dar Jennifer îl ignoră.

— Am verificat registrele de inventar şi se pare că, în seara de patru iulie, la depozit a ajuns un mic transport de aur, în jurul orei şaptesprezece, chiar înainte de închidere. Short era ofiţerul de gardă. Ba chiar se oferise să facă schimb de tură pentru acea zi. A semnat de primire şi a dus pachetul în seif. Jennifer se opri şi luă o înghiţitura de apă din paharul de pe masa, din faţa ei, apoi continuă: Credem că acesta, zise ea arătând din nou spre fotografie, este containerul în care a fost livrat aurul. După cum puteţi vedea, vopsit ar fi arătat exact precum containerele folosite în mod normal pentru transportarea lingourilor de aur.

O nouă fotografie apăru lângă cealaltă, înfăţişând un container argintiu, de dimensiuni identice.

— Cu toate acestea, containerul pe care l-am recuperat din vecinătatea casei lui Short prezintă un amănunt esenţial. Conţine un compartiment separat, accesibil din laterală, de aici. Arătă spre panoul lateral de pe ecran. Probabil că a fost extrem de greu de manevrat, dar este suficient de mare ca să poată cineva să intre în el. Bănuim că o cantitate relativ mică de aur a fost plasată în compartimentul de sus, pentru a lăsa impresia că recipientul este plin, în cazul în care cineva deschidea capacul.

— Astea-s numai aiureli! zise Brady, acum pe un ton plângăreţ, în timp ce haina îi alunecă de pe spătarul scaunului pe podea. Întotdeauna inventariem toate transporturile care intră şi ies şi ne asigurăm că e totul acolo. E o procedura standard.

— O procedură care a fost urmată întocmai, replică Jennifer cu fermitate. Doar că a fost îndeplinită de Short. Conform declaraţiilor celorlalţi ofiţeri care au fost de gardă în acea noapte, a insistat să inventarieze personal transportul respectiv. Era ofiţer superior, prin urmare avea acest drept. După ce a aprobat

conţinutul, l-a trimis în seif. Fiind patru iulie, le-a spus băieţilor care l-au cărat că le dă voie să îl descarce a doua zi dimineaţa, ca să poată ajunge acasă mai devreme. Se pare că Short era un om foarte amabil, de felul lui. Nu li s-a părut ceva ciudat.

— Părerea noastră, interveni Corbett reluând ideea de unde o lăsase Jennifer, este că persoana care se ascunsese în container a aşteptat până la un moment dinainte stabilit, când s-a activat virusul, a furat monedele, a resigilat cutia în care fuseseră acestea, după care s-a întors în container. A doua zi, conform tot registrelor de inventariere, a apărut un nou camion, la orele nouă dimineaţa, cu un nou set de hârtii, pretinzând că avusese loc o greşeală şi că trebuia să ducă acel container înapoi de unde îl luaseră. Toate hârtiile erau în ordine, aşa că nimeni nu s-a gândit prea mult la asta.

— Dar Short? întrebă Green.

— Short? Un simplu pion incomod. Presupunem că l-au omorât ca să se asigure că n-o să vorbească. Banii pe care i-au plătit au fost o pierdere acceptabilă. Am găsit camionul carbonizat într-un câmp, cam la o sută cincizeci de kilometri. N-a mai rămas nici o urmă, nici măcar numărul de serie al motorului. Nu ştiu cu cine avem de a face aici, domnule, dar un lucru e sigur – oricine ar fi, nu-şi asumă nici un risc.

— Dar aurul? întrebă Young. E aur în valoare de câteva miliarde de dolari acolo. De ce nu s-au atins de el?

— În principal pentru că, dacă monedele astea valorează într-adevăr patruzeci de milioane, echivalentul lor în aur masiv ar fi cântărit aproximativ trei tone şi jumătate, răspunse Corbett. Oamenii ăştia, oricine ar fi ei, sunt nişte profesionişti. Ştiu exact ce anume caută şi unde anume să caute şi nu lasă nimic altceva să le distragă atenţia.

— Vă mulţumim, agent Browne, spuse Young. Corbett îi făcu un semn din cap lui Jennifer să ia loc alături de el.

— Bine, să presupunem că avem o oarecare idee despre felul în care au operat. Dar tot nu ştim încă cine a fost. Cine ne putea face aşa ceva?... Aveţi vreo idee?... Vreunul dintre voi? Privi nerăbdător în jurul mesei.

— Mafia? riscă Green. Sau cineva din Orient, poate Triadele?

— Sau Cassius?

La cuvintele lui Corbett, conversaţia se întrerupse brusc, iar ecoul vocii lui răsună în liniştea neaşteptată care se lăsase în încăpere. Young îl privi nedumerit.

— Cine?

— Un om… o umbră, mai degrabă, începu Corbett să explice, fără să se grăbească. Se presupune că este liderul unui sindicat interlop internaţional, implicat în aproape toate tranzacţiile ilegale de obiecte de artă şi antichităţi. N-am reuşit să trecem de stadiul de zvonuri. De câte ori ni se pare că ne apropiem, moare cineva.

— Credeam că ipoteza asta legată de căpitanul Nemo, geniul criminal care conduce lumea obiectelor de artă, fusese eliminată, interveni Green.

— Nici un expert nu vrea să vorbească despre asta, companiile de asigurări cu atât mai puţin. Ar fi prea mult pentru ei să admită că un singur om e capabil să manipuleze şi să influenţeze piaţa mondială a obiectelor de artă. Dar oamenii uită că jafurile din acest domeniu reprezintă o afacere de trei miliarde de dolari pe an.

— Trei miliarde de dolari?

Young era în mod vădit şocat de această cifră.

— Este a treia zonă de activitate infracţională din lume, după traficul de droguri şi de arme, confirmă Corbett mişcând din cap. Şi profiturile serioase nu vin din furtul unui obiect şi vinderea acestuia unui nou cumpărător, ci din returnarea lor, pentru răscumpărare, foştilor proprietari. Companiile de asigurări numesc asta taxa de recompensă, dar adevărul este că preferă să ofere zece la sută hoţilor decât să plătească proprietarilor întreaga valoare. Se întâmplă tot timpul. Judecând după modul de finanţare şi de operare a acestor afaceri, părerea noastră este că există o operaţiune globală sofisticată şi coordonată în spatele jafurilor de mare amploare.

— Deci tu crezi că individul ăsta, Cassius, e implicat sau nu? întrebă Young, aplecându-se înainte în scaun.

Se vedea că era obişnuit să gândească în termeni clari – da sau nu, cumperi sau vinzi. Voia un răspuns. Însă răspunsul lui Corbett fu destul de evaziv.

— Pentru o treabă de genul ăsta a fost nevoie de un plan elaborat şi de fonduri substanţiale. Puţini oameni ar fi avut resursele necesare ca să-l ducă la îndeplinire. Cassius se numără, cu siguranţă, printre aceştia. Dar, chiar dacă el este cel care a comandat jaful, nu ar fi făcut el personal treaba. Oamenii de genul lui îşi angajează pioni care să le facă treburile murdare. De cele mai multe ori, aceştia nici măcar nu ştiu pentru cine

lucrează. Momentan, noi trebuie să găsim persoana care a intrat în seif. Aceasta ne va conduce la cel care a aranjat jaful şi, să sperăm, la restul monedelor.

Piper se aplecă spre Young şi îi şopti ceva la ureche. Pentru prima dată de când Jennifer intrase în cameră, Young se opri din mestecat. Se uită la Piper şi-i şopti, la rândul lui, ceva. Piper încuviinţă din cap, se ridică în picioare şi se duse în partea din spate a încăperii. Acolo, observă Jennifer pentru prima oară, un panou mare, cu oglindă, era montat în perete. Piper ciocăni în geam, apoi îşi trecu de două ori mâna de-a curmezişul gâtului, ca un fierăstrău. La vederea acestui semn, Jennifer realiză că întreaga şedinţa fusese înregistrată. Acum, dintr-un motiv necunoscut, Piper voia ca discuţia să devină neoficială. De ce?

— Cred că ar fi indicat că Browne şi Brady să plece, în acest moment, îi sugeră Piper lui Young.

Corbett scuturâ cu hotărâre din cap.

— Orice aţi avea de spus, Browne trebuie să rămână aici. Prezenţa ei este vitală pentru acest caz. Tot ce ştiu eu, ştie şi ea.

Piper se uită întrebător la Young, care mişcă aprobator din cap. Jennifer îi aruncă lui Corbett un scurt zâmbet recunoscător. Ardea de curiozitate.

— Aşteaptă-mă afară, Chris, zise Young.

— Da’ ea de ce are voie să rămână? se smiorcăi Brady. Vreţi să-mi coaceţi ceva. Sunt sigur de asta.

— Aşteaptă, dracului, afară! i-o reteză Young nervos. Şi lasă dosarul aici!

Bombănind, Brady aruncă dosarul pe masă, îşi trase haina pe el şi ieşi val-vârtej din cameră.

— Bine, John. Sper să merite, spuse Young.

Piper scoase un oftat puternic înainte să înceapă.

— În ziua de 16 iulie, a fost spart un apartament dintr-un bloc din Upper West Side. Hoţul a coborât de pe acoperiş până la etajul şaptesprezece, a intrat în apartament şi a furat un Ou Faberge în valoare de nouă milioane de dolari. Băieţii de la NYPD au avut norocul să găsească o mostră de păr, chiar lângă seif. Au trimis-o către laboratorul FBI din Quantico spre verificare, în speranţa că poate nu aparţinea menajerei. Au descoperit ceva şi, urmând protocolul care le-a apărut pe ecran, m-au alertat numaidecât pe mine.

— Puseseşi un semnal de atenţionare pe dosarul tipului ăstuia? întrebă Corbett.

— Da. Pentru că, din câte ştim noi, a murit acum zece ani.

— Dar de ce tocmai tu? Care e legătura ta cu el? întrebă Green.

— Legătura mea cu el? Eu l-am recrutat pentru CIA, acum cincisprezece ani. Numele lui este Tom Kirk.

24

09.21 a.m.

Piper se întinse după servieta subţire, de piele, pe care o sprijinise de piciorul scaunului şi scoase din ea patru dosare, unul pentru el şi câte unul pentru Young, Green şi Corbett.

— Voi doi va trebui să vă uitaţi împreună, spuse el, indicând din cap în direcţia lui Jennifer.

Jennifer îşi apropie scaunul de al lui Corbett, în timp ce acesta luă dosarul şi rupse banda de hârtie care era înfăşurată în jurul acestuia. Sigiliul se rupse chiar între cuvintele „STRICT” şi „SECRET”. Corbett deschise dosarul, scoţând la iveală câteva fotografii alb-negru şi un teanc de documente prinse între ele.

— Fotografiile acestea au fost făcute ieri, în Londra, de CIA. Îl arată pe Tom Kirk sau pe Thomas Duval, după numele pe care i-l ştiam noi. Bărbat caucazian, treizeci şi cinci de ani, un metru şaptezeci şi cinci, fără semne distinctive.

Jennifer examină cu atenţie fotografiile. Deşi imaginile erau cam estompate, îşi putea da seama că Tom era un bărbat atletic, cu maxilar puternic şi ochi pătrunzători şi inteligenţi.

— Are dubla cetăţenie, britanică şi americană, de la părinţii lui, Charles şi Rebecca Kirk. Ambii sunt acum decedaţi. Mama a murit într-un accident de maşină, când Kirk avea treisprezece ani, iar tatăl, la începutul acestui an, într-un accident de alpinism, în Elveţia.

Jennifer ridică ochii şi-l văzu pe Corbett privindu-l într-un mod ciudat pe Piper, ca şi când ar fi bănuit că întreaga poveste conducea spre un punct în care el, unul, n-ar fi vrut să ajungă.

— După moartea mamei, Duval a fost trimis să locuiască la familia acesteia, în Boston, în timp ce tatăl său s-a mutat la Geneva.

— În Boston? întrebă Green. Are vreo legătură cu Trent Duval?

Piper încuviinţă din cap.

— Este nepotul senatorului Duval. A fost unul dintre motivele pentru care l-am recrutat. La terminarea liceului, a câştigat o bursă la Oxford, dar a fost dat afară după un an şi s-a mutat la Paris. Acolo l-am cunoscut eu.

— Ai fost delegat la Paris? întrebă Corbett surprins.

— Timp de trei ani. Sub acoperire diplomatică, confirmă Piper mişcând din cap. L-am cunoscut pe Duval prin intermediul unui tip pe care-l aveam la catedra de la Sorbona. Se înscrisese la un curs de istoria artelor. Era candidatul ideal pentru noi. Tânăr, singur, foarte inteligent, fără legături familiale puternice, căuta un ideal în care să creadă. A durat ceva, dar l-am cooptat. A urmat instructajul obişnuit, după care i-am asigurat o instruire specializată pentru programul pentru care-l recrutasem.

— Şi anume? întrebă Green.

— Spionajul industrial. Nume de cod – Operaţiunea Centaurul.

— Spionaj industrial? repetă Green neîncrezător.

— Fişiere de calculator, planuri, fotografii de prototipuri, formule chimice – tot tacâmul. De ani de zile, europenii fac eforturi pentru a nu mai fi la mâna Statelor Unite şi a Japoniei în ceea ce priveşte furnizarea de armament de apărare şi produse tehnologice. Investiţiile lor începuseră să dea roade, fapt care ne costă pe noi câteva miliarde de dolari pe an, ca să nu mai vorbim că exista riscul de a pune în pericol propria noastră siguranţă naţională. Duval şi alţii ca el erau punctul culminant al eforturilor noastre în încercarea de a ne menţine poziţia.

— Iisuse! murmură Green. Parcă se spunea că ne sunt aliaţi…

— Duval era cel mai bun agent al nostru. Nu exista seif sau sistem de securitate căruia să nu-i poată da de cap. Şi ştia să se piardă în mulţime. Vorbea cinci limbi, citea ce trebuie, cunoştea pe cine trebuie. Obţinea o invitaţie oriunde dorea să intre. Nici unul dintre agenţii pe care-i recrutasem în State nu era în stare să facă asta. El era special.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? întrebă Green.

— Cu vreo cinci ani în urmă, s-a făcut băiat rău.

— Cum adică, „băiat rău”? vru să ştie Corbett.

— Refuza să asculte ordinele, începuse să se comporte straniu, nu-şi mai îndeplinea misiunile. Am încercat să-l aducem la sediu, dar a refuzat. A spus că, din acel moment, lucra pe cont propriu. Apoi, a ieşit din „rezervaţie” şi şi-a ucis intermediarul. După aceea, a dispărut din peisaj.

— Dar ai spus că-l credeai mort, insistă Green.

— Un an mai târziu, Interpolul ne-a adus o mostră de ADN de la un bărbat pe care un poliţist francez îl împuşcase în timp ce încerca să intre în incinta Ministerului de Finanţe. Se potrivea cu al lui Duval. Până în acel moment, operaţiunea luase oricum

sfârşit, aşa că i-am închis dosarul şi nu l-am mai căutat.

— Cu toate astea, i-ai pus un semn de avertizare pe profilul lui de ADN, observă Corbett. Nu erai convins?

— Să spunem doar că aveam unele îndoieli. Duval era mult prea bun ca să fie prins în loc deschis de o adunătura de poliţişti. Dar nu erau decât nişte simple îndoieli. Am pus semnul de avertizare pentru orice eventualitate şi aproape că uitasem de el, până acum două zile.

— Atunci ce dracu s-a întâmplat cu el?

Young înlocui guma din gură cu o lamă noua, pe care o îndoi între dinţi cu un singur deget, cu un gest de expert.

— Interpolul bănuia că Duval, sau Kirk, cum se pare că îşi spune din nou, a acţionat ca hoţ de obiecte de artă în ultimii zece ani, undeva pe lângă Londra. Foloseşte numele de Felix. E cotat ca fiind cel mai bun din joc.

— Ce îl face atât de bun? întrebă Young.

— În primul rând, a fost antrenat de noi. Şi, crede-mă pe cuvânt, asta dă oricui un mare avantaj. E greu de crezut, dar majoritatea furturilor de obiecte de artă sunt comise la întâmplare, de infractori de duzină care nu ştiu prea bine ce fac. Văd un tablou pe un perete şi-l înhaţă.

Corbett mişcă din cap, aprobându-l pe Piper, lucru care se întâmpla foarte rar.

— Kirk e deştept. Se concentrează pe bijuterii, care pot fi transformate, sau pe artişti nu foarte cunoscuţi, care nu atrag atât de multă publicitate şi care pot fi mai uşor vânduţi ulterior. De-a lungul anilor, fie el, fie cineva care lucrează împreună cu el, a reuşit să strângă o reţea de colecţionari particulari, care sunt dispuşi să plătească bani grei pentru obiecte veritabile şi care nu pun întrebări în legătura cu proveniența acestora.

Urmă o pauză în care toţi încercau să asimileze noile informaţii. Apoi, Young articulă cu glas tare întrebarea care îi frământa pe toţi:

— Să dai o spargere la un muzeu e una, dar să te infiltrezi într-o clădire guvernamentală e cu totul altă mâncare de peşte. Ce te face să crezi că e implicat în treaba de la Fort Knox?

Piper tresări, ca străbătut de un fior.

— Îl cunosc pe omul ăsta. Întotdeauna i-au plăcut sarcinile dificile, spectaculoase. O treabă de genul ăsta pare făcută anume pentru el.

— Cred că ne trebuie ceva mai substanţial decât instinctul tău,

remarcă sec Corbett. Ai vreo dovadă prin care să-ţi susţii teoriile?

Piper aprobă hotărât din cap.

— Cei de la Canadian INS au o înregistrare a unui domn, Felix Duval, care a zburat la Montreal din Geneva, în data de 28 iunie, cu doar o săptămână înaintea datei pe care tocmai ne-aţi prezentat-o. Credeţi că numele şi momentul şi faptul că ADN-ul lui a apărut la New York sunt toate doar o coincidenţă? A dat lovitura de la Fort Knox, apoi a făcut o escală pe Fifth Avenue pentru nişte cumpărături. Ne râde în nas.

— Dumnezeule! Şi voi cum de aţi putut permite să se întâmple aşa ceva? Ne jefuieşte chiar unul dintre oamenii noştri!

Piper se grăbi să-i răspundă:

— În ceea ce-i priveşte pe toţi cei din afara acestei camere, nimic din cele discutate aici nu s-a petrecut. Va trebui să conducem investigaţia cu foarte mare grijă.

— Ce ascunzi, John? întrebă Corbett, privindu-l pieziş. Ce nu ne spui?

— La dracu! Young, care de câteva minute stătea tăcut în scaunul lui, încruntându-se ca şi când ar fi încercat să-şi aducă aminte de ceva, sări ca ars şi tot sângele păru că i se scurge din obraji. Ai spus că l-ai recrutat pe tipul ăsta acum cincisprezece ani, nu-i aşa?

— Da, răspunse Piper.

— Nu era…? începu Young, ridicând întrebător din sprâncenele blonde.

— Asta încercam şi eu să spun, zise Piper aprobând din cap.

— Nu era ce? întrebă Jennifer, uitându-se de la Young la Piper şi invers.

— Nu preşedintele era pe atunci directorul CIA? observă Corbett sec.

— Dumnezeule! făcu Green, înroşindu-se chiar mai mult decât de obicei.

— Vă imaginaţi ce scandal diplomaţie o să se declanşeze dacă se află. N-ar supravieţui. M-aş mira dacă am supravieţui şi noi. Piper se uită fix în ochii tuturor celor din încăpere, chiar şi într-ai lui Jennifer. Nu pot permite aşa ceva.

Pentru prima dată, Jennifer văzu o scânteie de teamă în ochii lui Piper. Familia lui pariase mult pe alegerea preşedintelui şi Piper începuse deja să culeagă roadele. Acum, se trezea faţă-n faţă cu posibilitatea ca totul să se prăbuşească sub ochii lui. Jennifer savura momentul.

— Atunci ce sugerezi? întrebă Green. Să lăsăm totul baltă?

— Nu, sigur că nu, zise Piper scuturând vârtos din cap. Nu putem lăsa pur şi simplu baltă o investigaţie de o asemenea anvergură. Asta n-ar face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Spun doar că trebuie să avem mare grijă. Dacă monedele conduc la el, Kirk ar putea fi legat de Operaţiunea Centaurul. Trebuie să facem ceva ca să ne asigurăm ca asta n-are să se-ntâmple.

— Ce sugerezi, mai exact? insistă Corbett.

— Să încercam să cădem la o înţelegere cu Kirk. Ne dă cele patru monede pe care încă le mai are, ne spune cine a ordonat furtul şi ne promite să-şi ţină gura, iar noi îi facem pierdut dosarul şi uităm tot ce ne-a făcut cu ani în urmă. Din acea clipă, din punctul nostru de vedere, Thomas Duval, sau Kirk, sau oricum o mai vrea să-şi spună, n-a existat niciodată. Povestea cu implicarea preşedintelui o să fie uitată.

— Crezi că va fi de acord? întrebă Green şi în glas i se citea îndoiala.

— Kirk ştie să-şi analizeze şansele. A ştiut întotdeauna, în ultimii zece ani, probabil că n-a fost zi să nu se întrebe dacă la fiecare bătaie de uşă nu eram noi, care reuşiserăm în sfârşit să-i luăm urma. Ar fi o şansă unică pentru el s-o ia de la început. Da, o să accepte.

— Mie unuia îmi convine, confirmă Young cu o mişcare a capului şi plesnind guma între dinţi. În felul ăsta, toată lumea câştigă. Administraţia actuală pare să aibă şanse la prelungirea mandatului. Nu vreau să fiu tocmai eu ăla care să-i pună beţe-n roate.

— Atunci n-avem timp de pierdut, domnule secretar, interveni Corbett, iar tonul lui era imperios. Am recuperat una dintre monede din pură întâmplare. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai greu ne va fi să le luăm urma celorlalte patru. Trebuie să trimitem pe cineva la Londra, să-l contacteze pe Kirk.

— De acord, aprobă Young înclinând din cap. La cine te-ai gândit?

25

Aeroportul Internaţional Dulles, Washington DC
25 iulie – 9.30 p.m.

Avionul începu să prindă viteză pe pista de decolare. Jennifer se lăsa pe spate, în scaunul ei şi închise ochii. O aştepta un zbor lung şi ştia că ar trebui să încerce să doarmă, dar gândurile nu-i dădeau pace. Momentul în care Corbett îi sugerase lui Young că ea ar trebui să fie persoana pe care să o trimită să încerce să cadă la înţelegere cu Kirk îi revenea mereu în minte.

— Ar trebui s-o trimitem pe agent Browne, domnule secretar.

Urmase o clipă de linişte, risipită curând de râsul spart al lui Piper. Jennifer fusese chiar tentată să i se alăture, dar expresia de pe chipul lui Corbett îi dăduse de înţeles că şeful ei nu glumea câtuşi de puţin.

— Browne? N-aş prea crede.

— Şi de ce nu? ripostase prompt Corbett.

— Chiar e cazul să-ţi spun pe litere?

— Dacă ai ceva de spus, cred că ar trebui s-o ştim cu toţii. Piper înghiţise în sec, îi aruncase o privire lui Jennifer, apoi lăsase ochii în jos, înainte să răspundă.

— Ştim toţi ce s-a întâmplat acum trei ani.

Lovi cu degetul unul dintre cele trei dosare împrăştiate în faţa lui. Chinuindu-se să citească invers, Jennifer avu impresia că desluşeşte numele ei pe coperta unuia dintre acestea. Era clar că Piper îşi făcuse temele.

— Avem nevoie de un om pe care să ne putem baza, care să nu cedeze sub presiune. Nu putem risca un alt… accident. Miza e mult prea mare.

— Domnule secretar, pufni Corbett, mai ştim cu toţii şi că, în urma anchetei asupra schimbului de focuri în care a fost implicată, agent Browne a fost absolvită de orice vină. Activitatea ei de atunci încolo şi cu precădere în acest caz, a fost impecabilă.

— E un risc prea mare, insistase Piper. Nu are deloc

experienţă.

Jennifer se stăpânise să nu-i dea o replică usturătoare, pe care s-ar fi putut s-o regrete, deşi era cu totul contrar felului ei de a fi să-l lase pe Corbett să poarte lupta în numele ei.

— Pe lângă asta, continuase Piper, e o treabă a Agenţiei, nu are nici o legătură cu FBI-ul.

— Părerea mea, domnule secretar, spusese Corbett ignorându-l din nou pe Piper şi adresându-i-se direct lui Young, este că o abordare discretă ar fi o tactică mai potrivită. Vrem să-l câştigam pe Kirk de partea noastră, nu să-l speriem. Dacă trimitem un agent FBI, îi dăm de înţeles că ne interesează jaful de la Fort Knox, nu greşelile lui din trecut. Dacă folosim pe cineva din Agenţie, am putea transmite un mesaj mai larg, o legătură cu Operaţiunea Centaurul. Îmi menţin ideea că Browne ar putea face o treabă excelentă.

— Jack? întrebase Young întorcându-se spre Green.

— Dacă Bob are încredere în ea, eu nu am nici o obiecţie, replicase acesta ridicând din umeri.

Apoi Young se întorsese brusc spre Jennifer. Întrebarea lui o nelinişti:

— Dar dumneata ce spui, agent Browne?

— Eu… eu cred că domnul Piper are dreptate, răspunsese Jennifer încet, măsurându-şi cu atenţie cuvintele. Am făcut o greşeală în urma căreia a murit un om şi va trebui să trăiesc cu acest gând până la sfârşitul vieţii. Dar sunt un agent bun, domnule. Obţin rezultate. Îi aruncase o privire sfidătoare lui Piper. Trimiteţi-mă în misiunea asta şi nu veţi fi dezamăgit. Eu nu mă dau bătută. Sunt o luptătoare.

— Da, chiar cred că eşti. Young se întorsese spre Jennifer, îi întinsese mâna şi zâmbise pentru prima oară de când femeia intrase în încăpere. Fă-ne să ne simţim mândri, agent Browne.

Cu o ultimă zvâcnire, avionul se ridică în aer, întrerupându-i firul gândurilor. Jennifer se foi neliniştită în scaun, îşi încleştă degetele de la ambele mâini în jurul mânerelor aşteptând să treacă obişnuitul val de panică. Era ciudat. I se oferea în sfârşit şansa pe care o visase, pentru care luptase în ultimii ani, dar, acum că o avea, se simţea atât încântată, cât şi speriată de noua situaţie. Era o şansă uriaşă şi nu-şi putea permite s-o dea în bară.

Ţinea în poală dosarul lui Kirk. În principal, erau rapoarte de spionaj ale Interpolului şi diverse semnalări ale agenţiilor de

poliţie locale. Una peste alta, nu avea nimic concret. Zvonuri despre diferite operaţiuni pe care le-ar fi întreprins Duval, detalii despre persoane cu care sau pentru care se presupunea că lucrase, dar nimic sigur. Dintr-o anumită perspectivă, nu se putea lega de nimic. Avea doar o vagă încâlceală de presupuneri, bănuieli şi zvonuri, care se destrămau în clipa când erau analizate în amănunt.

Şi totuşi, din altă perspectivă, dacă privea totul ca un întreg, informaţiile începeau să se lege, dând naştere fascinantei şi incriminatoarei biografii a unui infractor de geniu, a unui adevărat profesionist, care folosea o sumedenie de piste false ca să-şi ascundă urmele şi să-şi inducă în eroare adversarii. Dar cum putea să separe realitatea de ficţiune, mitul de om, când fiecare pas îi era învăluit într-o permanentă ceaţa de zvonuri şi de bănuieli?

Corbett însă încerca să-i aranjeze o întâlnire cu o persoană care, spera, va reuşi să facă lumină în toată învălmăşeala. O persoană cu care mai colaborase şi la un caz anterior. Încercă să-şi amintească numele. Ceva cu Harry... Harry Renquist? Nu, Harry Renwick, asta era! Din câte-i spusese Corbett, nu era doar un expert în numismatică, putând să o ajute în investigaţie, ci, după cum le confirmase Piper, îl cunoştea chiar foarte bine pe Kirk, din vremea în care lucrase cu tatăl acestuia. Dacă Bob ar fi reuşit să aranjeze o întrunire între toţi trei, ar fi avut şansa să-l înfrunte pe Kirk pe un teritoriu familiar, unde spera să-l poată prinde cu garda jos. Gândul ăsta o făcu să zâmbească.

Când avionul se stabiliză şi becul care semnala obligativitatea purtării centurii de siguranţă se stinse, Jennifer privi în jur, analizând amalgamul de diplomaţi, jurnalişti şi stewardese care umplea în mod obişnuit compartimentul de clasa a doua al cursei zilnice dintre Washington şi Londra.

Închise iar ochii şi gândul îi zbură din nou către singurul lucru care o neliniştea în toată povestea asta şi pe care, spre marea ei mirare, nimeni nu păruse să-l remarce. Dacă acest jaf fusese atât de meticulos pus la cale şi executat, dacă acest Kirk era, într-adevăr, atât de bun, cum de una dintre monede ajunsese să fie găsită în interiorul unui cadavru, în cealaltă parte a lumii, două săptămâni mai târziu?

Era clar că, la un moment dat, se întâmplase ceva foarte grav.

26

St James, Londra
26 iulie – 11.28 a.m.

În mod normal, Jermyn Street, înghesuită între agitaţia din Pall Mall şi aglomeraţia din Piccadilly Square, expune trecătorilor o versiune unică, de culoare maro-închis, a unei Anglii demult dispărute. Aminteşte de picnicuri la casa de la ţară, de interminabile partide de crichet pe câmpul înverzit, cu jucători îmbrăcaţi în alb, de blazere şi pălării de melon şi haine de tweed, de bancuri seci şi de veri umede, de bere caldă sorbită lângă şemineul din cârciumă. De un ţinut înverzit încântător.

Şi totuşi, în acea după-amiază toridă şi plină de praf, se transformase într-un amalgam de turişti asudaţi, care-şi făceau cumpărăturile la ora prânzului şi care strigau, se tocmeau, înjurau şi scuipau ca într-un bazar din Orientul Mijlociu. Vitrinele făceau cu ochiul mulţimii ca nişte negustori insistenţi, expunându-şi marfa pestriţa – cămăşi cu modele şi culori nemaivăzute. Adevărate fântâni de cravate atent aranjate se înălţau în aer, doar pentru a se prăbuşi în lacuri de batiste de mătase.

În partea dreaptă, un cerşetor, postat în uşa unei agenţii de cumpărături personale, cânta şi se jura pe toate cele sfinte, cu pălăria întinsă. Majoritatea trecătorilor preferau să-l ignore.

În partea stângă, şoferul unui Jaguar negru şi voluminos, parcat în faţă la Wilton’s, încerca să negocieze cu un agent rutier imperturbabil, care deja completase pe jumătate amenda.

Plimbându-se prin mijlocul acestui memorabil spectacol, cu haina aruncată pe umăr, Tom o apucă, aproape fără să-şi dea seama, prin Arcada Piccadilly, o oază de marmură şi de vitrine încântătoare, înţesate cu pantofi, pardesiuri şi cravate, până când se trezi în faţa magazinului său preferat, de pe partea dreaptă, cam pe la jumătatea galeriei.

Tom adora ceasurile. Fuseseră întotdeauna pasiunea lui. De cele mai multe ori, cum se întâmpla şi acum, purta un Jaeger Le Coultre Memovox din 1957, pe care îl moştenise de la mama sa. Nu era cel mai scump ceas din colecţia lui, dar, pentru Tom, era

cu siguranţă cel mai preţios. Îşi dădea seama acum că de aici pornise fascinaţia lui pentru ceasuri.

Se aplecă, uitându-se mai întâi la vitrina din stânga, apoi la cea din dreapta. Ochii îi alunecau lacomi peste exponatele atent aranjate, aşezate pe catifeaua verde, ca nişte bijuterii de mare valoare. Desigur, preţurile nu erau afişate. Rămase aşa, ignorând forfota din spatele său, până când mirosul de mosc al unui parfum de femeie îl smulse brusc din reverie.

— E frumos, nu-i aşa?

Avea o voce blândă, cu un inconfundabil accent american. Cu coada ochiului, o văzu făcând semn cu capul spre Rolexul „Paul Newman" Daytona pe care tocmai îl admira.

— Dar, dacă vrei un Rolex, ieşi mult mai bine cu un Prince. Merge ca uns şi iese mult mai puţin în evidenţă.

Făcu din nou un uşor gest cu capul, arătând spre cutia lunguiaţă, din oţel bine lustruit, a unui Prince din 1930.

Tom îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre femeia de lângă el. Era frumoasă. Zveltă, cu trăsături delicate, piele cafenie, buze pline, ochi ademenitori, de culoarea castanei, cu faţa încadrată de părul des, negru şi creţ, tuns scurt. Femeia îi zâmbi. O clipă, se întrebă dacă nu cumva era o prostituată care încerca să-l agaţe. Dar pantofii ei păreau prea noi şi fusta prea protocolară. Nu. Femeia asta era cu totul altceva.

— Sunteţi colecţionară? o întrebă precaut.

— Nu, răspunse ea zâmbind. Am avut cândva un caz pentru care a trebuit să mă documentez în domeniu.

— Un caz? Aşadar, sunteţi avocată?

— Nu tocmai. Lucrez pentru guvern. Guvernul Statelor Unite.

Într-un fel, Tom se pregătea de zece ani pentru această clipă, pentru momentul în care vor reuşi, în sfârşit, să-l găsească. Din când în când, reuşea chiar să se convingă că nu vor mai veni după el. Îşi dădea acum seama că n-ar fi trebuit să fie atât de naiv.

— Să înţeleg, atunci, că nu este o întâlnire întâmplătoare, domnişoară...?

— Browne. Jennifer Browne. Şi nu, nu este. Îi întinse mâna, dar Tom o ignoră. Am putea merge undeva să discutăm? Vreau să vă pun câteva întrebări.

— În legătură cu ce?

— Nu aici.

După ce şocul iniţial trecu, mintea lui Tom se puse imediat în

mişcare, analizând rapid toate opţiunile. Să fugă oare? Cele două siluete masive care se prefăceau că admiră vitrinele din capetele galeriei şi care blocau ambele ieşiri făceau ca această variantă să fie cam dificilă. Sau poate, dacă tot voia să-şi schimbe viaţa, ar fi fost mai bine să încerce să lămurească problema asta, o dată pentru totdeauna. Nu putea fugi la nesfârşit.

— Ştiu eu un loc, murmură în cele din urmă. Nu e departe.

27

11.42 a.m.

Tom şi Jennifer străbătură în linişte Piccadilly Square, lăsându-se purtaţi de valul lin al mulţimii şi depăşiţi de autobuzele roşii şi vesele. Ici-colo, umbrele negre, nepotrivite cu soarele de vară, erau ridicate deasupra mulţimii de ghizii turistici, ca un fel de geamanduri improvizate ce-i ajutau pe tinerii din grupurile lor să navigheze spre următoarea destinaţie „obligatorie”.

În realitate, Tom avea un trup mult mai mlădios şi mai delicat decât în fotografiile pe care le văzuse Jennifer – mergea cu paşi măsuraţi, cu mişcări precise şi calculate, ca o pisică pe o balustradă îngustă, folosind cantitatea exactă de energie şi de control pentru a ajunge unde dorea. Trebuia să recunoască de asemenea că era un bărbat chipeş. Pometii înalţi şi maxilarul pătrat confereau chipului său un aspect sculptural. Avea ochii ageri, incredibil de albaştri şi de adânci.

Odată ajunşi la restaurantul Criterion din Piccadilly Circus, se desprinseră din mulţime şi îşi croiră drum printre vânzătorii de hamburgeri şi printre copiii de la şcoala spaniolă. Înăuntru, zgomotul traficului fu înlocuit de o trăncăneala animată ce răsuna între pereţii viu coloraţi ai restaurantului, în cinci limbi diferite. Un chelner italian, cu o figură de om hărţuit, îi conduse la o masă, apoi le luă comanda – o votcă tonică pentru Tom şi o apă minerală pentru Jennifer.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Tom vorbi:

— Deci, agent Browne? Am spus bine *agent* Browne, nu-i aşa?

Chelnerul se întoarse cu băuturile.

— Agent *special,* dacă tot ţii să ştii. FBI.

Tom înclină capul, de parcă n-ar fi auzit bine.

— FBI?

— Mda.

Tom sorbi din băutură cu un aer gânditor. Gheaţa se topi sub mângâierea tandră a bulelor gazoase.

— Nu crezi că eşti un pic în afara jurisdicţiei, agent special Browne?

— Oh, în ziua de azi, când dăm de-un peşte mare, întindem

năvodul până departe.

— Nu mai spune!

— Vezi tu, am venit aici să te ajut, spuse ea pe un ton hotărât.

Tom se lăsă pe spate şi împinse la o parte paharul.

— Nu ştiam că am nevoie de ajutor.

— Mulţi oameni nu-şi dau seama decât atunci când e prea târziu. Eşti într-o mare încurcătura, domnule Kirk.

— Nu înţeleg cum.

— Ai nişte vechi prieteni în Langley, care de-abia aşteaptă să te revadă.

Tom ridică din umeri.

— Langley? Îmi pare rău, nu-mi sună cunoscut.

— Sunt sigură că cei de la NYPD ard de nerăbdare să le explici cum se face că un fir de păr al dumitale a ajuns pe podeaua unui apartament spart acum zece zile.

Jennifer îi studie chipul, aşteptând o reacţie, o tresărire oricât de mică prin care să arate că a înţeles, că se simte vinovat... Dar nu văzu nimic.

— Îţi pierzi vremea.

— Nu face pe nebunul! Jennifer ridică uşor tonul vocii. Ştiu cu ce te ocupi şi cine eşti... Felix sau Duval, sau oricum ţi-oi mai spune acum.

Urma o pauză în care Tom o privi cu un chip lipsit de expresie, cu mâna dreaptă mişcând paharul, lăsând cerculeţe umede acolo unde condensul se scurgea pe masă.

— Care e adevăratul motiv pentru care ai venit, agent Browne?

— Am venit să-ţi propun un târg.

Tom zâmbi cu neîncredere.

— Atunci, e simplu. Indiferent ce ai de vânzare, nu cumpăr.

— Eşti sigur? M-au trimis din America până aici. Asta ar trebui să-ţi spună că e vorba de o problemă serioasă. Poate că n-ar strica să mă asculţi până la capăt.

— Ce să ascult? Alte minciuni? N-aveţi nimic ce mi-aş putea dori de la voi. Îţi urez drum bun înapoi.

— Mă refer la un nou început, domnule Kirk. Suntem dispuşi să-ţi ştergem tot dosarul.

Tom se ridicase, gata să plece, dar tonul apăsat al lui Jennifer păru că-l opreşte-n loc.

— CIA uită de tine. Uităm şi noi. Ultimii cincisprezece ani nici nu au existat. Gândeşte-te.

Tom o privi intens câteva clipe, apoi se aşează la loc.

— Unde-i păcăleala? zise el încruntându-se.

— Nu-i nici o păcăleala. Vrem doar monedele înapoi.

— Monedele?

— Şi numele persoanei care te-a plătit să le furi. Dacă faci asta, n-o să te mai deranjăm niciodată.

Tom clătina gânditor din cap şi începu să facă din nou cercuri cu paharul, întinzând încet marginile peticului ud de pe masă.

— Există doar o singură problemă legată de propunerea dumitale, rosti el în cele din urmă.

— Care anume?

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Nu face pe prostul! i-o întoarse Jennifer, de această dată pe un ton mult mai rece. Vrei să-ţi explic mură-n gură? Foarte bine. Ştim că tu ai luat monedele şi mai ştim şi cum le-ai luat. Vrem să ni le dai înapoi şi să ne spui numele persoanei pentru care ai lucrat. Dacă ne refuzi, acum că am dat iar de tine, îţi vom face viaţa un calvar. De asta poţi fi sigur.

— Acum, dă-mi voie să-ţi explic eu! Tom aproape că striga şi persoanele de la masa alăturată le aruncară priviri dezaprobatoare de sub şepcile de baseball. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi dă-mi voie să te pun la curent. Eu, unul, am ieşit din joc. Definitiv. Asta e adevărul, chiar dacă mă crezi sau nu. Dacă spuneţi că mă aveţi cu ceva la mână, daţi-i drumul! Jucaţi-vă cartea! Dar n-am de gând să trag ponoasele pentru o treabă cu care ştiu că n-am avut nici o legătură. Băgaţi-mă la apă dacă vreţi, dar asta n-o să vă ajute să găsiţi ceea ce căutaţi.

Jennifer cântări în minte cuvintele lui Tom. Întotdeauna reuşise să-şi dea seama când cineva minţea. Era atentă la detalii – tresăriri involuntare ale muşchilor, mişcările mâinilor, expresia ochilor. Spre mirarea lui Jennifer, toate semnele păreau să indice că Tom spunea adevărul. Dar cum era posibil? Chiar şi aşa, continuă pe linia pe care o stabilise cu Corbett:

— Aşadar, refuzi oferta noastră?

— Care ofertă? Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu avem nimic de negociat. Se opri, privind-o furios pe Jennifer. Acum am terminat?

Jennifer încuviinţă din cap. Îl speriase. Era, probabil, tot ce puteau spera în primă fază. Dar dacă avea să se răzgândească după ce analiza mai bine propunerea ei… ei bine, asta doar timpul putea spune.

— Deocamdată. Dar ne vom revedea curând.

— Ştii ce, agent Browne? Nu te obosi.

Tom se ridică, goli paharul şi se îndreptă spre ieşire. În timp ce se apropia de uşa turnantă, aceiaşi doi bărbaţi pe care-i văzuse în galerie ceva mai devreme se ridicară de pe locurile lor şi porniră spre el. Tom îi privi pe rând, apoi se întoarse spre Jennifer. Se priviră peste mulţime preţ de câteva clipe, apoi ea le făcu semn celor doi să-l lase să treacă. Aceştia se dădură la o parte, ca nişte uşi de metal.

Când Tom dispăru în mulţime, Jennifer îşi scoase telefonul. Corbett răspunse la al doilea apel, în felul său obişnuit – concis şi direct.

— Cum a mers?

— Cum ne aşteptam. Neagă, neagă şi iar neagă. Şi este foarte convingător.

Corbett pufni.

— Nu zău? Atunci, cred că-i timpul să-l ardem niţel pe mincinosul ăsta.

Jennifer se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai întâlnire diseară.

Jennifer făcu ochii mari, înţelegând.

— Ai reuşit să aranjezi ceva cu persoana ta de legătură?

— Nici măcar n-a trebuit să-l rog. Când a aflat că unul dintre oamenii mei e în oraş, Renwick mi-a spus că are un musafir la cină în seara asta şi apoi m-a rugat să-ţi transmit şi ţie o invitaţie. Ghici cine e musafirul.

— Kirk?

Vocea îi trăda entuziasmul. Era mai bine decât putea spera.

— Întocmai. Se pare că l-a invitat chiar săptămâna trecută. Să vedem cât de convingător mai este Kirk când o să te găsească în cuibuşorul lui.

— Renwick ştie de ce suntem aici?

— Nu. I-am spus doar că investigăm un caz şi că avem nevoie din nou de ajutorul lui. Vreau să iei şi moneda cu tine diseară. Dacă ne poate ajuta cineva să mai restrângem lista suspecţilor în cazul jafului de la Fort Knox, el e persoana. Spune-i tot ce e nevoie, dar încearcă să intri cât mai puţin în detalii.

— Bine.

— Oh şi am aranjat o întâlnire şi cu Van Simpson pentru mâine, la casa lui din Paris. La două şi jumătate. Doar atunci a putut să te primească. Crezi că poţi să ajungi?

— Sigur. O să-i rog pe cei de la ambasada de aici să-mi asigure un mijloc de transport. Nu-i nici o problemă.

— Grozav. Sună-mă mâine dimineaţă să-mi spui cum au mers lucrurile.

Jennifer vâri telefonul înapoi în poşetă şi zâmbi. În astfel de momente îşi amintea de ce-şi iubea atât de mult meseria, în ciuda tuturor celor de teapa lui John Piper.

28

Belgravia, Londra
8.00 p.m.

Harry Renwick locuia pe o stradă largă şi elegantă. Clădiri de cărămidă, cu ferestre mari şi tavane înalte urcau în patru etaje spre cer. Maşini breck şi de transport se odihneau bară la bară lângă Ferrari-uri şi Porsche-uri de weekend.

Tom îşi îmbrăcase cel mai bun costum pentru această vizită, dintr-o stofă subţire, un amestec de merinos şi caşmir, care însă se aşeza bine pe umerii lui largi. În cele din urmă, cunoscându-l atât de bine pe Renwick, se hotărâse să-şi pună şi cravată, deşi gulerul strâns îl cam rodea în jurul gâtului. Nu prea-i plăcea să se îmbrace la patru ace.

Ieşi din taxi şi se uită la ceasul de la mână – un Tank din 1920, cea mai bună perioadă a firmei Cartier, după părerea lui Tom. Era greu, din aur masiv, având cifre romane aranjate elegant pe cadranul dreptunghiular. Era ora opt. Ajunsese la timp.

— Intră, intră! exclamă Renwick, deschizând uşa de perete.

Chipul lui Tom se reflecta în vopseaua neagră, lucioasă, încadrată de alamă lustruită.

Renwick purta acelaşi costum alb, de pânză, deşi îşi scosese haina, lăsând să se vadă cămaşa tocită la coate. Tom îi strânse mâna lui Renwick, apoi paşi pe pardoseala de marmură, montată sub formă de tablă de şah şi îi întinse sticla pe care o ţinea în mână.

— Dragul meu băiat! exclamă Renwick, cu faţa strălucind de bucurie în timp ce o desfăcea. Clos du Mesnil şi încă din 1985! Nu trebuia să te deranjezi.

— Ştiu, zise Tom zâmbind.

Îşi revenise după surpriza pe care i-o provocaseră evenimentele din acea dimineaţă. Mai mult decât orice, acum era intrigat. Implicarea celor de la FBI sugera că nu Agenţia era în spatele acestei poveşti, ceea ce era o veste bună. Iar faptul că nu-l arestaseră din prima însemna că aveau nevoie de ceva, lucru care i-ar fi putut lăsa un anumit spaţiu de manevră. Chiar dacă nu avea încă nici cea mai vagă idee ce voiau de la el.

— Păi, haide să o deschidem chiar acum, continuă Renwick în timp ce-l conducea pe Tom în salonul de primire. Sper că nu te superi, dar am mai invitat pe cineva astă-seară. Thomas, ţi-o prezint pe domnişoara Jennifer Browne. Jennifer, dânsul este Thomas Kirk.

Tom înţepenise în uşă când o zărise pe Jennifer ridicându-se de pe scaunul din cealaltă parte a încăperii. Îl privi furios pe Renwick. Ce se petrecea? Harry colabora cu FBI-ul?

— Bună seara, domnule Kirk.

Se îndreptă spre el, ca şi când nu se mai văzuseră niciodată, în aer se simţi o adiere de Chanel No 5.

Tom schiţă un zâmbet în timp ce-i strânse mâna.

— Domnişoară Browne…

— Haide, hai! Nu fi aşa de protocolar. Doar suntem prieteni! spuse Renwick vesel. Jennifer lucrează la FBI, în America, pentru un prieten al meu. Se pare că el crede că le pot fi de folos în investigarea unui caz. E foarte interesant, adăugă Renwick, zâmbind cu gura până la urechi. Oricum, Jennifer e singură în oraş pentru câteva zile şi m-am gândit că voi doi v-aţi putea înţelege bine.

— Foarte amabil din partea dumitale, unchiule Harry, făcu Tom forţându-se să zâmbească şi simţindu-se puţin vinovat.

Poate că se grăbise să-l acuze pe Renwick. Era mult mai probabil să fie doar un pion neştiutor în jocul FBI-ului decât complicele lor.

— Vreţi ceva de băut? întreba Renwick. Ce spui, draga mea? Ce vrei să bei? Un pahar de şampanie? Excelent! Renwick desfăcu folia şi învelitoarea de sârmă şi ridica încet dopul, până când acesta ieşi cu un şuierat uşor. Pahare… La naiba! Ţine tu sticla, Thomas. Mă duc să aduc paharele. Şi o frapieră, desigur. Să nu uităm de frapiera!

Întinzându-i lui Tom sticla desfăcută, Renwick se năpusti în bucătărie.

— Chiar şi pentru voi, e un gest josnic, şuieră Tom trecând în spatele lui Jennifer.

— Crezi că e vorba de-un joc? îl repezi Jennifer indignată. Gândeşte-te bine! Aşa va fi viaţa ta de acum înainte. Oriunde te duci, oriunde te ascunzi… vom fi acolo. Lumea ta e pe cale să devină mult mai mică.

— Aveţi o problemă cu mine, fie, înţeleg. Dar Harry nu e implicat. Nu are nici o legătură cu povestea asta. Nu vă permit

să-l târâţi în viaţa mea.

— Nu e cu adevărat unchiul tău, nu-i aşa? Întreaga ta viaţă e o minciună.

— Asta nu are nici o importanţă. Tom se apropie cu paşi mici de ea, până când fu la doar câţiva centimetri distanţă. Te previn. Nu îl implica!

— Păi, dacă ai vrea să colaborezi cu noi, n-ar mai trebui să facem asta, nu crezi?

Jennifer privi sfidător în ochii lui Tom.

Renwick năvăli înapoi în cameră, cu paharele şi cu o frapieră.

— Ei, văd că aţi şi spart gheaţa, chicoti el. Excelent!

La auzul vocii lui, săriră amândoi ca arşi şi rămaseră jenaţi în timp ce Renwick le umplea paharele. Îi împinse apoi spre canapeaua din dreapta, în timp ce el se aşeză pe cea din stânga. Între ei, un divan jos, de mătase albastră, acoperit de cataloage de licitaţie, servea drept măsuţă de cafea improvizată, în timp ce un şemineu mare, de marmură, fusese umplut cu flori uscate.

— Cred că-ţi merg bine afacerile, zise Tom cu o voce pe care se strădui s-o facă să pară relaxată şi normală, arătând camera din jurul lor.

Deşi încăperea era mobilată simplu, având canapele moderne, de culoarea ciupercii şi rogojini din alge, pe pereţii din gresie fusese etalată cu mare grijă o întreagă colecţie de tablouri şi de schiţe. Un profet din Vechiul Testament, o Madonă cu degetele împreunate în semnul crucii, strângând în braţe un Crist angelic, portretul unui papă înfăţişat în postură martirică şi o scenă mitologică, de abandonare dionisiacă, erau doar câteva dintre ele. Fără să mai menţionăm, desigur, că Tom recunoscuse imediat mâna lui Van Eyck, a lui Rembrandt şi poate chiar a lui Verrochio în câteva dintre lucrări. Era o colecţie uluitoare, care ar fi făcut cinstei galeriei renascentiste din orice mare muzeu.

— Ce, astea? Sincer, cele mai multe sunt noutăţi pentru mine, spuse Renwick privind în jur fără entuziasm. Am moştenit casa de la o rudă, acum câteva luni. I-am dat un strat de vopsea şi am adus nişte mobilă nouă. Tipul se ocupa de transporturi sau ceva de genul ăsta. A făcut avere după război. Oricum, nu ştiu cum a putut să trăiască aici. Casa era plină de vechituri. Am vândut marea majoritate, dar unele meritau păstrate.

— Da, văd şi eu, remarcă Tom pe un ton apreciativ.

— Chiar vine mâine un tip să se uite la ăla de-acolo. Renwick arătă spre portretul papal din stânga camerei. A fost întotdeauna

considerat ca făcând parte din şcoala lui Tiziano, dar am eu o bănuială că a fost pictat de Tiziano în persoană.

— Crezi?

Tom se ridică şi se apropie de tablou cu o privire de cunoscător.

— Şi astea ce sunt?

Jennifer arătă spre măştile lugubre, atârnate deasupra căminului.

— Ah! Ei, astea sunt ale mele. Vocea lui Renwick se animă numaidecât. Le colecţionez. Sunt măşti *No,* japoneze.

— Îmi pare rău, nu…

— *No* era o formă de teatru japonez care a apărut în perioada Muromacho, explică Renwick. Subiectul este întotdeauna simplu, grav şi foarte simbolic, iar costumele foarte elaborate. Măştile sunt purtate pentru a înfăţişa personaje sau emoţii stilizate, la fel ca în teatru antic grecesc şi pentru a permite unui singur actor să interpreteze mai multe roluri. Le colecţionez încă din copilărie. Ochii lui Renwick străluceau şi vocea îi vibra de emoţie.

— Cât de vechi sunt?

— Cea mai veche pe care o am eu e asta. Se ridică şi arătă spre o mască albă, decorată cu nişte coarne aurii şi ochi bulbucaţi, cu gura întredeschisă într-un rânjet demonic, ce lăsa să se vadă nişte dinţi albi. Asta datează de prin 1604, când *No* a fost adoptat ca formă teatrală oficială a Japoniei, sub protecţia samurailor din clasa conducătoare şi a şogunului. Celelalte sunt de prin secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea.

Tom îşi lăsă privirea să alunece peste câteva dintre celelalte măşti. Un mandarin care zâmbea, cu ochii aplecaţi din cauza râsului, cu gropiţă în bărbia decorată grijuliu cu câteva fire de barbă şi mustaţă. Un tânăr japonez cu expresie îngrijorată, cu fruntea încruntată, cu părul rar şi ochii îngustaţi de mirare.

— Sper că nu te deranjează, draga mea, îi spuse Renwick lui Jennifer, dar mâncăm în bucătărie. Sala de mese încă mai arăta ca după bombardament.

Îi conduse în bucătărie, o cameră din piatră albă, la mijloc cu o masă rustică, de lemn, aranjată pentru trei persoane. Ferestrele-uşă de pe peretele din dreapta dădeau spre grădină şi erau uşor întredeschise, lăsând să pătrundă mirosul de caprifoi, care creştea într-o parte a casei. În partea stângă se găseau module din lemn de cireş cu blaturi din granit, în care erau încastrate o plită – o masă imensă de fontă cu nişte cadrane şi ţevi – şi o

chiuvetă Belfast adâncă, deja plină cu vase şi tigăi.

Se aşezară, Renwick în capul mesei, Tom şi Jennifer faţă în faţă. Tom o privi furios pe Jennifer. Ştia că amestecul ăsta în viaţa lui era un truc, un mod josnic de a-i arăta până unde puteau merge, până unde erau dispuşi să meargă pentru a obţine ceea ce doreau.

— Dacă aş fi ştiut mai din timp că vii, aş fi pregătit ceva special, se scuză Renwick.

— Dar arată foarte bine şi asta, protestă Jennifer.

Purta un taior negru cambrat pe talie, peste o bluză albă, iar picioarele lungi şi le ascunsese în nişte pantaloni de mătase neagră, care îi fluturau în jurul gleznelor. Tom băgă de seamă că, în timp ce vorbea, vârful nasului i se încreţea odată cu mişcarea buzelor, ca la un iepuraş.

În ciuda situaţiei, asta îl făcu să zâmbească, lucru care îl enervă şi mai tare.

29

10.09 p.m.

Câteva ore mai târziu, când obrajii lui Jennifer începuseră să se îmbujoreze de la vin şi de la căldura plitei, se întoarseră în salon pentru a-şi bea cafeaua. După ce luară toţi câte o ceaşcă, Renwick se instală comod pe canapea şi îi zâmbi binevoitor lui Jennifer, care se aşezase lângă el, în faţa lui Tom.

— Aşa deci, Jennifer... Robert a spus că ţi-aş putea fi de folos cu ceva. Confidenţial, desigur.

Jennifer înclină din cap recunoscătoare şi lăsă jos ceaşca. Avusese grijă să bea doar un singur pahar de vin, în anticiparea acestui moment şi, deşi vorbise cu Renwick aproape tot timpul pe durata mesei, simţise neîncetat privirea furioasă a lui Kirk aţintită asupra ei.

— Agentul Corbett, vreau să zic Robert, mi-a spus că sunteţi cea mai indicată persoană din Europa căreia să mă adresez în probleme numismatice.

Tonul lui Jennifer era acum oficial.

— A zis el asta? Foarte amabil din partea lui. Ei bine, presupun că se poate spune că nu sunt străin în domeniu. M-am ocupat cu asta o lungă perioadă de timp. Aşa ne-am şi cunoscut, ştiai? Am colaborat la un alt caz al lui, cu ani în urmă. În ultima vreme, m-am orientat spre alte domenii, dar unul dintre clienţii mei este un colecţionar fanatic, aşa că nu-mi permit să-mi ies din mână.

Jennifer ezită. Era o situaţie delicată, în care trebuia să aibă grijă să păstreze echilibrul. Deşi avea nevoie de sfaturile lui Renwick, Corbett o atenţionase să nu dea unui civil toate detaliile jafului. Şi totuşi, era o şansă de a mări presiunea asupra lui Kirk, arătându-i că ştiau întocmai tot ce se întâmplase. Ar fi putut să-i studieze reacţia. Era o situaţie foarte complicată. Deschise compartimentul cu fermoar al poşetei şi scoase de acolo plicul în care se afla moneda de aur. I-o întinse lui Renwick.

— Dumnezeule! se minună acesta.

Moneda îi căzu din mână pe podea şi se făcu nevăzută. Renwick se aruncă în genunchi, scuzându-se faţa de Jennifer în timp ce întindea mâna sub scaun.

— Îmi cer mii de scuze… te rog să mă ierţi… nu ştiu ce m-a apucat, se bâlbâi el.

Jennifer zâmbi, remarcând privirea curioasă a lui Tom. Abia dacă se mişcase în scaun.

— Lăsaţi, nu-i nici o problemă.

— Şocul a fost prea mare! explică Renwick, după ce recuperă moneda şi se aşează la loc. N-am mai văzut-o până acum.

— Nu multă lume a văzut-o, replică Jennifer.

— Ce să vadă? întrebă Tom, încruntându-se în timp ce se chinuia să vadă ce era în mâna lui Renwick.

— Un Vultur cu două capete din 1933. O monedă extrem de rară, îi explică acesta întinzându-i moneda.

— O monedă de douăzeci de dolari, rosti Tom examinând-o. De aur. E valoroasă?

Aruncă monedă în aer, o prinse şi o aşează pe divanul de mătase albastră.

Jennifer pufni neîncrezătoare la auzul întrebării lui Tom.

— Nu face decât opt milioane de dolari, zise Renwick entuziasmat.

— Iisuse!

Tom se aplecă şi luă din nou monedă, de această dată studiind-o cu o privire plină de respect. Jennifer se încruntă. Ori Kirk asta era un actor foarte priceput, ori… Renwick îi întrerupse firul gândurilor.

— Clientul meu, cel despre care îţi vorbeam mai devreme, are una. A cumpărat-o recent, la o licitaţie. Eu, unul, n-am văzut-o, desigur. O ţine închisă într-un seif din Paris. Dar credeam că a lui e singura.

— Dacă acest client al dumneavoastră este Darius Van Simson, atunci, din punct de vedere oficial, aşa şi este.

— Şi neoficial?

O privi întrebător, peste ceaşca de cafea.

— Neoficial, Trezoreria Statelor Unite a mai păstrat câteva monede. Doar că recent, s-au… rătăcit.

La aceste cuvinte, îl fixă cu privirea pe Tom şi, din nou, fu contrariată de reacţia bărbatului. Pe faţa lui, citi expresia omului care tocmai a înţeles ceva, care abia acum reuşea să aranjeze toate piesele puzzle-ului. Parcă de-abia acum pricepea despre ce era vorba.

— S-au rătăcit? Renwick îşi scoase ochelarii şi îi zâmbi cu indulgenţă. Unde au fost văzute ultima oară?

— Moneda asta a fost găsită la Paris. Presupunem că şi restul sunt tot în Europa.

— Înţeleg. Renwick îşi frecă gânditor bărbia. Van Simson va fi furios când va afla toate astea.

— Parcă ne-am înţeles că nu va afla, replică tăios Jennifer. Sau cel puţin, dacă află, o să afle de la mine. Am o întâlnire cu el mâine.

— Draga mea, eu n-o să suflu o vorbă. Dar lumea artei e foarte mică. Tom poate să-ţi confirme. Lui Van Simson îi place să fie la curent cu tot ce se petrece şi plăteşte bani grei pentru ca acest gen de informaţii să-i parvină lui înaintea oricui altcuiva. Chiar dacă nu ştie încă, va afla cât de curând. Şi, crede-mă, când dai opt milioane de dolari pentru o monedă pe care o crezi unicat, nu reacţionezi deloc bine când vine cineva şi-ţi mai pune încă una pe masă.

— Îl cunoşti bine? întrebă Tom.

— Nu prea. După cum am spus, e un client. Caut monede pentru el. Şi i-am făcut rost şi de câteva tablouri, artă modernă, în principal. Dar cam asta e tot.

— Ce m-ar interesa pe mine, începu Jennifer aducând cu tact discuţia înapoi la monedă, este cine ar putea fi potenţialii cumpărători aici, în Europa. Cine ar fi dispus să plătească pentru aşa ceva?

Tom îl privea pe Renwick de parcă răspunsul l-ar fi interesat în aceeaşi măsură ca pe Jennifer. Harry îşi supse obrajii.

— N-aş putea spune. Cea mai bună pistă ar fi, probabil, să-i identificaţi pe cei care au câştigat marile licitaţii de monede din ultimii ani şi să vă concentraţi asupra lor. Cei mai activi cumpărători de pe piaţă sunt, de obicei, instituţiile. Ştiţi voi – muzee, institute, corporaţii… Van Simson e singurul colecţionar particular pe care-l cunosc care ar fi putut să-şi permită aşa ceva.

— Şi cum ai face să vinzi monedele astea dacă ar fi, să zicem… furate? Spunând asta, Jennifer îl fixă cu privirea pe Tom, dar acesta nici măcar nu clipi.

— Furate? Renwick făcu o pauză. Hm… Ca să furi aşa ceva ar trebui, în mod obligatoriu, să ai un cumpărător ştiut dinainte. Nu e genul de marfă pe care s-o valorifici pe piaţa liberă.

Jennifer îşi aminti gândurile care nu-i dăduseră pace în avion, în drum spre Londra. Dacă o monedă ajunsese în mâinile FBI-ului, însemna că, la un moment dat, ceva nu mersese cum

trebuie. Poate că asta explica lucrurile.

— Şi dacă nu ai avea un cumpărător? Ce ai face atunci?

Renwick clătină din cap.

— E puţin probabil, dar cel mai firesc pas ar fi să-ţi cauţi un intermediar. Cineva care să-ţi ia marfa de pe cap şi să încerce s-o vândă prin reţeaua proprie.

„Un intermediar?" Jennifer încuviinţă încet din cap. Avea logică. Ranieri era intermediarul. Poate că aşa ajunsese moneda la el. Dintr-un anume motiv, nu existase un cumpărător şi cineva îi ceruse ajutorul lui Ranieri. Dar cine?

— Sau un *ofsaid?* sugeră Tom.

— Da, presupun că şi asta e o variantă, zise Renwick frecându-şi din nou bărbia. E posibil, dar foarte riscant. Mai ales în ultima vreme.

— Un *ofsaid?* Jennifer privi întrebător de la unul la celălalt. Ce-i asta?

— Un fel de licitaţie pe piaţa neagră, îi explică Tom. Jennifer remarcă o uşoara încordare în vocea lui, ca şi când ar fi făcut eforturi să se poarte firesc. Îi păru bine. Chiar voia să-l facă să se simtă strâns cu uşa.

— Ce vrei să spui?

Renwick răspunse în locul lui Tom:

— Orice artist important are un *catalogue raisonne,* un registru alcătuit de către experţi, cu fotografii şi descrieri ale fiecărei lucrări a artistului respectiv, alături de detalii despre proprietarii de drept ai acesteia. Primul pas pentru orice proprietar de galerie sau organizator de licitaţii respectabil este să consulte aceste registre ca să vadă de unde provine lucrarea în discuţie. Al doilea pas ar fi să consulte Registrul obiectelor de artă pierdute din Londra, în care sunt înregistrate toate furturile raportate din sistem. Împreună, fac aproape imposibilă vânzarea la liber a unei piese furate.

Tom aprobă din cap şi continuă ideea:

— O alternativă este un *ofsaid,* o şansă de a profita de beneficiile unei licitaţii fără să o faci publică. Există o listă foarte selectivă de cumpărători acceptaţi care sunt informaţi, abia în ultima clipă, unde şi când va avea loc evenimentul. Astfel de licitaţii erau foarte frecvente la un moment dat, dar situaţia s-a schimbat. Poliţia a început să le ia urma.

Jennifer încuviinţă din cap, apoi se întoarse spre Renwick.

— Cred că ar fi foarte util să alcătuim o listă cu potenţialii

cumpărători – atât la o licitaţie obişnuită cât şi la aceste *ofsaid*-uri.

— Da, desigur. Te ajut cu plăcere. Când vrei să începem?

Jennifer zâmbi cu subînţeles.

— Acum? întrebă Renwick, surprins.

— Eu am rămas încă pe orarul din State, zise ea parcă cerându-şi scuze. E doar… Se uită repede la ceas. E doar cinci şi jumătate după-amiază în America. V-aş fi foarte recunoscătoare dacă aţi putea începe din seara asta. Şi pe mine mă presează cei de mai sus.

— Bine. Sigur, dacă asta vrei… Într-un fel şi eu sunt o pasăre de noapte. N-am nimic împotriva să rămânem şi să-ncercăm să-i dăm de cap.

— În cazul ăsta, eu am plecat, spuse Tom căscând. Trebuie să mă trezesc devreme mâine. Îmi vine marfă nouă. Şi, oricum, nu mai aveţi nevoie de mine.

Renwick comandă un taxi. Cinci minute mai târziu, îl conduse pe Tom până la uşa. Jennifer stătea în spatele lui.

— La revedere, agent Browne, o salută Tom. Sper să vă găsiţi monedele.

— Oh, nici o grijă. Le vom găsi, replică ea schiţând un zâmbet. Şi pe hoţ odată cu ele.

Renwick îl conduse pe Tom până la maşină.

— La revedere, Tom. Să mă mai suni.

— Îţi promit.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Apropo, nu-i grozavă fata? îi şopti Renwick. Plină de pasiune. Şi foarte frumoasă. Poate ar trebui să-ţi încerci şansele.

— Să-mi încerc şansele? Nu e genul meu, răspunse Tom râzând. Şi, oricum, pe tine a vrut să te vadă. Tu eşti expertul în monede.

Tom îi strânse din nou mâna şi urcă în taxi. Făcându-i cu mâna, Renwick închise uşa din faţă şi se întoarse spre Jennifer.

— Bine atunci, hai la treabă! Întoarce-te în salon şi serveşte-te cu ceva de băut. Eu mă duc până sus să-mi iau dosarele. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră.

— Grozav.

Renwick urcă la etaj şi intră în biroul înţesat de cărţi şi registre. Se lăsă să cadă în scaunul din piele pe care îl trase de sub masa de birou. Rămase aşa preţ de câteva minute, cufundat în gânduri. Apoi, trase telefonul, ridică receptorul din furcă şi

formă un număr.

— Da?

— Eu sunt.

— Ce este?

Renwick se lasă pe spătarul scaunului şi ridică picioarele pe birou.

— N-o să ghiceşti pe cine am la mine.

30

10.40 p.m.

— Ai găsit vinul de Porto?

Renwick reapăru în uşa salonului şi Jennifer se întoarse spre el, dezlipindu-şi cu greu privirea de la pictura în ulei pe care o studia.

— Apă e suficient, mulţumesc. Ridică paharul şi-i arată ca deja se servise.

— Foarte înţelept. Hai să facem treaba asta în bucătărie, bine? Avem mai mult loc acolo să ne desfăşurăm. Făcu semn cu capul spre dosarul bleumarin pe care-l ţinea sub braţ.

Jennifer îl urmă în bucătărie şi îl ajută să facă loc pe masă, punând unele peste altele farfuriile şi paharele. Clinchetul de porţelan scump şi cristaluri fine răsună în încăpere.

— Lasă asta, draga mea, se precipită Renwick când Jennifer începu să cureţe farfuriile, aruncând resturile la gunoi. O să facă menajera curat, mâine dimineaţă. Acum hai, aşază-te aici şi eu o să-mi trag un scaun lângă tine.

Arătă spre un scaun din stânga mesei şi trase încă unul lângă acesta. Jennifer se aşeză.

— Ce sunt toate astea? întrebă ea în vreme ce Renwick golea conţinutul dosarului pe blatul de lemn al mesei.

— Articole din presă, scrisori oficiale, rapoarte de vânzări. Tot ce face referire la piaţa europeană de monede şi medalii. Am o companie care-mi gestionează acest gen de informaţii şi în cazul ăsta şi în alte domenii care mă interesează. Mă ajută să fiu la curent. Oricum, cu tot ce avem aici, ar trebui să putem fi în stare să alcătuim o listă de nume şi de companii pe care să le verifici.

— Vă sunt foarte recunoscătoare că mă ajutaţi. Mai ales la ora asta.

Renwick o învălui într-o privire caldă.

— Draga mea, e o plăcere. Crede-mă. Se aşeză pe scaun, apoi, numaidecât, se ridică. Mi-e cald. Ţie nu ţi-e cald?

Fără să mai aştepte răspunsul, se îndreptă spre ferestrele-uşă care dădeau spre grădină şi le deschide larg. O adiere răcoroasă pătrunse în cameră. Renwick se aşeză la loc.

— Sper că nu te-ai supărat că a fost şi Thomas cu noi, zise el zâmbind.

— Nu, câtuşi de puţin, răspunse ea, având grijă să nu pară prea entuziastă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Renwick să-şi dea seama că se foloseau de el doar ca să ajungă la Tom.

— Numai că Robert mi-a spus că stai în oraş doar câteva zile şi îl invitasem deja pe Tom, de săptămâna trecută. Speram că n-o să te deranjeze. Şi m-am gândit şi că Thomas v-ar putea fi de folos cu ceva în investigaţie. Sper că n-am mers prea departe.

— Sigur că nu. Deşi, m-aţi făcut curioasă. Cu ce se ocupă domnul Kirk, vreau să spun Tom, de aţi crezut că ne poate ajuta?

— Ah! râse Renwick. Mulţi oameni şi-au pus această întrebare. Din câte mi-a spus, adică nu prea multe, se ocupă de comerţul cu obiecte vechi, de valoare. Întotdeauna a fost fascinat de ele, încă de când era copil. Cred că de la părinţii lui i se trage. Oricum, ideea e că ştie mai bine ca oricine cu ce se mănâncă treaba asta. De-asta am crezut că ne poate ajuta.

— Să înţeleg că îl cunoaşteţi de mult timp pe Tom?

— De când avea cel mult paisprezece ani. L-am cunoscut pe Charles, tatăl lui, după ce s-a mutat la Geneva. Tom mai apărea şi el din când în când, în vacanţe.

— Nu locuia cu tatăl lui?

Jennifer ştia deja răspunsul la această întrebare, dar nu-l putea lăsa pe Renwick să-şi dea seama că la CIA se găsea un dosar gros de zece centimetri despre Kirk.

— Nu. Mama lui, Rebecca, a murit într-un accident de maşina când Tom avea treisprezece ani. Până la urmă, s-a dovedit că băiatul era la volan.

— Oh! Jennifer încuviinţă din cap în semn de înţelegere. Şi tatăl ei o lăsa adesea să stea la el pe genunchi şi să conducă, pe distanţe scurte, de acasă până la prima intersecţie. Un joc care, în acest caz, avusese, în mod evident, consecinţe tragice.

— Charles a fost foarte afectat. Sincer să fiu, nu cred că şi-a revenit niciodată. L-a trimis pe Thomas să locuiască cu bunicii din partea mamei. Presupun că, pentru Charles, era prea dureros să-l aibă lângă el.

— Cred că asta l-a dat peste cap pe Tom. Să fii respins de un părinte, după ce l-ai pierdut pe celălalt...

— Da. Renwick făcu o pauză. Vezi tu, acum nu mai vorbeşte despre copilăria lui, dar odată mi-a povestit ceva ce n-am putut să uit niciodată. Într-o zi, în şcoala generală – sau cum i-o mai

spune în America – Tom a văzut doi băieţi furând geanta unei profesoare. Nu a spus nimic, fiindcă era acolo doar de două luni şi îi era şi aşa destul de greu, un elev nou într-o ţara nouă. Nu voia să atragă şi mai mult atenţia asupra lui. Se pare că băieţii şi-au dat seama cumva că Thomas îi văzuse şi au hotărât să pună banii pe care îi furaseră în dulapul lui, apoi i-au spus profesoarei care i-a deschis dulapul de faţă cu toată clasa. Geanta era chiar acolo, unde o puseseră cei doi. L-au suspendat două săptămâni şi, oricât a protestat, nimeni nu l-a crezut că era nevinovat. Cu atât mai puţin Charles. Nici măcar când aceiaşi doi băieţi au fost prinşi furând dintr-un magazin şi când poliţia a găsit o grămadă de lucruri furate ascunse în camera unuia din ei. Thomas a rămas mereu vinovat în ochii tatălui său şi nu ştiu dacă l-a iertat vreodată pentru asta.

— Nu mă miră, observă Jennifer ridicând din sprâncene. Ce ironie a sorţii! După ce fusese acuzat pe nedrept, Kirk ajunsese, în cele din urmă, un hoţ.

— Oricum, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Renwick făcu o pauză. Ar trebui să ne-apucăm de treabă. Hai să le împărţim. Separă teancul de hârtii în două grămezi relativ egale. Tu uită-te pe astea, eu o să mă uit pe celelalte.

Timp de trei sferturi de oră, rămaseră amândoi aplecaţi asupra articolelor. Tăcerea nu era întreruptă decât de sunetul pixurilor pe hârtie sau de vreo întrebare ocazională a lui Jennifer, ori vreun comentariu al lui Renwick, care-i atrăgea atenţia asupra vreunui amănunt.

Avusese dreptate. Era o piaţa mică. Aceleaşi nume, aceleaşi instituţii, aceleaşi persoane fizice apăreau şi reapăreau. Jennifer ţinea socoteala, adăugind o liniuţă în dreptul fiecărui nume, ori de câte ori îl întâlnea. Îl găsise deja pe Van Simson de douăsprezece ori, de două ori mai mult decât pe cel mai apropiat concurent al lui. Privind peste masă, văzu că şi Renwick avea aproape acelaşi scor.

Se opri brusc, în timp ce notă ceva.

— Ce a fost asta?

Renwick nu-şi ridică privirea.

— Ce anume?

— Zgomotul ăla... Mi s-a părut că se aude din grădină.

— Oh! Renwick se uită la ea şi zâmbi. Probabil e pisica vecinilor. Face o vizită prin cartierul şoricesc.

Jennifer încuviinţă din cap, se uită spre fereastră, apoi reveni

la notiţele ei. Câteva clipe mai târziu, privirea i se îndreptă iar spre fereastră.

— Asta nu-i pisică!

— Cum?

— Am spus că asta nu-i pisică. Jennifer se ridicase şi se apropia de fereastră. E prea mare. Şi nu e doar una.

— Eşti sigură? Renwick se ridică, cu o expresie îngrijorată.

— Repede, stinge lumina! şopti Jennifer.

Renwick se repezi poticnindu-se spre întrerupător şi-l răsuci. Fruntea i se încruntă în semn de îngrijorare. Jennifer îşi apropie capul de marginea ferestrei, ca să poată vedea în grădină. Instantaneu, se trase înapoi şi se lipi de perete.

— Doi bărbaţi, şopti ea. Se apropie de casă.

— Ce naiba vor? răspunse Renwick tot în şoaptă, cu o voce în care se citea teama.

— Nu ştiu, dar nu cred că-i cazul să aşteptăm să aflăm. Hai să ieşim şi să chemăm poliţia.

— Şi tablourile mele?

— Ai asigurare, nu-i aşa? Renwick aprobă din cap. Atunci, lasă-le! Ăstora nu le arde de glume.

Ieşiră tiptil din bucătărie şi se îndreptară spre uşa din faţă. Jennifer descuie.

— Nu uita… zise ea în timp ce o deschidea. Nu mai apucă să termine fraza.

— Ai grijă! strigă Renwick.

Din instinct, îşi ridică mâinile în faţa capului şi un pumn îi ricoşă din cot, fără să o atingă. După cât de repede venise lovitura, Jennifer îşi dădu seama că, ascuns în spatele uşii cineva îi aşteptase. Era clar că aceia doi fuseseră trimişi în mod intenţionat prin spate, ca să-i scoată în stradă.

Avu doar timp să observe că agresorul ei era un bărbat alb, scund şi îndesat, înainte să evite cel de-al doilea pumn, care izbi în schimb suprafaţa lustruită a uşii, făcându-l să ţipe. Profită de ocazie, îl prinse cu o mână de gât şi-l lovi cu toată puterea cu genunchiul între picioare. Bărbatul căzu numaidecât în genunchi, gemând şi se aplecă înainte, cu faţa roşie ca focul. Tuşea şi se îneca, încercând să-şi recapete suflul.

— Ajunge, femeie!

Jennifer întoarse iute capul şi-i văzu pe cei doi bărbaţi care intraseră prin grădină, postaţi în hol. Cel din stânga ţinea un pistol la tâmpla lui Renwick. La fel ca tovarăşul lor, erau amândoi

albi, deşi aveau braţele înnegrite de tatuaje şi acoperite cu păr negru şi des. Amândoi purtau blugi, haine negre, lucioase şi adidaşi albi.

— Încă o mişcare ca asta şi s-a zis cu tataie, priceput?

Renwick o privea fix, cu capul înclinat într-o parte, cu ţeava pistolului apăsându-i pe tâmplă. Era îngrozit.

— Bine, zise ea ridicând mâinile. Luaţi tot ce vreţi.

Bărbatul din dreapta făcu un pas în faţă. Avea buzele subţiri şi palide, semn al unei circulaţii proaste, trei cercei în urechea dreaptă şi nasul turtit, ca de boxer.

— O să luăm, păpuşă. Nu-ţi face tu griji pentru asta.

— Ieşiţi din casa mea, nenorociţilor! strigă Renwick, pe un ton fioros. Ştiu cine v-a trimis. Să-i spuneţi din partea mea că…

Bărbatul scoase un pistol de la brâu, îl îndreptă spre pieptul lui Renwick şi trase.

— Harry! strigă Jennifer.

Renwick se prăbuşi pe podeaua de piatră, cu limba atârnându-i într-o parte a gurii.

Bărbatul pe care îl trântise la pământ mai devreme se ridică, încă ameţit, în spatele ei. Între degetele mâinii drepte, strângea acum un box de alamă.

— Căţeaua dracului! fornăi el, lovind-o cu putere în moalele capului.

Jennifer văzu podeaua de marmură apropiindu-se cu viteză de ea în cădere, dar leşină înainte să o atingă.

31

Clerkenwell, Londra
27 iulie – 05.30 a.m.

Soarele de-abia răsărise când apăru prima dubă. Strada era încă pustie, în afara celor doi porumbei cenuşii care se alergau unul pe altul pe trotuar. Şoferul sări din maşină. Îşi trase pe faţă cagula neagră şi lovi de două ori cu degetul într-o parte a dubei. Aproape instantaneu, uşa se deschise în lateralã şi cei şapte bărbaţi dinăuntru săriră pe trotuar, strângând armele care le luceau în mână – Heckler şi Koch MP5. Nimeni nu vorbea.

Toţi erau îmbrăcaţi la fel, cu pantaloni de camuflaj cu multe buzunare vârâţi în bocancii înalţi până la glezne, cu şireturile strânse în zigzag şi legate sus. Fiecare dintre ei avea la piciorul stâng câte un revolver Glock 17, în timp ce în jurul taliei le atârnau cătuşe, muniţie şi recipiente cu gaz lacrimogen. Vestele antiglonţ de culoare neagră le umflau piepturile.

Apăru o a doua dubă şi alţi şase bărbaţi săriră în stradă. Aveau deja cagulele trase pe faţă şi ochelarii la ochi. Un bărbat înalt, îmbrăcat în civil, cu umerii lăsaţi şi încheieturi subţiri, coborî fără grabă din scaunul de lângă şofer, din a doua dubă. Privi cu satisfacţie în josul străzii, spre bărbaţii înarmaţi care stăteau cu spatele lipit de maşină. În sfârşit, sosise şi clipa lui.

— Daniels, şopti printre dinţi sergentul Clarke.

Unul dintre bărbaţi se desprinse de ceilalţi şi se apropie. Emblema Poliţiei Metropolitane, brigada de elită SO 19, îi strălucea pe umăr.

— Omul ăsta e probabil înarmat şi cu siguranţă foarte periculos. Trebuie să intraţi în forţă. Împuşcaţi-l dacă e nevoie. Şi nu uita: vreau să-l arestez personal. E atribuţia mea, nu a ta.

Mike Daniels se strâmbă, vizibil deranjat.

— Lasă-ne pe noi să decidem pe cine împuşcăm. Tu ocupă-te de hârţogăraie şi ai grijă să nu ne stai în drum.

Acestea fiind spuse, Daniels îi întoarse spatele şi se duse înapoi la oamenii săi, care făcură un cerc strâns în jurul lui.

Clarke pufni nervos, fericit că nimeni nu le auzise schimbul de replici.

Cu voce joasă, Daniels dădu câteva ordine, după care privi spre Clarke şi-i făcu un semn din cap.

Doi bărbaţi se postară vizavi de clădire, sprijiniţi de capotele celor două dube. Ceilalţi doisprezece înaintară în formaţie, fără zgomot, până în faţa magazinului.

— Bun, zise Daniels după ce se ghemuiră sub ferestrele mari, ştiţi procedura. Voi cinci veniţi cu mine pe scări, până la camerele locuite de la ultimul etaj. Voi patru păziţi parterul şi depozitul. Voi doi, mergeţi în spate. Nu se aşteaptă să venim, aşa că ar trebui să fie destul de simplu, dar nu este exclus să încerce totuşi să fugă, deci fiţi cu ochii-n patru. Smith, sparge uşa. Hai! Hai! Hai!

32

05.35 a.m.

Tom sări din pat în clipa în care auzi alarma. Reglase personal sistemul. Ecranul calculatorului de pe bufetul de la picioarele patului se aprinse, arătând o imagine de ansamblu a întregii clădiri. Un punct roşu care clipea indica locul în care fusese declanşată alarma. Cineva era în magazin, la parter. O bufnitură surdă, ca şi când ceva fragil ar fi fost dărâmat la pământ, se auzi din capul scărilor, confirmându-i ceea ce văzuse.

Tom înşfacă o cămaşă şi o pereche de blugi de pe jos şi le îmbracă repede, îndesându-şi picioarele într-o pereche de adidaşi cu şireturile încă nedesfăcute. Îi auzea acum urcând scările – tălpile de cauciuc le scârţâiau pe beton, uşile se trânteau, voci care strigau: „Nimeni” şi „După mine” răsunau din ce în ce mai aproape, croindu-şi drum prin labirintul de birouri, înspre el.

În cele din urmă, uşa se trânti de perete şi şase siluete negre năvăliră în încăpere.

— Poliţia! Nu mişca!

Tom ridică mâinile. La ce bun să protesteze? N-ar fi avut nici o şansă.

— Tom Kirk? întrebă Daniels.

Tom aprobă din cap, fără să spună nimic.

— Bineînţeles că e afurisitul de Tom Kirk, pufni Clarke. Apăruse în pragul uşii răsuflând greu, cu faţa roşie din pricina efortului pe care-l făcuse urcând în fugă scările, cravata atârnându-i într-o parte.

Bărbaţii în negru se dădură la o parte, făcându-i loc să intre, ţinând în continuare armele aţintite spre Tom.

— Tom Kirk, rosti Clarke între două gâfâituri. Te arestez pentru uciderea lui Henry Julius Renwick.

Ochii lui Tom se măriră de uimire.

— Ai dreptul să nu spui nimic, dar ar putea fi în dezinteresul tău dacă, la interogatoriu, omiţi să ne spui ceva ce mai târziu, la proces, s-ar putea să-ţi aminteşti. Clarke se apropie de Tom şi rămase cu nasul la doar câţiva centimetri de al acestuia. Tot ce

spui poate fi folosit ca probă împotriva ta. Buzele i se întinseră într-un rânjet deasupra dinţilor. Ţi-am spus eu că, odată şi-odată, tot o să ne cazi în plasă, nenorocit îngâmfat!

Tom era uluit. Nu reuşea să înţeleagă. Unchiul Harry? Mort? *El* îl omorâse pe unchiul *Harry?* Era ridicol. Era o nebunie. Era ceva atât de îngrozitor încât nici nu putea concepe. Nu credea. Refuza să creadă.

— Clarke, până şi tu ştii că asta-i o porcărie. Oi fi eu multe, dar nu sunt ucigaş. Harry Renwick îmi era ca un părinte.

— Cei de teapa ta nu au părinţi.

— L-am văzut pe Harry aseară. Am luat cina cu el şi cu o prietenă a lui. Când am plecat, era în viaţă. Întreab-o pe ea.

— Nu mai spune, făcu batjocoritor Clarke, păşind în spatele lui Tom. Ce ciudat atunci că masa era aşezata doar pentru doi.

— Pentru doi? Trebuie să fie o greşeala.

— Nu-i nici o greşeală, Kirk. Cel puţin nici una pe care s-o fi făcut noi. Fiindcă ghici ale cui amprente apăreau prin toată casa! Chiar aşa. Ale tale. Ale tale şi ale lui Renwick. Doar atât.

Tom simţi respiraţia umedă a lui Clarke suflându-i în ceafă în timp ce poliţistul scotea cătuşele din buzunar.

— Aştept demult clipa asta. Şi, crede-mă, a meritat să-ţi văd expresia feţei, şuieră Clarke.

Tom ştia că ar fi fost mai bine să nu se împotrivească. Era în minoritate şi nu avea nici o armă. Dar masa pusă doar pentru doi? Doar amprentele lui prin toată casa? Asta era o înscenare în toată regula şi cineva făcuse mari eforturi să iasă ca la carte. Iar Clarke se grăbise să înghită momeala. Fiecare instinct pe care Tom şi-l dezvoltase, îl exersase şi îl perfecţionase de-a lungul timpului îi striga să iasă cât putea mai repede de acolo. Dar, dacă se hotăra să acţioneze, trebuia să acţioneze acum.

Clarke apucă una din încheieturile lui Tom şi începu să i-o învârtă în sus, pe la spate. În loc să se opună, Tom îşi relaxă braţul, care se mişca uşor sub strânsoarea lui Clarke. Acesta, care îşi adunase forţele aşteptând ca Tom să i se împotrivească, se clatină uşor pe picioare. Tom îşi smulse numaidecât încheietura din strânsoarea lui Clarke şi, într-o clipită, sări în spatele lui, îi apucă braţul şi i-l răsuci la spate.

Bărbaţii înarmaţi, luaţi prin surprindere de manevra neaşteptată a lui Tom, făcură un pas înainte şi ridicară armele când realizară ce se petrecuse. Tom se adăpostise în spatele lui Clarke şi îi răsucea braţul cu toată forţa, făcându-l să strige de

durere.

— Nu mişcaţi! O să-mi rupă dracului braţul.

— Îl am în ţintă, domnule! îi strigă unul dintre bărbaţi lui Daniels, peste capul lui Clarke.

— Nu eşti în toate minţile? zbieră Clarke. O să mă-mpuşti pe mine, cretinule!

Daniels coborî arma şi le făcu semn celorlalţi să facă la fel, pironindu-şi privirea asupra lui Tom.

— Nu fi imbecil, Kirk. Toată casa e încercuită. Predă-te! Nimeni nu trebuie să fie rănit.

— Nici nu va fi dacă păstraţi distanţa, răspunse Tom.

Se retrase cu spatele traversând încăperea şi intră în baie, închizând uşa cu piciorul în urma lui, apoi trăgând zăvorul, îl împinse pe Clarke în genunchi şi-l aplecă deasupra toaletei, prinzându-i mâinile în cătuşe în aşa fel încât acesta stătea cu braţele întinse înainte, împreunate la încheieturi sub ţeava murdară. Clarke nu se putea mişca. Era alb la faţă de frică şi de furie.

— Blestemat să fii, Kirk, zise el cu vocea înfundată şi spartă răsunând din vasul de veceu. Eşti mort. O să te omor cu mâna mea, mă auzi?

Tom deschise fereastra băii şi privi afară. Dădea spre o alee îngustă şi pustie. Cam la cincisprezece metri mai jos, era o fâşie de asfalt plină de găinaţ de porumbei. Se auzeau bocănituri în uşă.

— Deschide, Kirk! Numărăm până la zece, apoi intrăm după tine. Daniels începu să numere. Unu… doi…

Tom sări pe pervazul ferestrei.

— Trei… patru… cinci…

Se întinse şi trase apa la veceu, apoi se strecură afară şi se lăsă să alunece pe burlan.

Câteva clipe mai târziu, uşa de la baie se smulse din ţâţâni şi trei bărbaţi, în frunte cu Daniels, năvăliră în încăpere cu armele întinse. Văzând că nu mai era nimeni acolo, Daniels se repezi la fereastră şi privi afară, remarcând burlanul şi aleea, acum pustie.

— A fugit pe fereastră. Toată lumea afară! Va trebui să blocăm întreaga zonă.

Bărbaţii se îndreptară ascultători spre ieşire dar, tocmai când se întorcea să plece, Daniels auzi pe cineva tuşind şi scuipând în spatele uşii dărâmate. O dădu la o parte şi zări ceafa lui Clarke. Părul şi umerii îi şiroiau de apă, iar trupul i se scutură violent.

— Daniels, tu eşti? Scoate-mă dracului de aici! mugi Clarke, iar apa se scurgea la doar câţiva milimetri de nasul lui.

Daniels se aplecă lângă el şi-i şopti în ureche:

— Halal autoritate, Clarke.

33

05.45 a.m.

Tom îşi gândise ruta de scăpare încă din prima zi în care se mutase. Obiceiurile vechi nu se uită cu una, cu două. Aleea îl ducea într-un labirint de străzi şi de pasaje întunecate, care îl scoteau în cele din urmă lângă râu, cam la un kilometru şi jumătate distanţă de magazinul lui.

La debarcader era încă linişte – câte-o maşină răzleaţă, un taxi care se îndrepta spre oraş sau spre Canary Wharf, comercianţi dornici să afle cele petrecute peste noapte pe piaţa asiatică sau nerăbdători să o ia înaintea celei europene. Câteva persoane care făceau jogging trecură pe lângă el, mişcând din cap în ritmul muzicii răsunând din aparatele MP3 prinse la brâu.

Tom încetini şi începu să meargă la pas, încercând să înţeleagă ce se petrecuse. Unchiul Harry murise. Cineva voia să-l facă pe el răspunzător. De ce?

— Kirk! strigă o voce de femeie. Kirk, aici!

Ridică privirea şi o văzu pe Jennifer făcându-i semn prin fereastra deschisă a unui taxi negru. Tom se opri şi o privi acuzator. Mai întâi la Piccadilly, apoi la Harry şi acum aici. Era perseverenţă, nimic de zis.

— Urcă! îi zise ea de data asta pe un ton mai insistent. Vor să închidă toată zona. Trebuie să pleci din Londra. Lasă-mă să te ajut.

Tom rămase nemişcat. Nu ştia ce urmărea, dar cu siguranţă nu el era principala ei grijă.

— Ascultă-mă, continuă ea coborând din taxi şi ridicând vocea ca să acopere traficul ocazional. E o înscenare. Ştiu că nu tu l-ai omorât pe Harry. Pot să o dovedesc. Haide, intră şi o să-ţi explic.

Oricât de suspicios ar fi fost Tom în legătura cu motivele lui Jennifer, ştia că era prea riscant să rămână expus, în plină strada. Sunetul unei sirene care se apropia îl făcu să nu mai stea pe gânduri. Alergă până la taxi şi urcă înăuntru. Jennifer făcu acelaşi lucru, trântind uşa în urma ei.

— Eşti teafăr? întrebă ea îngrijorată, lăsând în jos spătarul scaunului din faţa lui.

Tom privi pe lângă ea, spre şoferul taxiului, din spatele ecranului de plastic.

— Cred că l-ai cunoscut pe Max ieri. Nu te teme, e unul dintre oamenii noştri de aici. Taxiul ne ajuta doar să trecem neobservaţi.

Max îi făcu lui Tom cu ochiul prin oglinda retrovizoare. Tom îl recunoscu – era unul dintre bodyguarzii care o păziseră pe Jennifer cu o zi înainte. Şoferul cu maxilarul pătrat, cu părul blond, tăiat milităreşte, cu gâtul gros şi musculos n-ar fi putut trece, nici cu cea mai mare indulgenţă, drept un taximetrist londonez. Dar nu taxiul era acum principala lui grijă. Se vedea clar ca geamurile erau antiglonţ; maşina, judecând după sunetul metalic care se auzea la închiderea portierelor, era blindata şi mai mult ca sigur izolată fonic. De cum urcai, băgai de seamă că scâncetul obişnuit al dieselului fusese înlocuit de răgetul gutural al unui V8, pentru a susţine greutatea suplimentară.

— Nu am nimic, răspunse Tom. Remarcă jos, lângă Jennifer, o valiză plină, prin al cărei fermoar închis cu greu se întrezăreau hainele. De ce eşti aici? Ce se petrece?

Pentru prima dată de când o întâlnise, Jennifer părea să nu fie în largul ei; părea tristă.

— Îmi pare rău pentru Harry. Nu ar fi trebuit să-l implicăm.

— Lasă scuzele pentru mai târziu. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Jennifer făcu o pauză înainte să răspundă.

— Cam la trei sferturi de oră după ce ai plecat, trei bărbaţi au intrat în casă şi ne-au atacat. L-au împuşcat – l-au împuşcat chiar în faţa mea.

— L-au împuşcat?… Şi tu? Tu cum ai reuşit să scapi?

Tonul îi era plin de neîncredere.

— Nu ştiu. Am încercat să-l ajut. Am încercat să mă lupt cu ei. Dar erau prea mulţi. Şi erau înarmaţi. M-au trântit la pământ şi, când mi-am revenit, nu mai era nici urmă de Harry. Doar sânge pe toată duşumeaua. Dar am simţit miros de ars şi m-am luat după dâra de sânge până în pivniţă. Îi dăduseră foc. L-au împuşcat, l-au târât în pivniţă şi i-au dat foc.

— La dracu!

Tom îşi muşcă buza de jos. Simţea că înnebuneşte. Încerca să-şi imagineze cadavrul ars şi mutilat al lui Renwick, apoi alungă aproape instantaneu această imagine din minte. Harry nu mai era. Harry, care îi fusese mereu alături, care însemnase pentru el

mai mult decât propriul tată. Durerea îl izbi ca un val puternic, lăsându-l buimac şi tăindu-i respiraţia, fără să ştie dacă să înoate în sus sau în jos pentru a ieşi la suprafaţă. Chiar şi aşa, nu-şi dădu voie să plângă. Nu în faţa ei. În faţa nimănui.

— Atunci l-am sunat pe Max să vină să mă ia. El a chemat poliţia, după ce am plecat.

Taxiul traversa râul şi-şi continuă drumul pe lângă masa de beton de pe South Bank şi delicata pânză de oţel a Roţii Mileniului, ale cărei cabine nemişcate străluceau ca nişte perle în soarele dimineţii.

— Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

— Am pus nişte oameni să te urmărească de câteva zile. Te supravegheau aseară, ca să fie siguri că nu fugi sau că nu încerci să ne furi moneda. Din fericire, unul dintre ei te-a văzut sărind pe fereastră.

— Unde e moneda? întrebă Tom cu un nod în gât.

— A dispărut.

Jennifer vorbi pe un ton sec şi întoarse capul spre fereastră când răspunse.

— A fost singurul lucru pe care l-au luat. După ea veniseră.

— Vrei să spui că a fost o lovitură profesionistă?

— Aşa s-ar părea.

— Dar cum de ştiau că era acolo?

— Există două explicaţii posibile. Una e că am fost urmărită de cineva care ştia că am moneda la mine, cealaltă, că au fost informaţi. Ştim că nu tu ai sunat pe nimeni aseară, nici de pe mobil, nici de acasă, deci ai ieşit de pe lista suspecţilor.

— Crezi că Harry…?

— I-am analizat registrul de convorbiri. Jennifer făcu o pauză înainte să vorbească din nou, iar în voce i se citea regretul. Ascultă, Kirk, nu ştiu cum să-ţi spun asta, dar l-am verificat pe Harry Renwick aseară. N-a avut nici o rudă bogată, n-a fost nici o moştenire.

— Ce vrei să spui? sări numaidecât Tom, pe un ton defensiv.

— Gândeşte-te! Tablourile, casa aia imensă… Trebuie să le fi plătit cumva. Poate că a fost prea lacom…

Tom îşi muşcă buza. Refuza să creadă. Harry în afaceri ilegale! N-avea nici o logică.

— Şi persoana care l-a omorât pe Harry şi a furat moneda a avut grijă să-ţi însceneze ţie totul. Când m-am întors în bucătărie, am văzut că dăduseră la o parte tacâmurile mele şi le

lăsaseră doar pe ale tale şi ale lui. Le-au recunoscut imediat, după ruj.

— De ce?

— Asta vreau şi eu să aflu, răspunse Jennifer, iar chipul ei exprima hotărâre. Probabil, fiindcă eşti un suspect convingător.

Tom aprobă din cap, retrăind în minte evenimentele acelei dimineţi.

— Trebuia să-i fi văzut mutra lui Clarke, când a venit să mă aresteze.

— Clarke?

— Un poliţist. Se ţine după mine de ani de zile. Probabil şi-a imaginat că, în sfârşit, a dat lovitura.

Urmară câteva clipe de tăcere. Tom analiză în minte informaţiile proaspăt aflate.

— Să văd dacă am înţeles, zise el în cele din urmă. Ai oameni care pot să dovedească faptul că Harry era în viaţa când am plecat, că nu m-am mişcat din casă toată noaptea şi că n-am sunat pe nimeni?

— Mda, confirmă Jennifer cu o mişcare a capului.

— Şi tu ce vrei? Ţie ce-ţi iese?

— Ai furat monedele alea, Kirk?

Îl privi în ochi în momentul în care îi adresă întrebarea. Tom îi susţinu privirea fără să clipească şi răspunse ferm, fără şovăiala:

— Nu. Până aseară, nici măcar nu auzisem de ele. Şi acum, îmi pare rău că am auzit.

Jennifer clătina din cap şi Tom simţi că se lupta cu o decizie pe care ar fi vrut să nu fie nevoită s-o ia. Maşina ajunse în Vauxhall şi trecură prin dreptul clădirii de piatră şi sticlă unde se afla sediul MI6.

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să mă ajuţi şi tu pe mine.

— Ce vrei să spui? întrebă Tom cu îngrijorare în glas.

Jennifer se lăsă pe spate şi, din nou, privi pe fereastră în timp ce vorbi.

— Moneda aia face parte dintr-o serie de cinci, care au fost furate de la Fort Knox acum trei săptămâni.

— Fort Knox? o întrerupse Tom. Dumnezeule, cum au făcut asta?

— Nu are importanţă acum. Important e că una dintre ele a apărut la Paris, două săptămâni mai târziu. Moneda pe care ţi-am arătat-o aseară şi pe care, acum, am pierdut-o. Prin urmare, credem că şi celelalte monede sunt tot în Europa, posibil pentru

a fi vândute unui colecţionar particular. Întrebarea este, dacă nu le-ai furat tu, cine crezi că a făcut-o?

Tom privi furios în altă parte.

— Nu sunt turnător.

— Dar Harry?

— Ce e cu Harry? Ce legătura are el cu toate astea?

— Crezi că nu e nici o legătura între jaful de la Fort Knox şi uciderea lui? Părerea mea e că persoana care a furat monedele a pierdut cumva una, a aflat că e la Harry şi l-a omorât ca să o recupereze. Ajută-mă să aflu cine e în spatele operaţiunii ăsteia şi astfel mă vei ajuta să-l prind pe ucigaşul lui Harry.

Tom tăcu, cântărind în minte propunerea ei.

— Eu trebuie să plec la Paris, continuă ea. Am întâlnire cu Van Simson în după-amiaza asta. După aceea, vreau să mă uit prin zona unde s-a găsit moneda. Tu cunoşti oraşul, înţelegi cum merg lucrurile acolo. Am nevoie de două zile din timpul tău, cel mult.

— Glumeşti, nu? întreba el aproape râzând.

— De ce nu?

— Eşti nebună? Dintr-un milion de motive. Crezi că am încredere în voi? M-aţi tras pe sfoară o dată, nu mă las păcălit de două ori.

— Nu ştiu ce ţi s-a întâmplat înainte şi nici nu vreau să ştiu. Dar, de data asta, ne ţinem de cuvânt. Îţi promit.

— Ştim amândoi că promisiunea ta nu valorează doi bani.

Jennifer încuviinţă încet din cap.

— Ai dreptate, nu eu hotărăsc. Dar vino la Paris şi o să vorbesc cu şeful meu. Dacă refuză înţelegerea noastră, te las să pleci. O să spun că ai fugit, sau ceva de genul ăsta. Asta pot să-ţi promit, continuă Jennifer, lăsându-se pe spate şi privind pe fereastră.

Se îndreptau spre Clapham acum. Clădirilor de birouri şi construcţiilor de pe malul râului le luaseră locul şiruri ordonate de case în stil victorian, cu terase. Jennifer ciocăni în ecran şi taxiul se opri.

— Altfel, îţi asumi singur riscurile. Aici şi acum. Deschise uşa taxiului şi făcu semn spre ea. Dar îţi garantez că guvernul Statelor Unite nu îţi va putea susţine povestea. Vor trebui să te creadă pe cuvânt că am fost şi eu la cină, că Harry era în viaţă când ai plecat şi că ai stat acasă toată noaptea. Sincer, nu cred că ai prea multe şanse.

Tom începu să râdă, deşi ar fi vrut să se abţină.

— Stai să pricep… Şi acum tot să mă ajuţi încerci?

— Nu încerc să mă împrietenesc cu tine. Îţi propun un armistiţiu. Tu mă ajuţi să găsesc monedele şi pe cel care le-a luat, eu te ajut să-i găseşti pe ucigaşii lui Harry, lămuresc problema cu prietenul tău, Clarke şi îţi fac pierdut dosarul. Tu hotărăşti, dar e o afacere bună.

Oricât i-ar fi displăcut situaţia, Tom fu nevoit să admită că avea dreptate.

— Bine. Vin la Paris cu tine, dar vorbeşte cu şeful tău. Dacă nu-i convine, dispar înainte să apuci să spui „tratat de extrădare”. Dar fac asta pentru Harry. Nu pentru tine şi în nici un caz pentru FBI. Ridică uşor tonul ca să-şi accentueze cuvintele. Şi când o să-i găsim, oricine ar fi ei, să nu-mi stai în drum. Îi vreau eu pe cei care au făcut asta. Vreau să plătească!

34

Kent, Anglia
08.05 a.m.

Trecură două ore până ajunseră la pista de decolare. Odată ce ieşiră din oraş, taxiul negru ocoli drumurile principale, apucând-o pe străzi înguste şi poteci abrupte, de ţară, unde capota abia dacă se zărea de după gardurile vii, până când ajunseră la avionul care îi aştepta la marginea unui câmp înclinat, de lângă un sat din Kent. Îl găsiseră tot cu ajutorul Max, cel plin de soluţii. Cursa charter la care Jennifer îşi rezervase un loc ieşea acum din discuţie, de vreme ce Tom era căutat de poliţie. „Se pare că bunul Unchi Sam[8] era darnic”, se gândi Jennifer cu mândrie.

— Urcă, îi spuse ea lui Tom când se apropiară de avion. Trebuie să dau un telefon.

Tom încuviinţă din cap şi se săltă prin trapa deschisă în timp ce Jennifer scotea telefonul. La Washington, era abia trei dimineaţa, dar îşi zise că domnul Corbett nu se va supăra dacă-l va trezi pentru asta. Bărbatul răspunse şi Jennifer simţi că i se strânge stomacul.

— Eu sunt, domnule.

— Browne? Cât e ceasul?

— Cam opt dimineaţa la Londra, domnule. Îmi cer scuze că v-am trezit.

— Nu face nimic. Auzi un căscat la celălalt capăt al firului. Cum a mers aseară? E totul în regulă?

— Nu, domnule, nu e deloc în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

Corbett se trezi de-a binelea.

— Renwick e mort.

— Mort?

Şi-l imagină pe Corbett sărind în picioare la auzul acestei veşti.

— Ucis. Împuşcat. Am fost de faţă.

— Ia-o mai încet. Ce s-a întâmplat?

---

[8] Uncle Sam (colocv.) – United States, Statele Unite ale Americii (n. tr.).

Jennifer inspiră adânc şi încercă să se liniştească. Când vorbi din nou, vocea ei era calmă şi concisă:

— Kirk a fost acolo, cum plănuiserăm. Am servit cina, apoi a plecat. Eu am rămas ca să discut cazul cu Renwick. Trei bărbaţi au năvălit în casă. Ne-au atacat, l-au împuşcat pe Renwick şi pe mine m-au trântit la pământ. Când mi-am revenit, moneda dispăruse.

— Poftim?

Acum îl vedea prăbuşindu-se în pat, strângându-şi convulsiv pumnul. Urmă o pauză.

— La dracu! Young o să facă o criză când o să-i spun.

— O s-o recuperez, domnule.

— Crezi că au venit după monedă sau a fost o coincidenţă?

— N-a fost nici o coincidenţă. Renwick avea tablouri în valoare de milioane pe pereţi. Nici nu s-au atins de ele. Au intrat şi au ieşit. Şi nu l-au împuşcat, pur şi simplu, pe Renwick. A fost practic o execuţie. Ştia cine îi trimisese.

— Dar de unde au ştiut că moneda era acolo?

— L-am rugat pe Max să verifice apelurile telefonice ale lui Renwick. Se pare că a sunat pe cineva, după ce a plecat Kirk.

— Aşadar, avem un civil mort şi am pierdut o monedă de opt milioane de dolari?

— Englezii cred că Tom Kirk l-a omorât pe Renwick şi au încercat să-l aresteze în dimineaţa asta. L-am ţinut sub supraveghere toată noaptea. În mod cert, nu a fost implicat. E o înscenare. Au lăsat în mod intenţionat amprentele lui la locul faptei, iar pe ale mele le-au şters.

— Ce vrei să spui?

— Domnule, cred că alergăm după cine nu trebuie. Mă pricep la oameni şi instinctul meu îmi spune că nu a ştiut nimic despre Fort Knox şi despre monede până astăzi, când i-am spus eu.

— Şi ce sugerezi? Să-l lăsăm să plece?

— Vreau să-l iau la Paris cu mine, când mă întâlnesc cu Van Simson. Cunoaşte jocul mai bine ca oricine şi e familiarizat şi cu teritoriul. Ieri a refuzat orice înţelegere, dar acum suntem singurul lui alibi şi nu are de ales. E de acord să ne ajute, dacă lămurim problema cu poliţia britanică. Ne-ar prinde bine să-l ajutăm, cât putem.

— Va trebui să discut cu Green şi cu Young despre asta. Nu pot lua singur o hotărâre.

— Bine. Lăsaţi-mă doar să-l iau cu mine acum. Dacă răspunsul

e negativ, hotărâm atunci ce facem cu el. Dar, dacă pierdem prea mult timp, se răceşte urma.

— Joci foarte periculos, Browne. Ştii asta, nu? Nu putem fi sută la sută siguri că acest Kirk nu e totuşi implicat. Riscul e mare.

— Dumneavoastră vi l-aţi asuma… domnule.

Corbett râse scurt.

— Ştii ce? Cred că ai dreptate.

35

Deauville, Coasta de nord a Franţei
11.40 a.m.

Micul avion Cessna Skylane sălta peste curenţii schimbători de deasupra Canalului Mânecii, ca o piatră aruncată pe un lac. Cu ochii închişi ca să se liniştească, Jennifer aproape că nu scosese un cuvânt din clipa în care urcaseră la bord. Dar lucrul ăsta nu părea să aibă vreo importanţă. Nici Tom nu fusese deosebit de vorbăreţ. Prefera să privească tăcut pe fereastră.

Câteva ore mai târziu, avionul ateriză pe Aeroportul Deauville, unde îi aştepta un Renault Megane de culoare verde-închis, împreună cu un schimb de haine noi pentru Tom şi un paşaport american pe numele de William Travis, pe care Tom îl acceptă înclinând din cap în semn de respect pentru eficienţa lui Max.

— Ei, care a fost verdictul şefului, agent Browne? întrebă Tom în momentul în care o apucară pe A13, îndreptându-se spre Paris.

— Ştii ce? Dacă tot o să lucrăm împreună, poate ar trebui să ne spunem pe numele mic.

Tom ridica din umeri.

— Sigur, Jen.

— Jennifer, dacă nu te superi, i-o reteză ea.

Prenumele întreg era una. „Jen” însă sugera un anumit grad de familiaritate la care nu ajunseseră nici pe departe. Tom mârâi ceva şi privi în altă parte. Jennifer clătină din cap. Avea să fie o călătorie lungă.

— A spus că o să se gândească.

— Ei bine, asta mă umple de speranţă!

Tăcură amândoi. Roţile săltau ritmic peste îmbinările plăcilor de asfalt ca acul unui pick-up la capătul unui disc. Peisajul mohorât de ţară gonea pe lângă ei, în uriaşe parcele dreptunghiulare de diverse culori. După o vreme, Jennifer privi spre Tom.

— Care va să zică, ai fost în CIA?

Apăsă acceleraţia în timp ce vorbea şi-l observă pe Tom înşfăcând mânerul de deasupra portierei. Insistase să conducă

ea, ştiind că familiaritatea pedalelor sub picioare şi a volanului din mână o va ajuta să se relaxeze după zbor.

Tom privi pe fereastră în timp ce răspunse:

— Da.

— Operaţiunea Centaurul?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem două ore de mers până la Paris, izbucni Tom. Dacă nu te deranjează, aş prefera să discutăm despre altceva.

— Bine.

Jennifer acceleră şi depăşi în viteză un camion uriaş. Maşina ţâşni în faţă când apăsă pedala până în podea. Îl simţi pe Tom încordându-se lângă ea şi zâmbi. Se vedea că nu era obişnuit să fie pasager, dar nici ei nu-i plăcea.

Trecură încă zece minute şi fu rândul lui Tom să spargă tăcerea. Întrebarea îi trădă gândul care îl frământa de o bucată de vreme:

— De unde ştii despre Operaţiunea Centaurul?

— Oh, deci acum vrei să vorbeşti despre asta?

Tom o fixă cu privirea.

— Ţi-a căzut un fir de păr în apartamentul din New York, când ai furat oul, îi explică ea. Am găsit o probă identica de ADN, iar sistemul i-a pus în gardă pe cei de la NSA, care ne-au dat de veste. Aşa am făcut legătura între tine şi treaba de la Fort Knox.

— Ce altceva ţi-au mai zis?

— Asta nu-ţi pot spune.

— Ţi-au povestit despre mine? Despre ce s-a întâmplat?

— Au spus că ai fugit din rezervaţie.

— Iisuse! Tom începu să râdă. Afurisitul de John Piper!

— Cum ai…? întrebă Jennifer, surprinsă.

— Fiindcă el era singurul în stare să spună una ca asta, răspunse Tom râzând din nou. Care va să zică, John Piper a reuşit să se târască din Agenţie până la NSA? Pun pariu că moare de frică la gândul că toată povestea asta cu Operaţiunea Centaurul o să iasă la suprafaţă şi-o să-l muşte de fund.

— La fel ca noi, vrea doar să recuperăm monedele.

— Să-ţi spun eu câte ceva despre John Piper. Ăsta nu vrea niciodată decât strict ce e în interesul lui. Ce ţi-a povestit despre mine?

— Că ai fost un agent bun care ai trecut de partea cealaltă. Cel mai bun. A zis c-ai omorât un om.

— Chiar aşa? Glasul lui Tom era aspru, iar privirea posomorâtă.

— E adevărat? întrebă Jennifer şi se uită în treacăt la chipul lui Tom.

— Da, răspunse Tom aprobând încet din cap. Dar m-ar fi omorât el, dacă nu i-o luăm înainte.

— Foarte original, pufni Jennifer, neîncrezătoare.

— Hotărâseră să întrerupă Operaţiunea Centaurul.

— Cine anume?

— Piper şi amicii lui de la CIA. Mi-au cerut să fac o ultimă treabă – să intru într-o companie biotehnică elveţiană, să fur nişte dosare, să dau foc locului şi să trag un glonţ în capul savantului-şef ca să nu poată relua cercetările. N-am vrut s-o fac. Aveau alţi oameni pentru treburi de genul ăsta. Am refuzat. M-au ameninţat că mă aduc în faţa Curţii Marţiale pentru refuzul de a îndeplini ordinul unui superior. Când le-am spus că vreau să plec, au trimis pe cineva să mă „scoată la pensie”. Ştiai că aşa se zice? Am făcut ce-a fost necesar ca să rămân în viaţă.

— De ce ar fi făcut una ca asta? întrebă Jennifer pe un ton sceptic, deşi era nevoită să admită că, atât cât îl cunoscuse ea pe John Piper o îndemna să dea crezare poveştii lui Tom, oricât de puţină încredere ar fi avut în el.

— Fiindcă îşi dăduseră seama că, dacă s-ar fi aflat despre Operaţiunea Centaurul, toţi ar fi trebuit să dea socoteală. Cred că ne-au cerut tuturor ceva de genul ăsta, ca să vadă cât de mult ne puteau controla. Poate se gândeau chiar să ne şantajeze, ca să ne ţinem gura. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi, dar, când Piper a văzut că nu vreau să-i fac jocul, a acţionat. Aşa operează ei.

— Aşa vrei tu să cred că operează, pufni Jennifer.

— Nu joacă după reguli obişnuite. Dacă îi calci niţel pe bătături, nu scapi cu una, cu două.

— Şi ce s-a întâmplat la Paris?

Tom zâmbi.

— Am căzut la o înţelegere cu francezii.

— Ce fel de înţelegere?

— Le-am adus înapoi ceva ce pierduseră şi ei m-au ajutat să dispar din peisaj.

Jennifer îl privi fix.

— Şi apoi, te-ai apucat de jafuri.

— Ce-ai fi vrut să fac? Crezi că aş fi rezistat la o slujbă cu

program de la nouă la cinci, în care să învârt nişte hârtii?

Imaginea estompată a lui Tom se reflecta în parbriz. Gândul ăsta îl făcuse să zâmbească.

— Nu mi-am ales viaţa asta. Agenţia m-a lăsat în aer. Am pierdut tot ce aveam. În cele din urmă, n-am avut încotro.

— Dar îţi plăcea, nu-i aşa? îl întrebă ea pe un ton acuzator.

— Şi ce e aşa de rău în asta? La asta mă pricepeam cel mai bine, pentru asta fusesem antrenat. Şi presupun că situaţia nu e nici acum cu mult diferită. Gândirea planului, punerea lui în practică, fuga... După o vreme, devii dependent de adrenalină. De bani nu mai am nevoie de ani de zile.

— Şi ce te-a determinat să te opreşti? îl întrebă ea pe un ton sceptic, care îi trăda îndoielile profunde în privinţa celor afirmate de el.

Tom clatină din cap.

— Absolut nimic. Înmormântarea tatălui meu, probabil. Poate că, uneori, se întâmplă ceva cu tine şi îţi dai seama că a venit momentul.

Liniile albe de marcaj de pe şosea se reflectau în lentilele ochelarilor lui de soare.

36

1.37 p.m.

Îşi continuară drumul în tăcere. Blocuri înalte şi depozite îndesate uneau pământul cu văzduhul într-o ceaţă cenuşie de oţel şi de beton, pe măsură ce înaintau prin periferia sumbră a Parisului, în care noul stadion de fotbal de la St. Denis strălucea ca o neaşteptată pată de culoare.

— Ce ştii despre Darius Van Simson?

— Doar ce ne-a spus Harry aseară, răspunse Tom. Că a cumpărat Vulturul cu două capete scos la licitaţie. Totuşi, numele îmi pare cunoscut. Cred că am citit undeva despre el.

— Probabil că aşa e, replică Jennifer aprobând din cap. Apare în fiecare an în Topul 500 al celor mai bogaţi oameni din lume. Se spune că anul ăsta o să intre chiar în primii cincizeci.

— De ce vrei să îl vezi?

— Până acum trei săptămâni, toată lumea ştia că există doar trei Vulturi cu două capete – moneda lui Van Simson şi cele două de la Smithsonian. Acum, după furtul celor cinci monede secrete de la Fort Knox, se pare că sunt opt. Van Simson n-ar trebui să ştie încă asta. Vreau să văd cum reacţionează când o să-i spun că moneda lui nu e chiar unică, aşa cum credea când a cumpărat-o.

— Crezi că ar putea fi implicat?

— Are destui bani încât să fi putut pune la cale toată afacerea. Şi e un jucător cu greutate pe piaţa numismatică, precum şi unul dintre cei mai importanţi clienţi ai lui Harry. Da, cred că e posibil să nu fie chiar străin de cele petrecute.

— Cum şi-a făcut banii?

— Din afaceri imobiliare. Ştii tu – clădiri de birouri, centre comerciale, cartiere rezidenţiale, chestii de-astea. Pare să aibă un adevărat talent de a face investiţii ieftine, cărora le sare instantaneu preţul după ce reuşeşte să mute ca prin minune drumul sau să obţină aprobarea pentru a mai ridica încă trei etaje.

— Care va să zică, e deştept.

— Deştept şi, dacă e să dăm crezare zvonurilor, brutal.

Jennifer privi în oglindă, apoi trecu peste linia întrerupta ca să iasă din spatele unui alt camion. Tom se prinse de mânerul de deasupra capului.

— Ce zvonuri?

— Se spune că a făcut prima mare afacere când a cumpărat un cămin de bătrâni şi a forţat locatarii să se mute ca să poată să-l dărâme şi să construiască altceva. Când au refuzat să plece, a dat foc clădirii. Au murit în total treisprezece persoane. Desigur, nu a existat nici o dovadă împotriva lui, dar şi-a putut ridica blocul.

— Vezi, asta e problema voastră. Întotdeauna vreţi să credeţi ce e mai rău despre oameni. Ai idee cât de uşor este să dai naştere unor astfel de zvonuri?

— Sigur, replică ea. Uneori însă, zvonurile astea pleacă de la ceva. De cele mai multe ori, nu iese fum fără foc.

Tom clatină din cap.

— Ce ştii tu? Pun pariu că n-ai luat nici măcar o amendă pentru parcare.

Preţ de o clipă, Jennifer fu tentată să-i dezvăluie cât de tare se înşela. Dar gândul îi dispăru din minte la fel de repede cum îi venise. Era mult mai bine ca relaţia dintre ei să rămână strict profesională.

— Povesteşte-mi despre incidentul ăsta de la Fort Knox, îi ceru Tom în cele din urmă. Ce anume crezi că s-a întâmplat?

Jennifer trase adânc aer în piept şi-i relată pe scurt rezultatele investigaţiei ei de până atunci. Uciderea preotului italian, Ranieri, descoperirea monedei, teoria FBI-ului în legătură cu modul în care avusese loc jaful, implicarea lui Short urmată de moartea acestuia. Tom o asculta, urmărind cu deosebită atenţie detaliile tehnice ale modului în care avusese loc furtul.

— E mână de profesionişti, asta e sigur, aprobă el mişcând încet din cap, după ce Jennifer termină de povestit. S-ar părea că s-au gândit la toate aspectele.

— Atunci, tu crezi că e posibil să intri la Fort Knox în felul ăsta?

— Dacă aveau pe cineva în interior, atunci e foarte posibil, răspunse Tom ridicând din umeri. Nu e nevoie decât de o singură persoană care să dezactiveze sistemul de siguranţă şi să „uite” să verifice ceva şi gata, eşti înăuntru!

— Şi virusul din computer? Ai mai văzut aşa ceva?

— Din ce în ce mai des. Lumea trece de la chei la computere. Un virus de genul ăsta e doar un fel de şperaclu foarte sofisticat.

Asta e partea uşoară. Mai greu a fost să găsească soluţia pentru a introduce acel container înăuntru.

— Mda, zise ea clătinând gânditoare din cap. Probabil…

— Nu pari convinsă, observă Tom zâmbind. Care e problema? Nu-ţi crezi propria teorie?

— Nu-i vorba de asta, doar că… probabil că e o prostie, dar ceva nu-mi dă pace de câteva zile. Ceva la care nu m-am gândit de la bun început.

— Ce anume? întrebă Tom şi în vocea lui se ghicea curiozitatea.

— Nu crezi că felul în care am descoperit crima şi am găsit containerul a fost cam prea rapid, prea… la îndemână? Parcă prea uşor?

Tom ridică din umeri.

— Doar pentru că toate indiciile arată în aceeaşi direcţie nu înseamnă neapărat că este ceva la îndemână. S-ar putea doar ca totul să se potrivească.

— Poate, zise Jennifer, făcând o pauză înainte să continue. Dar ce nu înţeleg eu este de ce şi-au dat osteneala să însceneze o sinucidere, după ce îi zdrobiseră deja capul tipului. Autopsia este o procedură standard în toate cazurile de sinucidere. Era clar că se va afla, mai devreme sau mai târziu.

— Doar dacă s-au gândit că nimeni nu va băga de seamă dispariţia monedelor decât peste ani buni şi astfel nu se va face legătura între cele două cazuri.

— Sigur, dar nu-i vorba doar de sinucidere. Tu, dacă ai vrea să distrugi o dovadă esenţiala, i-ai da foc în spatele casei persoanei pe care tocmai ai ucis-o?

— Poate că au fost speriaţi. Poate au făcut o greşeală.

— Oamenii de genul ăsta nu fac greşeli. Treaba a fost gândită în cele mai mici detalii, de la început şi până la capăt. Chiar tu ai spus asta.

— Atunci, replică Tom împreunându-şi mâinile, singura explicaţie posibilă este că au lăsat containerul acolo din acelaşi motiv pentru care au făcut evident şi faptul că era vorba de o sinucidere falsă.

— Şi anume?

Jennifer rosti întrebarea ştiind deja, în inima ei, care va fi răspunsul lui Tom şi dorindu-şi să-l poată contrazice.

— Ca să îl găsească tocmai cineva ca tine.

37

Arondismentul 8
Paris 2.04 p.m.

Odată ajunşi în centrul Parisului, se treziră prinşi în traficul de după-amiază. Tineri pe scutere sau cu role în picioare se strecurau printre maşini şi autobuze care, la rândul lor, se luptau să-şi facă drum printre valurile de turişti care se revărsau în stradă, părând să ignore cu desăvârşire semafoarele. Tom o direcţionă pe Jennifer în josul străzii Quais, unde o briză puternică îi urmări de-a lungul râului.

Jennifer făcea eforturi să se concentreze asupra drumului şi să nu se lase furată de oraşul care se desfăşura în faţa ei. Ochii îi străluciră când zări pentru prima dată Turnul Eiffel, cu scheletul lui de metal înălţat deasupra acoperişurilor. Tom îşi asumase rolul de ghid şi-i arăta toate locurile importante pe lângă care treceau în fugă – Place de la Concorde, Muzeul Luvru, Hotel de Ville, Notre Dame – până când ajunseră la Marais şi Tom o conduse spre eleganţa simetrică a Place des Vosges.

— Ce piaţă frumoasă! murmură ea.

— Nici nu-i de mirare. E cea mai veche din Paris. Înainte, i se spunea La Place Royale[9], fiindcă Henric al IV-lea a construit-o ca el să poată locui într-o parte, iar soţia şi copiii lui în cealaltă. Dar nu s-a mutat aici niciodată. Unii spun că a fost o manevră. Că n-a avut nici o clipă intenţia să locuiască aici, dar că şi-a folosit numele ca să vândă terenul pe un profit colosal.

Jennifer râse scurt.

— În fiecare epocă există câte un Van Simson.

Tom arătă spre spaţiul care tocmai se eliberase în partea stângă a pieţei, în faţa unei cafenele.

— Hai să parcăm aici. Avem doar câteva minute de mers pe jos.

— Bine.

— Şi cred că ar fi cazul să mă schimb.

Jennifer parcă şi Tom îşi puse rapid cămaşa, costumul şi

[9] Piaţa Regală (lb. franceză).

pantofii pe care le găsise în maşină. Nu se miră că nimeriseră exact mărimea. Lăsă cravata la o parte.

— Nu uita că nu eşti aici decât în calitate de observator, îl avertiză Jennifer peste umăr în timp ce-l aştepta să se îmbrace. Aşa că mulţumeşte-te să observi. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Haide să terminăm odată! mormăi Tom.

Coborâră pe Rue de Franes Bourgeois. Maşinile erau parcate bară la bară, uneori chiar cu câte o roată urcată pe trotuar ca să-şi facă loc. O luară apoi la stânga, pe Rue du Temple. Jennifer mergea repede, fusta strângându-i-se în jurul genunchilor la fiecare deschidere a pasului, apoi revenind la loc.

Porţile casei lui Van Simson apărură curând deasupra lor, o combinaţie elegantă de vitralii, stejar lustruit şi alamă. Erau închise cu mai multe sisteme de siguranţă, lucru care nu miră pe nimeni şi trebuiră să sune câteva minute la sonerie până când sunetul unor paşi pe pietriş le dădu de înţeles că cineva se apropia.

— Agent Browne?

Un bărbat mătăhălos deschise uşa montată în poarta din stânga. Avea pielea decolorată, părul alb şi subţire. Ochii roşii, lipsiţi de orice fel de pigmentare naturală, priviră supăraţi şi întrebători spre Tom. Ţinea un braţ îndoit în mod ciudat la spate, de parcă ar fi fost prins în curea şi Tom îşi dădu imediat seama că avea, cu siguranţa, un pistol în mână.

— Da, răspunse Jennifer făcând câţiva paşi înainte şi asociatul meu, domnul Kirk. Am venit să-l vedem pe domnul Van Simson. Cred că ne aşteaptă.

— Pe dumneata, da, zise bărbatul privind acuzator în direcţia lui Tom. Pe el, nu.

Îşi duse brusc degetul arătător la urechea dreaptă şi mişcă repede din cap. Un fir de plastic îi ieşea din ureche şi se ascundea la spate, în gulerul cămăşii.

— Domnul Van Simson vă primeşte pe amândoi, mârâi matahala, cu un puternic accent olandez. Aruncând o privire rapidă în susul şi-n josul străzii, deschise poarta doar atât cât cei doi să poată intra în curte, apoi o trânti cu zgomot în urma lor. Vă rog să ridicaţi braţele, le ceru el.

Îl verifică mai întâi pe Tom, apoi îşi trecu mâinile peste corpul lui Jennifer, lucru care pe femeie o deranjă în mod vădit. Părând mulţumit, le făcu semn cu capul în direcţia casei.

Păşiră în tăcere peste pietrişul din curte. Tom băgă de seamă

că alţi doi bărbaţi îi priveau dintr-o cameră de la etaj, iar ţeava a ceea ce părea să fie o carabină de mare putere îşi scotea nasul pe una dintre ferestre.

Bentley-ul galben al lui Van Simson era parcat neglijent, de-a curmezişul, în mijlocul curţii, urmele adânci lăsate în pietriş indicând că fusese lăsat acolo în viteză.

— Cele două aripi laterale sunt birouri care servesc afacerilor lui Van Simson, şopti Jennifer. Locuieşte singur în clădirea principală, iar biroul lui este la ultimul etaj.

Tom încuviinţă din cap.

— Se pare că este o construcţie complet separată în interiorul clădirii originale, construită după standardele militare israeliene astfel încât să poată rezista unui atac direct cu rachete.

Tom ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Mai cunoscuse oameni ca Van Simson şi încetase să mai fie surprins sau impresionat de nenumăratele moduri bizare în care astfel de persoane îşi cheltuiau banii.

Uşa automată se deschise cu un bâzâit când se apropiară şi cei doi păşiră în clădirea rece şi goală, ale cărei ziduri răsunau de ecouri. Tavanul boltit se înălţa cam la zece metri deasupra, iar pereţii şi scara regală ce urca spre etajele întunecate erau acoperite de o colecţie posomorâtă de tablouri şi portrete. Unul îndeosebi îi atrase atenţia lui Tom. Înfăţişa o mamă care implora ca viaţa fiului ei să fie cruţată în timp ce, în jur, soldaţi romani măcelăreau la nimereală femei şi copii. Sângele curgea şiroaie pe străzi.

— Vă rog să mergeţi direct la etaj.

Un alt bărbat, îmbrăcat de asemenea în costum negru, apăruse din umbră în partea stângă şi le făcu semn spre ceva ce părea a fi o uşă, chiar în faţa lor. Se apropiară şi uşa de deschise brusc la mijloc, lăsând să se vadă un ascensor. Nu existau butoane, doar o gaură de cheie în partea stângă, dar liftul porni în sus fără ca ei să facă nimic.

Se priviră fără să-şi vorbească. Deasupra capetelor lor, clipea beculeţul roşu al unei camere de luat vederi, aproape invizibil printre restul luminilor strălucitoare. Cu o smucitură uşoară, ascensorul se opri şi uşa se deschise spre o cameră mare, dreptunghiulară, cu ferestre largi pe un perete. Van Simson era la biroul lui, purtând o cămaşă albă, deschisă la gât, peste o pereche de blugi albaştri, cu picioarele goale vârâte în pantofi de piele moale, maro. Se ridică în picioare de îndată ce intrară.

— Bună ziua, eu sunt Darius Van Simson.

Jennifer îi apucă mâna şi i-o strânse cu fermitate.

— Domnule Van Simson, sunteţi foarte amabil să ne primiţi într-un timp atât de scurt.

— Nici o problemă, spuse Van Simson, zâmbind cu amabilitate. Dumneata trebuie să fii Tom Kirk. Întinse din nou mâna. Fiul lui Charles.

— Da, răspunse Tom surprins.

— Mi s-a părut mie că-ţi recunosc chipul. Am fost un mare admirator al tatălui tău – ba chiar, un client fidel. Arătă cu mâna cealaltă spre cele patru tablouri de Chagall atârnate între ferestre. El mi-a ales toate astea.

— Chiar aşa?

Tom îi aruncă lui Jennifer o privire plină de subînţeles.

Dacă tatăl lui, acel monument de gândire şi de morală puritană, avea legături cu Van Simson, atunci el nu putea fi atât de rău pe cât sugerase ea în maşină.

— E un ansamblu fantastic!

— Sunt foarte mulţumit de ele. Van Simson îi zâmbi lui Tom. Condoleanţele mele.

Părea sincer şi Tom îi fu recunoscător.

— Mulţumesc.

— Să luăm loc.

Îi conduse pe lângă modelul arhitectural mare şi alb din centrul camerei către cele două canapele de pe cealaltă parte, apoi se întoarse spre Jennifer.

— Să vă servesc cu ceva? Nu? Dumneata, domnule Kirk?

— O vodcă tonică, vă rog.

Tom se aşeză relaxat pe canapea.

— Cred c-o să beau şi eu acelaşi lucru, zise Van Simson făcându-şi de lucru deasupra unui dulăpior cu băuturi. Şi spuneţi-mi Darius. Îi întinse un pahar lui Tom şi se aşeză pe canapea, în faţa lor. Noroc!

Când ridică paharul, mâneca stângă a lui Van Simson se răsuci uşor şi Tom îi zări ceasul având un cadran negru şi casetă de aur roşu. Îl recunoscu numaidecât. O ediţie limitată Lange & Sonne, *Tourbillon de la Merite,* o capodoperă de măiestrie germană, în valoare de peste o sută cincizeci de mii de dolari. La fel de scump pe cât era de rar.

— Frumos ceas, remarcă Tom ridicând paharul în semn de respect.

— Mulţumesc, răspunse Van Simson vizibil încântat. Majoritatea oamenilor nu-l observă, dar îmi face întotdeauna mare plăcere când îl remarcă cineva. Îl privi drăgăstos, potrivindu-l pe mijlocul încheieturii înainte să-şi ridice privirea spre Jennifer. Domnul ambasador Cress mi-a spus ieri că doriţi să-mi puneţi câteva întrebări, când m-a sunat şi mi-a cerut să vă primesc. Zâmbi ca şi când ideea că ar putea cineva să-i ceară lui ceva era o noutate amuzantă. Acum că sunteţi aici, cu ce vă pot ajuta?

— Este o... problemă mai delicată, începu Jennifer sub atenta supraveghere a lui Tom, care o privea curios să vadă cum se descurca. Cu aproximativ două săptămâni în urmă, poliţia franceză a recuperat o monedă aici, în Paris.

— Continuaţi.

— Era un Vultur cu două capete din 1933.

Van Simson râse scurt.

— Înseamnă că era un fals. Din câte ştiu eu, există doar trei astfel de monede. A mea nu a fost în nici un caz şi mă îndoiesc profund că Miles Baxter a lăsat vreuna să-i scape din gheare.

— Nu, domnul Baxter e la fel de vigilent ca întotdeauna, replică Jennifer zâmbind. Dar nu credem că e un fals. Ba chiar, analizele de laborator au relevat o potrivire aproape perfectă cu acele două monede de la Smithsonian.

— Pot s-o văd şi eu? întrebă Van Simson punându-şi paharul pe masă, între ei.

Masa era un cerc gros, de sticlă, sprijinit pe ceea ce mai rămăsese dintr-un cauciuc de maşină de curse, dovadă, presupuse Tom, că Van Simson sponsorizase una dintre echipele de la Formula Unu.

— Mă tem că nu. Nu o am la mine.

Tom zâmbi. Măcar în legătură cu asta nu trebuia să mintă.

— Şi de unde credeţi că e moneda? întrebă Van Simson încrucişându-şi mâinile la piept.

— În momentul de faţă, nu suntem siguri.

— În acest caz, îmi pare rău, dar nu văd cum v-aş putea ajuta, spuse Van Simson mângâindu-şi ciocul. Dacă nu-mi arătaţi moneda, cum să vă pot spune părerea mea despre ea? Doar pentru asta aţi venit, nu?

— În parte, da. Dar ne-am gândit şi la posibilitatea ca moneda din posesia noastră să fie a dumneavoastră. Cel puţin aşa am fi ştiut de unde provine şi s-ar fi explicat potrivirea cu acelea de la

Smithsonian.

Van Simson râse.

— Regret să vă dezamăgesc, dar sistemul meu de securitate e impenetrabil. Este imposibil să fie moneda mea.

Tom simţi că Van Simson îi aruncă o privire rapidă în timp ce rostea aceste cuvinte. Ştia oare mai multe despre el decât lăsa să se vadă?

— Când aţi văzut moneda ultima dată? insistă Jennifer.

— Acum patru, poate şase luni.

— Aşa demult?

Van Simson zâmbi.

— Unora le place să privească la nesfârşit, să atingă şi să se joace cu obiectele pe care le colecţionează. Eu unul însă, nu simt nevoia să-mi vizitez iar şi iar colecţia. Mi-ajunge să ştiu că e a mea. A mea şi a nimănui altcuiva.

— În acest caz, pot să vă sugerez ceva? întrebă Jennifer.

— Desigur.

— Dacă putem confirma că moneda dumneavoastră e în siguranţă, atunci, după cum aţi spus, n-ar însemna asta că aceea de la noi e un fals?

Van Simson se ridică şi se duse spre fereastră, cu braţul stâng îndoit la spate, evident analizând propunerea lui Jennifer.

Afară, un orologiu îndepărtat bătea ora fixă. Fiecare lovitură răsună în tăcere, apoi se opri.

— Eu te-aş putea aştepta afară, îi sugeră Tom lui Jennifer amintindu-şi privirea de mai devreme a lui Van Simson.

Dacă ştia, într-adevăr, cine era, Tom ar fi fost ultima persoană pe care şi-ar fi dorit-o de faţă.

— Nu e nevoie, replică Van Simson întorcându-se spre ei cu un zâmbet larg întipărit pe faţă. Hai să coborâm şi să verificăm moneda şi atunci vom şti cu siguranţă cum stă treaba. Şi insist să vii şi dumneata, domnule Kirk. Cred că o să ţi se pară foarte interesant.

38

3.01 p.m.

Van Simson introduse o cheie mică în gaura din partea stângă a ascensorului şi o parte dreptunghiulară a peretelui de oţel se retrase încet, scoţând la iveală o tastatură şi un panou de sticlă. Van Simson introduse un cod scurt; panoul de sticlă se lumină şi bărbatul îşi puse mâna deasupra lui. Timp de câteva secunde, o lumină albastră pâlpâi sub palma lui, în timp ce scanerul se învârtea şi îi citea amprenta. Peste câteva clipe, uşile se închiseră şi liftul începu să coboare.

— Să ştiţi că nu mulţi au văzut ceea ce sunt pe cale să vă arăt, zise entuziasmat Van Simson, întorcându-se cu faţa spre ei.

Ascensorul se opri lin şi uşile se deschiseră în capătul unui coridor larg, slab luminat. Pereţii şi pardoseala erau alcătuite din porţiuni netede de beton, iar în aer se simţea miros de oţel şi de mortar proaspăt.

— Seiful e nou. L-am construit special pentru colecţie, rosti Van Simson cu mândrie. Suntem cam la opt metri sub pământ, dar nu vă temeţi. Pereţii sunt din beton armat şi placaţi cu oţel de cinci centimetri grosime. Suntem în siguranţă.

Instinctiv, Tom evaluă sistemul. Nu se putea abţine. Era un coridor de aproximativ doi metri, cu liftul la un capăt şi uşa seifului la celălalt. Nu se vedea nici o altă intrare sau ieşire. Pe la jumătatea coridorului, o uşa uriaşă de oţel fusese montată în perete şi, în spatele ei, văzu nişte adâncituri care adăposteau emiţătoarele de raze laser. Fiecare centimetru al coridorului era supravegheat de camere video.

Când ajunseră lângă poarta de oţel, Van Simson scoase din buzunar o cartelă şi o trecu printr-un sistem de citire montat în perete. Se deschise un panou în spatele căruia se aflau un microfon şi un ecran mic. Van Simson se aplecă.

— Sunt Darius Van Simson. Iniţiază procedura.

Îi răspunse o voce mecanică:

— Confirmaţi parola de azi.

— Ozymandias, veni răspunsul ferm al Van Simson.

Pe ecran apărură o serie de linii oscilante în timp ce aparatul îi

capta şi îi analiza vocea.

Urmă un moment de tăcere, apoi vocea robotului se auzi din nou:

— Parola şi vocea se potrivesc. Vă rog, îndepărtaţi-vă de poartă.

Se dădură un pas în spate şi în dreptul microfonului se aprinse o lumină verde. Cu un zgomot puternic, uşa se ridică.

— E un sistem foarte impresionant, Darius, observă Tom.

Van Simson privi în spate, spre Tom şi Jennifer şi spuse cu entuziasm:

— Mulţumesc. Chiar eu l-am gândit.

Trecură de poartă şi înaintară până la uşa seifului, unde Van Simson strecură altă cartelă printr-un sistem de citire montat în perete. Un panou cam de acelaşi fel se dădu la o parte, dezvăluind de această dată un ecran mic şi o tastatură cu numere. Pe ecran scria: „Introduceţi codul de acces”.

Van Simson se aplecă şi tastă fără zgomot un şir lung de numere. Ecranul se întunecă, apoi se lumină din nou: „Cod de acces autentificat. Vă rog, aşteptaţi”.

O lumină roşie se aprinse deasupra uşii şi lacătele seifului se retraseră uşor, scârţiind şi căzând în lăcaşurile lor cu un zdrăngănit metalic al cărui ecou răsună între pereţii coridorului. Lumina roşie începu să clipească şi uşa masivă se clătină din balamale. Când uşa fu complet deschisă, lumina se schimbă în verde.

— Îmi cer scuze, podeaua e udă, îi anunţă Van Simson trecând în partea cealaltă. Când seiful e sigilat, încăperea se umple cu câţiva centimetri de apă prin care trece apoi un curent electric de înaltă tensiune. O mică măsură de siguranţă, suplimentară.

Seiful era o încăpere joasă, dreptunghiulară, lungă de aproximativ cincisprezece metri şi lată cam de zece. O serie de casete de expunere dreptunghiulare, din oţel, amplasate cam la un metru înălţime, erau împrăştiate prin toată camera şi o bandă de cauciuc şerpuia printre ele ca printr-un labirint. Podeaua era udă, cum le spusese Van Simson şi un canal de vreo zece centimetri se întindea prin toată camera, între duşumea şi perete. Pe acolo se scurgea apă.

— Vă prezint colecţia Van Simson! rosti el cu emfază. Este, la ora actuală, cea mai mare colecţie particulară de monede şi lingouri de aur din întreaga lume. Am lucrat aproape întreaga viaţă la alcătuirea ei.

Îi conduse vesel către primele casete, ca un copil care-şi arată jucăriile preferate.

Fiecare casetă avea un capac de sticlă şi şase sau şapte sertare înguste dedesubt. Deasupra fiecărei casete se afla câte un panou sticlă, care atârna din tavan suspendat de un fir de oţel şi luminat cu câte un spot. Cu excepţia acestor mici oaze de lumină, camera era cufundată în întuneric.

— Priviţi aici, spuse Van Simson aplecându-se peste unul dintre capacele de sticlă. Monede de aur din Grecia antică. Datează din jurul anului 54, înainte de Hristos. Îi privi cu ochii strălucind de încântare. Acestea au fost bătute pentru a finanţa armata susţinătorilor lui Brutus şi ai Republicii în lupta împotriva lui Octavian şi a lui Marc Antoniu, după asasinarea lui Iulius Cezar. Au fost descoperite chiar pe câmpul de luptă unde republicanii au fost, în cele din urmă, învinşi. Se îndreptă către o altă casetă şi deschise unul dintre sertare. Şi priviţi aici! exclamă, arătând spre sertarul îmbrăcat în catifea. Lingouri naziste recuperate din lacul Lunersee.

Tom şi Jennifer se aplecară şi văzură ştampila inconfundabilă înfăţişând un vultur deasupra unei svastici, încercuit de frunze de stejar.

— Aurul provine din Dachau, continuă Van Simson, ridicând drăgăstos una dintre barele de metal şi cuibărind-o în palme. A fost strâns din verighete şi din dinţi.

Tom preferă să ignore lugubrul trofeu al gazdei sale. Privi în schimb spre panourile suspendate deasupra casetelor şi remarcă acum că erau de fapt două geamuri între care Van Simson strecurase o serie de monede, în aşa fel încât să le poată expune ambele feţe, asigurându-se în acelaşi timp că rămâneau sigilate chimic de atmosferă.

— Haideţi, îi chemă Van Simson trântind sertarul, pe un ton brusc precipitat. Veniţi aici.

Îi conduse până în capătul încăperii, unde se afla o mică platformă înaltă, cu un pupitru şi diverse piese de echipament computerizat şi monitoare de televizor. Caseta de expunere de lângă platformă era luminată o idee mai intens decât celelalte şi Tom presupuse că acolo se aflau cele mai valoroase piese din colecţie. Când se apropiară, Tom recunoscu detaliile acum familiare ale Vulturului cu două capete. Moneda era suspendată deasupra casetei.

— Iat-o, făcu Van Simson triumfător. Aşa cum v-am spus.

Singurul Vultur cu două capete din 1933 dintr-o colecţie particulară. Şi, după cum vedeţi, stă cuminte, la locul lui. Sticla este antiglonţ. Vă pot garanta că moneda mea nu se mişcă de-aici.

— Trebuie să vă dau dreptate, replică Jennifer studiind îndeaproape moneda.

— Care este adevăratul motiv pentru care aţi venit, agent Browne?

Vocea lui Van Simson era dintr-odată rece şi distantă. Jennifer îl privi ţintă.

— Cred că v-am spus deja.

— Am auzit ce mi-aţi spus, dar nu cred că mi-aţi zis totul. Ce intenţionaţi să faceţi cu moneda falsă?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că am avut o înţelegere cu Trezoreria. Van Simson ridicase vocea, ecoul ei răsunând în încăperea cu plafonul jos. Mi-au promis că moneda mea va rămâne singura de acest fel de pe piaţă. Mi-au garantat că nu mai există altele.

— Din câte ştiu eu, înţelegerea rămâne valabilă.

Jennifer vorbea calm, sigură pe sine.

— Doar că aţi găsit o monedă despre care voi şi probabil că şi experţii voştri credeţi că e autentică. Altfel, nu aţi mai fi aici. Nu asta a fost înţelegerea. Un fals subminează profund valoarea investiţiei mele şi creează pe piaţă un val imens de nesiguranţă. Trebuie să distrugeţi moneda.

— Vă pot asigura, spuse Jennifer pe un ton liniştitor, că imediat ce vom afla exact despre ce e vorba, vă vom informa. Şi voi avea grijă să transmit mai departe punctul dumneavoastră de vedere.

Van Simson se lumină la faţă.

— Sunteţi foarte amabilă, remarcă el zâmbind. Sper că nu mă consideraţi nepoliticos, dar mă interesează mult problema asta. Sunt în joc foarte mulţi bani.

— Înţeleg.

— În cazul ăsta, dacă aţi văzut ce vă interesa, vă rog să vă duceţi singuri la lift. Vă va duce sus şi Rolfe vă va conduce afară.

— Desigur, răspunse Jennifer strângându-i mâna. Şi mulţumim încă o dată pentru timpul acordat.

— Pentru puţin. Sper să ne mai vedem, domnule Kirk.

Tom încuviinţă din cap în timp ce îi strângea, la rândul lui, mâna lui Van Simson. O luară printre casetele expuse spre

dreptunghiul de lumină orbitoare de la intrarea în seif. Tocmai când erau pe cale să păşească în coridor, Van Simson strigă după ei.

— Ştiţi ce? Ăsta vreau să-mi fie mormântul, într-o bună zi. Întinse braţele, ca şi când ar fi vrut să cuprindă încăperea din jurul lui. Să fiu îngropat aici, închis pe veci lângă colecţia mea. Atunci voi şti că va fi numai a mea, pentru totdeauna.

Prin panourile de sticlă suspendate, Tom văzu că Van Simson se urcase pe platforma înălţată. Era luminat de un singur spot, deasupra capului şi ochii îi erau două umbre negre.

39

3.51 p.m.

Privirea acromatică a lui Rolfe dispăru cu o bufnitură, când uşa grea, de lemn, se trânti în urma lor.

— Ei, ce părere ai? întrebă Jennifer după ce traversară strada şi o luară înapoi prin Place des Voges, spre maşină.

— În legătură cu ce? Tom îşi afundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— În legătură cu ce ai văzut.

— Tu eşti poliţistul, nu eu.

Jennifer se opri şi se întoarse spre el, enervată. Una era să fie neprietenos. Sincer, nici nu se aştepta la altceva. Dar să fie încăpăţânat cu bună-ştiinţă… nu aşa se înţeleseseră.

— Parcă am stabilit că ne ajutăm reciproc, ai uitat? O să fie mult mai uşor pentru amândoi dacă nu faci pe nebunul.

— Nu gândesc ca un poliţist, bine?

— Bine! Jennifer ridică nervoasă din umeri şi o luă din loc, clătinând din cap în faţa atitudinii lui refractare. Atunci, o să gândesc eu pentru amândoi, e mai bine? Am aflat că moneda lui e în deplină siguranţă, la locul ei. Ba chiar, ar fi nevoie de o mică armată ca să o scoată de acolo. Şi…

— Şi?

— Şi cred că am mai aflat şi că ştia deja ca mai există o monedă. A părut surprins când i-am dat vestea, dar abia dacă a clipit.

Tom încuviinţă din cap, păşind într-o parte ca să facă loc unei mame care împingea un cărucior de copil.

— Nu a părut deloc atât de surprins pe cât mă aşteptam.

— Da, dar asta ar putea însemna orice. Cum a spus şi Harry, Van Simson are multe relaţii. Nu dovedeşte că ar fost implicat în furtul monedelor şi, chiar dacă aşa ar sta lucrurile, nu ştim în ce fel. Sau care e legătura între el şi preot.

— Ranieri?

— Da. Ce loc ocupa el în lumea lui Van Simson?

— Ţi-am spus tot ce ştiu. A furat bani din Banca Vaticanului, apoi a apărut aici, acum un an şi a început să opereze ca

intermediar. Era un jucător nesemnificativ.

— Exact. Şi-atunci, ce căuta la el o monedă de opt milioane de dolari? Îi depăşea cu mult sfera de acţiune. Ce trebuie noi să aflăm mai întâi de toate este cine l-a angajat tocmai pe el să vândă moneda.

— Am putea merge să-i cercetăm apartamentul, sugeră Jennifer, entuziasmată.

— Unde locuia?

— Porte de Cling… şi nu mai ştiu cum. Scotoci în geantă, după agendă.

— Porte de Clignancourt. Normal. Nici nu mă aşteptam să-l găsesc pe Champ Elysees. N-a fost deja poliţia acolo?

— Ba da, dar cât de atent îţi imaginezi c-au căutat? Un lucru învăţase de-a lungul anilor – să se încreadă în ceea ce vedea cu ochii ei, nu în dovezi aduse de alţi, în special de poliţia locală. Probabil că de-abia au aşteptat să închidă dosarul, continuă ea. Din punctul lor de vedere, cineva îi scutise de efortul de a mai aduna un vagabond de pe stradă. Poate că o să găsim ceva ce lor le-a scăpat.

Ajunseseră la maşină. Tom se urcă la volan şi porni motorul.

— Tu hotărăşti, îi spuse el lui Jennifer, care urcă lângă el. Te duc acolo dacă vrei să mergem să aruncăm o privire. Dar, dacă mă-ntrebi pe mine, e o pierdere de vreme.

— Atunci, bine că nu te-am întrebat, i-o reteză Jennifer, enervată din nou de atitudinea lui. Îşi scoase agenda din geantă şi răsfoi paginile. Rue du Ruisseau, numărul şaptesprezece. Ştii unde e?

Tom încuviinţă din cap.

— Chiar lângă târgul de vechituri. Dar îţi spun că-ţi pierzi timpul.

Ieşi din parcare şi apăsă acceleraţia. Maşina o apucă în josul străzii, trepidând pe piatra cubică, tocită.

În urma lor, o maşină bleumarin ieşi din spatele unei dube albe, unde stătuse pe jumătate ascunsă şi se luă după ei, bărbatul de lângă şofer vorbind ceva la telefon.

40

Porte de Clignancourt, Arondismentul 18
Paris 4.17 p.m.

Deschiseră portiera şi priviră precauţi în jur, înainte să coboare din maşină. Copacii care mărgineau cândva frumoasa alee dispăruseră demult, sufocaţi de aerul greu şi din cauza lipsei de lumină. O mulţime de graffiti, strigăte de ură şi de disperare, se întindeau până la înălţimea capului pe zidurile cenuşii, ca de celulă. Rufe spălate, puse la uscat, atârnau deasupra lor, fluturând în adierea vântului.

Înaintară spre numărul şaptesprezece şi apăsară butonul soneriei. Câteva clipe mai târziu, un ropot de cuvinte indescifrabile, în franceză, năvăli prin interfon.

Tom rosti numai unul:

— *Police.*

Urmă o pauză, apoi uşa se deschise cu un bâzâit. Tom îi zâmbi superior lui Jennifer, însă aceasta îl împinse la o parte şi trecu pe lângă el, scuturând nervoasă din cap.

— Te dai drept ofiţer de poliţie?

— Ne-a deschis, nu?

Intrară în clădire. Ecoul paşilor răsună în pasajul boltit, care adăpostise cândva trăsuri trase de cai, dar în care se găseau acum două tomberoane mari şi verzi ce emanau un miros greţos, de mâncare putrezită.

Portăreasa îi aştepta în capul scărilor. Era o femeie bătrână, cu părul alb, cu faţa brăzdată de riduri verticale, adânci. Prin uşa rămasă deschisă în spatele ei, licărea ecranul unui televizor.

— Am vrea să vedem apartamentul părintelui Ranieri, spuse Tom într-o franceză impecabilă.

— Sunteţi de la poliţie?

Avea vocea slabă şi tremurată.

— Exact.

— Aveţi insigna?

— Da.

— S-o vedem! Avea mâinile chircite, cu încheieturile umflate de la artrită, cu degetele îndoite şi deformate ca nişte gheare

rigide.

— Nu face pe nebuna, mamaie!

Portăreasa se gândi o clipă şi-l măsură din cap până-n picioare pe Tom, apoi pe Jennifer, bombănind ceva despre procedură şi abuz.

— La ce etaj?

— Ultimul. Camera B.

— Lift aveţi?

— Nu. Portăreasa arătă cu degetul îndoit în curtea din spatele ei. O luaţi pe scări.

Tom aprobă din cap şi o conduse pe Jennifer pe lângă bătrână, în curte.

Urcară. Cinci minute mai târziu, îşi auziră ecourile propriilor paşi răsunând sub acoperişul boltit, din sticlă, de deasupra casei scărilor. Ajunseră la etaj şi văzură şase uşi dărăpănate, înşirate de-a lungul unui coridor sumbru.

— Asta trebuie să fie, zise Jennifer când ajunseră în capătul holului.

Uşa din stânga fusese sigilată cu o bandă albastru cu alb pe care era o ştampilă oficială. Tom încuviinţă din cap.

— Deschid eu.

— Nu e nevoie, replică Jennifer scoţând din geantă un şperaclu micuţ, pe care îl îndoi. Mă descurc şi singură.

Se jucă preţ de câteva clipe cu încuietoarea, apoi învârti încet mânerul clanţei şi împinse uşa, care se deschise. Banda de hârtie se rupse.

Intrară într-o încăpere mică, luminată doar de o fereastră murdară, fără perdele. De-a lungul unui perete se întindea un pat îngust, cu salteaua ridicată lângă el. Un frigider micuţ bâzâia, cu uşa deschisă, dar cu lumina defectă. Câteva haine fuseseră scoase din sertare şi din dulap şi zăceau acum împrăştiate pe pat şi pe duşumea.

O chiuvetă albă, ciobită, se înălţa în colţul din stânga al camerei. Alături, un aragaz cu un singur ochi, conectat la o butelie albastră, stătea cocoţat pe o masă ieftină, laminată. Tom încercă să aprindă lumina, dar butonul întrerupătorului lipsea. Tavanul era acoperit de pânze de păianjen.

— Ce mizerie! exclamă Jennifer.

— La ce te aşteptai? întrebă Tom.

— Nu ştiu… oricum, la ceva mai mult.

— Nu uita că a fost ideea ta.

— Ei, dacă tot am venit, hai să aruncăm o privire.

Tom ridică din umeri şi începu să se plimbe prin cameră, ciocănind pereţii şi examinând duşumeaua. Jennifer făcu acelaşi lucru, uitându-se în spatele dulapului şi dând la o parte patul de lângă perete. Nu trecu mult până cercetară toată camera şi se întâlniră la mijloc.

— Ei, sper că te-ai lămurit, conchise Tom, privind dezaprobator în jur. Nu e nimic aici.

— A meritat să încercăm.

— Crezi?

— Poate că poliţia franceză nu e chiar aşa de neglijenţă pe cât credeam. Poate…

— Aşteaptă, o întrerupse Tom. Nu e chiar *nimic* aici.

— Ce vrei să spui?

— Sunt nişte haine, un pat, un aragaz, chiar şi nişte cărţi. Lovi una cu piciorul şi o trimise de-a curmezişul camerei, sub o cămaşă roşie. Dar nu pot să cred că trăia aşa. Nu tu mâncare, nu tu fotografii… Nu e nici măcar o perdea la fereastră.

— Nu e perdea? făcu Jennifer râzând. Şi ce dacă?

— Ai încercat vreodată să dormi într-o cameră fără perdele? E foarte greu, dacă nu cumva îţi place să te trezeşti la patru dimineaţa. Normal ar fi fost să o aranjeze cumva, chiar dacă punea măcar un prosop în fereastră.

Jennifer ridică din umeri, silită să recunoască, în sinea ei, că Tom avea dreptate. Cu siguranţă, era nefiresc.

Între timp, Tom se apropiase de geam şi se uita, prin sticla murdară, la învălmăşeala de acoperişuri, antene TV, ferestre şi coşuri, care se întindea în faţa lui. Clătină din cap şi privi în jos. Un scaun zăcea întins pe podea, răsturnat, probabil, de poliţiştii care cercetaseră camera. Tom îl ridica şi-l împinse spre ceea ce presupunea că era locul lui obişnuit, sub fereastră, judecând după dâra de mizerie pe care o lăsase pe perete, de-a lungul anilor. Apoi, tocmai când era pe cale să-i întoarcă spatele, remarcă materialul maroniu care acoperea perna scaunului. Avea pe el urme de tălpi de pantof.

— Ciudat, zise el ghemuindu-se ca să se uite mai bine.

— Ce este? Ce ai găsit? întrebă Jennifer apropiindu-se.

— Mă întreb dacă…

Deschise fereastra şi se urcă pe scaun, apoi făcu un pas şi ieşi pe acoperiş, într-un şanţ larg şi o luă spre dreapta.

Jennifer sări după el şi-l urmă de-a lungul şanţului care

încercuia clădirea. Ridică piciorul şi păşi pe acoperişul casei alăturate. Aici, un curent de aer se învârtea printre coşurile de fum şi Jennifer, încercând să-şi croiască drum printre fire şi cabluri electrice întinse de-a valma, la voia întâmplării, începu să regrete că nu-şi luase o pereche de pantofi fără toc.

Apoi însă, tocmai când păşea peste ultima legătură de cabluri, o rafală mai puternică de vânt o făcu să-şi piardă echilibrul. Din instinct, lăsă piciorul jos şi tocul ei înalt se prinse într-unul dintre fire. Ca într-o reluare filmată cu încetinitorul, simţi cum alunecă, îşi văzu mâinile agitându-se, neputincioase, în aer, picioarele dispărând sub ea, până când se izbi cu putere de acoperişul tare şi începu să alunece înspre curtea de dedesubt.

— Tom! strigă ea reuşind să se prindă de un cablu şi oprindu-se brusc, cu o smucitură. Totuşi, cablul pârâia, sugerând că avea să cedeze cât de curând. Tom! strigă din nou, împingându-se în genunchi şi-n picioare ca să oprească alunecarea.

Pantoful stâng îi căzu din picior şi se rostogoli pe acoperişul înclinat, oprindu-se la numai câţiva centimetri de margine.

Tom apăru dintr-odată, se trânti pe burtă şi întinse braţul, încercând să o prindă. Jennifer, disperată, ridică la rândul ei mâna, dar, spre groaza ei, degetele răsfirate îi rămaseră la doar câţiva centimetri de ale lui.

— Pune piciorul acolo! îi strigă Tom. Acum, împinge!

Găsi, pe dibuite, nişa pe care i-o indicase Tom şi se propti în ea, dar tot nu izbuti să ajungă la el.

— Nu te mişca!

Jennifer mişcă prosteşte din cap, prea îngrozită că să mai poată vorbi, simţind cum cablul începe să-i alunece dintre palmele transpirate.

Tom dispăru. Trecură câteva clipe de agonie.

— Unde eşti? strigă Jennifer simţind un cârcel în mâini, acolo unde ţinea cablul. Tom?

Nici un răspuns.

O idee îngrozitoare începu să i se strecoare în minte. Strânse din ochi, încercând să nu se gândească la asta, dar nu reuşi s-o alunge – ideea că Tom o ademenise intenţionat pe acoperiş. Oare o lăsase acolo, profitând de ocazie ca să-şi facă pierdută urma?

Apoi, tocmai când cârcelul începuse să-i coboare în picioare şi credea că nu va mai putea rezista, un cablu negru, gros, având capetele proaspăt tăiate, aluneca pe acoperiş, chiar lângă ea.

— Apucă-te de asta!

Tom reapăruse pe muchia acoperişului. Recunoscătoare, Jennifer se întinse şi se prinse de cablu. Tom o trase în sus, până când fu în stare să-şi aşeze genunchiul pe muchie, apoi se rostogoli pe spate, gâfâind.

— La dracu! răsuflă ea uşurată.

— Cu plăcere.

— Credeam că o să mă laşi acolo.

— Nu ai prea multă încredere în oameni, nu-i aşa?

Tom se aşeză lângă ea, frecându-şi braţul; probabil că-şi întinsese un muşchi când o trăsese.

— Pantoful meu! exclamă brusc Jennifer, ridicându-se în picioare. Trebuie să-l iau.

— Eu unul nu mă duc după el. Tom se ridică şi-şi netezi cu mâna pantalonii.

— Nu pot să-l las aici! M-au costat cinci sute de dolari!

— Cinci sute? Dumnezeule!

— Pantofii sunt un fel de hobby al meu, explică ea, încercând să se scuze.

— Bine, dă-mi pantoful celălalt.

— Poftim?

— Îl vrei înapoi sau nu?

— Da.

Îşi scoase din picior cel de-al doilea pantof şi i-l întinse lui Tom, privindu-l cu neîncredere. Fără să spună un cuvânt, Tom ţinti, apoi îl aruncă. Pantoful îşi prinse din zbor perechea căzută şi amândoi se rostogoliră prin aer până pe asfaltul din curtea interioară. Lui Jennifer nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se jucase cu o pereche de pantofi de cinci sute de dolari!

— Ticălosule! strigă ea.

— O să-i iei pe amândoi după ce terminăm, zise Tom şi Jennifer fu sigură că se întorsese cu spatele la ea ca să-şi ascundă zâmbetul.

Încă spumegând, Jennifer îl urmă de-a lungul şanţului încă vreo câţiva metri, păşind cu grijă, acum că era desculţă, printre găinaţii ce pătau acoperişul argintiu. În cele din urmă, dădură de o altă fereastră, care însă se ascundea sub o draperie vişinie. Tom o împinse, dar părea să fie încuiata pe dinăuntru.

— La urma urmei, ce căutăm aici? întrebă Jennifer, regretând acum că insistase să meargă să vadă locuinţa lui Ranieri.

— Acul în carul cu fân! replică Tom, examinând panta lină a

acoperişului din dreptul ferestrei, înainte ca atenţia să-i fie atrasă de rama acesteia.

Îşi plimbă încet degetele de-a lungul marginilor scorojite până când, sub pervaz, simţi conturul unui mic buton. Îl apăsă şi, deşi nu se auzi nici un zgomot, când o împinse din nou, fereastra se deschise cu uşurinţă spre cameră, dând la o parte draperia vişinie. Jennifer stătea cu ochii măriţi de uimire în spatele lui; furia îi trecuse ca prin minune.

— Bine, te iert pentru pantofi.

— O intrare falsă este un truc destul de răspândit atunci când vrei să eviţi vizitele neaşteptate. Din câte mi-ai spus despre Ranieri, nu părea genul care să se mulţumească cu o viaţa modestă. Oricum, continuă el lăsându-se să alunece în camera întunecată, hai să vedem ce găsim aici, înainte să mă ierţi.

41

4.36 p.m.

Păşiră în dormitor. Nu şi-ar fi putut imagina o mai mare diferenţă între ce vedeau acum şi apartamentul din care tocmai veneau. Era aranjat impecabil. Cuvertura bleumarin a patului se asorta perfect cu sofisticatul tapet chinezesc de pe pereţi şi cu mocheta crem de pe podeaua acoperită cu parchet laminat. Pe noptiera de lângă pat, erau aranjate câteva fotografii înrămate, iar oglinzile mari, de pe peretele opus, se deschideau, dând la iveală o garderobă variată de costume, cămăşi, pantofi şi cravate, toate aranjate după culoare lângă zorzoanele preoţeşti ale lui Ranieri. Era clar că, orice ocupaţie ar fi avut acesta, se plătea bine.

Dormitorul dădea într-o bucătărie mare, cu uşa principală în peretele din dreapta. O arcadă de pe peretele opus conducea într-o cameră de lucru, cu un birou mare aşezat la unul din capete. Aici, întunericul era străbătut de razele roşiatice ale soarelui de după-amiază, care treceau prin draperia trasă. Tom şi Jennifer rămaseră în prag şi priviră înăuntru.

— Aşa, zise Jennifer, apăsând întrerupătorul pe care îl găsise lângă intrare. Să vedem ce avem.

Tom se îndreptă spre birou şi începu să răsfoiască hârtiile de pe masă, apoi trecu la sertare. Nu găsi nimic. Facturi, faxuri, comenzi. Se părea că Ranieri conducea o afacere de importuri de vin, drept acoperire.

Într-un fel, Tom se miră şi că-şi mai bătea capul cu toate astea, dată fiind aversiunea lui înnăscută faţă de poliţişti în general şi faţă de agenţi federali în mod special – deşi trebuia să admită că Jennifer nu era nici pe departe poliţistul limitat şi îngust la minte cu care era el obişnuit. Dimpotrivă chiar. Dar şi Tom era genul de om căruia îi plăceau provocările. Şi, adevărul fie spus, era destul de intrigat de povestea asta cu monedele şi de modul în care ajunseseră de la Fort Knox în mâinile lui Ranieri. Dar nu ar fi recunoscut-o nici mort în faţa lui Jennifer.

— Asta ne-ar fi trebuit nouă, remarcă Jennifer ridicând un cablu electric care se întindea de pe birou până la o priză.

Laptopul lui. Crezi că e posibil să fi ajuns cineva înaintea noastră şi să-l fi luat?

— Poate că e ascuns pe undeva.

— Mă duc să mă uit în dormitor, se oferi Jennifer.

Tom se prăbuşi într-unul din fotolii şi-şi plimbă privirea de jur împrejurul camerei, căutând ceva, orice, care l-ar fi putut ajuta. Era o încăpere mobilată modern. Măsuţa de cafea se potrivea cu biroul – sticlă fumurie într-o ramă de oţel şlefuit. Canapeaua şi fotoliile din piele neagră erau tari şi butucănoase, cu spătarul deloc confortabil, foarte ridicat, care-i împingea până la piept genunchii lui Tom. Pe pereţii albi, erau expuse câteva fotografii alb-negru cu imagini din New York. Forma triunghiulară de la Flatiron Building, sediul placat cu crom al companiei Chrysler, turnul de granit de la Empire State.

În faţa monocromiei masculine a camerei, ochii lui Tom fură irezistibil atraşi de coşul de hârtii roşu, care se odihnea în curbura dintre picioarele biroului. Îl luă distrat în mână, remarcând marginea tocită şi suprafaţa zgâriata, care indica un obiect vechi şi familiar, păstrat încă, asemenea unui servitor fidel, în ciuda contrastului pe care îl făcea cu întreg aranjamentul încăperii.

Vârî mâna înăuntru şi scoase un ziar – nimic ciudat în asta. Poate doar… data?

— Când ai spus că a fost ucis Ranieri? îi strigă el lui Jennifer.

— Pe 16. De ce? răsună vocea femeii în tăcerea ce învăluia apartamentul.

— S-ar putea să fi găsit ceva.

Jennifer intră în cameră, cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— Am găsit ziarul ăsta. E din 20. Patru zile după ce a fost ucis Ranieri. Într-adevăr, a mai fost cineva aici.

— Şi probabil că a distrus sau a luat cu el orice ne-ar fi putut fi de folos, zise Jennifer, dezamăgită.

— Doar că… observă Tom arătând cu mâna în jurul lui. Uită-te şi tu. Locul ăsta n-a fost dat peste cap, ca apartamentul momeală.

— Adică?

— Oricine a fost, cunoştea bine locul şi n-a avut nevoie să caute ce-l interesa. A ştiut cum se intră, unde se găseşte fiecare lucru, totul… Persoana care a fost aici pe douăzeci mai fusese în apartament şi cu altă ocazie. Poate chiar cu Ranieri.

— Crezi că a avut un partener?

Jennifer se aşează în faţa lui Tom, neplăcut surprinsă când simţi suprafaţa rigidă a fotoliului.

— Poate cineva din Germania? sugeră Tom ridicând ziarul pe care îl recuperase din coşul de gunoi. Musafirul nostru misterios citeşte *Frankfurter Allgemeine Zeitung.* Ba chiar, adăugă el examinând mai atent ziarul, nu ţi se pare că l-a împăturit anume la articolul ăsta?

Ziarul fusese împăturit cu grijă în patru, formând un dreptunghi mare, ce se deschidea asemenea unei cărţi. Prima pagină încadra un articol întreg, în timp ce restul erau întrerupte şi despărţite de reclame şi de fotografii.

— Care e titlul? întrebă Jennifer ridicându-se şi apropiindu-se de Tom, aşezându-se lângă el, pe un braţ al fotoliului.

— *„Suche geht writer fur Schiphol Flughafen-Diebe”,* citi Tom cu voce tare. „Continuă căutarea hoţilor de la Aeroportul Schiphol.”

— Schiphol? Schiphol din Olanda?

— Mai ştii şi altul? întrebă Tom.

— Drăguţ! se strâmbă Jennifer. Îşi scoase telefonul din poşetă şi formă un număr. Cu Max Springer, vă rog.

Urma o pauză.

— Max, sunt Jen. Bine, mulţumesc. Eşti la birou? Super! Vreau să verifici ceva pentru mine. Spune-mi ce ştii despre un furt care a avut loc în aeroportul din Schiphol, acum două săptămâni. Da, sigur că Schiphol din Amsterdam. Mai ştii şi altul? Îi făcu cu ochiul lui Tom.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

Jennifer acoperi telefonul cu mâna.

— Primim rapoarte zilnice de la Interpol, pe care le păstrăm în baza de date. O să aflăm numaidecât ce s-a întâmplat la Schiphol. Ridică mâna de pe receptor. Da, tot aici sunt. Ai găsit ceva? Grozav! Hai, spune! Mai încet… Notă repede ceva pe o bucată de hârtie pe care o luă de pe birou. Da… da… Asta e tot? Super. Ce anume? Nu pot să vorbesc cu el acum. Se uită la Tom, apoi privi în jos. Spune-i că-l sun eu diseară. Mulţumesc, Max. Închise.

— Ei?

— La data de 11 iulie, a avut loc un jaf armat la depozitul din Schiphol. Trei bărbaţi au apărut într-o dubă furată de la UPS, pe care au încărcat-o cu vin de podgorie şi bijuterii. Au ucis doi gardieni. Apoi, zece zile mai târziu, pe 21, un bărbat a fost

înjunghiat într-o cabină telefonică din Amsterdam. Poliţia olandeză a identificat victima ca fiind Karl Steiner, continuă Jennifer privindu-şi notiţele, un infractor din Germania de Est, cu un cazier mare cât casa pentru jaf armat şi posesie de bunuri furate. Când i-au cercetat locuinţa, au găsit câteva lăzi goale de vin şi ce mai rămăsese din bijuterii.

— Cu alte cuvinte, el a comis jaful de la aeroport, spuse Tom ridicându-se.

— Mai mult chiar. Se pare că a fost arestat în data de 14. La Paris. Iscase un scandal cu bătaie în faţa unui club de noapte. Ghici cine i-a plătit cauţiunea, a doua zi dimineaţă?

— Ranieri? întrebă Tom cu speranţă în glas.

— Întocmai.

Jennifer zâmbi triumfătoare.

Tom îşi masă tâmpla dreaptă, cu fruntea încreţită, gândindu-se.

— Atunci, asta e. Voiai să afli cum a ajuns moneda la Ranieri, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat de a dat peste cap jaful atât de bine elaborat de la Fort Knox. Acum ştim.

— Ştim?

— Amsterdamul e unul dintre cele mai mari puncte de schimb. Tot felul de mărfuri de valoare trec pe acolo. Unele legale, altele nu. Să presupunem că Steiner a vrut să se servească şi el cu o bucată din prăjitură. Dă o spargere la aeroport şi fuge cu o dubă încărcata cu vin şi bijuterii. Dar dacă a avut noroc? Dacă, atunci când a despachetat, a găsit şi monedele ascunse într-una din cutii?

— Să fi fost doar o întâmplare? Luni de planificare, investiţii de sute de mii de dolari duse pe apa sâmbetei doar pentru că un spărgător de duzină a avut noroc?

— De ce nu? Ar fi fost prea riscant să le trimită prin curier, având în vedere cât de mult s-au înăsprit în ultima vreme măsurile de siguranţă de pe aeroporturi. Era mult mai sigur să le trimită cu un transport de mărfuri. De cele mai multe ori, nici măcar nu sunt despachetate. Crede-mă şi eu am procedat la fel, de multe ori. Steiner avea probabil pe cineva care să-i cumpere vinul şi bijuteriile. Dar monedele – astea nu erau ceva obişnuit. Pentru ele, avea nevoie de ajutor.

— Aşa e. Jennifer înţelese unde voia să ajungă Tom. Deci Steiner a venit la Paris ca să viziteze un vechi prieten, pe Ranieri. Poate că i-a dat chiar una dintre monede, ca să-l ademenească.

Dar, înainte ca Ranieri să apuce s-o vândă, cineva i-a luat urma şi l-a omorât. Când a auzit ce s-a întâmplat, Steiner s-a întors aici şi-a strâns lucrurile, a aruncat ziarul la gunoi şi a fugit înapoi în Amsterdam, probabil cu restul monedelor.

— Unde l-au găsit mort, câteva zile mai târziu. Înjunghiat, la fel ca Ranieri.

— N-a spus Harry că, în toată lumea, există doar un număr mic de persoane care ar fi interesate sau în măsură să cumpere nişte monede ca astea?

— Ce vrei să spui?

— Nu crezi că e posibil ca atât Ranieri, cât şi Steiner să fi ajuns să încerce să le vândă aceloraşi oameni pentru care fuseseră furate de la bun început?

Înainte ca Tom să apuce să răspundă, marginile ziarului fluturară, paginile se ridicară şi apoi se aşezară la loc, foşnind. Ochii lui Jennifer se fixară asupra uşii deschise.

— Ai închis fereastra după ce am intrat? şopti ea.

— Da, aşa cred, răspunse Tom în acelaşi fel.

Se lăsă să alunece de pe canapea şi stinse lumina, cufundând camera în întuneric, apoi se îndreptă spre uşă, cu spatele lipit de perete şi cu Jennifer lângă el.

Se opriră acolo şi ascultară. Tăcerea amplifica în mod straniu sunetele care se auzeau de afară. O sirenă îndepărtată, o fereastră care se trântea, o maşină care frâna, un plânset de copil. Apoi, printre toate acestea, un zgomot diferit. Un scârţâit firav, urmat, la doar câteva secunde, de un altul. Sunetele astea nu puteau veni decât din interiorul apartamentului. Cineva călca pe parchet.

Paşii se apropiau inevitabil de ei, ca bătăile unei tobe înfundate, doar că, acum, ajunseseră atât de aproape încât erau însoţiţi de foşnetul unui material. Apoi, dintr-odată, se opriră şi Tom ştiu instinctiv că, oricine ar fi fost, stătea acum de cealaltă parte a uşii. Se pregătea.

Ţeava unui pistol pătrunse în cameră. Neagră, lustruită, uşor ridicată. Apoi, mâna unui bărbat, albă şi groasă, cu ghiuluri pe fiecare deget şi o pânză de păianjen tatuată pe piele, între degetul mare şi arătător.

Fără să ezite, Tom se repezi înainte şi-l apuca de încheietură, încleştându-şi mâna peste degetul lui mare, apăsând cu toată forţa în partea de jos a încheieturii mâini cu care ţinea pistolul. În aceeaşi mişcare, răsuci mâna bărbatului cu 180 de grade, apoi o

îndoi spre propriul corp. Tom simţi imediat tendoanele şi ligamentele încheieturii rupându-se. Omul ţipă şi pistolul îi căzu din mână, pe podea. Bărbatul, pe care nici unul din ei nu-l mai văzuse vreodată, făcu un salt înapoi, urlând de durere.

— Dacă mai încearcă cineva să intre în cameră, îl împuşc! strigă Tom.

Urma o clipă de tăcere, apoi se auziră nişte paşi în retragere şi două voci înfundate ce păreau să vină din dormitor.

— Probabil că se gândesc la ce e mai rău, şopti Tom. Să încerce să ne facă noua felul sau să se ducă înapoi cu mâna goală la cine i-a trimis.

Sunetul soneriei se auzi pe neaşteptate, un amestec asurzitor de tonuri electronice care se răspândiră în întreg apartamentul, în tăcerea adâncă ce urmă, auziră sunetul unor paşi care se îndepărtau în fugă pe acoperiş.

42

5.06 p.m.

Soneria se auzi din nou, de data asta mai insistent. Tom se strecură în bucătărie şi apoi înaintă pe lângă perete, până la uşa din faţă. Din nou, soneria răsună în apartamentul gol, doar că de data asta era însoţită de sunetul înfundat al unor lovituri în uşă. Tom îşi apropie ochiul de vizorul care fusese montat în mijlocul uşii.

— La dracu! şopti el printre dinţi. La dracu! La dracu! Strânse din ochi şi-şi lovi, uşor, capul de uşă, de câteva ori. Era ultimul lucru care-i lipsea.

— Cine e? întrebă Jennifer din uşa sufrageriei, cu o expresie curioasă întipărită pe faţă.

Fără să răspundă, Tom strecură arma în buzunar, se aplecă, descuie uşa şi o deschise. Lumina de pe coridor năvăli în cameră ca o ceaţă, făcându-l să închidă ochii.

— *Ah, Felix, mon ami!* Sper că nu te deranjez.

Un bărbat masiv, cu faţa veselă şi bucle lungi, slinoase, prinse într-o coadă la spate, privi în întunericul camerei, cu braţele deschise.

Jennifer îşi aminti că Felix era numele sub care Piper îi spusese că operase Kirk, în ultimii zece ani.

— *Bonjour, Jean-Pierre.* Mai bine ai intra, rosti Tom printre dinţi, strângându-i mâna.

Bărbatul le făcu semn celor doi poliţişti care îl flancau în stânga şi în dreapta să aştepte. Jennifer aprinse din nou lumina şi Tom închise uşa în urma bărbatului.

— Jennifer, dânsul este Jean-Pierre Dumas, de la DST – Serviciile Secrete franceze. Jean-Pierre, fă cunoştinţă cu agent special Jennifer Browne, de la FBI.

— *Enchante,* spuse Dumas strângându-i mâna lui Jennifer. Respiraţia îi mirosea puternic a Lucky Strike. Ăştia trebuie să fie ai dumitale. Privi spre picioarele lui Jennifer, încă goale, ţinând în mâna stângă pantofii ei.

— Mulţumesc.

Jennifer îl ţintui cu privirea pe Tom în timp ce scutura praful şi

mizeria de pe fiecare picior, înainte de a-şi pune pantofii.

— Aveţi vreun document, *mademoiselle?* o întrebă Dumas pe Jennifer după ce aceasta se ridică.

Jennifer scotoci în buzunarul hainei, scoase insigna de agent FBI şi i-o întinse. Bărbatul molfăi ţigara din gură şi o examină sceptic, ridicând surprins din sprâncene.

— Ia te uita! Felix chiar lucrează pentru FBI. *Maintenant, j'ai vraiment tout vu*[10]*.*

— Nu lucrez pentru FBI, replică Tom sec. Colaborăm, atâta tot.

— Întocmai, se amestecă Jennifer. Domnul Kirk este aici în calitate de persoană particulară. Nimic mai mult.

— Aşa e întotdeauna, replică Dumas făcând un gest cu mâna. Haide! Să luăm loc ca să discutăm mai pe îndelete.

Îi conduse în sufragerie şi se aşeză fără prea mare tragere de inimă pe canapeaua care abia dacă se lăsă sub greutatea lui. Tom şi Jennifer se aşezară pe fotoliile din faţa lui. Dumas purta o pereche nouă de blugi, o cămaşă albastră peste un tricou alb şi o haină groasă, din piele neagră. Părea puternic, deşi nu deosebit de agil sau de iute. Ochii căprui îi sclipeau deasupra nasului mare şi turtit, iar faţa îi era buhăita de la nicotină şi alcool.

— Aşadar, prietene, începu el întorcându-se spre Tom, ce te aduce înapoi la Paris?

— Sunteţi prieteni?

— Ei, poate nu chiar prieteni, răspunse Dumas. Lui Tom nu-i place să se apropie prea mult de nimeni, nu-i aşa? Dar avem o înţelegere şi, când vine vorba de Tom, asta e cel mai apropiat lucru de o prietenie, continuă francezul zâmbind.

— Vreau să-i spui, J-P, stărui Tom. Spune-i cum ne-am cunoscut.

— Eşti sigur?

Părea că nu ştie ce să facă, dar Tom aprobă hotărât din cap. Dumas ridică din umeri şi continuă:

— Felix avea unele probleme, acum câţiva ani. Devenise, după cum spuneţi voi, un „surplus" pentru guvernul vostru. A venit la mine şi l-am ajutat să dispară, cu condiţia să ne ajute, la rândul lui, să recuperăm un obiect de importanţă naţională.

— Care va să zică, chiar ai spus adevărul, rosti Jennifer încet, mişcând din cap.

Dumas se întoarse cu faţa la Tom. Expresia îi devenise brusc

[10] Acum, le-am văzut pe toate. (lb. franceză).

serioasă.

— Dar acum ai probleme din nou, nu?

— De ce? Ce-ai auzit?

— Cunoşti un anumit sergent Clarke? Fiindcă el, cu siguranţă, pare să te cunoască.

— Nenorocitul! exclamă Tom cu iritare. Ştie că sunt aici?

— Nu. Şi nu te teme. N-o să afle de la mine.

— Mulţumesc, J-P. Tom îi zâmbi recunoscător.

— Oricum, când am auzit că te caută pentru crimă, am ştiut că e o greşeală. Autoapărarea e una, dar tu nu eşti ucigaş.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Tom.

— Îl supraveghem pe amicul vostru, Van Simson, de câteva luni bune. Îl suspectăm de implicare în spălare de bani, mită, şantaj, poate chiar crimă… E un om foarte periculos, să ştii.

— Şi ne-aţi urmărit de acolo?

— *Oui.* Am trimis pe cineva după voi. Dar ne-aţi surprins când aţi venit aici. Aproape la fel de mult ca atunci când pantofii domnişoarei au picat din cer, mai-mai să-mi aterizeze mie în cap.

Tom ridică mâna.

— Vina mea. Scuze.

Dumas făcu semn că n-avea importanţă.

— Jandarmii supraveghează locul ăsta de zece zile. Investighează uciderea unui preot italian. Dar presupun că ştiaţi deja asta.

— Ştiau de apartamentul ăsta? întrebă Tom surprins, impresionat în sinea lui că reuşiseră să-şi dea seama.

— Nu sunt complet idioţi, răspunse Dumas deşi zâmbetul său sugera altceva.

— Ei bine, nu suntem singurii care am venit aici. A mai fost cineva care a luat deja tot ce ne-ar fi putut interesa.

Tom arătă spre cablul de laptop care atârna lângă birou. Dumas îşi dădu ochii peste cap.

— *Plus ca change*[11]*.* Probabil că nici ei nu v-ar fi văzut când aţi intrat, dacă nu le-am fi spus noi să vă caute. Şi aici, vine întrebarea. Dumas îşi întoarse privirea spre Jennifer. Ce căutaţi aici?

— Domnul Kirk asistă FBI-ul într-o ancheta condusă de mine.

Expresia lui Dumas era neclintită.

— Şi asta vă dă dreptul să intraţi în apartamente private? Să

[11] N-are importanţă (lb. franceză). (n. tr.).

vă daţi drept ofiţeri de poliţie? Să contaminaţi scena unei crime?

Jennifer nu răspunse.

— Daţi-mi voie să vă întreb, agent Browne, ambasada dumneavoastră a cerut asistenţă la *Ministre de L'Interieur?*

— Va trebui să întreb la Washington.

— Vă scutesc eu de osteneală. N-a cerut. Asta înseamnă că şi dumneavoastră vă aflaţi aici tot în calitate de persoană particulară. Ba sunteţi chiar emigrant ilegal, având în vedere că nici unul dintre colegii mei de la vamă nu pare să aibă vreo înregistrare a intrării dumneavoastră în ţară.

— Pot să vă asigur că... începu Jennifer, dar Dumas o întrerupse:

— Exista un cuvânt în limba franceză care cred că descrie bine acest gen de comportament. *Espionage.* Poate că acolo, în America, aveţi impresia că întreaga lume e jucăria voastră şi că puteţi face cu ea ce vreţi, dar noi, în Franţa, nu privim cu ochi buni agenţii străini care operează neoficial. O mică problemă de siguranţă naţională.

Ochii lui Dumas sclipeau de furie şi, dat fiind că stătea jos, îşi scosese pieptul înainte şi-şi îndreptase spatele, ca să-şi întărească punctul de vedere.

— Domnule Dumas, îmi cer scuze pentru orice neplăcere creată, începu Jennifer pe un ton respectuos, dar ferm. Vizita mea aici a fost neaşteptată, aşa că nu am avut timp să urmez procedurile standard. Sunt însă sigură că ambasadorul Statelor Unite va putea garanta pentru mine şi vă va spulbera orice îndoială aţi putea avea despre intenţiile prezenţei mele aici.

Dumas pufni.

— Sunt convins. Până atunci însă, vreau să ştiu de ce vă interesează Ranieri. Şi ce legătura are el cu Van Simson.

Jennifer zâmbi şi clătină din cap.

— Astea sunt informaţii confidenţiale pe care mă tem că nu le pot discuta cu dumneavoastră.

— E un om foarte periculos.

— Când o să vreau să mi se spună ce să fac, o să vă anunţ, spuse răspicat Jennifer. Credeţi-mă, am avut de a face cu alţii mult mai răi ca el. Pot să-mi port singură de grijă.

— Atunci, aveţi doar două variante, agent Browne, afirmă Dumas pe un ton calm. Unu – împărtăşiţi cu mine informaţiile pe care le aveţi şi eu voi face, la rândul meu, acelaşi lucru. Sau doi – îi las pe cei doi jandarmi care aşteaptă la uşa să vă

aresteze.

— Ştim amândoi ca Ambasada Statelor Unite m-ar elibera în câteva ore, replică Jennifer ridicând din umeri. N-ar folosi la nimic.

— Poate că nu, dar vă dau cuvântul meu ca voi avea personal grijă ca incidentul să fie puternic mediatizat. Fotografia dumneavoastră va apărea în toate ziarele. Superiorii dumneavoastră de la Washington ar fi compromişi. Este o situaţie pe care, după părerea mea, toţi avem interesul să o evităm, dacă nu cumva doriţi ca ancheta să se sfârşească mai devreme decât ar fi cazul.

Urma o pauză tensionată în care Jennifer şi Dumas priviră cu încăpăţânare unul în ochii celuilalt, până când Tom rupse tăcerea:

— Asupra lui Ranieri a fost găsită o monedă valoroasă, furată de la guvernul Statelor Unite.

Intervenţia asta îl costă o privire furioasă din partea lui Jennifer.

— Termină, Tom, explodă ea. N-ai dreptul să divulgi aceste informaţii şi-o ştii prea bine.

— Nu cred că vreunul dintre noi are timp să se joace de-a şoarecele şi pisica. Jean-Pierre nu e genul de om care să trăncănească mai departe şi nici unul dintre noi nu-şi permite să-şi vadă mutra prin toate ziarele. Aşa că ar fi mai bine să-i spui ceea ce ştii.

— Dacă te ajută cu ceva, interveni Dumas ridicând din umeri, ştiam deja de monedă. Un Vultur cu două capete.

Jennifer nu reacţionă în nici un fel.

— Nu uitaţi că poliţia franceză a fost cea care a predat moneda FBI-ului.

De data asta, Jennifer privi spre Tom, care înclină din cap, încurajând-o.

— E de partea ta. Deja ştie despre monedă. La dracu, poate e chiar în măsură să te ajute. Ce ai de pierdut?

— Crezi că Ranieri încerca să vândă monedele către aceeaşi persoană care le-a furat? o ghidă blând Dumas.

— Da, răspunse ea încuviinţând din cap, mai întâi ezitant, dar apoi cu mai multă hotărâre. Şi ne interesează Darius Van Simson fiindcă e unul dintre cei mai mari colecţionari de monede de aur. Deţine chiar un Vultur cu două capete. Voiam să aflu dacă ştie ceva despre furt sau despre locul unde ar putea fi acum moneda.

Dumas zâmbi.

— Şi lasă-mă să ghicesc. Van Simson nu ştia nimic nici despre una, nici despre cealaltă. Niciodată nu ştie nimic. E un fel de religie pentru el.

— Da şi mie mi-a lăsat aceeaşi impresie, fu de acord Jennifer.

— Totuşi, ne-a dus în seiful lui, îi aminti Tom. Ne-a arătat colecţia lui şi moneda.

— Înseamnă că aţi ajuns mai departe decât ceilalţi, remarcă Dumas ridicând din sprâncene. Din câte am auzit, nu duce niciodată pe nimeni acolo.

Staţia lui Dumas bâzâi puternic şi bărbatul vâri enervat mâna în buzunar, ca să reducă volumul.

— *Patron*[12]*?* vibră o voce din interiorul hainei.

Dumas dădu ochii peste cap, scoase staţia şi o duse la gură.

— *Oui.*

— *Patron, on les a pince en bas*[13]*.*

— *J'arrive*[14]*.*

Dumas puse staţia înapoi în buzunar şi-i zâmbi lui Tom.

— Se pare că oamenii mei au dat peste nişte prieteni de-ai voştri, la parter.

— Oh, ăia… Tom zâmbi. Ştii cine sunt?

— V-au urmărit până aici de la Van Simson. Desigur, o să nege că i-ar fi trimis el, ba chiar o să jure că nu i-a văzut în viaţa lui.

— Unul din ei a pierdut asta, la plecare. Fii, te rog, drăguţ şi dă-i-o înapoi.

Tom scoase arma din buzunar şi o puse în palma întinsă a lui Dumas. Acesta o primi încuviinţând din cap.

— *Bon.* Nu mai putem face nimic aici, zise Dumas ridicându-se şi îndreptându-şi spatele în timp ce se apropia de uşă.

Nu remarcase ziarul de pe măsuţa de cafea şi Tom reuşi să-l înhaţe şi să-l ascundă sub haină, înainte ca francezul să se întoarcă.

— Unde staţi la noapte?

Tom clătină din cap.

— Nu ştim încă sigur.

— Vă aranjez eu ceva.

— Nu e nevoie, interveni Jennifer. Ne descurcăm şi singuri.

---

[12] Şefu' (lb. franceza) (n.tr.).

[13] I-am prins jos. (lb. franceza) (n.tr.).

[14] Vin acum. (lb. franceza) (n.tr.).

— *J'insiste,* spuse Dumas, fără să zâmbească. Şi dacă doriţi să mai cooperaţi cu autorităţile franceze, adaugă el, ridicând într-o mână insigna FBI a lui Jennifer, vă sugerez să urmaţi procedurile standard. Altfel, mă aştept ca mâine să nu vă mai găsesc pe nici unul în ţară.

Cu o mişcare din încheietură, îi aruncă insigna şi Jennifer o prinse în aer.

— Duceţi-vă la hotelul St. Merri, în Arondismentul patru. Spuneţi-le că v-am trimis eu, le zise Dumas când ieşiră în stradă. O să vă dea două camere.

— *Merci,* Jean-Pierre, spuse Tom strângându-i călduros mâna în timp ce Jennifer urca în maşină.

— *De rien, mon ami*[15]*.* Mă bucur că te-ai întors. Continuă apoi, coborând vocea. Ce cauţi tu amestecat în povestea asta, Felix? FBI-ul? *C'est pas ton style*[16]*.*

— După cum ţi-am spus, nu-i ceva de durată. Ea îşi recuperează moneda, eu aflu cine l-a ucis pe Harry Renwick. Asta-i tot.

Dumas aprobă din cap şi se uită la Tom, apoi la Jennifer, apoi iar la Tom.

— Fii atent.

— La cine? La Van Simson? Nu te teme, dacă ăştia doi sunt tot ce are mai bun, n-am nici o grijă.

— Nu… mă refer la ea, preciză Dumas făcându-i cu ochiul. O femeie ca ea poate fi periculoasă. Te poate determina să faci ceea ce n-ar trebui. Nu uita cum s-au purtat cu tine data trecută.

Tom schiţa un zâmbet.

---

[15] Pentru puţin, prietene. (lb. franceza) (n.tr.).

[16] Nu e stilul tău. (lb. franceza) (n.tr.).

43

Hotel St. Merri, Arondismentul 4, Paris
7.26 p.m.

Tom îşi lăsă capul pe spate, sub mângâierea duşului şi închise ochii, lăsând jetul să-i treacă prin păr. Apa îi astupă urechile, blocându-i-le şi, în timp ce asculta sunetul amplificat al propriei respiraţii şi pe cel ciudat de distant al apei care clipocea în jurul lui, bătăile surde ale inimii, pe care le resimţea acum în cap, i se mai domoliră puţin. Abia atunci îşi dădu seama cât era de obosit.

Crăpă uşa cabinei şi un nor subţire se strecură afară, în baie, aburind oglinda. Se întinse spre chiuveta, clipind des în timp ce apa îi curgea şiroaie de pe cap. Îşi strânse degetele în jurul săpunului oferit gratuit din partea celor de la hotel şi a sticluţei de şampon pe care tot aceştia avuseseră grijă să i-o ofere.

Se săpuni pe tot corpul, clăti clăbucul, apoi se spală pe cap. Se întinse din nou spre chiuvetă şi găsi pe dibuite lama de ras, oferită tot din partea casei. Reuşi să se bărbierească fără să se taie. Apoi rămase aşa, cu mâinile sprijinite de plăcile ciobite de faianţă şi de chitul mâncat de vreme, cu apa curgându-i şiroaie pe după gât, mângâindu-i umerii, apoi spatele. Învârti robinetul şi apa deveni mai caldă.

Cum ajunsese el aici? Aproape ca şi uitase. Unchiul Harry. Asta fusese. Voise să-i găsească pe cei care-l omorâseră pe Harry. Să-i facă să plătească!

Şi voise să se ajute şi pe sine. Nu putea nega. Afacerea cu Jennifer îi oferea o şansa reală. Îi făceau pierdut dosarul, scăpa definitiv de cei de la CIA, îi dădea peste nas lui Clarke… Şi totuşi, putea să aibă încredere în ei? Putea să aibă încredere în ea? Încă nu era sigur.

Închise robinetul şi apucă mai întâi unul, apoi un al doilea prosop de pe suportul de lângă baie. Se şterse. Materialul aspru îi zgâria pielea ca un şmirghel. Îşi aranjă apoi părul cu mâna. Îşi puse apoi o pereche curată de chiloţi, nişte blugi şi un tricou pe care le găsi în geanta oferită de atât de eficientul FBI. În cele din urmă, legă şireturile adidaşilor pe care şi-i luase de dimineaţă, când apăruse poliţia. Ieşi în dormitor, apoi coborî scările înguste

spre camera lui Jennifer, aflată cu un etaj mai jos. Bătu la uşă.

— Intră!

— Mă duc până jos să încerc să ocup o masă vizavi.

Jennifer aprobă din cap.

— Bine. Oricum voiam să dau un telefon. O să-i sugerez şefului să mergem la Amsterdam, pe urmele lui Steiner.

— Bine. Dar nu uita de înţelegerea noastră. Dacă nu primesc o confirmare sigură, eşti pe cont propriu.

— Am înţeles, răspunse ea.

— Mă întorc în zece minute.

— Sigur.

Jennifer intră în baie şi Tom observă cum muşchiul fin al gâtului ei se curba perfect în spatele cafeniu. Scutură vârtos din cap. Exact la asta se referea Jean-Pierre când îl avertizase că ar putea fi în pericol.

Câteva clipe mai târziu, ieşi în strada din faţa hotelului. Clădirile spălăcite păreau să strălucească în lumina soarelui care se topea la orizont şi cărămida, încinsă de peste zi, începuse să emane căldură. Străzile erau deja pline de oameni, iar cafenelele şi restaurantele zgomotoase îşi întindeau mesele pe trotuare, sub un întreg curcubeu de umbrele viu colorate, luminate de dedesubt ca nişte felinare. Conversaţii fără număr se purtau în bâzâit de scutere, încercând să răzbească prin zgomotul traficului de pe Rue de Rivoli.

Zona era renumită ca fiind una dintre preferatele prostituatelor şi, când ridică privirea, Tom observă că una dintre ele deschisese deja fereastra şi pusese un prosop roşu deasupra balconului. Era semnalul obişnuit. Deschisese prăvălia.

— Tom. Aici, prietene!

Auzindu-se strigat, Tom se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu faţa spre o masă pe lângă care tocmai trecuse.

— E totul bine? se auzi din nou vocea, de această dată bruiată de trafic.

Archie era practic de nerecunoscut. Şapca de baseball, tricoul şi pantalonii scurţi îl camuflau perfect în mulţimea de turişti. Aparatul de fotografiat atârnat de gât şi rucsacul de la picioare completau această imagine. Purta o pereche de ochelari de soare şi barba îi era mai aspră ca de obicei. Părea să fie un fel de deghizare, deşi Tom nu-şi putea da seama în ce scop. Oricum, era prea surprins ca să mai poată comenta.

— Ce naiba cauţi aici?

— Ai fost înăuntru? În spatele barului, e o oglindă art deco. Am văzut una care s-a vândut la zece miare acum câteva luni.

Tom îl apucă de tricou şi-l ridică din scaun.

— Ce cauţi aici? Ce urmăreşti?

— Uşurel, tigrule! făcu Archie, cu ochelarii pe jumătate căzuţi de pe faţă.

— Cu m-ai găsit? pufni Tom.

— Jean-Pierre m-a sunat azi după-amiază, gâfâi Archie în timp ce Tom îşi apăsa degetele în jurul gâtului său. Îmi datora o favoare, atâta tot. Pe cuvânt de onoare.

Tom slăbi, încet strânsoarea.

— Ce ţi-a spus?

— Că eşti în Paris. Mi-am scos paşaportul de la naftalină, am sărit în primul Eurostar şi l-am sunat când am ajuns. Mi-a spus că te-a trimis aici.

— Când l-am văzut, nu mi-a zis că o să te sune, zise Tom şi în glas i se simţea neîncrederea.

— Poate a vrut să-ţi facă o surpriză, ce ştiu eu? Oricum ar fi, acum sunt aici.

Tom îl privi în ochi pe Archie preţ de câteva secunde, înainte să-i dea drumul, făcându-l să se prăvălească la loc în scaunul de metal. Archie îşi împinse ochelarii înapoi pe nas în timp ce Tom se lăsă să cadă în scaunul din faţa lui.

— Ce vrei, Archie?

— Trebuie să discutăm. Umblă tot felul de zvonuri. Nici unul bun. O mare porcărie!

— De ce? Ce-ai auzit?

— Cică i-ai fi făcut felul lui Renwick. N-arată bine deloc.

— Tu crezi că eu l-am omorât?

— Nu fi tâmpit!

Tom se lăsă pe spate, oftă şi se frecă la ochi. Îi făcu semn chelnerului care veni să le ia comanda.

— Străini afurisiţi, bodogăni Archie. Nu ştiu să servească o bere ca lumea, doar pişoarcă acidulată.

În cele din urmă, se decise mormăind asupra uneia dintre cele care păreau mai puţin jignitoare. Tom, ca de obicei, comandă o vodcă tonică.

— Cineva mi-a înscenat totul, Archie. Am luat cina cu Harry aseară. Apoi, mă trezesc în zorii zilei cu Clarke, care venise să mă ducă la mititica zicându-mi că eu l-am omorât. Cică ar fi găsit amprentele mele peste tot.

— De ce ar vrea cineva să-ţi însceneze o crimă?

— Asta vreau şi eu să aflu.

— Are vreo legătură cu păsărica? întrebă Archie, făcând semn din ochi spre uşa hotelului.

— De unde ştii de ea? sări Tom ca ars.

— Stai cuminte! Archie privi îngrijorat în jur, spre oamenii de la mesele alăturate. Jean-Pierre mi-a spus că eşti cu o păsărică, atâta tot. Şi se pare că i-a lăsat impresia că te cam calcă pe nervi.

Chelnerul se întoarse şi le aşează băuturile pe masa lucioasă, strecurând nota sub marginea scrumierei albastre, Pernod. Archie scotoci în rucsac şi scoase două telefoane, verificându-le pe amândouă să vadă dacă are vreun mesaj sau vreun apel pierdut, apoi aşezându-le pe masă. Ecranele reflectau curcubee în lumina amurgului.

— Ai putea spune şi asta. Lucrează pentru FBI.

Archie aproape că sări din scaun.

— FBI? Îţi baţi joc de mine?

Tom îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Aş vrea eu. Se pare că au găsit o potrivire de ADN în operaţiunea din New York. Nu m-au arestat încă doar fiindcă sunt convinşi că tot eu am dat lovitura şi la Fort Knox şi încearcă să cadă la o înţelegere cu mine.

— Fort Knox? Ce anume ştiu?

— Sunt în rahat până-n gât, Archie şi ei mă au la mână. Pot să dovedească oricând că nu am avut nici o legătură cu moartea lui Harry, dar nu vor să mişte un deget decât dacă îi ajut să recupereze ce s-a furat de la Fort Knox. Dacă fac asta, mi-au promis şi că-mi fac pierdut dosarul.

— Şi tu îi crezi?

Tom aprobă din cap şi Archie râse scurt. Luă telefonul aflat cel mai aproape de el, verifică din nou ecranul, apoi începu să-l învârtă pe masă, lovindu-l cu degetul. Din când în când, brăţara de aur i se lovea de marginea mesei.

— Toţi poliţiştii sunt la fel, prietene, indiferent sub ce iniţiale pompoase se ascund. Pentru ei, oamenii ca tine şi ca mine sunt duşmani. Dacă se pot folosi de noi o vreme, nu ezită, dar când vine momentul, ne-o trag uite-aşa! Archie pocni din degete. Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

— Ştiu. Tom ezită câteva clipe. Şi ştiu că e o prostie, dar cred că ea e altfel.

— Oh, mai scuteşte-mă! De-abia ai cunoscut-o!

— Poate, dar mă pricep la oameni. Şi cred că e sinceră cu mine.

Tom fu şi el mirat de încrederea cu care vorbea.

— Ea poate să-ţi promită câte-n lună şi-n stele, dar tu de ăia care-i dau ei ordine trebuie să te fereşti. Şi ăia nu ţi-au promis nimic.

Tom încuviinţă din cap.

— Nu încă, dar…

— Şi mă rog, cum poate ea să demonstreze că nu ai fost implicat în uciderea lui Renwick?

Archie ridică al doilea telefon şi-i verifică iute ecranul, apoi îl puse la loc şi începu din nou să-l învârtă pe celălalt.

— A fost cu mine la cină. Se pare că Harry a lucrat cu FBI-ul acum câţiva ani şi voiau să-i ceară iar ajutorul, în legătura cu jaful ăsta de la Fort Knox. M-a văzut când am plecat şi ştie că Harry era încă în viaţă. Avea nişte agenţi care m-au supravegheat toată noaptea şi care pot să depună mărturie că n-am plecat de acasă şi că n-am sunat pe nimeni.

— Şi, a doua zi dimineaţă, apare ca Maica Tereza şi-ţi propune o înţelegere?

— Cam aşa ceva.

— Trezeşte-te, Tom! E agent federal, nu zâna din poveşti. Ce anume crezi că e mai important pentru ea, tu sau cariera ei? Doamne, nu m-ar mira nici dacă ea a pus să-l omoare pe Harry, numai ca să te aibă la mâna.

Un gând cumplit îi veni în minte lui Tom. Jennifer ştiuse unde să-l găsească. Avionul din Kent, maşina şi hainele din Deauville… Totul decursese atât de lin, fusese atât de eficient pregătit. Atât de la îndemână. Să aibă Archie dreptate? Îi scapă lui ceva?

— Şi ce-o să se întâmple peste câteva săptămâni, când toţi martorii ăştia o să dispară în loc să vină să-ţi susţină ţie povestea? continuă Archie pe acelaşi ton sceptic. Ce-o să se întâmple când Clarke o să te găsească şi ea n-o să mai fie pe-aproape să te ajute, aşa cum ţi-a promis? Ce-o să se întâmple când alt asasin plătit de CIA o să-ncerce să-ţi tragă un glonţ în cap, ca să termine povestea odată pentru totdeauna? Privi din nou ecranele celor două telefoane.

— Ai tu altă sugestie? întrebă Tom, golind paharul.

— Da. Să te ridici chiar în clipa asta de la masă, s-o iei din loc şi să nu te mai opreşti. Încearcă să fugi! Măcar aşa, îţi vezi

duşmanul în faţă, nu rişti să fii înjunghiat pe la spate de oameni în care ai încredere. Ai mai făcut asta o dată.

— A fost altceva. Am putut să fac un schimb cu francezii. Cei de la CIA au crezut că am murit şi nu m-au mai căutat. Chestia asta merge o singură dată.

— Te pot ajuta eu, îl imploră Archie, strângând cu degetele marginea mesei. Vino şi fă treaba asta pentru mine. Adu-mi şi celălalt ou. Am aranjat totul în Amsterdam. Cu banii de pe el o să poţi să te aranjezi în altă parte. Şi eu mă gândeam să schimb decorul. Poate plecăm împreuna. Hong Kong? Buenos Aires? Tu alegi.

— Pentru asta ai venit până aici? Pentru afacerea ta? Tu te gândeşti vreodată şi la altceva în afară de bani?

— Mă gândesc cum să fac să rămân în viaţă. Ar trebui să faci şi tu la fel. Aş putea să-ţi pregătesc tot echipamentul până mâine cel târziu. Oul e într-o colecţie particulară. O ştii, am studiat-o acum câţiva ani. Doi, poate cel mult trei paznici. O să fie floare la ureche. Archie pocni din degete ca să-şi întărească ideea. Unul din telefoane sună şi Archie sări ca ars. Da… ei, spune-i din partea mea că e…

Tom îi smulse telefonul din mână şi-l aruncă în berea încă neatinsă a lui Archie.

— Acum mă asculţi? Ţi-am spus că nu. Nu o fac!

Tom ridicase vocea în timp ce vorbea şi-l împungea pe Archie cu degetul. Cu o privire furioasă, Archie îşi pescui telefonul din halbă şi îl şterse cu un şerveţel. Ecranul se întunecase.

— Tu asculţi ce spui? Vrei să-ţi pui toată încrederea în aceeaşi oameni care te-au trădat acum zece ani. Să laşi treaba asta la jumătate şi să ţi-l mai faci şi duşman pe Cassius. Asta nu înseamnă că-ţi încerci norocul, ci e curată sinucidere. Măcar dacă pleci acum şi faci treaba asta, n-o să-i mai ai pe cap decât pe ăia de la CIA. Şi ştim amândoi că lor poţi să le faci faţă.

— Tu nu pricepi şi pace. Tom se ridică şi se aplecă spre Archie, apăsând cu pumnul în masa dintre ei. Dacă fac ce-mi propui tu, o să fiu un fugar toată viaţa. O să privesc mereu peste umăr, n-o să pot avea încredere în nimeni, o să mă feresc şi de umbra mea. Asta nu-i o viaţă care să merite trăită. E riscant, recunosc, dar ce-mi oferă ea e singura mea şansă să o iau de la capăt. Dacă există o speranţă cât de mică, merita să încerc.

Archie clatină din cap şi desfăcu telefonul ud. O picătura de bere căzu pe masă când îi scoase învelitoarea de plastic. Se uită

la Tom cu o privire încărcată de reproş.

— Şi Cassius?

— Cassius? Nu ştiu. Va trebui să rezolv problema cu el când o să-l văd. Dac-o să-l văd vreodată.

— Atunci, nu vrei nici măcar să te mai gândeşti?

— Bine, o să mă mai gândesc, dacă asta vrei să auzi. Dar mai bine te-ai gândi tu să găseşti pe altcineva care să-ţi facă treaba şi asta cât mai curând.

Archie clatină din cap. Ultimele raze de soare se reflectară mai întâi într-o lentilă a ochelarilor lui de soare, apoi în cealaltă.

— Dacă iei o hotărâre greşită, Tom, o să ne coste pe amândoi. Ţi-o garantez.

Îşi luă de pe masa telefonul care încă mai funcţiona, verifică ecranul, se ridică, îşi potrivi ochelarii pe cap şi dispăru în lumina amurgului.

44

Hotel St Merri, Arondismentul 4, Paris
8.01 p.m.

Părul lui Jennifer era ud şi pe umeri încă îi mai străluceau câteva picături fine de apă, ca roua pe florile de dimineaţă. Îşi puse o pereche chiloţi de dantelă neagră şi-şi încheie la spate sutienul din acelaşi material. Apoi se aşeză pe marginea patului îngust şi-şi trase pe ea blugii negri, strecurându-i peste picioarele ei lungi şi ridicându-şi coapsele ca să-i poată încheia în talie.

Încă era înfierbântată după duş şi se duse să deschidă fereastra ca să lase aerul să pătrundă în cameră, amintindu-şi abia în ultima clipă să se ascundă în spatele draperiilor, care se ridicau, apoi coborau în adierea uşoară a vântului. Telefonul ei argintiu, cu clapetă, începu să vibreze cu putere, pe noptieră. Aşteptă câteva clipe înainte să răspundă, ştiind cine o suna. Voia să fie pe deplin stăpână pe ea şi să aibă în minte toate faptele puse în ordine. Ştia că urma să susţină o conversaţie dificilă.

— Alo?

— Browne? Aici Bob Corbett.

Intonaţia precipitată, tăioasă, îi confirmă bănuiala. Jennifer răspunse, la rândul ei, scurt şi la obiect, cum ştia că-i plăcea lui Corbett să i se vorbească.

— Da, domnule.

— Cum mai merge treaba? Spune-mi că ai veşti bune. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de ele.

Părea obosit şi neliniştit şi Jennifer presupuse că Piper şi ceilalţi îi făceau zile fripte de când cu moartea lui Renwick şi pierderea monedei.

— Am făcut nişte progrese.

— Bun, spuse el vădit uşurat. Ce ai aflat?

— Am mers să-l vedem pe Van Simson, aşa cum discutasem. Noi – adică, eu, se corectă ea repede, ştiind că şeful ei era genul de om care dădea tot felul de interpretări acestor gen de asocieri verbale, am avut senzaţia că ştia mai multe decât a lăsat să se vadă. A părut surprins, ce-i drept, dar nu îndeajuns de surprins. Cred că ştia deja despre monedele noastre.

— Altceva? Nu părea impresionat, deşi Jennifer ştia că foarte rar reuşea cineva să-l impresioneze pe Corbett.

— Am mers la apartamentul lui Ranieri, dar era o momeală. Kirk a găsit apartamentul lui adevărat şi un ziar german, datat cu câteva zile după moartea lui Ranieri, cu un articol despre un jaf la Aeroportul Schiphol.

— Aşa? De data asta, Corbett păru mai interesat.

— L-am rugat pe Max să cerceteze despre ce era vorba. Se pare că, la câteva săptămâni după acest jaf de la Schiphol, un neamţ a fost găsit mort în Amsterdam. Înjunghiat în piept, la fel ca Ranieri.

— Care-i legătura?

— Când poliţia olandeză a cercetat apartamentul tipului, au găsit câteva dintre lucrurile furate de la aeroport.

— Nu înţeleg.

Jennifer simţi o uşoară tensiune în vocea lui, aşa cum se întâmpla ori de câte ori începea să-şi piardă răbdarea.

— Numele lui era Karl Steiner. Şi ghiciţi cine îl scosese pe cauţiune cu doar câteva zile înainte de a fi ucis.

— Ranieri?

— Exact.

— Unde vrei să ajungi?

— E doar o teorie, dar ce-ar fi dacă persoana care a furat monedele de la Fort Knox a încercat să le aducă în Europa ascunzându-le într-un transport de mărfuri? Apoi, neamţul ăsta, Steiner, a dat lovitura la aeroport şi, să vezi noroc, a furat şi pachetul în care se aflau monedele. Steiner îl cunoştea pe Ranieri, aşa că a venit la Paris şi i-a cerut să-i găsească cumpărător pentru neaşteptata marfă. Apoi, când l-au omorât pe Ranieri, Steiner s-a întors în Olanda, lăsând în urmă ziarul pe care l-am găsit noi. Câteva zile mai târziu, a fost ucis la rândul lui.

— Şi concluzia ta este că…?

— Că atât Ranieri, cât şi Steiner au fost ucişi de aceeaşi persoană, răspunse Jennifer cu hotărâre. Că această persoană era, probabil, cineva căruia încercau să-i vândă monedele. Şi, având în vedere numărul foarte redus de oameni interesaţi de astfel de investiţii, există posibilitatea ca Ranieri şi Steiner să fi încercat să vândă monedele aceleiaşi persoane care comandase, de la bun început, jaful de la Fort Knox.

Urmă o pauză şi, deşi avea încredere în felul în care îşi

expusese argumentele, Jennifer găsea tăcerea lui Corbett greu de suportat.

— Are logică, vorbi el în cele din urmă, spre marea ei uşurare. Oricum, până una alta, am ceva cu care să-i mai duc pe Piper şi pe Green şi să-ţi mai câştig câteva zile. Dar trebuie să te duci la Amsterdam. Curând.

— Intenţionam să plec acolo chiar mâine.

— Foarte bine. Între timp, eu o să încerc să văd ce pot să mai aflu despre jaful de la aeroport şi despre cea de a doua crimă. Ţinem legătura. Apropo, bine că mi-am amintit. Am primit înregistrările telefonice ale lui Renwick. A dat două telefoane în noaptea aia. Ambele pe mobil.

— Şi?

— Amândouă erau înregistrate pe nume false. Unul în Marea Britanie, celălalt în Olanda.

— Olanda? Crezi că ar putea avea vreo legătura cu Steiner?

— Nu putem şti. Numerele sunt scoase din funcţiune acum. Poate că încerca, la rândul lui, să găsească persoane interesate.

— E clar că unul din telefoane a ajuns unde trebuia. Problema e că nu ştim nici care din ele, nici pe cine a sunat. Jennifer tăcu preţ de câteva clipe. Ce intenţii aveţi în privinţa lui Kirk?

Încercă să rostească întrebarea pe un ton nonşalant, fără să-l lase să-şi dea seama că problema o preocupa în mod special.

— Ce vrei să spui?

— Domnul secretar Young a acceptat înţelegerea sau trebuie să-i dăm drumul?

— Oh, asta… Da, cred că-i putem accepta termenii. Cu condiţia să-şi ţină şi el cuvântul şi să uite povestea cu Operaţiunea Centaurul.

— Bun, răspunse Jennifer aproape instantaneu, regretând numaidecât că nu lăsase măcar o pauză scurtă, care ar fi sugerat indiferenţă faţă de soarta lui Tom.

— Nu te implica prea tare, Browne.

— Voi avea grijă.

Clătină cu putere din cap. N-avea de gând să se lase copleşită, asta era sigur. Dar erau câteva lucruri care nu se legau şi Jennifer voia să şi le explice.

— Trebuie să te fereşti de Kirk, continuă Corbett.

— Ştiu. Doar ca…

— Da?

— Nu cred că Piper ne-a spus întreaga poveste despre Kirk.

— Crezi că nu şi-a omorât supraveghetorul?

— Nu, recunoaşte că a făcut asta. Dar spune că a fost tras pe sfoară. Că CIA a încercat să-l omoare şi că fapta lui a fost un gest de legitimă apărare.

— Şi tu îl crezi?

— Sigur că nu, se grăbi să riposteze Jennifer. Adică, nu l-am crezut, la început. Problema e că Serviciile Secrete franceze mi-au confirmat povestea lui.

— Cine anume? întrebă Corbett, de data asta vădit îngrijorat. Jennifer clătină din cap, supărată că se grăbise. Nu ieşise aşa cum ar fi vrut ea.

— Au intrat peste noi în apartamentul lui Ranieri. Ne-au urmărit de acasă de la Van Simson. Se pare că-l ţin sub supraveghere de câteva luni. Îl cunosc pe Kirk. Mi-au spus că povestea lui e adevărată. În întregime.

— Adevărul e, Browne, că nu putem şti cu certitudine ce s-a întâmplat atunci. Dar până şi eu l-aş crede mai degrabă pe Piper decât pe cineva care şi-a petrecut întreaga viaţă minţindu-i pe cei din jur. Dincolo de toate, rămâne un tâlhar şi un escroc.

— Nu neg faptul că e hoţ. Dar dacă spune adevărul? Dacă Piper l-a antrenat, apoi a vrut să se descotorosească de el? N-ar însemna că ne facem şi noi parţial vinovaţi pentru ceea ce a devenit? Nu văd ce altă posibilitate i-am lăsat.

— Bine, Browne, înţeleg ce vrei să spui, conchise Corbett. Poate că povestea e mai complicată decât ne-a prezentat-o Piper. Dar ne putem ocupa de aspectul ăsta după ce rezolvăm problema cealaltă. Crede-mă, voi fi primul care-o să sar la gâtul lui Piper, dacă o să aflu că ne-a minţit. Dar, până atunci, trebuie să uiţi de asta. Kirk nu e problema ta. Treaba ta e să recuperezi monedele şi să-l prinzi pe cel care le-a luat.

— Ştiu asta.

— Trebuie să-ţi păstrezi luciditatea şi să fii pe fază. Să te concentrezi total asupra cazului. Dacă nu poţi, ţi-l iau chiar în clipa asta. Fără nici un comentariu.

Jennifer îşi dădu seama, din tonul vocii, că vorbea foarte serios. Şi îi înţelegea punctul de vedere. Toată povestea asta cu Tom Kirk nu le folosea la nimic. Ba dimpotrivă. Şi, cu siguranţă, ultimul lucru pe care-l dorea era să-i fie luat cazul. De acum înainte, era mai bine să-i spună lui Corbett doar ce voia să audă şi să-şi păstreze gândurile personale pentru ea.

— Nici o problemă, pot. Contaţi pe mine. Voi face tot ce va fi

necesar ca să obţin rezultate. Mă interesează Kirk doar fiindcă sunt de părere că ne poate ajuta să soluţionăm cazul. Altfel, puţin îmi pasă ce se va întâmpla cu el.

— Faci treabă bună, Browne. Ţine-o tot aşa. Convorbirea se întrerupse.

Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Jennifer trase o helancă neagră, subţire, de pe spătarul scaunul şi o îmbracă repede.

— Intră!

Când Tom intră, era încă lângă fereastră, în picioare, cu telefonul în mână.

— E totul în ordine? întrebă ea.

— Sigur.

Jennifer se gândi că poate-şi imaginează, dar i se păru că sesizează o umbră de ostilitate în vocea lui.

— Am rezervat o masă la restaurantul de alături.

— Grozav, făcu Jennifer aruncându-şi telefonul pe pat. Să mergem!

45

Restaurantul Le Pave, Arondismentul 4
Paris 8.26 p.m.

Era un restaurant de modă veche, plin de lume. Fumul de ţigară se ridica leneş dintre degetele prinse în vâltoarea gesticulărilor, tacâmurile zdrăngăneau vesel lovindu-se de emailul mat al porţelanurile albe. Masa lor era în fundul încăperii – o placă de marmură rece, montată pe picioare de fontă, cu un scaun pe o parte şi o băncuţă pe cealaltă. Faţa de masă din catifea roşie era uzata şi pătată. Tom alese banca, Jennifer se aşează pe scaun.

Apăru un chelner care le întinse fiecăruia câte un meniu, apoi aprinse lumânarea ce fusese îndesată într-o sticlă veche de vin, cu gâtul îngroşat de straturi suprapuse de ceară topită. Fitilul prinse viaţa şi flacăra, la început timidă, începu să danseze şi crescu până când strălucirea ei gălbuie ţâşni reflectându-se asupra lor din oglinda montată în tavan.

Jennifer îşi ridică ochii din meniu şi privi în jurul ei.

— Grozav loc.

— Se vede că e bun, e plin de parizieni.

Tom făcu semn cu capul spre mesele din jurul lor. O pereche tânără, cu verighete noi. O bătrână singură, cu părul sârmos prins în coc, cu faţa brăzdată de riduri, acoperită cu fond de ten aproape alb, dădea pe ascuns resturile de mâncare unui Shih-Tzu care o privea din fundul genţii. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu braţul trecut ostentativ pe după umerii tânărului şi frumosului său amant, zâmbea sub privirile încărcate de gelozie ale celor două femei singure, de la masa de alături.

— E demult aici?

Tom întoarse repede capul spre ea.

— De ani de zile. Cel puţin de pe la 1930. Nemţii veneau aici mereu în timpul ocupaţiei şi nimeni nu-i poate acuza pe germani că nu se pricep la restaurante. Întreaga Europă era în război, dar patronul de aici făcea o avere.

Chelnerul apăru din nou şi le luă comanda. Salată verde pentru început, apoi friptura de vită pentru Tom şi miel pentru

Jennifer, stropite cu o sticlă de vin de Burgundia. Vinul sosi aproape imediat şi Tom îl gustă, apoi mişcă aprobator din cap. Chelnerul le turnă două pahare, apoi lăsă sticla între ei, pe masă. Sosiră şi salatele – frunze mari, verzi, legate cu un sos gros de oţet cu muştar. Mâncară fără ca vreunul din ei să spună ceva. Jennifer îşi derulă în minte conversaţia cu Bob Corbett, când Tom rupse tăcerea; întrebarea lui coincidea cu propriile ei gânduri.

— Deci, rămâne în picioare înţelegerea noastră?

Jennifer aprobă din cap, în timp ce înghiţea.

— Tu ne-ajuţi pe noi, noi te-ajutăm pe tine. Cum am vorbit. Şi, când se va termina totul, uiţi de Centaurul. În caz contrar, vor face tot posibilul să te elimine.

— Şi tu îi crezi?

— De ce nu i-aş crede? Nu mai prezinţi nici un interes pentru ei. Îşi vor doar monedele înapoi.

— Şi dacă nu-şi recuperează monedele? Dacă se răzgândesc? Nu am nici o garanţie, nu-i aşa?

— Ascultă-mă, îţi dau cuvântul meu.

În timp ce rosti acestea, îl privi direct în ochi. Surprinse aceeaşi neîncredere pe care o văzuse şi în prima zi când se întâlniseră. O suspiciune care pălise în timpul acelei zile, dar care părea acum să fi revenit şi mai puternică decât înainte.

— Cuvântul tău?

— Dacă m-ai cunoaşte, ai şti că e o garanţie bună.

Chelnerul apăru şi le strânse în viteza farfuriile goale, cu o singură mişcare a şorţului negru. Jennifer îşi mai turnă un pahar de vin; alcoolul o ajută să-şi mai relaxeze nervii încordaţi.

— Şi, de ce FBI-ul? întrebă Tom după o tăcere lungă.

Jennifer zâmbi, bucuroasă că avea ocazia să mai discute şi despre altceva.

— Boală de familie. Tata, unchiul Ronnie, bunicul George – toţi au fost poliţişti. De aici, Biroul a fost doar un mic pas înainte.

— Şi îţi place?

— E o meserie ca oricare alta – cu momente mai bune şi mai proaste. Dar mărturisesc că-mi place să simt că pot schimba lucrurile.

— Şi asta e ceva aşa de important pentru tine? Să poţi schimba lucrurile?

— Nu e pentru toată lumea? Altfel, la ce bun ne-am mai obosi?

Tom aprobă din cap şi Jennifer avu din nou impresia că nu îl interesa cu adevărat ce spunea ea, că încerca doar să facă

conversaţie. Presupunea că şi lui îi venea probabil la fel de greu ca şi ei să împace neobişnuita lor cooperare cu prejudecăţile pe care le avusese o viaţă întreagă.

— Şi ce faci atunci când nu lucrezi?

— Dorm, de cele mai multe ori.

— Oh, gura lui Tom se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor. Să înţeleg că nu te vezi cu nimeni?

— Nu, ripostă ea instantaneu, pe un ton defensiv.

— Dar a existat cineva?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— A murit.

Regretă numaidecât că-i spusese. Această amintire era îngropată undeva, în adâncul sufletului ei, unde nici măcar ea, cu atât mai puţin alţii, nu mai voia să ajungă.

— Cum?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Goli paharul şi îl umplu din nou. Începuse să se simtă un pic ameţită şi fumul lumânării îi irită ochii.

Continuară să mănânce în tăcere. Restaurantul era acum mai liniştit şi câteva mese se eliberaseră. Chelnerul le luă farfuriile şi Tom comandă un espresso. Jennifer prefera să termine vinul din sticlă. Când sosi cafeaua, Tom amestecă o vreme în ceaşcă; crema de la suprafaţă se topea în lichidul negru de dedesubt.

— De unde eşti de fel, Jennifer?

Era uşurată că discuţia părea să se îndrepte în altă direcţie.

— Ai auzit de Tarrytown? Westchester County?

Tom clatină din cap.

— Puţin mai sus de New York. E un oraş frumos. Străzi umbrite, magazine de artizanat, o maşină de pompieri roşie şi strălucitoare, o ligă de juniori foarte ambiţioasă. Fără probleme majore.

— Şi familia ta?

— Mama e coafeză. A lucrat toată viaţa la acelaşi salon. S-a pensionat anul ăsta. Tot ce-şi doreşte pe lume e să mă vadă măritată ca să aibă nepoţi.

Tom zâmbi.

— Tata e exact pe dos. E foarte tăcut, dar şi foarte amuzant. Cred că-şi dorea un băiat, dar s-a ales în schimb cu două fete, aşa că ne-a pus întotdeauna să facem chestii băieţeşti.

— De-asta conduci aşa de repede?

— E singurul fel în care ştiu, răspunse ea cu o grimasă. Oricum, a părăsit serviciul acum cinci ani. Sora mea, Rachel, tocmai a absolvit Institutul Johns Hopkins. Vrea să fie doctor.

— Te înţelegi bine cu toţi?

— Avem divergenţele noastre, la fel ca toată lumea. Dar da, sigur. Totuşi, nu ajung să-i văd atât de des pe cât ar trebui.

Urma o pauză.

— Cred că sunt… foarte mândri de tine, remarcă Tom.

Poate din cauza tristeţii care se simţi dintr-odată în vocea lui Tom, sau din cauza fumului de la lumânare, sau din cauza durerii pricinuite de propriile remuşcări… Oricare ar fi fost cauza, Jennifer se simţi nespus de tristă.

Stăteau amândoi la masă, fără să scoată un cuvânt, în timp ce chelnerii se învârteau în jurul lor, stingând lumânările care şuierau între degetele udate cu salivă.

46

Gare du Nord, Arondismentul 10, Paris 9.13 p.m.

Archie urcă pe Rue Denain, spre intrarea principală a gării, cercetând, din când în când, ecranul telefonului care-i mai rămăsese. În lumina felinarelor, vedea că zona largă din dreptul faţadei în stil neocorintic era încă destul de aglomerată – taximetrişti algerieni şi hoţi de buzunare în aşteptarea următoarei victime. Ţigani din România, cu bebeluşii aşezaţi grijuliu pe poalele fustelor viu colorate, cerşeau, întinzând mâini înnegrite de tatuaje de henna şi pline de inele de aur.

Simţi maşina înainte să o vadă. Farurile luminară drumul, cauciucurile scârţâiră pe asfalt, apropiindu-se de el. Se opri în momentul în care portiera din spate fu în dreptul lui. Geamul fumuriu începu să coboare. Ochii lui Archie se îngustară în semn de nelinişte. Răcoarea uscată a aerului condiţionat se răspândi în stradă.

— Mergi undeva?

— Te cunosc? întrebă Archie, pe un ton precaut.

— Da şi totuşi nu.

— N-am timp de ghicitori.

— Nu. Aş putea spune chiar că timpul tău aproape a expirat.

— Cassius? făcu Archie şi inima-i zvâcni în piept.

— Ai venit cu nişte recomandări excepţionale. Trebuie să-ţi mărturisesc că, până acum, nu prea ai făcut nimic să-mi dovedeşti că-ţi meriţi reputaţia. Ai întârziat cu primul ou. Şi acum, când ţi-au mai rămas doar două zile, nici urmă de al doilea.

Archie înghiţi în sec, regretând că alesese să meargă pe jos.

— Ştiu, dar am avut probleme. Mai multe decât credeam. În timp ce vorbea, încerca să desluşească ceva prin crăpătura ferestrei. Poate că dacă aş avea mai mut timp…

— Asta, din păcate, este singurul lucru pe care nu pot să ţi-l dau. Ţi-am plătit bani frumoşi. Acum, aştept să livrezi marfa. Ştii care sunt consecinţele, în caz că nu reuşeşti.

Archie încercă să răspundă, bâlbâindu-se:

— Nu e vina mea. Felix e de vină. Mai încerc încă să-l conving.

— Asta nu e problema mea.

— Dar am totul pregătit, replică Archie, încercând să pară sigur pe el.

— Unde?

— Ştii că nu-ţi pot spune asta.

— Unde? insistă vocea şi acest singur cuvânt suna ameninţător.

— În Amsterdam, mormăi Archie, privind în jos.

— Bun. Vocea părea acum mai relaxată. Ţinem legătura. Să nu mă dezamăgeşti.

Geamul aluneca înapoi în ramă şi maşina se îndepărtă încet de trotuar, ieşind în stradă. Câteva clipe mai târziu, dispăruse.

Partea a treia

„Tot aurul de pe pământ sau din străfundurile
lui nu-ţi ajunge ca să cumperi virtutea.”

Platon – Legile (Cartea 5)

47

Hotelul Seven Bridges, Amsterdam, Olanda
28 iulie – 2.37 p.m.

Jennifer se aruncă în pat; pantofii îi alunecară din picioare şi căzură cu zgomot pe covorul maroniu şi uzat. Nu dormise prea bine noaptea trecută, deşi conduseseră cu schimbul în drumul de la Paris la Amsterdam. Se simţea terminată, epuizată de evenimentele din ultimele zile. Ştia că oboseala se datora în parte schimbării de fus orar, în parte intensităţii investigaţiei şi reconstituirii ulterioare a jafului de la For Knox. Încă nu recuperase şirul de nopţi nedormite.

Şi, desigur, nici ultimele zile nu fuseseră mai uşoare. Un om nevinovat fusese ucis, moneda care îi fusese încredinţată şi pe care trebuia să o păzească îi fusese furată, zburase în grabă şi fără autorizaţie în Franţa însoţită de suspectul principal într-un schimb de focuri soldat cu victime. Şi mai erau încă atâtea întrebări fără răspuns. Cine comandase spargerea de la Fort Knox? Tom fusese implicat? Cum ajunsese una dintre monede în stomacul unui preot intermediar? Cine se afla în spatele uciderii lui Renwick? Era Van Simson implicat în toată povestea asta? Şi în ce fel? Ce loc ocupa moartea lui Steiner în investigaţia ei şi unde erau monedele acum?

Oricât ar fi încercat să nu se gândească la asta, trebuia să admită că parte din oboseală i se trăgea din încărcătura emoţională creată de nepotrivirea dintre portretul lui Tom Kirk, prezentat de Piper şi de Corbett şi omul pe care îl vedea şi-l aprecia cu propria minte. Aceeaşi nelinişte care o făcuse, îi amintise durerea de cap din acea dimineaţă, să bea prea mult cu o noapte înainte.

Ea, una, vedea în Tom o persoană inventivă, inteligentă şi, mai presus de orice, loială. Un om care avea, dacă era să-l creadă pe cuvânt, motive incontestabile pentru a fi ceea ce era, pentru a deveni ceea ce devenise. Îşi dăduse seama în acea dimineaţă, în maşină, că ajunsese la o răscruce. Să aibă încredere în el sau nu? Să creadă ce vedea cu propriii ochi sau ceea ce-i spuneau alţii?

În cele din urmă, nu ştia dacă avea de ales. Fără Tom, nu ar fi reuşit să găsească ascunzătoarea lui Ranieri şi nici ziarul de sub birou care făcuse legătură cu Steiner. Şi îi salvase viaţa pe acoperiş, asta era sigur. Cât despre jaful de la Fort Knox… Jennifer îl privise în ochi şi văzuse, cel puţin în acea clipă, hotărârea neclintită a omului nevinovat. Nu, din punctul ei de vedere, nu exista nici un dubiu. Tom Kirk merita o a doua şansă. Întrebarea era dacă şi Corbett va fi de aceeaşi părere.

— Ce faci?

Deschise un ochi, apoi pe celălalt şi îl văzu pe Tom străduindu-se să agaţe un cearşaf de colţurile oglinzii mari care trona pe peretele din dreapta camerei.

— Uneori, oamenii folosesc camera asta ca să facă filme porno, îi explică Tom fără să se întoarcă, încercând să prindă colţul din dreapta al cearşafului de rama ciobită a oglinzii. Sunt aproape sigur că ăsta e un geam în spatele căruia se ascunde o cameră de filmat. M-am gândit că n-ai vrea să-ţi asumi riscul.

Jennifer se ridică în capul oaselor. Se trezise de-a binelea acum.

— M-ai adus la un bordel?

Sări din pat şi-şi întinse braţele în faţă, de parcă temându-se să nu se atingă de ceva ce ar fi putut fi murdărit de către ocupanţii anteriori ai camerei.

— Nu-i un bordel. E doar un hotel la care mai vin uneori oamenii. Şi oricum, îl cunosc pe proprietar. E un loc curat şi sigur, unde nu o să ne caute nimeni. Îmi pare rău că n-au avut decât o cameră. Nu-ţi face griji, eu o să dorm pe jos.

— Foarte bine.

Nemulţumită, dar fără chef să se mai certe, Jennifer se aşeză la loc. Se întinse peste pat şi luă plicul gros şi umflat pe care Corbett i-l trimisese la hotel, aşa cum îi promisese, îl deschise şi citi cu voce tare primele pagini, dându-şi cu mâna dreaptă părul pe după urechi în timp ce vorbea.

— Karl Steiner. Germania de Est. Patruzeci şi şase de ani. Fost grănicer. Suspectat că ar fi acţionat ca informator. Condamnat pentru jaf armat, deţinere de bunuri furate şi aşa mai departe. A fost implicat într-o serie de crime în Germania, dar nu au avut niciodată suficiente probe că să-l închidă. S-a mutat în Olanda acum trei ani, împins, se pare, de dependenţa de heroină.

Tom scoase un hohot de râs.

— Ei, înseamnă că a venit unde trebuia. Şi cum rămâne cu

crima? Despre asta ce scrie?

Jennifer mai frunzări câteva pagini din dosar înainte să-i răspundă.

— Nu prea multe. Se uită la Tom peste dosarul maro şi ridică din umeri. Totuşi, este exact acelaşi tip de rană ca şi în cazul lui Ranieri. Vorbea la telefon când l-au atacat. Am aflat că apelul era către o alta cabină telefonică, din Londra. Portofelul şi cheile au rămas asupra lui, aşa că până şi poliţia olandeză şi-a dat seama că nu e vorba de o crimă întâmplătoare. Ei cred că a fost, probabil, ceva legat de droguri. Se pare că genul ăsta de incidente sunt frecvente pe aici.

Tom se ciupi de nas, gânditor.

— Ei bine, cel puţin noi ştim că nu a fost aşa. Avem de-a face cu profesionişti, asasini bine pregătiţi. L-au ucis pe Ranieri şi abia apoi pe Steiner. S-au gândit, probabil, că nimeni nu o să facă legătura între cele două crime. Singura întrebare rămâne dacă au pus mâna pe ceea ce căutau.

Jennifer mişcă încet din cap.

— Te referi la monede?

— Da.

Jennifer examină o altă pagină dactilografiată.

— Nu pot să cred!

— Ce?

Jennifer ridică privirea spre el, uluită.

— Se pare că există o înregistrare cu tot ceea ce s-a întâmplat.

— O înregistrare? Cum adică, o înregistrare? O înregistrare video?

Era rândul lui Tom să fie năucit. Jennifer aprobă din cap.

— Se pare că nişte turişti au filmat totul. Cred că avem şi o copie pe aici…

Jennifer scotoci prin plic până când scoase, triumfătoare, caseta. Pe etichetă, cineva scrisese în grabă, cu cerneală roşie: „Steiner – filmarea”.

Tom i-o smulse din mână şi dădu drumul la televizor, al cărui contur negru părea nelalocul lui lângă tapetul floral jupuit şi mobila din pal laminat, vopsită, cu mulţi ani în urmă, în diverse tonuri de verde-închis. Aparatul video încorporat înghiţi flămând caseta, cu un geamăt mecanic.

48

Hotelul van Rijn, Amsterdam, Olanda
2.49 p.m.

Camera de hotel avea un aer învechit şi sordid. Draperii verzi, pătate, câteva inele căzute de pe galerie, atârnau deasupra ferestrei cenuşii, bătute în cuie. Duşumeaua şi pereţii erau îmbrăcaţi în acelaşi material maroniu, cu aspect de catifea, care, fără îndoială, fusese la vremea lui, prin anii 1970, în mare vogă, dar care era acum ros şi jupuit, semn că existaseră numeroşi ocupanţi ai camerei de-a lungul anilor.

Patul era lăsat la mijloc, ca o trambulină de circ abandonată, cu tăblia albă de la cap şi noptierele uzate aliniate lângă perete. În sertarul din stânga era o Biblie Gideon, din care fuseseră rupte câteva pagini. Nişte bucăţele de hârtie înnegrite, prinse între Evanghelia după Marcu şi cea după Luca şi mirosul greu care pătrunsese în filele rămase sugerau că fuseseră arse, într-o noapte, de către un oaspete al hotelului, disperat că nu mai avea hârtie de ţigări.

Tavanul învechit, cu aspect lipicios, prinsese o culoare gălbuie, spălăcită, scoasă în evidenţa de lumina chioară ce răzbea cu greu prin abajurul pătat, din carton rupt, care înghiţea becul de 40 de waţi din mijlocul tavanului.

Dar hotelul avea rolul lui. Oamenii veneau şi plecau şi nimeni nu avea nimic de comentat. Camerele se închiriau cu ora, cu ziua, chiar şi cu săptămâna. Se plătea cu bani gheaţa, pe loc. Era un loc în care puteai rămâne anonim, te puteai pierde printre umbre, puteai trece neobservat şi nu te deranja nimeni – aşadar, un loc numai bun pentru el.

Dar deja era aici de o săptămână şi acum îşi făcuse bagajele şi se pregătea de plecare. Fumase până nu mai ştiuse de el, regulase patru târfe – toate îi amintiseră de soră-sa – şi se trezise în fiecare dimineaţa cu o sticlă de Jack în braţe şi cu o mahmureală înfiorătoare. Aproape că-şi demonstrase că era posibil să te distrezi prea mult. Totuşi, Biblia ferfeniţită îi dădea o stare de disconfort. Nu era bine. Nu era… cuviincios.

Telefonul îi vibră în buzunar. Îl scoase şi-l lipi de faţă. Plasticul

călduţ i se cuibări în barba blondă şi răvăşită.

— Foster, răspunse.

Vocea lui amintea de azalee şi de şoapta vântului printre ramurile pinilor acoperiţi de muşchi din pădurile Spaniei, de nopţi lungi şi toride şi de mlaştini în care colcăie ţânţarii.

— Mai eşti în Amsterdam?

Vocea de la celălalt capăt al firului era tranşantă şi la obiect. Ca întotdeauna.

— Normal.

— Bun. Rămâi acolo. Mai am o treabă pentru tine. Tariful obişnuit. Te sun peste o oră.

Convorbirea se întrerupse.

Bărbatul oftă şi aruncă telefonul pe pat, unde fu numaidecât înghiţit de cearşafurile răvăşite. Apăsă pe butoanele argintii şi capacul servietei sări, deschizându-se. Îşi scoase pantalonii şi cămăşile frumos împăturite şi le aranjă pe pat.

Se aplecă din nou asupra servietei şi-şi sprijini mâinile în căptuşeala de mătase care acoperea carcasa de plastic, apoi o trase spre el. Ariciul care o ţinea întinsă se desprinse cu zgomot şi bărbatul împături bucata de mătase, scoţând la iveală un compartiment secret, ascuns în interiorul capacului.

Patul unui Remington M24 dezasamblat străluci în lumina difuză, privindu-l din interiorul servietei.

49

Hotelul Seven Bridges, Amsterdam, Olanda 2.49 p.m.

Ecranul prinse viaţa şi întunericul începu să se risipească sub lumina difuză. Imaginea era mişcată, deoarece camera de filmat era manevrată stângaci.

Un soare de poveste zâmbea prin perdeaua diafană de nori. În fundal, se auzeau pălăvrăgeala monotonă şi liniştitoare a ghidei şi clinchetul valurilor care se spărgeau de barcă. Imaginile şi zgomotele oraşului cu podurile, canalele şi casele lui înguste şi lungi se perindau alene prin faţa lor.

Brusc, atmosfera se schimbă. Soarele se ascunse în spatele unei clădiri înalte, barca se cufundă în umbră, senzaţia de pace şi linişte dispăru, iar cerul, înfuriat parcă, se întunecă prevestind ceva rău. Apoi, văzură chipul lui Steiner – mai întâi filmat din dreapta, apoi chipul lui ocupând tot ecranul. Până în cel mai mic detaliu oripilant, Tom şi Jennifer văzură cum bietul om era omorât.

Totul se petrecu extrem de repede. Un bărbat într-o cabină telefonică, alţi doi apropiindu-se în tăcere, receptorul rostogolindu-i-se din mână, alunecând graţios şi izbindu-se de baza de metal, întreaga cabină zguduindu-se. Apoi, luciul unei lame de oţel şi un cadavru prăbuşindu-se pe asfalt. În fundal, ghidul îşi continua, neperturbat, pălăvrăgeala.

Câteva clipe mai târziu, caseta se termină. Ecranul era din nou negru. O viaţă se sfârşise.

Schimbară o privire vinovată. Tom se trase jenat spre marginea patului, Jennifer înghiţi în sec, stânjenită. Fusese absorbit de imagini, nu-şi putuse întoarce privirea în clipa când văzuse căzând lama cuţitului, când inima lui Steiner încetase să mai bată, când se prăbuşise, fără viaţă, în stradă. Îşi dădea seama că şi ea se simţise la fel. Acest impuls voyeuristic plana acum între ei, ca un secret îngrozitor, ca un fetiş comun care îi oripila şi îi atrăgea în acelaşi timp.

— Se ne mai uităm o dată? sugeră Tom, aproape cu teamă în glas, dar ştiau amândoi că nu se puteau abţine.

Jennifer încuviinţă din cap, fără să spună nimic.

Tom derulă caseta, apăsă pe „play” şi se aşeză la loc pe marginea patului, încercând să se concentreze cu mai multă obiectivitate asupra a ceea ce vedea. Îl recunoscu uşor pe Steiner, din fotografiile pe care le găsiseră în dosar. Totuşi, nu avea cum să identifice ucigaşii. La început, camera nu fusese în poziţia potrivită ca să-i filmeze din faţă şi, până se schimbase unghiul, dispăruseră amândoi. La fel, era cu neputinţă să-şi dea seama dacă bărbaţii aceia luaseră ceva de la Steiner. În momentul critic, când amândoi se aplecaseră asupra cadavrului, barca trecuse pe sub un pod.

Era însă evident că omul se simţise în pericol de îndată ce apăruseră cei doi. Şi pe bună dreptate. Îl omorâseră cu sânge rece, în plină zi şi încă în faţa unei ambarcaţiuni înţesate cu turişti. Era o minune că nu-i văzuse şi altcineva. Mai mult chiar, acţionaseră de parcă şi-ar fi dorit să fie văzuţi. Ori asta, ori se temuseră să nu le scape şi nu voiseră să-şi asume nici un risc. Îi făcuseră felul lui Steiner cu prima ocazie, indiferent care ar fi fost consecinţele. Erau bărbaţi disperaţi, dedicaţi cauzei lor. Periculoşi.

Tom rulă iar caseta, apropiindu-se de ecran de parcă ar fi vrut să intre în imagine şi să se ducă direct spre ei. Un gând îl străfulgeră dintr-odată. Se ridică şi derulă din nou caseta, oprind-o exact înainte de clipa în care Steiner ridica privirea şi îi observa pe cei doi. Tom îşi înclină capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ca şi când ar fi încercat să vadă ceva dincolo de imagine.

— Ce faci aici, Karl? întrebă el încet, mai mult pentru sine decât pentru Jennifer.

— Ce vrei să spui?

— Păi, uită-te la el. Se duse lângă ecran şi arătă spre spatele lui Steiner. Exact înainte să-i observe pe cei doi tipi. Stă cu faţa spre fundul cabinei, ferit de privirile celorlalţi. E uşor aplecat în faţă, cu braţul stâng sprijinit de peretele din spate, cu telefonul prins între cap şi umărul stâng. Ce face?

— Da, văd şi eu. Jennifer se ridică şi se duse lângă Tom. Parcă ar citi ceva. Sau poate că se sprijină de telefon cu mâna dreaptă. Hei, mă întreb dac-au găsit vreun pix asupra lui. Jennifer frunzări din nou raportul de la scena crimei, căutând pasajul care o interesa. Să vedem... murmură ea dând din cap. Nu asupra lui, dar au găsit un pix pe jos, lângă el. Poliţiştii cred că e posibil să-i

fi căzut din buzunar când a fost atacat de către cei doi.

— Te gândeşti că-şi nota ceva, nu-i aşa?

Jennifer aprobă mişcând din cap.

— Da, dar pe ce anume scria?

Îi făcu semn lui Tom să ruleze din nou caseta, înaintând cadru cu cadru.

— Vezi? continuă ea. E clar că nu băga nimic în buzunar sau în portofel înainte să apară ucigaşii. Îl înjunghie, îl percheziţionează, apoi dispar.

— Aşadar, dacă şi-a notat ceva şi poliţia nu a găsit nimic asupra lui, orice ar fi s-ar putea afla încă acolo, conchise Tom înclinând din cap în semn că înţelesese. Unde e cabina telefonică?

— Cred că glumeşti! A trecut deja o săptămână de-atunci.

— Crede-mă, poliţia din Amsterdam nu se numără printre cele mai eficiente. Au mult prea multe pe cap. Hai să mergem să ne uităm.

— Tu vorbeşti serios?

Tom încuviinţă din cap.

— Bine, fie, spuse Jennifer ridicând din umeri. E pe Prinze... nu mai ştiu cum. Cum se pronunţă asta?

— Prinzegracht, rosti Tom uitându-se în dosar. Lângă hotelul Pulitzer. Cam la vreun sfert de ora de mers pe jos.

50

3.21 p.m.

Trecură pe lângă cafenelele zgomotoase, în aer liber şi pe lângă caricaturiştii de zece dolari din Rembrandtplein. În aer vibrau acordurile vechilor Beatles şi cântece sud-americane, interpretate la cimpoi de grupuri de cântăreţi ambulanţi. Traversară apoi spre strada Singel, la al cărei colţ se afla o statuie, înfăţişându-l pe Omul de Tinichea, care-şi rotea cu mişcări de robot corpul ori de câte ori cineva îi arunca mărunţiş în castronul de la picioare. În cele din urmă, o apucară în sus pe Raadhuisstraat, spre Prinzegracht.

Jennifer citea cu voce tare numele de pe indicatoarele stradale montate deasupra capetelor lor, încâlcindu-şi limba în ortografia şi pronunţia vădit nefamiliare. În jurul lor, canalul strălucea în lumina soarelui ca o pânză de păianjen acoperită cu rouă.

Centrul Amsterdamului, în formă de semilună, a fost amenajat în secolul al XVII-lea, canalele fiind, iniţial, gândite ca sistem de apărare în cazul unei invazii. Odată cu creşterea importanţei oraşului că port comercial, se dezvoltase şi reţeaua lui de străzi înguste şi de canale – o serie de cercuri concentrice care pornesc din această semilună şi se opresc în pieţe pătrate, unde se aflau cândva porţile oraşului, încuiate în fiecare noapte. Acum, porţile au dispărut şi multe canale au fost închise odată cu apariţia automobilelor şi din dorinţa de a face centrul mai accesibil traficului. Oraşul rămâne însă unic – Veneţia nordului, cum i se spune adesea. Patru sute de poduri de piatra mai traversează încă o sută de kilometri de canal, un schelet delicat de apă ce încheagă laolaltă părţile oraşului.

Trecuseră aproape cinci ani de când Tom fusese ultima oară la Amsterdam. Avusese o *afacere* aici, desigur. Îşi făcuse atunci timp să-şi întipărească oraşul în memorie, aşa cum făcea de fiecare dată când punea la cale o spargere într-un loc nou. Străzile şi monumentele, scurtăturile, barurile şi restaurantele, particularităţile şi elementele specifice. Secretele oraşului. Din perspectiva lui, totul se reducea la minimalizarea riscurilor, la îndeplinirea obiectivului şi la retragerea în deplină siguranţă.

Acum, toate informaţiile de atunci erau scoase la suprafaţă în viteză din arhiva memoriei lui.

Locul în care avusese loc crima se vedea din depărtare. Un cort de plastic mare şi alb fusese ridicat în grabă pe asfalt, acoperind cabina de telefon şi o suprafaţă de aproximativ un metru în jur, ca un altar provizoriu care o ascundea de ochii curioşilor. Tom zâmbi gândindu-se la ironia acestui lucru. Moartea propriu-zisă a lui Steiner fusese înregistrată cu o cameră video de un amator, dar scena uciderii sale era păzită cu multă eficienţă. Desigur, normal ar fi fost ca lucrurile să fi stat exact invers.

Cortul era, la rândul lui, încercuit de o serie de bariere de metal printre ale căror gratii erau înfipte nişte pancarte albe, pe care scria, cu litere mari şi albastre, *Poliţie.* Fâşii de bandă de poliţie, în dungi albe şi albastre, fluturau în vânt precum cozile unui zmeu.

Se apropiară de barieră şi priviră în ambele direcţii ale străzii, dar nimeni nu părea să păzească locul – în nici un caz nu poliţia. Tom strigă, ca să se asigure, dar nimeni nu-i răspunse dinăuntru. Două fete, cu piercinguri în buza inferioară şi în nas, cu tatuaje agresive şerpuindu-le de pe abdomen până pe spate, se apropiară de ei, certându-se. Când trecură pe lângă ei, Tom privi nonşalant spre încheietura mâinii, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva care întârzia, dar îşi dădu seama că-şi uitase ceasul la hotel. Fetele nu părură să bage de seamă şi, când sunetul vocilor lor se pierdu în depărtare, îi făcu semn din cap lui Jennifer. Aproape simultan, ridicară bariera de metal şi se strecurară în interiorul cortului.

Înăuntru, soarele de după-amiază încerca să răzbată prin plasticul gros şi alb, îmbrăcând interiorul într-o lumină difuză. Aerul era greu şi umed, ca într-o seră lăsată în paragină. Rumeguşul împrăştiat pe jos de poliţie ca să absoarbă sângele lui Steiner se uscase acum în cocoloaşe mari şi negre. Mirosul crud şi sordid al morţii te sufoca din toate direcţiile.

Ca peste tot în Amsterdam, peretele negru al cabinei de telefon fusese decorat cu un colaj de cărţi de vizită viu colorate şi foarte explicite, care făceau reclamă la showuri erotice, linii fierbinţi şi prostituate. „Şcolăriţa neascultătoare vrea o bătăiţă”, scria pe una. „Amantă în piele. Îmi place s-o ling”, promitea o alta. Era un adevărat cocteil sexual, cu fete care mai de care mai atrăgătoare şi cu sânii mai mari. Orice capriciu era satisfăcut,

orice fantezie devenea realitate printr-un simplu telefon.

Tom paşi direct în cabină, unde receptorul scos din furca încă mai atârna spânzurat în fir şi începu să studieze cu grijă toate anunţurile.

— Eşti chiar atât de plictisit? glumi Jennifer, ecoul vocii ei bubuind parcă în liniştea mormântală dinăuntrul cortului.

Un val de aer fierbinte trecu peste amândoi, precum vaporii încinşi ai unui avion cu reacţie. Tom îşi simţi pielea lipicioasă.

— Nu chiar, răspunse el fără să ridice privirea. Mă gândeam doar că, dacă a vrut să-şi noteze ceva, e posibil să fi folosit prima bucată de hârtie pe care a găsit-o la îndemână. Totuşi, pe astea nu scrie nimic. Le examină pe rând, pe fiecare. Dar uite!

De aici lipseşte una. Arătă spre grămada de cărţi de vizită, unde o insulă de plastic negru plutea stingheră în marea de trupuri dezbrăcate. Eşti sigură că n-au găsit o carte de vizită sau ceva de genul ăsta pe jos?

— Ar fi fost scris în dosar.

— Ei... atunci asta e. În vocea lui se simţea resemnarea. Chiar dacă a scris ceva pe un cartonaş din ăsta, probabil că hârtia a fost luată de vânt. Sau poate că nici n-a scris nimic. Cred că va trebui să căutam în altă parte.

Privi în altă direcţie, cu o expresie de dezamăgire pe chip. Apoi însă, ceva îi atrase atenţia. Un petic alb, o bucăţică minusculă, nu mai mult. Se apropie şi văzu că era colţul unei cărţi de vizita care căzuse în spatele telefonului.

Îşi scoase ochelarii de soare de pe cap şi, folosind unul din mânerele cauciucate, trase în sus colţul, până când reuşi să-l prindă între două degete. Scoase cartonaşul. Hârtia îi alunecă între degetele transpirate.

Înfăţişa o fată blondă, care avea pe ea doar o pereche de cizme de cowboy şi o pălărie. Sânii îi erau parţial acoperiţi de invitaţia provocatoare, tipărită cu litere mari: „Călăreşte-mă!” Tom ridică hârtia dreptunghiulară în dreptul spaţiului gol din şirul de pe peretele cabinei. Se potrivea perfect.

— Cred că norocul e de partea noastră, observă el zâmbind.

— Ce scrie? întrebă Jennifer, apropiindu-se de el.

Miji ochii, chinuindu-se să descifreze mâzgălelile notate la repezeală în colţul din stânga sus al cărţii de vizită. Erau nişte cifre. Tom le citi cu voce tare:

— 0090212.

— Ce crezi că înseamnă?

— Nu sunt sigur.

Tom flutură cămaşa de pe el, încercând să creeze senzaţia unui curent de aer pe piele. Cortul de plastic reţinea căldura ca o saună.

— O adresă sau un cod poştal? sugeră ea, entuziasmată. Sau poate contul unui depozit bancar?

— Poate. Tom ezită. Dar… ştii, în Europa, 00 este prefixul internaţional de acces, nu 011, ca în State. Ar putea fi un număr de telefon.

— Şi ce sunt 90 şi 212?

— Păi, 212 e New York-ul, nu-i aşa? Dar prefixul de ţara pentru SUA este 1, nu 90, aşa ca varianta asta cade.

— Nu-i asta o listă cu prefixe de ţară? întrebă Jennifer arătând spre un poster laminat, aflat în stânga telefonului. Îşi trecu degetul în josul listei, mormăind din când în când printre dinţi. Aici sunt trecute doar statele mari, aşa că s-ar putea să nu-l găsim. China 86… India 91… Mexic 52… L-am găsit! Turcia 90! E Turcia!

— Desigur!

Tom pocni din degete şi se strâmba iritat.

— Poftim?

— Uitasem. 212 e codul Istanbulului.

— Şi ce vrei să spui? Că Steiner nota numărul de telefon al cuiva când l-au omorât ăia doi?

Tom mişcă aprobator din cap.

— Tot ce se poate.

— Poate că îşi căuta un cumpărător. Poate găsise acolo pe cineva interesat.

Tom ridică din umeri şi răspunse pe un ton neîncrezător:

— În Istanbul? N-ar fi exclus. Dar nu e unul dintre cele mai probabile locuri.

— N-am putea încerca să aflăm care sunt potenţialii cumpărători de acolo? Dacă lista nu e prea mare, ne va fi cu atât mai uşor.

— De ce nu?

O umbră căzu deasupra cortului. O siluetă neagră, proiectată pe suprafaţa albă de plastic, care se micşora pe măsura ce persoana înainta.

— *Wie is Daar?*[17]

[17] Cine e acolo? (lb. germană) (n. tr.).

— La dracu! Tom ascunse cartea de vizită în buzunar şi se uită rapid după o ieşire. Nu văzu nici una. Cortul fusese bine ancorat în pământ şi pânza era lipită de asfalt.

O mână mare, înmănuşată, se strecură prin uşă şi apucă mânerul de la intrare. Tom ştia că asta nu era deloc bine. Folosiseră relaţiile lui Jennifer ca să treacă de vamă – o apucaseră pe un drum lăturalnic, foarte rar patrulat. Teoretic vorbind, la fel ca şi în Franţa, intraseră ilegal în ţară.

Mai mult chiar, Tom avusese grijă să nu completeze formularul de înregistrare de la hotel, obligatoriu pentru clienţii obişnuiţi, de unde datele erau trimise în fiecare seară poliţiei locale. Şi asta era ilegal. Nici unul din ei nu-şi permitea să aibă altercaţii cu autorităţile, nu în momentul ăsta.

Inventarie în minte toate posibilităţile pe care le aveau, în cele din urmă, una singură i se păru practică.

O luă în braţe pe Jennifer şi o sărută.

51

Hotelul van Rijn, Amsterdam, Olanda
3.39 p.m.

Kyle Foster nu-şi amintea să fi stat vreodată fără o armă. Cadoul pe care îl primise când împlinise cinci ani fusese o puşcă cu aer comprimat, iar la optsprezece ani un Magnum 45, gravat special pentru el, oferit cu toată dragostea de mama lui. Din acea zi, nu-i mai arsese nici o palmă, îi spusese că devenise bărbat şi că treaba ei se încheiase.

Până la douăzeci de ani, încercase deja aproape toate armele de mână, mitralierele, puştile cu lunetă, armele de vânătoare şi de asalt de pe piaţă şi chiar şi unele pe care nu le găseai de vânzare. Cel puţin, nu legal.

Nu atât că era un bun trăgător – deşi era. Servise aproape douăzeci de ani în Unitatea de trăgători de elită de la US Army Rangers. Nu atât că-i plăcea să ucidă – deşi îi plăcea. Pe Kyle Foster îl fascina vânătoarea.

Îi dădea încă aceeaşi senzaţie – strângerea de inimă, nodul din stomac. O simţise pentru prima oară când mersese cu tatăl lui la vânătoare de căprioare, în jurul lacurilor de lângă ferma lor din Mississippi. Trăise prima dată euforia urmăririi când îi mânjiseră faţa, după cum cerea tradiţia, cu sângele primei sale capturi – era cald încă şi se scurgea bolborosind din gâtul căprioarei.

Ucigaşul perfect. Aşa îi plăcea să se considere acum. Complet concentrat, complet stăpân pe situaţie şi complet mortal. Când vâna, se simţea mai puternic, mai în formă, mai inteligent decât fiinţele umane obişnuite. Cu trupul lui, cu toate simţurile lucrând împreună, în armonie perfectă, hotărât să ucidă, putea să vadă mai departe, să audă mai clar şi să miroasă mai fin.

Desigur, cu timpul devenise mai bun. Nu încăpea nici o îndoială. Puştii îi luase loc revolverul. Revolverului, cuţitul. Acesta era acum arma lui preferată. Pentru cuţit avea nevoie de îndemânare, de anticipare. Se apropia, vedea expresia de surprindere, de şoc, nedumerirea din ochii lor atunci când le înfigea lama în trup.

Scoase Biblia Gideon din sertar şi o înlocui cu una nouă, pe care o cumpărase de la librăria din colţ. Nu era versiunea lui preferată, dar avea măcar toate paginile. Poate că era important.

Iar el va face astfel încât şi seara asta să fie importantă. De data asta, nu va putea folosi cuţitul. Va fi prea departe. Nu era genul ăla de treabă. Nu... În seara asta, va merge la vânătoare cu puşca.

Era ca în vremurile când mergea cu tatăl lui.

52

Prinzegracht, Amsterdam, Olanda
3.40 p.m.

Jennifer tresări surprinsă, cu ochii măriţi de uimire. Braţele, prinse sub pieptul lui, încercară să-l împingă. Şi totuşi, pleoapele i se lăsară şi buzele i se deschiseră. Trecuseră trei ani de când nu mai fusese sărutată aşa.

Un poliţist furios intră în cort. Purta o cămaşă bleu, pătată sub braţ şi broboane de sudoare i se scurgeau pe frunte, de sub şapca stând cocoţată în vârful capului. Cozorocul subţire şi negru se îndoia din pricina căldurii ca asfaltul în deşert.

— *Stoppen!* ordonă el. Staţi! strigă din nou, când văzu că e ignorat.

Jennifer ridică privirea şi soarele după-amiezii o făcu să mijească ochii.

— Sunteţi în zonă interzisă! strigă poliţistul într-o engleză greoaie.

Jennifer lăsă ochii în jos şi se simţi năpădită de valuri fierbinţi de ruşine.

— Nu pentru turişti!

— Ne pare rău, se scuză Tom. A fost o greşeală.

Poliţistul îl privi atent. Vârful limbii i se plimba peste buza de sus, trădându-i scepticismul. Privi în spatele lor, ca să vadă dacă atinseseră sau mutaseră ceva.

— Voi plecat acum, da?

Ridică uşa cortului şi amândoi se strecurară pe sub braţul lui, sărind bariera de metal şi ieşind din nou în stradă. Jennifer simţi ochii poliţistului fixaţi asupra ei până când dădură colţul.

Făcură drumul înapoi la hotel într-o tăcere mormântală. În cele din urmă, Tom reuşi să îngaime o scuză.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic.

Jennifer încercă să pară nonşalantă, să-şi controleze respiraţia, să-şi potolească stomacul. Pe de o parte, nu era chiar aşa de surprinsă. Un sărut după trei ani, oricum ar fi fost el, era normal să o facă să se simtă ciudat. O surprindea însă ceea ce *nu*

simţea. Ceea ce s-ar fi aşteptat să simtă. Remuşcări.

— Nu, pe cuvânt, îmi pare sincer rău. A fost doar… ştii tu. A fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap. M-am gândit că aşa o să părem mai puţin dubioşi.

— Nu-mi dau seama cum am fi putut arăta mai dubioşi decât atât, i-o reteză ea, sperând că supărarea prefăcută o va ajuta să-şi ascundă tremurul din voce.

Tom ridică din sprâncene.

— Şi totuşi, ai fost destul de convingătoare.

— De parcă aveam de ales! i-o întoarse ea.

Tăcură amândoi. O bicicletă trecu pe lângă ei – neagră, model vechi, cu un coş de cumpărături agăţat în faţă şi cu faruri alimentate de un generator micuţ care bâzâia deasupra roţii din spate. Se dădură la o parte şi biciclistul îşi exprimă recunoştinţa ţârâind din sonerie.

— Dumnezeule, a fost doar un sărut. Depăşeşte momentul! Jennifer privi sfidător în depărtare şi-şi văzu de drum, simţind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Ascultă, spuse ea oprindu-se şi punându-şi mâinile în şold. Mai ştii când ţi-am spus că am avut pe cineva, un iubit care a murit? Cred că ar trebui să ştii ceva. Eu l-am omorât.

— Oh!

Citi pe chipul lui Tom că, pentru prima dată, rămăsese fără cuvinte.

— Aşa că pentru mine nu mai exista „doar un sărut”. N-a mai existat din clipa aia. Aşa că încetează odată, bine?

— Bine.

Nu ştia ce o determinase să-i spună asta. Poate ca să-l prevină, poate ca să-i explice de ce reacţionase aşa. Un lucru însă era sigur. Acum se simţea mult mai bine.

53

Gara Centrală, Amsterdam, Olanda
5.32 p.m.

Telefonul, umed în locul în care plasticul îi apăsa pe piele, răsună hipnotic în urechea lui Tom. De cealaltă parte a străzii, un bărbat vindea dulciuri pe care le cântărea în punguţe de hârtie pentru copiii îngrămădiţi în jurul căruciorului său.

Târ-ţâr, ţâr-ţâr.

Închise ochii în timp ce aştepta, odihnindu-şi capul pe geamul cabinei telefonice.

Târ-ţâr, ţâr-ţâr.

Ascuns privirii lui, şuvoiul de oameni care ieşeau din Gara Centrală deveni mai puternic atunci când un tren abia sosit îşi deversa pasagerii pe peron, apoi se restrânse din nou.

Târ-ţâr, ţâr-clic!

Tom deschise brusc ochii. Ca întotdeauna, nimeni nu vorbi la celălalt capăt. Archie aştepta mereu ca acela care îl sună să vorbească primul. Era sistemul lui primitiv de controlare a convorbirilor.

— Archie, aici Fel… aici Tom.

— Tom, slavă Domnului că eşti tu! De aseară tot încerc să dau de tine. Unde dracu stai?

Tom, simţind panica din vocea lui, ignoră întrebarea.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a găsit aseară.

— Cine?

— Cassius.

Răspunsul lui Tom veni instantaneu:

— Pe dracu! N-ai de unde să ştii. Nimeni nu l-a văzut vreodată.

Dar în sinea lui spera ca Archie să se fi înşelat. Trebuia să se fi înşelat.

— N-am spus că l-am *văzut.* Dar sunt sigur că el a fost. Mi-a spus că mai avem doar o zi. Că dacă nu-i livrezi marfa, o să vină după mine. Apoi după tine.

— La dracu! şuieră Tom, cu mâna aşezată pe receptor ca să-şi înăbuşe glasul.

Ochii îi alunecară absenţi spre femeia care gesticula în cabina de lângă el, a cărei voce stridentă trecea, vibrând, prin peretele de sticlă. Părea să fie supărata.

— Mai eşti cu gagica de la FBI?

— Da.

— Şi ce urmăreşti?

— Ţi-am spus. Ei cred că eu am dat spargerea de la Fort Knox. Încerc să lămuresc lucrurile.

— Şi ce au luat de acolo?

— Nişte monede. Unele foarte scumpe. Tom oftă adânc. Cred că încearcă să le vândă în Istanbul, dar nu ştiu către cine.

— Istanbul? Păi atunci e uşor.

— Ce vrei să spui?

— Cassius organizează un *ofsaid* acolo, mâine seară. Pentru asta vrea ouăle.

— Aşadar, vrea şi ouăle şi monedele pentru acelaşi lucru, şuieră Tom.

— De-asta a fixat un termen limită. Ţi-am mai spus. Umblă vorba cum că i-ar fi ieşit prost o afacere în care a pierdut o grămadă de bani. Strânge şi el tot ce poate, pune la bătaie chiar şi câteva dintre lucrurile lui, apelează la toţi cei care-i sunt datori, face totul numai să-i iasă bine. Dacă nu are destulă marfă, va fi nevoit să anuleze tot bâlciul. Şi-ţi imaginezi că asta i-ar afecta foarte mult credibilitatea.

— Unde?

— E mare secret. Se intră doar pe bază de invitaţie. Tot ce ştiu e că o să fie mâine seară, în Istanbul.

Tom închise ochii. Femeia din cabina de alături plângea acum. Lacrimile mici îi picurau din ochi şi cădeau pe podeaua galvanizată.

— Deci, faci treaba sau nu? întrebă Archie din nou, de data asta mai insistent.

— Încă mă mai gândesc.

— Să înţeleg că nu-i un „nu” hotărât? făcu Archie, cu speranţă în glas.

— Era înainte. Acum nu mai sunt aşa de sigur.

Tom trase cu putere aer în piept şi se sprijini cu spatele de uşa de sticlă. Femeia din cabina alăturată plecase şi în locul ei venise un bărbat orb, care-şi lăsase bastonul alb într-o parte şi încerca să descifreze cifrele scrise în Braille pe fiecare dintre taste. Tom nu spuse nimic preţ de câteva clipe. Când în sfârşit vorbi, tonul îi

era meditativ, şovăitor chiar:

— Ştii, când m-am întors la hotel aseară, după ce ne-am întâlnit, am auzit-o pe Jennifer discutând la telefon cu şeful ei.

— Şi ce spunea?

— Am auzit doar finalul conversaţiei. Dar îi spunea să conteze pe ea şi să fie sigur că va face tot ce va fi necesar pentru a obţine rezultate. Şi că nu-i pasă ce-o să se întâmple cu mine după asta.

— Ai văzut? făcu Archie triumfător. Ţi-am spus eu. În ăştia nu poţi avea încredere.

— Ştiu, dar mi-e foarte greu să cred.

— Ba să crezi. Aşa sunt ei.

— Nu pot să plec, pur şi simplu şi să mă ocup de treaba aia.

— De ce?

— Dintr-o grămadă de motive. Pentru început, mi-am uitat ceasul la hotel.

— E doar un ceas. O să-ţi cumpăr eu altul.

— Îl am de la mama mea.

— Atunci, du-te şi ia-l. Mai ai timp.

— Şi trusa mea?

Tom căuta pretexte, ca un om care se îneacă şi încearcă să-şi menţină capul la suprafaţă.

— Totul e în locul obişnuit. Ţi-am trimis-o aseară.

— De unde ştiai c-o să am nevoie de ea?

Tom aproape că şopti întrebarea. Gura i se uscase brusc.

— Fiindcă te cunosc, Tom. Şi ştiu că eşti băiat de treabă. Eram sigur că n-o să mă abandonezi.

Tom îşi lovi uşor capul cu receptorul. Ce altceva putea face? El probabil că s-ar fi descurcat, dar îl lăsa inima să-l abandoneze pe Archie în colţii câinilor lui Cassius? Şi cât putea să mai dureze până să pună mâna şi pe el?

— Îmi pare rău prietene, continuă Archie. Mi-ar fi plăcut să cred că oferta ei era sinceră. Că ţi se oferea o şansă să o iei de la capăt. Dar ai auzit-o chiar tu. Fiecare pentru el. Aşa a fost dintotdeauna. Trebuie să facem ce e mai bine pentru noi.

— Bine, vorbi Tom pe un ton glacial. Ai câştigat. O să-i aduc oul lui Cassius. Apoi ne retragem.

54

Sediul FBI, Washington DC
28 iulie – 1.42 p.m.

Bob Corbett se aplecă spre receptor; gulerul cămăşii albe i se strânse în jurul gâtului neted, bronzat. Încerca să înţeleagă cuvintele lui Jennifer.

— Ce ai spus?

— Am spus că a ieşit. Vocea lui Jennifer plutea în cameră asemenea unui parfum scump. I-am spus că am nişte treabă şi i-am sugerat să-şi facă de lucru timp de câteva ore. Stăm în aceeaşi cameră, aşa că a înţeles.

— Bine, Browne. Mulţumesc. O să vedem ce reuşim să aflăm şi noi despre afacerea aia din Istanbul. Te sun mai târziu.

Corbett apăsă butonul roşu şi convorbirea se întrerupse.

— Stau în aceeaşi cameră? pufni Piper, înroşindu-se la faţă. Ce dracu e-n capul ei? Acum trei zile, Kirk era suspectul nostru numărul unu. Şi acum stă în aceeaşi cameră cu el? Ce fel de oameni angajezi tu aici, Bob?

— Se numeşte acoperire, John, şuieră Corbett. Nici el nu prea ştia ce era în capul lui Jennifer, dar n-avea de gând să-l lase pe Piper să facă pe nebunul pe tema asta. Aveam impresia că ai lucrat şi tu în domeniu. Nu poţi să alegi întotdeauna unde o să stai sau împreună cu cine.

Se răsuci în scaun şi se întoarse spre celelalte persoane care stăteau în faţa lui. Razele soarelui de după-amiază se strecurau în diagonală printre jaluzelele de metal, proiectând dungi negre pe peretele de vizavi şi pe suprafaţa lustruită a mesei de lemn.

— Deci, ce părere aveţi?

Green, şeful FBI, fu primul care vorbi. Costumul gri i se încreţea în dreptul umerilor.

— Mie mi se pare că acest Kirk chiar încearcă să ne ajute. Legătura cu Amsterdamul şi acum povestea asta din Istanbul… A făcut treabă bună. Poate că ar fi bine să-l reangajăm pe vechiul post.

Toţi cei din jurul mesei râseră. Toţi, în afară de John Piper.

— Oh, da! pufni acesta sarcastic. E nemaipomenit. De când a

apărut Kirk în povestea asta, am pierdut o monedă de opt milioane de dolari, ne-am pricopsit cu un cadavru în Londra şi abia am reuşit să evităm un incident diplomatic în Franţa. Să revenim cu picioarele pe pământ. Tipul ne-a scăpat de sub control.

Corbett lovi ritmic cu degetele în masă.

— A ta a fost ideea să facem o înţelegere cu el, îi aminti el lui Piper coborând vocea.

Ochii lui Piper aruncară flăcări, dar Green interveni înainte ca acesta să apuce să răspundă.

— Calmează-te, John. Ascultă, încă nu ştie nimeni cu exactitate ce s-a întâmplat la Londra şi nici cine a fost de vină. Cât despre francezi, ăştia transformă totul într-un incident diplomatic. Îi face să se simtă mai importanţi. Eu îmi susţin părerea că Tom Kirk ne-a surprins pe toţi. Cu siguranţă, nu se comportă ca un om vinovat.

Degetele lui Corbett loveau din ce în ce mai tare suprafaţa lucioasă, de lemn.

— Cum putem şti ce se întâmplă cu adevărat? insistă Piper. Eu v-am spus că Browne nu era potrivită pentru cazul ăsta. Îl cunosc bine pe Kirk – când vine vorba de el, nimic nu e ceea ce pare. Acum, de pildă, a convins-o că nu are nici o legătură cu jaful de la Fort Knox. Şi să nu uităm că încă îl mai poate distruge pe domnul preşedinte. Trebuie să-l punem sub lacăt. Cât mai degrabă!

Corbett încetă să mai bată tam-tamul.

— De data asta, sunt de acord cu John, spuse el. Kirk e un criminal. Nu putem avea încredere în el. Avea şi motivaţia şi mijloacele necesare ca să execute jaful de la Fort Knox. Chiar dacă o ajută acum pe Browne, o face numai în ideea de a obţine ceva în schimb. Cu prima ocazie pe care o va avea, o să acţioneze. Apoi, probabil că o să toarne totul despre Operaţiunea Centaurul, doar aşa, de amorul artei.

Piper aprobă mişcând din cap. Corbett ridică din sprâncene la această neaşteptată manifestare de solidaritate.

— S-ar putea să aveţi dreptate, spuse încet directorul Green. Dar, în situaţia în care ne aflăm, ce alte variante avem? Îmi sugeraţi să-i retragem cazul lui Browne? Eu cred în continuare că avem mai multe şanse să localizăm monedele şi pe cel care le-a furat dacă-l ţinem pe Kirk de partea noastră.

— Aici nu te contrazic, observă Corbett încuviinţând din cap. Şi

încă mai cred că Browne o să facă treabă bună. Nu-şi permite să dea greş şi o ştie foarte bine. Tot ce spun eu e că trebuie să fim cu ochii pe Kirk.

— Vreau să fim acoperiţi din toate punctele de vedere.

Secretarul Trezoreriei Young se aplecă peste masă şi vorbi pentru prima dată de când începuseră şedinţa. Chelia îi lucea ca o oglindă şi între degetele mici şi umflate strângea un stilou Mont Blanc.

— Să vedem ce o să mai descopere împreună. Nu se ştie niciodată, poate o să aibă noroc. În cazul în care Kirk începe să ne calce pe bătături, îl scoatem din ecuaţie. E simplu. Sincer, după ce s-o termina toată povestea asta, puţin îmi pasă ce-o să se întâmple cu el. Din câte ne-a spus John, e un om periculos, care cunoaşte prea multe secrete periculoase. Dacă el a dat spargerea de la Fort Knox, îl aranjăm pentru asta. Dacă nu, sunt sigur că o să putem găsi altceva. Sunt mult mai puţine şanse ca povestea cu Operaţiunea Centaurul să iasă la suprafaţă dacă-l ţinem pe Kirk după gratii.

Corbett aprobă din cap.

— Între timp, noi trebuie să ne asigurăm că avem o rezervă pentru Browne. John, aranjează cu unul dintre oamenii noştri de la Consulat să meargă la hotelul lor şi să stea cu ochii pe ei. Şi, Bob – privirea lui Young o întâlni pe a lui Corbett – vreau să ai bagajele făcute şi o echipă pregătită. Dacă fata asta a ta are nevoie de întăriri, te vreau în primul avion spre ea. Nu ne lăsăm oamenii în bătaia vântului. N-am făcut-o niciodată şi nici n-o vom face.

55

Hotelul Seven Bridges, Amsterdam, Olanda 9.33 p.m.

Se întunecase deja când Jennifer auzi paşi în faţa camerei, urmaţi de o bătaie în uşă. Tom lipsise mai bine de trei ore. Jennifer profitase de absenţa lui ca să se relaxeze, să facă o baie, să se radă pe picioare şi la subsuoară, să se penseze şi să se dea cu cremă din cap până-n picioare, până când pielea îi fu în întregime hidratată, radiind de pHC neutru.

— Intră! strigă ea.

— Cum te-ai descurcat? o întrebă Tom intrând în cameră.

— Bine, mulţumesc. Dar tu?

— Oh, am făcut o plimbare. Tom îşi turnă un pahar de apă rece din carafa de pe masa de toaletă. E foarte cald afară.

— Mie-mi spui? Europenii n-au auzit de aer condiţionat?

— Oh, ba au auzit. Dar n-au încredere în el.

— Ceva nou?

— Am sunat un prieten al meu să văd dacă poate să-mi spună ceva despre povestea asta cu Istanbulul.

— Şi?

Tom dispăru în baie şi ecoul vocii lui înfundate răsună în încăpere.

— A spus că nu ştie nimic.

Apăru din nou, punându-şi ceasul la mână şi se îndreptă spre uşă.

— Pleci undeva? întrebă Jennifer surprinsă. Abia te-ai întors.

— Da. Am ceva de făcut.

— Ce?

Se apropie de el şi-i puse mâna pe braţ.

— Nu stau mult.

Dădu să plece, dar Jennifer sări spre uşă şi se lipi de ea.

— Nu pleci nicăieri fără mine. Nu după toate câte s-au petrecut. Doar dacă îmi spui ce ai de gând să faci.

— E ceva personal. N-are nici o legătură cu tine sau cu moneda.

— Nu-mi pasă. Nu pleci nicăieri.

— Mă întorc în câteva ore. Şi poţi să fii sigură că plec. De data asta, Tom îi susţinu cu hotărâre privirea.

Fără tragere de inimă, Jennifer se dădu la o parte din uşă. Ce putea să facă? Să-l lege de scaun?

— Nu uita, îi aminti ea când Tom puse mâna pe clanţă. Noi doi avem o înţelegere. Dacă-mi tragi clapa, s-a zis cu amândoi.

Tom îi aruncă un zâmbet fugar.

— Nu te teme. Înţelegerea noastră e la fel de importantă pentru mine cât este şi pentru tine.

56

9.37 p.m.

De îndată ce uşa se închise şi ecoul paşilor lui Tom nu se mai auzi, Jennifer îşi aruncă un pulover negru peste maieul de mătase, îşi schimbă pantofii cu toc cu o pereche de adidaşi, înhaţă cheia de la cameră, zbură pe scări şi ieşi ca o vijelie în stradă.

Privi mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, străduindu-se să distingă ceva în întuneric. Dar strada era goală şi tăcută. Ajunsese prea târziu. Doar farul unei biciclete mai pâlpâia în depărtare, ca o geamandură.

Apoi, îl văzu – o siluetă întunecată se contură preţ de o clipă pe zidul de cărămidă, în luminile unei maşini care dădea colţul, în depărtare. Era Tom.

Jennifer se ţinu la distanţă, într-o parte a străzii, zărindu-i doar din când în când capul sau umerii, atunci când trecea pe sub un felinar sau prin lumina albăstruie a vreunui televizor din camera cuiva. Îl urmări peste pod, pe lângă zidul de cărămidă mâncat de vreme al parcului Waag din Piaţa Nieuwmarkt şi prin luminile jucăuşe ale teraselor şi ale restaurantelor din jur, până când strălucirea inconfundabilă a vitrinelor îi confirmă încotro se îndrepta. *Die Wallen.* Bulevardul felinarelor roşii.

Câţiva metri mai încolo, Tom îngenunche ca şi când şi-ar fi legat şireturile, apoi dispăru brusc pe o alee lăturalnică.

Jennifer o luă la fugă. Ştia că, dacă îl pierdea în labirintul străzilor, nu va putea să-l mai găsească. Inima îi bătea nebuneşte, mintea îi era invadată de mii de întrebări. Unde se ducea? De ce tocmai acum? Şi de ce nu îi putea spune?

Când se apropie de alee, încetini până când ajunse să meargă la pas. Se lipi cu spatele de zid şi-şi strecură capul după colţ.

Cam la un metru şi jumătate mai în faţă, aleea se lărgea într-o piaţă mică şi pătrată, având în celălalt capăt o altă alee, care conducea spre o stradă paralelă cu cea pe care se afla acum Jennifer. Trei prăvălii identice, cu vitrine şi felinare ce răspândeau în jur o lumină roşie, dominau partea stângă a pieţei. Vizavi de ele, un zid întunecat, de beton, se înălţa spre cerul

negru al nopţii ca o turlă de biserică. Rămăşiţele şterse şi tocite ale unei picturi murale abstracte, dedicate unei zile mondiale a luptei contra SIDA, acum demult uitate, erau singurele care mai spărgeau monotonia cenuşie.

Tom stătea în faţa prăvăliei din mijloc şi discuta prin uşa deschisă cu ocupanta acesteia, o tânără drăguţă, cu pometii foarte ascuţiţi, talie de viespe şi sâni de silicon proaspăt achiziţionaţi. Părul scurt şi blond îi flutura jucăuş în jurul feţei în timp ce vorbea. Avea buzele vopsite într-o nuanţă stridentă de roşu, iar sutienul, chiloţeii, ciorapii şi jartierele strălucitor de albastre îi mângâiau pielea albă ca laptele.

Tom se aplecă spre fata care făcuse un pas înainte şi se sprijinea acum, într-o poziţie provocatoare, de tocul uşii şi îi şopti ceva la ureche. Fata râse şi sunetul vocii ei umplu aleea ca un clinchet de clopoţei de sticlă; îşi dăduse capul pe spate şi părul îi atingea acum umerii. În timp ce râdea, Tom îi întinse ceva ce părea a fi un teanc de câteva sute de euro, discret împăturite, în aşa fel încât ea să-şi poată strânge rapid mâna delicată în jurul bancnotelor noi, curate şi aspre. Prea mult, în locul ăsta, pentru sex.

Chicotind încă, fata se dădu la o parte şi Tom intră în prăvălie, frecându-se uşor de ea. Fata îl urmă, închise uşa şi trase draperiile roşii şi grele. O panglică subţire de lumină dansa sfidător în jurul ramei vitrinei.

57

9.56

Jennifer se retrase clătinându-se înapoi în stradă.

— Ticălosule! şopti ea.

Închise ochii şi se sprijini cu capul de zid. Simţea un nod în stomac. Ştia că nu avea nici un drept să fie supărată, nici măcar surprinsă. Tom era, la urma urmei, un hoţ. De ce se aştepta ca el să fie altfel decât toţi nenorociţii buni de nimic pe care-i cunoscuse de-a lungul anilor?

Şi totuşi, era supărată. Supărată pe Tom pentru că puţinul pe care îl aflase despre el în scurtul timp petrecut împreună o făcuse să spere la mai mult. Supărată pe ea însăşi pentru că, oricât ar fi detestat s-o recunoască, reacţia ei instinctivă când îl văzuse cu prostituata fusese gelozie, nu furie. Alungă imediat acest gând. Şi totuşi, senzaţia persista, ca o durere neplăcută în stomac, de care nu putea să scape.

— Haşiş? Ecstasy? Co-ca-ină?

Jennifer ridică surprinsă privirea şi văzu în faţa ei un rastafarian cu părul împletit în şuviţe jamaicane. Prin întuneric, îi desluşea doar ochii mari, aţintiţi asupra ei şi mirosul înţepător al ţigării de marijuana care-i atârna în colţul gurii.

— Nu, mulţumesc.

— E marfă buuuuună.

Lungi cuvântul, plimbându-l parcă printre dinţi. Apoi, ca şi când ar fi vrut să-şi argumenteze spusele, trase cu putere din ţigară. Îşi dădu ochii peste cap cât timp ţinu fumul în plămâni, apoi îl eliberă uşor pe nări, cu un zâmbet ameţit întipărit pe faţă.

— *Nu,* mulţumesc, şopti ea cu hotărâre.

Bombănind şi ridicând din umeri, bărbatul dispăru în josul străzii. Talpa reflectorizantă a adidaşilor îi lucea în lumina felinarelor de câte ori ridica piciorul.

Clătinând din cap, Jennifer privi din nou cu coada ochiului după colţ şi scoase un strigăt de surpriză. Draperiile prăvăliei în care Tom dispăruse cu doar câteva clipe mai devreme erau din nou date la o parte. Fata blondă, a cărei lenjerie albastră părea violetă în lumina roşiatică, îşi aprinsese o ţigară şi stătea pe un

taburet înalt, din oţel şi piele, aşezat în mijlocul camerei principale. Părea că îşi aşteaptă următorul client. Ce naiba se întâmplase?

Jennifer se întoarse pe alee şi păşi încet în piaţa pătrata. Când ajunse în dreptul prăvăliei din mijloc, fata îi zâmbi leneş; fumul i se adună în cercuri în jurul căpşorului ei cochet. În încăperea din spatele ei, cearşafurile albe, frumos împăturite, zăceau nedesfăcute la picioarele patului. Camera era goală.

Jennifer traversă în fugă piaţa, îndreptându-se spre cea de a doua alee şi ieşind apoi în stradă. Nici urmă de Tom. Era sigură că nu se întorsese pe acelaşi drum. Ar fi trecut pe lângă ea. Cum de-i pierduse urma?

Se întoarse prin piaţă, trecu de fata blondă care se afla deja în mijlocul unei negocieri cu un potenţial client, o luă pe prima alee şi ieşi în strada principală. „Şi acum?" se întrebă ea. În cele din urmă, ştia că nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut. Să se întoarcă la hotel şi să-l ia la întrebări acolo, când o să se întoarcă.

— *Hoe veel?*

— Ce? întrebă Jennifer, speriată de bărbatul masiv care apăruse dintr-odată din întuneric, în faţa ei.

— Cât costă? întrebă el, de data asta într-o engleză stricată, apropiindu-şi faţa de a ei până când o învălui în respiraţia grea şi duhoarea de bere.

— Ce vrei să spui? se miră Jennifer, făcând un pas înapoi.

— O partidă de sex oral şi-un număr obişnuit. Cât face? Îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu! făcu Jennifer încleştând din dinţi. Mai bine ai încerca acolo. Arătă cu mâna aleea din spatele ei.

— Ştii cum se spune. Nu eşti bărbat până n-ai muşcat din piersică.

Bărbatul râse zgomotos şi o înşfacă de talie, ridicând-o câţiva centimetri în aer. Jennifer ştia că o lovitură cu pumnul drept în gâtul expus al bărbatului l-ar fi trântit la pământ ca o împuşcătură. Dar nu îl lovi. Ceva ce văzu peste umărul lui drept o opri. O siluetă apăruse în capul treptelor unei case, cam la cinci metri în faţa ei. Lumina de pe coridor se revarsă în stradă.

Era Tom.

Făcu legătura. Prăvălia prostituatei avea în spate o uşă prin care se ajungea în casa aceasta. Probabil că permitea clienţilor să intre şi să iasă neobservaţi. Dar de ce o folosise Tom? Şi ce

căuta el aici?

— Trei sute de euro, îi spuse ea bărbatului.

Acesta îi dădu drumul de parcă l-ar fi muşcat. Umerii lui largi o ascundeau pe Jennifer de privirile lui Tom, care cercetă strada în sus şi-n jos, apoi o luă din loc.

— Cât ai zis? întrebă el cu voce slabă.

— Trei sute! Sau cincizeci acolo.

Important era să rămână ascunsă până putea să-şi dea seama unde se ducea Tom. Bărbatul din faţa ei se legănă nehotărât pe călcâie. Ochii i se plimbau de la Jennifer la alee, apoi înapoi la Jennifer. Clătinând ruşinat din cap, se repezi împleticindu-se spre alee şi spre fata cu lenjeria albastră.

Tom era acum la cincizeci de metri în faţa ei. Părea că se întoarce la hotel. Jennifer văzu că se schimbase şi că acum era îmbrăcat în negru. Pe unul din umeri, îi atârna un rucsac pe care nu-l avusese mai devreme.

Abia atunci, când Tom o apucă pe strada din stânga, îl observă. O siluetă se desprinse din umbră în faţa ei. Şi silueta asta îl urmărea pe Tom.

58

10.16 p.m.

În mod normal, i-ar fi trebuit câteva luni ca să se pregătească pentru o treabă de genul ăsta. Ar fi trebuit să studieze aranjamentul camerelor, să afle ce sisteme de siguranţă erau şi unde erau amplasate, cum erau controlate şi activate. Şi, bineînţeles, paznicii – cum îi cheamă, ce tabieturi au, toate ciudăţeniile şi slăbiciunile lor.

În seara asta, nu-şi putea permite un astfel de lux. În orice alt moment, ar fi fost un risc de neconceput. Dar de data asta era diferit. Cu cinci ani în urmă, stătuse două luni în Amsterdam, pregătind o spargere în acelaşi loc în care mergea acum. Atunci, ţinta lui fusese o schiţa de Durer. Planificase cu grijă fiecare pas, acoperise fiecare unghi, analizase toate posibilităţile. Apoi însă, Archie anulase treaba. Se pare că persoana care voia să cumpere schiţa fusese omorâtă de piraţi în timp ce naviga pe Amazon.

Tom nu ştiuse niciodată cum reuşea Archie să facă tot ceea ce făcea. Cum îi obţinea schiţele, proiectele tehnice şi instrucţiunile pentru sistemele de alarmă. Dar reuşea întotdeauna. De când îl cunoştea el, Archie nu se înşelase niciodată. Ăsta era motivul pentru care era dispus să-şi asume un risc de data asta. Archie îi spusese că sistemele nu mai fuseseră schimbate de cinci ani, de când Tom pusese la cale prima spargere. Îi explicase că, deşi paznicii nu mai erau aceiaşi, rutina rămăsese la fel. Şi Tom avea încredere în Archie.

În plus, ce văzuse cu ochii lui în acea seară, când aruncase o privire chiar înainte de închidere, confirma ce-i spusese Archie. În afară de casa de bilete renovată şi de un set nou de uşi de control montate la al doilea etaj, totul părea să fi rămas la fel.

Era, de fapt, o colecţie privată mai degrabă decât un muzeu, adăpostită în patru clădiri înguste, din secolul al XVIII-lea, construite astfel încât să comunice între ele, în spatele faţadelor pitoreşti, pentru a crea câteva galerii laterale spaţioase. Adunată în ultimii cincizeci de ani de către Maximillian Schenck, singurul moştenitor al celei mai mari familii de comercianţi cu amănuntul

din Olanda, era o colecţie eclectică, dar nespus de valoroasă, de tablouri impresioniste şi ale vechilor maeştri, de sculpturi moderne, de mobilă veche şi de obiecte de artă.

Şi una dintre principalele ei atracţii era, fără îndoială, Oul Faberge pe care Tom intenţiona să îl fure.

59

10.27 p.m.

Era evident că bărbatul îl urmărea pe Tom.

O vreme, Jennifer crezu că doar i se părea, că poate tipul mergea întâmplător în aceeaşi direcţie. Dar când îl văzu cum se ascundea după copaci şi după maşini, cum ţinea capul în jos, cum o lua la stânga sau la dreapta după Tom şi cum se oprea ori de câte ori se oprea el, elimină rapid această posibilitate.

Aşa că Jennifer păstră distanţa, având grijă să stea la cel puţin cincizeci de metri în spate, ţinându-se după cei doi bărbaţi din faţa ei, păşind cu grijă, controlându-şi respiraţia, sărind din umbră în umbra ca o barcă plutind împotriva vântului. Instructorii din Quantico făcuseră treabă bună.

Merseră mai departe, pe lângă maşinile aliniate de-a lungul celor două laturi ale canalului ca un zid multicolor de metal. Peste tot erau biciclete, foarte multe biciclete, legate cu lanţuri de copaci, de grilaje, de stâlpi de felinare şi de semne de circulaţie – ba chiar şi între ele. Din când în când, treceau pe lângă câte un bar sau un local de noapte şi tânăra cu pieptul dezgolit care stătea în faţă îi întreba, pe rând, dacă nu doreau să intre, în ordinea în care treceau – mai întâi pe Tom, apoi pe celălalt bărbat şi în cele din urmă pe Jennifer. Parcă ar fi făcut parte dintr-un bizar şir de conga.

Când se îndepărtară de centrul oraşului, basul surd al formaţiilor care cântau în nenumăratele baruri şi râsetele studenţilor străini aflaţi în călătorie prin Europa începură să se piardă în depărtare. În locul lor, lui Jennifer veni să-i ţină tovărăşie canalul care curgea pe lângă ea, părând în noapte o masă solidă, întunecată.

În faţa ei, mai întâi Tom, apoi bărbatul făcură la dreapta. Jennifer înaintă încet până în capătul străzii, temându-se ca nu cumva Tom să se întoarcă sau să se trezească faţă-n faţă cu celălalt bărbat, care s-ar fi putut opri undeva în faţa ei. Se lipi de colţul străzii şi privi cu băgare de seamă după el.

Însă amândoi bărbaţii dispăruseră.

60

10.59 p.m.

Clădirile de pe această stradă, ale căror acoperişuri triunghiulare se înclinau unindu-se cu faţada de cărămidă roşie, aveau, aproape toate, patru etaje. Macaralele mari, de fier negru, aşezate în vârful fiecărui acoperiş, erau singura dovadă care mai rămăsese din viaţa lor de case de negustori de odinioară, când grânele erau ridicate din bărcile de pe canal şi depozitate în magaziile de la etajele superioare.

Să intre în muzeul Schenck prin intrarea de la parter ieşea cu desăvârşire din discuţie. Ferestrele erau mult prea expuse şi, în plus, ar fi fost mult prea aproape de camera de control, unde se strângeau noaptea cei trei paznici, care stăteau cu un ochi pe monitoarele legate în serie şi cu celălalt pe televizor. O imperturbabilă derulare de concursuri ieftine şi de seriale americane traduse umplea minutele dintre rondurile pe care doi dintre ei le făceau prin clădire la fiecare patruzeci şi cinci de minute.

Tom ştia că trebuia să coboare de pe acoperiş, dar îi era aproape la fel de greu să urce acolo pe cât i-ar fi fost să intre direct pe poarta principală. Ar fi putut, teoretic, să folosească un cârlig de prindere cu aer comprimat, dar era prea riscant. Spre deosebire de ceea ce se vede în filme, nu ai niciodată garanţia că se va prinde, într-adevăr, de ceva şi Tom nu putea în nici un caz să rişte ca un cârlig de titan să se prăbuşească pe trotuar, căzând de la patru etaje înălţime.

Îi rămânea o singură variantă. Să folosească metoda tradiţională. Trebuia să se caţere până sus. Tom îşi potrivi pe umeri rucsacul greu, se asigură încă o dată că nu era nimeni pe stradă şi începu să se caţere pe partea dreaptă a clădirii, departe de camera video ce fusese amplasată la intrarea în muzeu.

Pentru majoritatea oamenilor, faţada perfect verticală ar fi reprezentat un obstacol de netrecut, dar Tom ştia că era o clădire veche şi că mortarul căzut şi crăpat se putea transforma, pentru un căţărător cu dexteritatea lui, într-o înşiruire de prize pentru mâini şi picioare.

Se căţără cu agilitate pe zidul clădirii, căutând cu degetele mai întâi o priză, apoi o alta, împingându-se în picioare şi sprijinindu-se în muchiile cărămizilor sparte. Din loc în loc, faţada fusese decorată cu un şir de cărămizi albe, uşor ieşite în afară, ale căror margini ascuţite îi ofereau lui Tom o clipă de răgaz.

Când ajunse cam la cinci metri deasupra pământului, se deplasă câteva zeci de centimetri de-a curmezişul clădirii, până când mâna îi întâlni un burlan gros, de metal, care ieşea în acel punct din zidul de cărămidă şi urca pe acoperiş.

Dedesubt, o maşină de poliţie apăru în stradă şi trecu încet prin faţa muzeului. Tom se lipi de zid. Cărămizile îi zgâriau faţa, piciorul stâng îi rămăsese prins între burlan şi perete. Maşina îşi continuă drumul, se opri o clipă, apoi făcu la dreapta pe pod şi o apucă pe o altă stradă. Tom se dezlipi de perete, încalecă burlanul şi începu să urce spre acoperiş.

Două minute mai târziu, îşi trecu braţul drept, apoi piciorul, peste parapet şi se târî pe acoperiş. Rămase întins acolo preţ de câteva clipe, străduindu-se să-şi recapete suflul, cu gura uscată şi invadată de gustul acru al acidului lactic care îi cuprinsese muşchii. Deasupra lui, stelele străluceau ca nişte briliante aşezate pe o pernă de catifea neagră. Tom se opri o clipă să se gândească din nou la ceea ce făcea. Se luptase din răsputeri să nu cedeze, dar, în cele din urmă, probabil că Archie avea dreptate. Oricât şi-ar fi dorit să creadă în noul început pe care i-l promitea Jennifer, nu se putea încrede decât în el însuşi.

Ceasul scoase un sunet subţire şi-l smulse din reverie. Ajunsese la fix.

Se ridică dintr-o singură mişcare şi scoase din rucsac o funie neagră şi lungă. O legă repede de parapet şi o aruncă pe laterala clădirii, cordelina subţire, de nailon, fiind ascunsă în umbra unui copac din apropiere. Din stradă, era aproape invizibilă, dar coarda îi asigura o coborâre rapidă, pentru orice eventualitate.

În spatele faţadei roase de vreme, acoperişul era plat. Acoperişul original, ascuţit, fusese înlăturat prin 1960 pentru a conferi galeriilor pe care le adăpostea un aspect mai modern şi mai sobru. Tot în urma acestei lucrări, în noul acoperiş fuseseră montate o serie de luminatoare mari, care permiteau intrarea razelor de soare. Tom se apropie pe furiş de cele două ferestre aflate chiar în centru şi se ghemui lângă ele.

Exact la momentul ştiut, doi paznici apărură în uşa sălii spaţioase de sub el şi priviră înăuntru, luminând încăperea cu

lanternele. Apoi, chiar când se retrăgeau, unul din ei ridică brusc lanterna spre luminătorul de deasupra. Lumina puternică se înălţă de pe podeaua de dedesubt şi străpunse sticlă ca un reflector. Tom sări din dreptul deschizăturii şi-şi potrivi alarma de la ceas. Mai erau exact patruzeci şi cinci de minute până când aveau să se întoarcă.

Scoase un fierăstrău micuţ din buzunarul din faţă al rucsacului. Funcţiona cu baterii şi îl adaptase chiar el în aşa fel încât să reducă la minimum sunetul motorului electric. Cu un bâzâit abia perceptibil, taie suprafaţa netedă a sticlei sub forma unui pătrat destul de mare.

După ce puse la loc fierăstrăul, Tom scoase două ventuze Anver, cu mânere de aluminiu, care puteau susţine fiecare o greutate de treizeci de kilograme. Le montă pe sticlă şi coborî mânerul de plastic din centrul fiecărei ventuze, creând un vid.

Era momentul adevărului. Dacă greşea, fereastra s-ar fi sfărâmat în mii de bucăţele. Îşi încordă mâinile şi, cu un zgomot puternic, pătratul de sticla ieşi intact din ramă.

Intrase.

61

11.31p.m.

Pe acoperişul clădirii aflate vizavi de cea pe care tocmai se urcase Kirk, Kyle Foster îşi scoase din geantă carabina M24 şi începu să o asambleze. Doar de amuzament, făcu treaba asta cu ochii închişi, aşa cum îl învăţaseră la instrucţiile de la Fort Benning, din Georgia.

Mai întâi, strecura ţeava în pat. Apoi introducea şi strângea şuruburile care închideau trăgaciul şi garda. Monta apoi luneta, folosind cheia combinată de 1,25 cm ca să strângă piuliţele din faţă şi din spate. În final, introducea trăgătorul. O încărca. Trăgea piedica. Era gata.

Foster prefera lovitura precisă a modelului M24 mecanismelor semiautomate de la PSG-1 sau M21, care lăsau în urmă cartuşe împrăştiate peste tot. Era şi o armă uşoară, cu un pat HS Precision făcut din kevlar, grafit şi compozit de fibră de sticlă, legate între ele cu bitum. Fără lunetă, cântărea doar cinci kilograme şi jumătate şi bătea pe o rază de aproximativ opt sute de metri pătraţi. Mai mult decât suficient pentru treaba din acea seară.

Schimbase luneta optică, de zi, Leupold M3A 10x42 cu un dispozitiv de noapte Litton Aquila x6. Şi, pentru mai multă siguranţă, montase şi crăcăna Harris şi o ţintă laser, amplasată dedesubt. Pentru dublă siguranţă, cum spunea sergentul din fosta lui brigadă.

Singura problemă cu acest ansamblu, pe lângă bine-cunoscutele limite ale modelului M 118 care-i scoteau din răbdări pe toţi tovarăşii din unitatea lui, era raza lungă de acţiune despre care se ştia că putea cauza probleme la reîncărcare, în cazul în care cartuşele nu erau împinse până la capăt. În clipa în care simţi însă în mâini forma atât de familiară, patul odihnindu-se sub umăr, ochiul lipit de lunetă, astfel de detalii minore îşi pierdură orice importanţa. Oricum, nu va avea nevoie decât de un singur foc.

În schimb, amintirile începură să-l năpădească.

„El Angel Negro.”

Îngerul Negru. Aşa ajunseseră să-l numească localnicii, în Columbia. Nu că ar fi ştiut vreodată cine era sau măcar dacă era om. Unii spuneau că e o fantomă, care le ducea copii, fraţii, surorile şi părinţii în pădure, de unde nu se mai întorceau niciodată. Le găseau doar trupurile mutilate luni mai târziu, în morminte superficial săpate sau atârnate undeva sus, printre crengile întunecate din bolta pădurii.

„De ce?” păreau să întrebe ochii lor nevinovaţi când se apleca deasupra lor.

— Pentru că pot, şoptea el. Pentru ca aşa mi s-a ordonat.

La fel cum i se ordonase şi în această seară. Obişnuitul telefon pe care îl primea, vocea tăioasă care-i dădea instrucţiunile.

— Urmăreşte-l pe Kirk. Ţine-te aproape. Asigură-ţi o poziţie vizavi.

Şi nu rata.

62

11.32 p.m.

Tom aşează bucata de sticlă la câţiva centimetri distanţă, desfăcu ventuzele şi le vârî înapoi în rucsac. Apoi se ridică şi se îndreptă spre ventilatorul aparatului de aer condiţionat, amplasat chiar în spatele luminatorului. La baza lui, se formase o băltoacă mică, acolo unde se scursese condensul umezelii din camera de mai jos.

Tom îngenunche şi scoase din rucsac un troliu mic, activat prin telecomandă, pe care îl fixă trecând o coardă pe după capătul gros al ventilatorului, pe care o prinse apoi de ambele părţi ale troliului. Deşi fusese iniţial gândit să acţioneze conectat la un motor de maşină, Tom îl adaptase să funcţioneze şi cu baterii. Se descărcă destul de repede, dar îi era mai mult decât suficient pentru ceea ce îi trebuia lui în acea seară. Porni troliul, desfăcând câţiva metri de pe mosor. Cablul subţire, de oţel, strălucea în lumina lunii.

Tom se aşeză la marginea luminatorului, îşi aşeză rucsacul în faţă, în aşa fel încât compartimentul principal să i se sprijine pe piept şi îşi prinse cablul de hamul de alpinism pe care şi-l montase peste colanţii negri. Îmbrăcase toate legăturile şi carabinierele de metal în piele neagră, ca să reducă zgomotul şi ca să nu mai reflecte lumina. În cele din urmă, îşi trase pe cap o mască neagră de schi. Materialul i se mulă pe faţă cu o senzaţie familiară, aproape intimă. Era gata.

Se ghemui şi coborî prin gaura pe care tocmai o făcuse, până când rămase cu picioarele suspendate deasupra camerei de mai jos. Troliul îi susţinea greutatea. Strecură o bucată de cauciuc sub cablu, ca să nu se mai frece de ramă. Apăsă telecomanda şi începu să alunece încet în cameră.

Podeaua galeriei se întindea cam la şapte metri sub el şi forma un pătrat de aproximativ zece metri pătraţi. Singura uşă din galerie dădea într-un coridor larg, care permitea accesul în celelalte camere şi spre scara principală ce ducea la etajele inferioare. În încăpere erau şi trei camere de luat vederi. Una, statică, era aţintită asupra uşii, iar celelalte două, mobile,

fuseseră amplasate în colţuri opuse şi fiecare din ele acoperea aproximativ jumătate din încăpere.

Pereţii albi ai galeriei luceau fantomatic în lumina lunii. Semiîntunericul era brăzdat doar din când în când de lumina roşie a beculeţelor care semnalau faptul că toate cele trei camere funcţionează.

Expoziţia era o combinaţie îndrăzneaţă de artişti din toate secolele. Rothko lângă Rembrandt. Modigliani lângă Monet. Pe peretele din stânga, Tom parcă desluşea contururile schiţei lui Durer pe care intenţionase să o fure cu cinci ani în urmă.

Prin uşa deschisă, Tom întrezări o strălucire verzuie. Ştia, din planul pe care i-l dăduse Archie, că aici era panoul de control pentru reţeaua de fire în infraroşu care se declanşau în momentul în care ceva atingea podeaua. Dar podeaua nu era importantă. Nu avea de gând să o atingă. La fel de lipsită de importanţă era şi camera statică, aţintită asupra uşii, de vreme ce nu intenţiona să se apropie de ea.

Dar celelalte două camere, ai căror ochi de sticlă se roteau de la stânga la dreapta, maturând încăperea la fiecare zece secunde – de ele trebuia să se ferească. Ambele camere fuseseră înclinate intenţionat în aşa fel încât să supravegheze partea inferioară a pereţilor şi podeaua. Priveau neobosite direct spre tablourile, sculpturile şi casetele de expunere pe care la păzeau. Asta însemna că prindeau în vizor cel mult trei metri din înălţime. Prin urmare, aşa cum se afla, suspendat chiar dedesubtul luminatorului, în mijlocul încăperii, Tom ieşea din raza lor de supraveghere şi putea rămâne aşa câtă vreme nu cobora mai jos şi îşi ţinea picioarele ridicate.

Vârî mâna în rucsac şi scoase o arbaletă de dimensiuni mici. Folosită de obicei pe ambarcaţiuni, avantajul major al minicarabinei JBL era dimensiunea ei compactă – avea doar 68,5 cm de la vârf până la capăt. Sub apă, avea o rază de acţiune de doi metri şi jumătate, dar pe uscat, operând câteva modificări, Tom o adusese la şapte metri. Aprecie distanţa între el şi peretele pe care era montată camera din stânga. Erau cam patru metri şi jumătate. În raza lui. Ţinti cu atenţie la câţiva centimetri deasupra camerei. Ştia că, dacă rata, arbaleta ar fi căzut şi ar declanşat sistemul de alarmă.

Simţi pe limbă gustul familiar al carbonului – uscat şi metalic. Era ceva comun pentru majoritatea galeriilor de artă să instaleze filtre de carbon pentru a elimina fumul şi mirosurile şi, cel mai

important, bioxidul de sulf emanat de respiraţia vizitatorilor, care ar fi putut deteriora în mod serios picturile, dacă era lăsat nesupravegheat.

Înghiţind în sec, Tom apăsă pe trăgaci şi săgeata zbură de-a curmezişul încăperii, trăgând după ea o coardă subţire de nailon. Se înfipse în zid, îngropându-şi la câţiva centimetri vârful ascuţit, de oţel. Fără să se oprească nici măcar o secundă, Tom reîncărcă arma, se întoarse şi trase din nou, de data asta trimiţând harponul deasupra camerei de filmat de pe peretele opus. Când ambele harpoane fură la locul lor, legă capetele corzilor de nailon de un tensor de metal. Apăsă maneta de pe laterala tensorului, până când cele două corzi fura perfect întinse. Se uită la ceas. Mai avea treizeci şi cinci de minute.

Tom se prinse de coarda de nailon care se întindea acum în diagonala încăperii şi-şi desfăcu legătura de pe cablul de oţel. Încrucişându-şi gleznele deasupra corzii, cu spatele spre podea, traversă încăperea ajutându-se de mâini. Carabina de metal aluneca pe coardă ca un fermoar; Tom ajunse exact deasupra camerei din colţul drept.

Se întinse şi ataşă o cutiuţă neagră de cablul care transmitea semnalul video în camera de control de la parter. Odată activat, dispozitivul înregistra două minute de imagini video în cardul de memorie, după care se suprapunea peste semnalul de intrare şi începea să transmită iar şi iar imaginile înregistrate, preţ de o oră, până când se termina bateria. Până atunci însă, Tom avea să fie demult plecat.

Activă dispozitivul, aşteptă să treacă cele două minute de înregistrare, apoi se deplasă până la camera video din celălalt colţ al încăperii, unde repetă procedura. Peste încă două minute, încăperea deveni practic invizibilă gardienilor de la parter.

Mai avea douăzeci şi cinci de minute.

Tom se împinse înapoi pe coarda de nailon şi se opri în mijlocul încăperii. Se uita peste umăr, spre podea. Caseta pătrata parcă îl privea. Prin capacul de sticlă, filigranul de aur ce îmbrăţişa suprafaţa verde a Oului Faberge părea că-i face cu ochiul din penumbră, chemându-l. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar se simţea minunat. Atracţia nu dispăruse încă.

Se legă la loc de cablul de oţel care atârna din acoperiş şi apăsă telecomanda, coborând până când ajunse exact deasupra casetei de expunere. Respiraţia lui răspândea un abur uşor pe suprafaţa de sticlă, care însă se evaporă numaidecât. Caseta se

odihnea pe o coloană elegantă, din oţel, ce se lărgea într-un postament pătrat care, asemenea unei piramide incaşe, cobora spre podea într-o serie de trepte înguste, cam de cinci centimetri fiecare.

Tom apăsă din nou butonul de la telecomandă şi coborî sub nivelul casetei de expunere, examinând coloana de oţel, până când ajunse la doar câţiva centimetri deasupra podelei, cu picioarele îndoite la spate, ca să nu atingă suprafaţa de lemn lustruit. Chiar la piciorul coloanei, exact în punctul în care baza începea să se lărgească, Tom găsi în sfârşit panoul de metal pe care îl căuta. Era montat în suprafaţa de oţel, fixat în patru şuruburi mici.

Se uită la ceas. Cincisprezece minute.

Scoase din buzunarul hainei o şurubelniţă electrică subţire şi desfăcu încet, cu multă băgare de seamă, plăcuţa metalică. Fiecare şurub se lipea de capul magnetic şi era apoi depozitat cu grijă pe treapta de sus de la baza coloanei. Ieşi şi ultimul şurub şi Tom prinse plăcuţa cu mâna stângă, oprind-o din cădere.

Dar mişcarea bruscă îi făcu mâna dreaptă să tremure uşor. Şurubul căzu din şurubelniţă, se lovi de baza platformei cu un clinchet metalic, apoi se rostogoli, cu o încetineală agonizantă, pe fiecare treaptă, spre podea.

63

11.50 p.m.

Cu fascinaţie şi groază, Tom, privea cum micul şurub argintiu aluneca şi sărea din treaptă în treaptă, zăbovind pe ultima muchie ce l-ar fi trimis învârtindu-se pe podea, declanşând alarma.

Însă nu căzu.

Ezită, trecându-şi căpşorul argintiu peste muchie, apoi oprindu-se, obosit. Tom răsuflă uşurat prin masca de pe faţă.

Întinse spre şurub capul magnetic al şurubelniţei, îl ridică şi-l aşeză lângă celelalte. Privind în gaura lăsata de plăcuţa pe care tocmai o înlăturase, desluşi, cu mare greutate, două fire. După cum prezisese Archie, părea să fie sistemul unui mecanism de presiune relativ simplu, ce se declanşa în momentul în care oul era ridicat din casetă.

Strecură un cleştişor de metal printre cele două fire izolate care făceau legătura cu cele goale, de dedesubt. Destul de simplu de operat.

Apăsă din nou pe telecomandă şi troliul îl ridică înapoi deasupra casetei de expunere. Căutând în buzunarul pantalonilor, scoase o lamă mică, de tăiat diamante, cu ajutorul căreia trasa un cerc mare pe suprafaţa sticlei de sub el. Puse lama la loc în buzunar şi, cu mişcări de cunoscător, apăsă discul de sticlă cu podul palmei. Acesta se desprinse şi căzu în casetă, lovindu-se de vârful oului.

Tom vârî mâna în casetă, încleştându-şi degetele înmănuşate pe suprafaţa incredibil de delicată a oului. Ezită o clipă, apoi îl ridică din casetă, mişcare ce produse un clichet surd. Dar alarma nu porni. Deşi mecanismul se declanşase, sistemul continua să funcţioneze neîntrerupt prin al doilea circuit, pe care Tom îl aranjase cu cele două fire.

Trecuseră patruzeci de minute. Mai rămăseseră cinci. Exact cât îi trebuia ca să iasă.

Strecură oul în haină, apoi apăsă telecomandă şi troliul începu să-l ridice înapoi pe acoperiş. Când capul şi umerii îi apărură prin spaţiul din luminător, opri troliul şi se trase în braţe.

Atunci îl observă. Un punct mic, roşu, în mijlocul pieptului. Tom împietri, uluit. Îşi dădu seama imediat ce era. Ţinta laser a unei puşti cu bătaie lungă.

Punctul roşu îi urcă pe faţa, reflectându-i-se o clipă în ochiul stâng şi făcându-l să clipească. Dansă apoi în jurul buzelor, i se rostogoli în jos, pe braţ, se strecură pe după mâna înmănuşată şi se opri, în cele din urmă, pe motorul troliului. Oricine ar fi fost, se afla pe acoperişul clădirii de pe cealaltă parte a canalului. Se jucau cu el.

O singură împuşcătura. Motorul explodă, aruncând în jur scântei şi bucăţele de metal încins. Cablul se desprinse, azvârlindu-l pe Tom cu spatele prin hăul încăperii de dedesubt.

Instinctiv, Tom se întinse şi reuşi să prindă cablul de nailon pe care îl trăsese în diagonala încăperii, sub braţul şi piciorul stâng. Se opri din cădere cu o zguduitură bruscă şi dură, prinzându-şi umărul ca într-o menghină. Se agăţă de cablu, apucându-şi cotul cu cealaltă mână şi gâfâind de durere şi spaimă. Ce dracu se petrecea? Cine era acolo? De unde ştiuse că va fi aici?

Coarda căzu câţiva centimetri. Zgâlţâit de impactul brusc, harponul din partea stângă ieşise din perete. Tom îi privea vârful ascuţit desfăcându-se încet din suprafaţa de rigips şi lemn, pe când coarda se lăsa din ce în ce mai jos. Îşi ţinu respiraţia. Cinci secunde. Zece secunde.

Harponul se smulse din perete şi Tom plonjă pe duşumea.

În urma impactului, întreaga încăpere se trezi la viaţă. Luminile se aprinseră, orbindu-l pe Tom cu strălucirea lor acuzatoare. Alarma se declanşă într-o explozie de sirene şi de şuierături ascuţite, ce învălui camera.

Se ridică împleticindu-se şi se îndreptă, disperat, spre uşă, dar un panou imens de oţel i se prăbuşi în faţă, blocând singura ieşire din încăpere care ar fi putut reprezenta o soluţie. Cum luminatorul era la opt metri deasupra lui, ştia că nu mai are scăpare.

Era prins.

64

12.04 a.m.

Când zărise punctul roşu de pe acoperişul opus, Jennifer înţelesese deodată unde dispăruse bărbatul care îl urmărea pe Tom. Şi totuşi, îi mai trebuiseră încă vreo câteva secunde până să-şi dea seama ce era de fapt. Stătea ghemuită pe acoperişul muzeului, unde se urcase folosind coarda pe care Tom o lăsase atârnată pe laterala clădirii.

Chiar şi aşa, sunetul împuşcăturii ce răsună doar câteva clipe mai târziu o paralizează pe moment. Abia urletul strident al alarmei din galeria de sub ea o trezi la realitate. Sări în picioare şi alergă, împleticindu-se, până la marginea luminatorului, unde stătea acum cu mâinile în şolduri, uitându-se la Tom prin gaura din sticlă.

— Te distrezi? întrebă ea cu o voce ce venea parcă din altă lume.

— Tu? Surpriza din glasul lui Tom dispăru numaidecât. Repede, scoate-mă de aici!

— Nu prea cred.

— Crede-mă, nu e ceea ce pare.

Jennifer ascultă alarma şi privi dispozitivul spart şi silueta mascată de sub ea. Era exact ceea ce părea. Exact ceea ce Bob Corbett o prevenise că se va întâmpla. Cum putuse fi atât de proastă încât să creadă că toţi cei din jurul ei se înşelau?

— Oh, nu? râse ea cu răceală. Atunci, ce este?

Tom îşi scoase masca de schi de pe cap; părul îi stătea turtit şi în dezordine. Jennifer îi vedea acum ochii. Mari şi întunecaţi şi parcă puţin speriaţi.

— Am doar nouăzeci de secunde până când paznicii o să ajungă aici, zise Tom arătând nerăbdător spre uşa de metal, îţi explic mai târziu.

— Nu. Îmi explici acum.

Vorbea hotărât, fără ezitări. Nici nu ştia de ce mai stătea să-l asculte, de ce nu se dusese direct la poliţie când găsise coarda atârnând pe zidul muzeului. Dar o parte din ea voia un motiv.

— Nu avem timp, o rugă Tom.

— Eu am destul.

Tom scutură nervos din cap, privi în altă direcţie, apoi din nou spre ea.

— Oul Faberge pe care l-am furat în New York era pentru Cassius. Ştii cine e Cassius?

Numele îi suna cunoscut, dar nu ştia unde îl mai auzise. Apoi îşi aminti. Cassius era personajul ăla, căpitanul Nemo, despre care vorbise Corbett la şedinţa cu secretarul Young. Geniul criminal care se presupunea că era în spatele unei serii de jafuri comandate din lumea artei. Încuviinţă din cap.

— Bun, deci ştii cu cine mă confrunt. Înţelegerea era pentru ambele ouă, dar m-am retras înainte să îl iau pe al doilea. Crede-mă, nu am minţit când ţi-am spus că hotărâsem să mă retrag. Dar Cassius n-a vrut să accepte. A ameninţat că mă omoară şi pe mie şi pe un tip cu care lucrez, dacă nu i-l livrez până mâine.

Jennifer nu zise nimic. Cum ar fi putut să-l creadă? Panoul de oţel se ridică doi centimetri de la podea. Gardienii de afară ajunseseră lângă el şi începuseră să deschidă încăperea. Vocile lor alarmate se auzeau prin crăpătură.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ar fi avut vreo importanţă? M-ai fi lăsat să mă duc?

— Nu.

— Şi atunci, ce alternativă aveam? Să nu fac nimic şi să aştept să ne omoare? Şi pe mine şi pe prietenul meu?

— Aveam o înţelegere. Ar fi trebuit să ai încredere în mine. Te-aş fi putut proteja.

Îl privea cu răceală, dar nu mai era atât de sigură acum. În ciuda oricărei logici, în ciuda tuturor dovezilor, voia să îl creadă.

Tom clătină din cap şi zâmbi cu tristeţe.

— Te-am auzit aseară, Jennifer. Când vorbeai la telefon cu şeful tău. I-ai spus să conteze pe tine, să fie sigur că vei face tot ce va fi nevoie ca să rezolvi cazul. Că nu-ţi pasă ce se va întâmpla cu mine. Trebuie să-mi văd interesul. Nu mă pot baza nici pe tine, nici pe alţii să mă apere. N-am făcut-o niciodată.

Jennifer roşi când îşi aminti propriile cuvinte. Înţelegea acum de ce Tom fusese atât de rezervat în timpul cinei lor din Paris.

— Am vrut să spun doar că singurul meu interes în ceea ce te priveşte este strict profesional, că sunt de părere că ne poţi fi de un real ajutor în rezolvarea acestui caz şi atâta tot. Ăsta e adevărul. Nu mă interesează cine ce a făcut în trecut, în ceea ce mă priveşte, avem o înţelegere şi eu intenţionez să-mi ţin

promisiunea atâta vreme cât ţi-o ţii şi tu.

Panoul de oţel se ridicase acum aproape zece centimetri şi, prin crăpătură, se vedeau vârfurile de metal ale bocancilor gardienilor.

— Poate că asta crezi acum, dar, când va veni momentul, lucrurile nu vor mai fi la fel de clare. Va trebui să te gândeşti la cariera ta. Nu puteam risca să fiu trădat a doua oară.

— Şi ce aveai de gând să faci? Să furi oul şi-apoi să dispari? Unde să te duci?

— Oul este pentru un *ofsaid* pe care Cassius îl organizează mâine seară în Istanbul. Tom privea din ce în ce mai nervos spre uşa de oţel, care se ridica încet, dar sigur. Voiam să mă duc acolo şi să lămuresc situaţia o dată pentru totdeauna. Pentru Harry.

— La Istanbul?

În ciuda situaţiei, Jennifer nu reuşi să-şi ascundă uimirea din voce. Istanbulul reprezenta acum o verigă în cazul legat de monede. Poate chiar şansa de a le recupera şi de a-i prinde pe cei care le luaseră.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru asta începuse Steiner să noteze numărul de telefon, când a fost omorât. E clar. Cassius voia să strângă monedele pentru licitaţie. E foarte posibil să fi comandat chiar furtul lor, special pentru asta. Monedele şi cele două Ouă Faberge sunt probabil vedetele serii.

— Şi ce se întâmplă dacă acest Cassius nu primeşte cel de-al doilea ou?

— Nu-şi poate permite să invite oamenii la un *ofsaid* pentru ca apoi să nu fie în stare să aducă obiectele pe care a promis că le va avea acolo. Probabil că va anula totul.

Jennifer analiză situaţia cu febrilitate. Dacă *ofsaid*-ul era anulat, pierdea cea mai bună şansă de a lua urma monedelor. Şansele de a le mai găsi vreodată după asta erau foarte mici. Trebuia ca *ofsaid*-ul să aibă loc.

— Prinde-te de asta!

Jennifer îi aruncă funia pe care se căţărase. Coarda grea se răsuci în aer în timp ce cădea. Panoul de oţel era acum ridicat la aproape treizeci de centimetri şi văzu pe cineva încercând să se strecoare prin deschizătură.

Tom înşfăca funia şi, până când panoul se înalţă cu încă zece centimetri, ieşise deja din încăpere. Picioarele îi fluturară prin

deschizătura din luminator exact când primul gardian intră în cameră şi sări în picioare, cu arma întinsă.

Stând în genunchi, Tom se aplecă înainte şi trase aer în piept. Privi spre Jennifer şi spuse, cu o voce răguşită:

— Data viitoare, aruncă-mi doar coarda. Putem sta la taclale mai târziu.

— Nu va exista o dată viitoare. Nici data asta n-ar fi trebuit să existe. Îl trase în picioare. Să plecăm de-aici!

Fugiră străbătând acoperişurile clădirilor adiacente, coborâră în stradă şi se întoarseră apoi la hotel. Sunetul sirenelor de poliţie şi strălucirea luminilor albastre se pierdură în depărtare, rămânând doar un ecou în liniştea nopţii.

Fură urmăriţi tot drumul de doi ochi măriţi de uimire. Când dispărură pe uşa hotelului, bărbatul îşi scoase telefonul din buzunarul costumului. Vorbi imediat ce interlocutorul răspunse la celălalt capăt.

— Sunt Jones, domnule… E un adevărat circ aici. Kirk tocmai a dat o spargere la un muzeu, apoi un nebun a încercat să-l împuşte de pe un acoperiş, cu o armă cu lunetă… Nu, a ratat. Browne? Îmi pare rău, domnule, dar se pare că ea l-a ajutat pe Kirk să fugă.

65

Hotelul Seven Bridges, Amsterdam, Olanda 12.36 a.m.

— Arată-mi-l! Vreau să-l văd!

Vocea lui Jennifer era sugrumată, aproape entuziasmată. Adrenalina încă le mai curgea prin vene, inimile le băteau nebuneşte, capetele le vâjâiau când se întoarseră în camera de hotel.

— Eşti sigură? o întrebă Tom privind-o nehotărât. Şi aşa, te-ai implicat mult prea mult. Poate că ar fi mai bine să te opreşti aici.

— Te-am ajutat să fugi de la locul faptei. Ce crezi că poate fi mai rău de atât?

Tom aprobă din cap, apoi îi aruncă o privire încurcată.

— Să ştii că apreciez ce ai făcut pentru mine acolo.

— Cred că mi-am pierdut minţile, şopti ea, mai mult pentru sine. Dacă află cineva, sunt terminată. Ştii asta, nu-i aşa? Ochii mari, rotunzi îi străluceau în timp ce vorbea.

— Da, răspunse el. Se opri o clipă. Şi? De ce-ai făcut-o?

— Fără ou, nu mai avea loc *ofsaid*-ul. Fără *ofsaid,* nu mai găseam monedele.

— Aşadar, a fost ceva pur profesional?

Tom părea aproape dezamăgit.

— Strict profesional.

Jennifer spera că Tom nu remarcase ezitarea din vocea ei. Fiindcă mai existase un impuls care o îndemnase să arunce coarda, un impuls pe care nu voia să-l recunoască nici faţă de ea însăşi, cu atât mai puţin faţa de Tom. O parte din ea simţea nevoia ca el să ştie că putea avea încredere în ea. Că erau implicaţi împreună în povestea asta. Fiindcă ea ştia mai bine ca oricine cum e când oamenii nu au încredere în tine, când orice mişcare, orice gest îţi este pus la îndoială. Fiindcă voia cu înverşunare să-i ofere acea a doua şansă pe care atât de puţini oameni, până la Corbett, i-o oferiseră ei.

Tom zâmbi. Scânteia din ochii lui sugera că ştia că ea nu îi spusese totul, dar că nu voia să insiste asupra subiectului.

— Ei bine, indiferent care ar fi fost motivul, a fost unul corect.

Vom termina povestea asta împreună. Acum, întinde palmele.

Îşi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase oul, aşezându-l cu delicateţe în căuşul palmelor ei.

— Dumnezeule, cât e de frumos! şopti ea, mângâind suprafaţa netedă şi verde, urmărind cu degetul florile delicate ce se înălţau pe margine din rădăcinile răsucite care formau baza. Cum se numeşte?

— Oul Panselelor. E unul dintre preferatele mele.

— De ce?

— O să-ţi arăt.

Tom deschise oul şi scoase la iveală un scut de aur detaşabil, în formă de inimă, cu unsprezece uşi minuscule montate pe un şevalet lucrat cu o delicateţe de nedescris.

— Fiecare uşă se deschide şi dezvăluie privirii portrete în miniatură ale diferiţilor membri ai familiei imperiale.

Tom deschise câteva uşi. Chipuri palide, posace, priveau de dincolo de ele.

— Întotdeauna mi s-au părut foarte trişti, de parcă ar fi ştiut ce avea să li se întâmple.

— Te referi la revoluţia din Rusia?

— Mă refer la faptul că au fost asasinaţi de bolşevici, care le-au confiscat apoi întreaga colecţie de artă şi au vândut-o ca să finanţeze armata lui Stalin. Mie unul, bijuteria asta îmi spune mai multe despre istoria Rusiei decât ar putea s-o facă toate cărţile din lume. Aici e totul. Gloria şi groaza.

— Câte ouă sunt în total?

— Faberge a făcut doar cincizeci. Opt au fost pierdute. Muzeul Armurilor din Kremlin încă mai are zece şi un miliardar rus a cumpărat recent nouă de la familia Forbes. Restul sunt prin alte muzee sau în colecţii private.

— N-ai fost niciodată tentat să păstrezi pentru tine toate lucrurile pe care le-ai luat de-a lungul anilor?

— Niciodată. Tom zâmbi. Este una dintre primele reguli pe care le înveţi. Îţi faci treaba, apoi mergi mai departe. Nu-ţi poţi permite luxul de a te îndrăgosti de obiectele pe care trebuie să le iei.

Întinse mâna şi Jennifer îi înapoie, fără tragere de inimă, oul. Tom îl luă, îl înfăşură şi-l puse deoparte.

— Hai să-l sunăm pe Archie.

— Pe cine?

— Un… coleg.

Jennifer se aşează lângă el, pe pat, în timp ce Tom formă numărul.

— Eu sunt, spuse acesta când Archie răspunse.

— Eşti teafăr, prietene? E vreo problemă? se auzi vocea îngrijorată a lui Archie de la celălalt capăt al firului.

— Nu, sunt bine. L-am luat.

— L-ai luat? Oh, slavă Cerului! Bravo ţie, prietene, bravo ţie.

— Mulţumesc, răspunse Tom, zâmbind la auzul oftatului de uşurare din vocea prietenului său.

— Ai avut vreo problemă?

Archie se mai calmase acum şi tonul îi era mai serios, mai oficial.

Tom scoase un hohot scurt de râs.

— S-ar putea spune şi aşa. Archie, ai spus cuiva că o să operez acolo, în seara asta?

— Sigur că nu. Drept cine mă iei?

— Bine, bine…

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Păi, chiar când am ieşit…

— Oh, afurisit să fiu! îl întrerupse Archie. Am spus cuiva. Nu exact unde o să dai lovitura, dar în ce oraş eşti.

— Cui?

— Noaptea trecută. Lui Cassius.

— Cassius? sări Tom surprins. Pentru Dumnezeu, Archie, de partea cui eşti tu?

— Ştiu, îmi pare rău. M-a luat prin surprindere. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Cineva a tras în troliu. A vrut să fiu prins.

— Şi ce interes avea Cassius să se asigure prin toate mijloacele că faci o treabă, doar ca să te înfunde, înainte să o termini? N-are nici o logică. Trebuie să fi fost altcineva.

— Poate.

— Cum ai scăpat?

— Jennifer.

— Păsărica de la FBI? Îţi baţi joc de mine?

— Nu.

— Şi care-i şpilul? În mod sigur vrea ceva.

— Poate. Tom o privi pe Jennifer care asculta extrem de curioasă conversaţia. În clipa asta, nu mai sunt sigur de nimic. Vorbim mai târziu despre asta. Oricum, o să las oul la Fleur mâine dimineaţă, împreună cu trusa. Poţi să le ridici de acolo.

— Nici o problemă. Oh şi… Tom?
— Da?
— Mersi.
— Cu plăcere.
Convorbirea se întrerupse. Tom se întoarse spre Jennifer.
— Ai auzit totul?
Jennifer încuviinţă din cap, foarte serioasă.
— Archie, care presupun că e intermediarul tău, i-a spus lui Cassius despre treaba asta.
Tom mişcă aprobator din cap.
— Acum crezi că acest Cassius a încercat, în mod intenţionat, să te prindă la muzeu. Şi nu ştii de ce.
— Ştii tu?
— Răspunsul este în Istanbul. Trebuie să fie. Aranjez să mergem acolo mâine-dimineaţă, spuse ea calmă. Max o să se ocupe de bilete.
— Nu trebuie să-ţi suni şeful, să-i povesteşti ce s-a întâmplat?
— O să-l sun. Deocamdată însă, amândoi avem nevoie de odihnă. Se opri şi-l privi direct în ochi. Apropo, cine era fata?
— Care fată?
— Blonda din oraş, cu garderoba de la Victoria’s Secret.
— E Fleur, fata care o să-mi livreze oul mâine-dimineaţă. E o cunoştinţă. Cineva în care ştiu că pot avea încredere. De ce? Eşti geloasă? întrebă Tom rânjind.
— Ai vrea tu! zise ea ridicând din umeri nepăsătoare. Vrei să dăm cu banul ca să vedem cine doarme pe jos?
— Nu e nevoie, răspunse Tom binevoitor. Îţi las ţie patul.

66

Istanbul, Turcia
29 iulie – 5.43 p.m.

Grădina de ceai Ilesam Lokall se află chiar lângă Divan Yolu, străvechiul drum spre Consiliul Imperial, care se întinde de la ruinele Hipodromului roman, unde se întreceau cândva carele şi unde gladiatorii se luptau pentru amuzamentul mulţimii, până la Poarta Tunului, în zidurile oraşului vechi.

La adăpostul zidurilor groase ale grădinii, zumzetul tramvaielor, claxoanele aproape neîntrerupte şi strigătele sălbatice ale comercianţilor stradali făceau loc unei linişti mormântale şi răcoroase, întrerupte doar de zornăitul plăcut al zarurilor ce se rostogoleau pe table de joc elaborat încrustate. Câţiva localnici întreprinzători aranjaseră pe bănci perniţe şi covoraşe viu colorate şi atârnaseră carpete pe pereţi – capcane subtile, gândite să-i păcălească pe numeroşii vizitatori ai grădinii şi să-i atragă în standurile amenajate în săliţe mici, ce serviseră odinioară drept săli de clasă, pe când gradina mai adăpostea încă şcoala islamică, Medrese, a moscheii din apropiere.

Ca întotdeauna, aerul era îmbâcsit de fumul narghilelelor – un amestec dulce, lipicios, de tutun cu aromă de măr, aşezat deasupra unei rezerve inepuizabile de cărbuni aprinşi, aduşi de un bătrân numai piele şi os care se strecura printre mese cu resemnarea omului care nu mai are ce aştepta de la viaţă. Fumul de tutun era tras prin apa limpede ce bolborosea uşor, asemenea unei pisici mari, care toarce.

— De ce fac asta? întrebă Jennifer când luară loc într-un colţ din fundul grădinii.

Îi îndepărtă cu un semn pe vânzătorii de covoare care tăbărâseră numaidecât asupra lor, întrebându-i dacă nu voiau să cumpere carpete turceşti „autentice”.

— Curăţa fumul. Îl mai domoleşte, îi explică Tom.

— Ai mai fost aici?

— Am stat o vreme aici, la un moment dat, spuse Tom încercând să capteze atenţia chelnerului.

— Prin multe locuri ai mai stat, remarcă Jennifer.

— Cam prea multe, aprobă Tom. Ce vrei? Ceai de măr sau cafea? Ca să ştii – ceaiul de mere e atât de dulce încât ai senzaţia că o să-ţi cadă toţi dinţii. Pe de altă parte, cafeaua e atât de amară încât o să te facă să scrâşneşti din dinţi.

— Vai de mine, ce alegere! Jennifer dând ochii peste cap. Cred că prefer cafeaua.

Tom comandă un ceai şi o cafea, care apărură peste doar câteva clipe, ceaiul aburind, într-un pahar mic şi curbat, cafeaua vâscoasă bolborosind ca plumbul topit în creuzetul de porţelan.

— Şi de ce suntem aici? întrebă Jennifer sorbind din cafea şi privind în jur recunoscătoare în momentul în care simţi cofeina invadându-i creierul.

Grădina era animată, dar nici pe jumătate plină şi Jennifer remarcă privirile suspicioase pe care i le aruncau grupurile mici de turci care se strânseseră în jurul măsuţelor joase ca să bea şi să fumeze.

— Fiindcă avem nevoie de informaţii şi ăsta e cel mai bun loc în care le putem obţine, îi explică Tom întinzându-şi picioarele pe bancă.

Jennifer îl sunase pe Corbett dis-de-dimineaţă şi insistase să i se facă legătură la el acasă, deşi ştia că în State era ora trei noaptea. Îi spusese ce aflase Tom. Că în Istanbul urma să aibă loc o licitaţie ilegală şi că se duceau amândoi acolo, în speranţa că vor da de urma monedelor. Corbett fusese de acord cu planul ei şi o sfătuise să fie atentă.

Luaseră avionul de ora 11 de la Amsterdam la Istanbul în aceeaşi dimineaţă. Călătoriseră într-o atmosferă destul de tensionată. Îşi dădeau amândoi seama că toate cele petrecute la muzeu schimbaseră covârşitor relaţia dintre ei, însă nici unul nu reuşea să-şi dea seama limpede în ce fel.

La intrarea în grădină se iscă, dintr-odată, zarvă mare. Doi bărbaţi masivi, cu ochelari de soare şi costume gri lucioase, brodate cu fir de argint, păşiră în grădină şi se uitară, pe rând, la toţi cei prezenţi. Părând satisfăcuţi, priviră peste umăr şi aprobară din cap.

Intră un omuleţ pitic şi rotund ca un butoi, despre care Jennifer presupuse că era şeful lor. Faţa îi era aproape în întregime ocupată de un nas mare şi borcănat şi de o barbă stufoasă şi neagră, care venea în continuarea părului ondulat, de aceeaşi culoare. După părerea lui Jennifer şi părul şi barba erau vopsite. Ochii i se ascundeau în spatele unor ochelari, cu rame groase de

baga, firma Ray Bans. Sigla companiei se afla în colţul lentilei din dreapta, în aşa fel încât originea lor distinsă să nu poată fi pusă la îndoială. Purta o haină groasă de piele neagră, o cămaşă neagră de mătase, desfăcută la primii trei nasturi şi lăsând să se vadă lanţurile groase de aur care-i atârnau la gât şi la încheieturile mâinilor.

Încă doi bărbaţi intrară după el, fiecare ocupând o poziţie strategică în jurul lui, umflându-şi bicepşii în mod ameninţător. Chelnerul se agită nervos în jurul şefului, conducându-l la masa cea mai mare şi mai umbrită, de la care îi goni în mod foarte neceremonios pe actualii ocupanţi. Un şut bine ţintit transmise un mesaj mai explicit unuia dintre ei, care protesta mai vehement.

— Cine-i ăsta? şuieră Jennifer.

— Amin Madhavy. Un mincinos şi-un hoţ, răspunse Tom liniştit.

— Vreun prieten al tău, să înţeleg?

— Cum de-ai ghicit? rosti Tom, făcându-i cu ochiul. Haide, să-i dăm drumul!

67

5.52 p.m.

Bodyguarzii, prea ocupaţi să-şi comande de băut, nu-l observară pe Tom decât atunci când acesta ajunse la doar câţiva centimetri distanţă.

— Madhavy-bey, spuse Tom, folosind epitetul respectuos pe care turcii îl rezervă doar saluturilor protocolare. Te-ai întors pentru o altă lecţie?

O cută superficială încreţi fruntea bărbatului. Nu ridică privirea. În loc de aceasta amestecă mai întâi una, apoi două, apoi trei linguriţe de zahăr în ceaşca de cafea.

— Kirk-bey, rosti el în cele din urmă, în aceeaşi formulă politicoasă de salut.

Avea vocea piţigăiată, cu un accent foarte pronunţat. Ridică privirea şi cuta de pe frunte i se topi într-un zâmbet larg.

— Bine ai venit!

Gorilele turcului, care, la auzul vocii neaşteptate a lui Tom săriseră ca arse, vârând repede mâinile în interiorul hainelor, se relaxară. Madhavy dădu din mână dispreţuitor.

— Oricum, ar fi fost prea târziu, neghiobi incompetenţi! mârâi el. Dacă ar fi vrut să-mi facă felul, aş fi fost deja mort. Zâmbi din nou, cu gura până la urechi. Nu ştiu de ce-mi mai bat capul cu ei. Ridică din umeri şi-i făcu semn lui Tom să ia loc pe băncuţa capitonată din faţa lui. Haide, stai cu mine!

Îl privi cu atenţie în timp ce se aşeza. Ceaşca de cafea se pierduse cu desăvârşire în mâna lui umflată şi negricioasă; pe fiecare deget ghiulurile de aur străluceau ca o armură scumpă.

— Şi ce te aduce iar prin Istanbul? îşi scoase ochelarii de soare şi ochii mici şi negri îi luciră că ai unui copil pus pe şotii. Ce nefericit va avea neplăcerea să primească vizita ta de data asta?

Tom clatină din cap.

— N-ai auzit? M-am retras.

— Ha! Ce, mă crezi prost?

— Vorbesc serios.

— Şi atunci, ce cauţi aici?

— Sincer să fiu, caut ceva. Mai bine zis, caut un loc.

— Ah… Chipul lui Madhavy se lumină, semn că pricepuse. Şi ai nevoie de ajutorul meu.

— Ăsta e oraşul tău, Amin. Pe cine era să întreb?

Madhavy mişcă aprobator din cap şi ridică din sprâncene.

— Asta aşa e.

— Ştii ceva despre vreo vânzare care are loc în seara asta? O licitaţie de opere de artă. Tom se aplecă spre el. Chestii de valoare.

Madhavy lasă ceaşca din mână.

— Care va să zică, spuse el punându-şi palmele pe burdihanul voluminos, pentru asta te-ai întors. Am auzit, firește, dar locaţia e secretă. Foarte secretă. Nimeni nu ştie cu exactitate unde o să se desfăşoare. Nici măcar eu. Se lovi cu mâinile pe piept ca să arate cât se simţea de ofensat. Aş vrea să te pot ajuta, bătrâne, dar… Ridică din umeri.

Tom îl cunoştea destul de bine pe Madhavy ca să-şi dea seama unde bătea.

— Prea bine, *bătrâne.* Ce vrei? Care-i preţul?

— Preţul? Crezi că Amin Madhavy poate fi cumpărat? Ridică tonul şi privi indignat în jur. Mulţumit că-l auziseră destui oameni, se aplecă şi şopti în urechea lui Tom: O revanşă. Madhavy vorbea acum pe un ton mult mai agitat şi se împinsese până pe marginea scaunului. Ultima dată, n-am mai putut să-mi scot capul în lume luni de zile. Oamenii râdeau de mine. De *mine!* Madhavy făcu ochii roată în jurul grădinii, parcă nevenindu-i să creadă. De data asta, n-o să mai fii aşa norocos.

Madhavy făcu un semn cu mâna şi o imensă cutie de table apăru ca din pământ şi fu aşezată pe măsuţa joasă dintre cei doi. Tom zâmbi.

— Prea bine. Câştigă cine face primul cinci puncte. Mă grăbesc. Dacă o să câştig eu, îmi spui locaţia. Dacă vei câştiga tu… Ce se întâmplă dac-o să câştigi tu?

Madhavy arată spre mâna lui Tom.

— Dacă o să câştig eu, îmi dai ceasul tău.

Tom ezită. Ceasul lui… Ceasul pe care i-l lăsase mama lui… Dar ce putea face? Licitaţia era chiar în acea seară, peste doar câteva ore.

— Bine, acceptă Tom.

În timp ce bărbaţii vorbeau, Jennifer se apropiase de masă şi bodyguarzii, evident atinşi de critica de mai devreme a lui Madhavy, răspunseră de această dată scoţându-şi armele şi

strigând furioşi.

— E cu mine, rosti Tom fără să ridice privirea, în timp ce-şi aranja calm piesele pe tablă.

Madhavy mormăi câteva cuvinte şi gorilele o lăsară pe Jennifer să se apropie de masă.

— Mulţumesc pentru nimic, îi spuse ea cu reproş lui Tom. Madhavy râse văzând enervarea ei evidentă.

— Probleme cu damele? întrebă el, prefăcându-se îngrijorat. Sper să nu-ţi distragă atenţia.

— N-ai tu norocul ăsta. Oricum, ţi-ar trebui mai mult de-atâta ca să mă baţi. Să începem!

68

6.00 p.m.

O linişte stranie se lasă în jurul lor de îndată ce începură jocul. Bodyguarzii, simţind încordarea lui Madhavy, se apropiaseră de masă şi încercau să stea cu un ochi la joc, iar cu celălalt să cuprindă restul grădinii.

Jucară amândoi în stilul arăbesc, învârtind zarurile minuscule între degete şi azvârlindu-le cu înverşunare de-a lungul tablei de joc, mutând piesele înainte ca majoritate spectatorilor să apuce să vadă ce numere ieşeau, darămite să mai şi gândească mutarea.

Jocul de table, sau Shesh Besh cum îi spun arabii, este unul dintre cele mai vechi jocuri din lume. Pentru cei fără experienţă, este un joc de noroc în care zarurile îţi dictează mişcările, tu fiind doar un ostatic al hazardului. Pentru un jucător ca Tom însă, norocul era însoţit de strategia minţii. Gândirea lui matematică şi neobişnuita capacitate de înţelegere a probabilităţilor, combinate cu o fantastică putere de a mistifica – toate astea îi dădeau un avantaj tactic.

Jocul modern se joacă cu două zaruri, care-ţi permit să dublezi miza sau numărul de puncte din joc. Dacă adversarul reuşeşte să termine jocul înainte ca tu să apuci să scoţi vreo piesă, se numeşte că a făcut marţ şi, din acea clipă, miza jocului se dublează. Situaţia când mai ai o piesă pe bară în momentul în care adversarul a terminat, se numeşte marţ tehnic şi triplează miza. Să ştii când să accepţi, să respingi sau chiar să dublezi dubla adversarului, echivalentul plusării de la poker, este la fel de important ca poziţionarea pieselor. Poate chiar mai important.

Madhavy începu bine, cu un şase-unu, care-i permise să formeze un punct vital chiar lângă casă. Apoi, rândul următor arunca un şase-şase, dubla dându-i dreptul la patru mutări de şase, în locul celor două obişnuite, ceea ce-i permise să-şi scoată cele două piese din casa lui Tom şi să mai închidă un punct.

Având în vedere începutul în forţă al lui Madhavy, Tom nu fu surprins când acesta îl dublă, rândul următor. În mod normal, ar fi refuzat probabil dubla, preferând să piardă un punct decât să

rişte două. Dar nu era un joc obişnuit.

Spre încântarea lui Madhavy, pe care turcul nu făcu nici un efort să şi-o ascundă, Tom acceptă dubla şi, după câteva clipe, pierdu jocul. În mod normal, fiecare joc valora un punct, dar fiindcă Tom acceptase dubla, acesta făcea doua.

— Am câştigat! jubilă Madhavy lovind aerul cu pumnul. Două puncte. Ţi-ai cam ieşit din mână.

— Ai avut noroc, răspunse Tom rearanjând piesele în viteză. Nu uita, câştiga primul care face cinci.

Madhavy îşi aplecă din nou capul asupra tablei şi veselia de mai devreme păru să îl părăsească atunci când un schimb rapid de piese stârni un murmur de entuziasm în rândul mulţimii din ce în ce mai mari de gură-cască, strângându-se în jurul lor. Luând în considerare evoluţia jocului, Tom alese rapid o tactică defensivă, plasându-şi piesele în poziţii de blocaj şi aşteptând apoi o ocazie să-l lovească pe Madhavy care încerca să scoată piesele. Era o strategie riscantă, dar potenţial devastatoare.

După cum bănuise Tom, nu trecu mult până când Madhavy, înjurându-şi ghinionul într-o ploaie de cuvinte turceşti, fu obligat să lase o piesă expusă. Simţind şansa, Tom îl dublă, dar Madhavy, simţindu-se în mână, îi întoarse imediat dubla, în numai câteva clipe, dintr-un joc simplu ajunseseră la un joc de patru puncte.

Tom îl privi în ochi pe Madhavy în timp ce învârti zarurile, aruncându-le fără să se sinchisească să se mai uite ce a ieşit. Reacţiile mulţimii uluite şi fluieratul involuntar al lui Jennifer îi erau de ajuns. Îl lovise.

Fiindcă Tom îşi blocase toate punctele din casă, Madhavy era acum scos din joc, cu o piesă izolată pe bară. Tot ce putea face era să privească împietrit cum Tom îşi scoase aproape jumătate din piese înainte ca el să se poată întoarce pe tablă şi să înceapă să mai scoată şi dintr-ale lui. Înfuriat, se declară învins.

Patru la doi pentru Tom.

69

6.17 p.m.

Madhavy mârâi să i se mai aducă o cafea şi urlă la unul dintre bodyguarzi să tacă. Tom ştia acum ca o singură greşeala l-ar fi putut costa pe Madhavy jocul. Şi, conform regulilor, nu mai puteau folosi acum dubla, având în vedere că Tom era doar la un punct de victorie. Madhavy nu avea de ales – trebuia să câştige trei jocuri consecutiv. Nu era de mirare că scotea fum pe nări.

Mulţimea gălăgioasa de gură-cască adunaţi într-un cerc strâmt în jur părea că se hrăneşte din încordarea lor. Tom studie cu atenţie figura lui Madhavy – ochii bulbucaţi, modul nervos în care se juca cu barba, picătura uleioasa de sudoare de pe frunte, felul în care îşi muşca mereu buza... Madhavy ridică ochii şi-i susţinu privirea lui Tom, zâmbind cu superioritate. Tom înţelegea că Madhavy dădea un spectacol, în faţa oamenilor lui. Trebuia să-şi joace cartea cu foarte mare băgare de seamă.

Jocul următor începu cu un schimb echilibrat de mutări între cei doi jucători, fără ca vreunul din ei să înregistreze vreun avantaj major. Cam peste patru rânduri însă, o succesiune de zaruri proaste îl forţă pe Tom să-şi schimbe tactica şi să încerce să scoată din joc toate piesele lui Madhavy. Ori la bal, ori la spital!

Madhavy reacţionă bine, întoarse atacul asupra lui Tom şi, din câteva duble, închise aproape toate punctele de la el din casă. Tom se găsea dintr-odată într-o poziţie foarte dificilă, cu piesele înşirate pe toată tabla ca un şirag destrămat de mărgele şi cu încă două pe bară.

Încă trei mutări şi Tom se găsi în aceeaşi poziţie în care se aflase Madhavy jocul precedent – scos din joc. Doar că Tom avea trei piese scoase de pe tablă, în timp ce Madhavy avusese doar una. Madhavy îşi vâra piesele în casă una câte una, în timp ce Tom şi le recupera pe rând pe cele de pe bară. Când nu-i mai rămăseseră decât patru piese pe dinafară, figura încordată a lui Madhavy se relaxă într-un rânjet. Aruncă zarurile. Să vezi şi să nu crezi – şase-şase!

Scoase intenţionat ultimele patru piese de pe tablă şi se uită

la Tom, zâmbind. Tom încă mai avea o piesă pe bară. Marţ tehnic. Madhavy câştiga trei puncte şi, prin urmare, jocul.

Mulţimea din jur izbucni în urale şi aplauze şi Madhavy îi strânse vârtos mâna lui Tom, cu chipul acum numai un zâmbet. Bodyguarzii îl bătură pe spate, iar patronul grădinii, care nu mai prididea cu laudele, făcu semn mulţimii care se grăbi să-i ţină isonul. Tom Kirk învins. Tot oraşul avea să vorbească despre asta.

— Frumos joc, spuse Tom.

— Mai mult noroc data viitoare, Kirk-bey.

Madhavy nu se sinchisea să-şi ascundă exaltarea. Tom desfăcu încet cureaua ceasului de la mână, îl privi cu regret pentru ultima oară şi i-l întinse lui Madhavy. Acesta primi ceasul cu ambele mâini şi îl ridică apoi deasupra capului, ca pe un trofeu. Din nou, mulţimea aclama şi aplauda.

— Haide, să mergem! îi şopti Tom lui Jennifer.

— Mergem? Asta a fost tot? Nici măcar n-am... Se opri în clipa în care-i întâlni privirea lui Tom. Dar nu am aflat încă nimic, îi şuieră ea în ureche când se ridicară. Cum rămâne cu ofsa*id-ul?*

Tom nu spuse nimic. O împingea spre ieşire ţinând-o strâns de cot. Însă tocmai când dădeau să iasă, Madhavy strigă după ei.

— Kirk-bey, aşteaptă! Se apropie de ei, lăsându-şi admiratorii să sporovăiască entuziasmaţi în mijlocul grădinii. Haide, să ne despărţim ca nişte prieteni!

Deschise braţele şi-l îmbrăţişă îndelung pe Tom, cu capul deasupra umărului sau stâng şi cu braţele pe talie, apoi îi strânse mâna din nou.

— Pe data viitoare, strigă după cei doi, în timp ce aceştia se depărtau în arşiţa după-amiezii.

— Ce dracu a mai fost şi asta? întrebă Jennifer odată ce se văzură ieşiţi în zarva şi îmbulzeala străzii.

Bărbaţii mai în vârstă purtau costume şi aveau mustăţi îngrijit tăiate, în timp ce tinerii erau bărbieriţi şi îmbrăcaţi în blugi şi cămăşi de firmă. Femeile erau elegante, cu haine croite după ultima modă italiana şi coafate în stilul de la Hollywood din anul precedent. Telefoanele mobile erau mereu păstrate la vedere – prinse la curea sau atârnate de gât ca nişte coliere scumpe.

— Ai auzit de Rezervorul lui Teodosius? o întrebă Tom cu o mină amuzată.

Se strecură pe după un bloc de marmură, rămas probabil din

coloana vreunui templu antic, lăsată de izbelişte pe marginea drumului.

— Rezervorul cui? Jennifer îşi încruntă fruntea, nedumerită. Stai o clipă! Acolo are loc? Ţi-a spus?

Tom aprobă din cap.

— Mi-a şoptit locul când şi-a luat rămas-bun.

— Deşi câştigase?

Tom încuviinţă cu o mişcare a capului.

— De ce?

— Pesemne că victoria l-a făcut mărinimos.

— Vrei să spui că ai pierdut intenţionat?

— Ultima dată când am jucat cu el, am câştigat douăzeci de jocuri consecutiv. Până la urmă, i-am luat Mercedes-ul. Am auzit că n-a mai jucat doi ani după aia. M-am gândit că aveam mai multe şanse să-mi spună dacă pierdeam convingător decât dacă-l băteam şi de data asta. Mai ales cu atâta lume de faţă. Nu dă bine să-ţi pierzi de două ori reputaţia.

— Dar ceasul tău? Nu spuneai că-l aveai de la mama ta?

— Oh, a fost pentru o cauză bună. În plus, continuă Tom ducând mâna în buzunar, nu cred c-o să-mi lipsească. Rânjind, scoase ceasul din buzunar.

Jennifer ridică braţele, nevenindu-i să creadă.

— Cum? fu tot ce reuşi să rostească.

— Amin Madhavy a început ca hoţ de buzunare înainte să dea lovitura, explică Tom în timp ce-şi punea ceasul la mână. Asta-l face să pună lucrurile în buzunare cu tot atâta dexteritate cu cât poate să le şi scoată de acolo. Din câte-l ştiu eu pe Amin, deşi s-a bucurat să-şi asume victoria, simţul onoarei nu i-ar fi permis să păstreze un ceas pe care nu îl câştigase cinstit. Vezi tu, în ciuda opiniei generale, nu toţi hoţii sunt nişte escroci.

70

Turnul Galata, Istanbul, Turcia
8.20 p.m.

Apele întunecate ale Cornului de Aur, portul larg care separă Europa pe de-o parte şi Asia de cealaltă, Orientul de Occident, creştinismul de islamism, erau colorate în roz de soarele la apus. Şi cântul unei voci singuratice se înălţa cristalin prin aerul subţire:

— Allahu Akbar, Allahu Akbar... Ash-hadu alla ilaha illa-llah... Ash-hadu anna Muhammadar-Rasulullah.

Cuvintele se prăvăleau din turnul moscheii din apropiere şi erau apoi transmise cu veselie peste acoperişurile caselor, mai întâi de o voce, apoi de o alta şi de încă una, toate preluând aceeaşi incantaţie. Glasul tânguit al muezinului care chema credincioşii la rugăciune se răspândea peste oraş ca un foc într-o pădure, înteţit de vântul fierbinte de vară.

— Cât o să mai aşteptăm aici? întrebă Jennifer.

— Nu prea mult. Doar până se întunecă.

Stăteau amândoi în BMW-ul bleumarin pe care îl închiriaseră la aeroport. Lumina de afară începuse să pălească şi ultimii întârziaţi zoreau spre cea mai apropiată moschee.

— Şi de ce i se spune Rezervorul lui Teodosiu? întrebă Jennifer, lăsându-se pe spătarul scaunului şi dând aerul condiţionat mai tare cu o treaptă.

— Pe vremea când oraşul era al lor, romanii au construit apeducte uriaşe ca să aducă apă curată în cetate, explică Tom. Odată ajunsă aici, aceasta era păstrată în nişte bazine subterane, numite rezervoare. Sunt câteva prin toate părţile oraşului, deşi nici unul nu mai este folosit acum.

Jennifer încuviinţă cap, căzând pe gânduri. Nici unul din ei nu mai zise nimic, privind soarele care se ascundea după linia orizontului şi lăsa în urma lui apa cufundată în întuneric, cu suprafaţa uleioasa şi neagră. O pasăre mică şi albă poposi pe capota maşinii şi ţopăi pe suprafaţa netedă, într-o nuanţă albastru-metalizat, de parcă ar fi fost o băltoacă.

— Tom, vreau să-ţi spun ceva. Avea lacrimi în ochi şi vocea îi

tremura. Ceva ce cred că tu ai putea înţelege. Aş vrea să afli de la mine, nu de la altcineva. Nu ştiu de unde să încep…

Tom se întoarse spre Jennifer, trăgându-şi un picior sub el şi devenind, dintr-odată, foarte serios.

— Ştii, bizantinii au închis gura Cornului de Aur cu un lanţ gros ca să oprească invadatorii de pe mare. Dar când au venit, arabii şi-au scos bărcile din apă şi le-au împins pe uscat pe roţi şi pe şine, apoi le-au lansat din nou la apă, de cealaltă parte. Câţiva ani mai târziu, oraşul era al lor.

Jennifer tăcu.

— Vezi tu, uneori până şi cel mai greu obstacol e uşor de depăşit, dacă ştii cum să-l abordezi, adăugă blând Tom.

Jennifer zâmbi şi încuviinţă din cap, după care trase adânc aer în piept.

— Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că am avut pe cineva… Că a murit… Că eu l-am împuşcat… Să ştii că nu am glumit.

Tom nu spuse nimic.

— Îl chema Greg. L-am cunoscut la Academie. Venise să ţină o prelegere despre un caz la care lucrase. N-o să uit niciodată clipa când a intrat în sala de clasă. Era atât de încrezător, de hotărât, de puternic!

Jennifer vorbea repede. Deşi părea entuziasmată, ochii-i erau lipsiţi de orice sclipire. Privea fix în faţă în timp ce vorbea, urmărind absent pasărea mică şi albă care ţopăia pe maşină. Tom o ascultă fără să spună nimic.

— Câteva săptămâni mai târziu, m-a căutat. M-a invitat în oraş. La aceste cuvinte, îi aruncă o privire lui Tom. Am început să ieşim împreună. Era bine. Mă făcea să mă simt bine.

Imaginile îi năpădeau acum mintea ca un tăvălug; imagini la care încercase să nu se mai gândească. Greg zâmbindu-i în restaurant, de cealaltă parte a mesei. Greg râzând, când îi strecurase un cub de gheaţa pe spate. Greg zăcând într-o băltoacă de sânge.

— Apoi, am fost repartizată să lucrez cu el. Sincer, a fost o pură întâmplare. Nimeni nu ştia că suntem împreună. Dacă ar fi ştiut, nu ne-ar fi cuplat niciodată în aceeaşi echipă. Dar pe noi toată povestea asta ne încânta.

Vocea îi era acum dură şi rece. Pasărea albă îşi întinse aripile şi îşi luă zborul în noapte.

— Într-o zi, am fost chemaţi la o razie într-un depozit. O investigaţie de trafic de droguri condusă de un procuror din

Maryland. Ne-am răspândit toţi prin clădire. Brusc, s-a deschis o uşă şi, în pragul ei, stătea un tip cu o armă. Nu m-am gândit. Am acţionat din instinct. A murit înainte să atingă podeaua…. Eu l-am omorât. L-am împuşcat. Se uită la Tom, ridică stânjenită din umeri, apoi îşi întoarse din nou privirea. Nici măcar nu mai pot să plâng când îmi amintesc. Am rămas fără lacrimi cu mult timp în urmă. Tot ce mai simt acum e un fel de amorţeală.

— Ce s-a întâmplat? După?

— A urmat o anchetă, desigur. O echipă de la investigaţii speciale a analizat fiecare secundă din acea zi de cel puţin o sută de ori. Şi s-a aflat că eram împreuna. E ridicol, dar cred că asta i-a scandalizat mai mult decât faptul că îl împuşcasem. Au vrut să vadă dacă ne certaserăm sau ne despărţiserăm. Dacă îl omorâsem din răzbunare sau fusese un fel de ceartă între îndrăgostiţi. Înţelegi tu… voiau să vadă dacă nu cumva l-am omorât cu intenţie.

Scoase un hohot sec de râs.

— În cele din urmă însă, au ajuns la concluzia că nu fusese vina mea. Că Greg o luase înaintea tuturor şi că nu ţinuse legătura prin staţie. Că nu ar fi trebuit să fie acolo unde fusese. Că, în această situaţie, orice alt agent ar fi făcut la fel. Dar mi-am dat seama că nu erau pe deplin convinşi de asta. În orice caz, nu toţi. Le citeam în ochi bănuiala că eram vinovată de ceva, chiar dacă nu puteau spune cu exactitate de ce anume. Când m-au trimis în Atlanta, mi-au spus că era în interesul meu să nu atrag prea mult atenţia până când nu se linişteau apele. De fapt, interesul era al lor. Le era mai uşor să uite de mine decât să accepte cele întâmplate.

Urmă un moment lung de tăcere şi, pentru prima dată de când se opriseră acolo, nimic în jurul maşinii nu se mai mişca, nu mai vorbea, nu mai striga şi nu mai bocănea. Oraşul se oprise în aşteptare.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, rosti Tom în cele din urmă.

— Nu e nimic de spus.

— Doar că… Înţeleg cum e să pierzi un om pe care-l iubeşti.

Iar Jennifer ştia că înţelegea cu adevărat.

— Înţeleg cum e să te simţi respins, să fii privit ca un accident oribil, care trebuie ascuns. Înţeleg că niciodată nu devine mai uşor. Că, indiferent cât te-ar învinui alţii, tu singur te condamni şi mai mult.

Jennifer mişcă aproape imperceptibil din cap şi urmă o pauză

lungă înainte ca Tom să vorbească din nou.

— Era un băiat bun?

— Un băiat super. Şi un bun agent.

— În ordinea asta? întrebă Tom zâmbind.

— Da, râse ea.

— A fost o greşeală, Jen. Vocea lui Tom era blândă şi, de data asta, numele de alint fu o adevărată mângâiere pentru Jennifer. Atâta tot. O greşeală. Un accident. Nu ai făcut nimic rău.

— L-am omorât pe bărbatul pe care-l iubeam. Mi-am ucis cel mai bun prieten. Acum, am senzaţia că trebuie să împlinesc şi aşteptările lui, nu doar pe ale mele.

Un val de oameni care se îndreptau acasă după rugăciunea de seară se desfăcu în jurul lor, ca apa în jurul unei pietre.

— Şi cazul ăsta?

— E prima şansă care mi s-a acordat de ani de zile. Am câştigat-o cu foarte multă trudă. De-asta nu vreau s-o ratez. Mi-o datorez mie. O datorez familiei mele. I-o datorez lui Greg.

— Dar ştii că nu-l vei putea aduce înapoi. Că durerea nu va înceta.

Jennifer încuviinţă din cap.

— Ştiu asta. Dar poate că voi reuşi măcar să nu mă mai urăsc.

71

Cemberlitaş, Istanbul, Turcia
9.37 p.m.

Noaptea îşi întinsese mantia groasă şi prăfuită. Aerul era uscat şi îmbibat de mirosul înecăcios al canalelor înfundate şi al gazelor de eşapament, care se strecura prin străzile înguste şi se aduna sub pragurile uşilor sau sub strălucirea de sodiu a felinarelor asemenea unei ceţe dese. Pe alocuri, câte un ziar vechi şi umed fusese pus deasupra gurilor de scurgere în încercarea de a opri valul călduţ, cu miros de stricăciune şi de putregai, care ieşea din canale.

De pe acoperişul pe care îl alesese Tom, puteau vedea cel puţin cinci bărbaţi. Toţi erau înarmaţi până-n dinţi şi păzeau intrarea în rezervor. Era o magazie urâtă, din beton, în care se intra pe o singură uşă metalică, cam la câteva sute de metri în faţa lor. Maşinile soseau şi plecau în viteză mai departe. Toate chipurile erau verificate cu lanterna şi comparate cu nişte imagini tipărite din computer. Oamenii vorbeau cu voci scăzute, precipitate.

— Cum o să trecem pe lângă ei? şopti Jennifer, mijind ochii ca să privească prin binoclul pe care i-l întinsese Tom.

— N-o să facem asta, răspunse el zâmbind. O să trecem pe sub ei. Se târî până de cealaltă parte a acoperişului, ferindu-se de frânghiile de rufe care fuseseră întinse între antenele pentru satelit. Pe acolo! spuse el, arătând spre o piaţă, de cealaltă parte a străzii.

În lumina stridentă a unui neon, un pasaj îngust se ghemuia între un magazin de mirodenii la un capăt şi un altul de covoare la celălalt. Mirodeniile străluceau în nuanţe de roşu fosforescent, galben şi portocaliu, aranjate sub forma unui mic lanţ muntos de piramide, pe fundul unei clepsidre. Covoarele, dimpotrivă, erau vişinii sau maro, înveselite ocazional de câte o dungă galbenă sau crem. Magazinul era atât de plin şi stivele de covoare atât de înalte, încât geamurile ferestrelor păreau gata să cedeze în orice clipă sub greutatea lor.

— Dacă spui tu…

— Eşti pregătită?

Tom se temea că Jennifer nu era chiar în cea mai bună formă, că efortul confesiunii de mai devreme lăsase asupra ei o inevitabilă amprentă de oboseală fizică. Dar ştia că era inutil să-i sugereze să stea deoparte. N-ar fi fost niciodată de acord.

— Da. Jennifer aprobă din cap, încercând să schiţeze un zâmbet hotărât, de parcă ar fi simţit îngrijorarea lui Tom şi ar fi vrut să i-o spulbere.

Coborâră de pe acoperiş şi ieşiră, pe scări, înapoi în stradă. De acolo, ajunseră în numai două minute la pasajul îngust, vegheaţi de lumina pâlpâitoare a neonului.

Tom intră primul şi Jennifer îl urmă. Cam pe la jumătatea drumului, pe partea dreaptă, zăriră o vitrină circulară, montată în grabă în perete. În spatele ei, stătea un turc bărbos, cu faţa brăzdată de vreme. Tom îi întinse câteva bancnote murdare. Un val de căldură umedă, cu miros de mentă, veni prin pasaj, înspre ei.

— Ce e locul ăsta? întrebă Jennifer când îşi continuară drumul.

Zidurile de beton mâncat de vreme fură dintr-odată înlocuite de o marmură albă şi scumpă.

— Un *hammam.* Nu ştii? O baie turcească. E una dintre cele mai vechi din oraş, construită acum mai bine de patru sute de ani, de către Sinan. Bărbaţii pe aici, femeile pe acolo.

Făcu semn spre coridorul din dreapta, care se termina într-o uşă de lemn, aidoma celei în faţa căreia stăteau.

— Ne despărţim? întrebă Jennifer, surprinsă.

— Nu, noi o luăm pe aici, pe la subsol.

Tom arătă spre o uşă îngustă de lemn, undeva la capătul peretelui din stânga. În spatele ei, se desfăşura o scară în spirală ale cărei trepte abrupte se cufundau în hăul întunecat.

Scara se termina într-o încăpere de piatră, luminată de un felinar atârnat deasupra unei uşi, pe peretele îndepărtat.

— Aici este încălzită toată apa din băile de deasupra, îi explică Tom.

Urletul demonic al boilerelor pe motorină se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropiau de uşă. Căldura era din ce în ce mai intensă cu fiecare pas, până când, fără să-şi dea seama, hainele li se umeziră din pricina sudorii care părea să le iasă şiroaie din piele.

— Înainte, băile erau alimentate cu apă din apeductul principal.

Vocea lui Tom abia se auzea prin huruitul din jur, când păşiră în camera boilerului principal. Era o masă de metal şi foc, un cuib şuierător de ţevi care ieşeau din două cazane uriaşe, ale căror burţi încinse străluceau prin sticla groasă a panourilor de inspecţie, ca o pereche de ochi malefici.

— Apa ajungea aici de la Rezervorul lui Teodosiu, spuse Tom, strigând ca să se facă auzit. Acum, apa este pompată printr-o conductă modernă, dar vechile tuneluri sunt încă aici. Uite! Arătă spre un pătrat mare ce se deschidea în perete, cam la doi metri înălţime şi care fusese rudimentar închis cu câteva scânduri bătute în cuie. Haide, dă-mi mâna!

Tom luă de pe jos o bară groasă de metal şi o sprijini într-o deschizătură îngustă dintre două scânduri. Se lăsă în mâini pe pârghia astfel improvizată şi saltă mai întâi una, apoi şi a doua scândură. Lemnul uscat şi putrezit se desfăcu în aşchii şi cuiele ruginite cedară. Curând, aveau suficient spaţiu pentru a se strecura.

Tom scoase din buzunarul pantalonilor o lanternă mică şi neagră cu ajutorul căreia lumină tunelul din faţă, înainte să o fixeze între dinţi. Se trase prin gaură şi se târî înăuntru. Jennifer îl urmă numaidecât.

După aproximativ trei minute de înaintare înceată, în care îşi loviră şi juliră genunchii şi coatele în pietrele ascuţite ale tunelului, spaţiul îngust se lărgi suficient cât să le permită să stea aproape în picioare. Lumina lanternei trecu în fugă peste pereţii uscaţi din jurul lor. În bezna din faţă, apărură nişte luminiţe slabe, care dispărură atunci când se apropiară. „Şobolani”, îşi zise Tom strâmbându-se scârbit.

Cam după vreo sută cincizeci de metri, pasajul întunecat începu să se lumineze şi ecoul slab al unor voci ajunse până la ei. Tom stinse repede lanterna şi înaintă în vârful picioarelor spre locul din care se auzea zgomotul.

Gura tunelului era închisă cu un grilaj masiv, de metal. Se apropiară cu grijă, ghemuindu-se când ajunseră lângă el. Priviră cu băgare de seamă şi observară că tunelul ieşea cam la trei metri deasupra podelei rezervorului şi la un metru şi douăzeci de centimetri dedesubtul tavanului.

Coloane groase de piatră, cu laturile albite şi şlefuite de vreme, se întindeau în lungul şi-n latul rezervorului, susţinând acoperişul la intervale regulate. Pe vremuri, întreaga încăpere ar fi fost inundată şi coloanele ar fi intrat în întregime sub apă. Dar

acum, când doar câţiva centimetri de apă mai acopereau podeaua, se pierdeau în depărtare, reflectându-se în oglinda apei ca oasele albe ale unei uriaşe balene.

Mai jos, în stânga lor, cam la şase metri distanţă, fusese înălţată o platformă mare de lemn, lângă o scară de cărămidă despre care Tom presupuse că dădea în stradă, în magazia de beton pe care o văzuseră mai devreme. Câteva şiruri de scaune fuseseră aranjate cu grijă pe platforma de lemn, în faţa unui podium.

În colţurile platformei fuseseră montate lămpi cu arc electric, alcătuind un adevărat caleidoscop de culori şi umbre pe suprafaţa de lemn, un adevărat mozaic uman în mişcare. Tom numără cam treizeci de persoane şi încercă să le distingă vocile – francezi, ruşi, italieni, englezi. Un întreg amalgam de sunete care însoţeau strângerile de mână nervoase şi zâmbetele abia schiţate.

Brusc, luminile se micşorară şi o tăcere neaşteptată se lăsă asupra mulţimii de invitaţi, care îşi ocupară locurile pe scaune.

72

10.00 p.m.

Un bărbat urcă pe podiumul îngust. Părul negru, uns cu mult gel şi dat pe spate, îi strălucea ca o cască lustruită.

— Doamnelor şi domnilor. Vă mulţumim că ne-aţi onorat cu prezenţa în această seară şi, ca de obicei, ne cerem scuze pentru anunţul făcut în ultima clipă şi pentru percheziţia poate prea entuziastă la care v-au supus colegii mei de afară.

Faţa pământie, pătată de acnee, i se schimonosi într-un zâmbet fără dinţi, cu buzele albe strâns lipite, care-i largi nările nasului subţire. Invitaţii râseră forţat.

— Avem treizeci de piese la licitaţie în această seară, deci cred că vom termina până la miezul nopţii.

Bărbatul îşi continuă discursul. Ecoul vocii lui răsuna straniu între pereţii de piatră, până în locul unde Tom şi Jennifer stăteau ghemuiţi. Tom recunoscu vocalele aplatizate şi deschise şi consoanele dure, specifice dialectului afrikaans[18], înăsprit în cei trei sute cincizeci de ani de luptă cu băştinaşii din Africa de Sud, cu englezii şi cu natura.

— Se licitează în dolari americani şi toate sumele trebuie achitate imediat, fie cu bani gheaţa, fie prin transfer electronic confirmat. Orice sumă licitată devine obligatorie şi nu mai poate fi retrasă, aşa că gândiţi-vă de două ori înainte să tuşiţi.

Din nou, invitaţii râseră, în semn de înţelegere. De data asta, bărbatul nu mai zâmbi.

— Dacă nu sunt întrebări, putem să începem.

Grupul de cumpărători tăcu şi, la un semn discret al bărbatului care îşi asumase în mod evident rolul de conducător al licitaţiei din acea seară, o uşă micuţă, montată în peretele de lângă platformă, de deschise. Doi bărbaţi masivi apărură ducând un tablou cu rama aurită, pe care îl aşezară pe un şevalet, lângă podiumul adjudecătorului. Cu un gest teatral, unul din ei scoase bucata de mătase verde care acoperea pânza.

Tom tresări.

[18] Dialect olandez vorbit în Africa de Sud (n. tr.).

— Ce este? întrebă Jennifer.

— Vermeer, şopti Tom. Furat în jaful de la Isabella Stewart Gardner. Auzisem că ar fi fost distrus. Se pare că amicul nostru, Cassius, îşi vinde cea mai bună marfă.

— *Concertul* de Jean Vermeer, pictat din 1665 până în 1666. Licitaţia începe la trei milioane de dolari. Oferă cineva trei milioane? Mulţumesc, domnule. Trei milioane două sute de mii?

Licitaţia merse repede şi fără complicaţii. Fără telefoane mobile sau ecrane de laptop, fără întârzieri sau deliberări, fără legături în direct către New York şi Tokyo. Cumpărătorii veniseră cu instrucţiuni precise din partea angajatorilor referitor la ce să cumpere şi cât să liciteze. Tabloul lui Vermeer se vându cu un pic peste şase milioane de dolari. Un Rembrandt pe care Tom îi identifică drept *Furtuna de pe Marea Galileei,* furat laolaltă cu tabloul lui Vermeer, fu cumpărat cu opt milioane. O sculptură a lui Giacommetti, „extrasă” recent dintr-un muzeu din Hamburg şi înlocuită cu o copie de lemn chiar sub nasul gardienilor – trei sute de mii.

— S-ar putea să urmăm noi, şuieră Tom dintr-odată. Unul din asistenţii adjudecătorului urcase pe platformă, ţinând în mână o casetă subţire, de metal, lungă cam de douăzeci şi cinci de centimetri şi lată de zece.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, un obiect extrem de rar.

Adjudecătorul îşi plimbă privirea peste mulţimea în aşteptare, în timp ce asistentul deschise caseta argintie şi o înclina spre lumină pentru ca persoanele prezente să-i poată vedea conţinutul.

— Au mai rămas doar opt monede din cei 450 000 de Vulturi cu două capete bătuţi de Trezoreria Statelor Unite în 1933 şi distruşi apoi, în 1937, printr-un decret prezidenţial. Cinci vă sunt oferite aici. Voi începe licitaţia la douăzeci de milioane de dolari. Cine oferă douăzeci de milioane?

Patru mâini se ridicară exact în clipa în care un tunet asurzitor răsună în rezervor şi o parte din acoperiş se prăbuşi în apa de sub el.

73

10.33 p.m.

Uşa din capul scărilor se zgudui din ţâţâni. Forţa exploziei o scoase din balamale şi o trimise învârtindu-se pe platformă, ratând la milimetru primul rând de scaune.

Prin fum, cinci bărbaţi mascaţi năvăliră în încăpere, trăgând cu mitraliere cu amortizor deasupra capetelor. Gloanţele se înfigeau în cărămidă, împroşcând mulţimea uluită cu bucăţi de piatră fierbinte, pe când cartuşele ieşeau tuşind de pe ţeavă şi loveau apa cu un şuier ascuţit. Două funii căzură descolăcindu-se printr-o gaură din acoperiş şi încă patru bărbaţi alunecară în încăpere, împroşcând cu bocancii grei apa de pe fundul rezervorului. În doar câteva clipe, oamenii uluiţi de pe platformă fuseseră încercuiţi, iar adjudecătorul şi cei doi asistenţi ai lui dezarmaţi, fără ca vreunul să opună rezistenţă.

Jennifer sări în picioare, dar Tom o trase înapoi.

— Stai jos!

Îşi duse binoclul la ochi şi cercetă scena care se desfăşura dedesubtul lor. Bărbaţii, probabil foşti militari, se mişcau ca la carte, în formaţie, coordonându-şi toate gesturile. Erau înarmaţi până-n dinţi, cu grenade atârnate la brâu şi cu mâinile încleştate pe mitralierele Heckler şi Koch MP5SD6, versiunile mai puţin zgomotoase ale armelor standard din elita militară şi din unităţile paramilitare.

Comandantul stătea în capul scărilor de unde striga ordinele pe un ton aspru şi răstit. Avea spatele lat cât o maşină de dimensiuni mici. Sub privirile lui Tom, izbi cu patul puştii în spatele unuia dintre cumpărători, care nu îngenunchease suficient de repede.

O altă siluetă, de asemenea mascată şi îmbrăcată în negru, apăru în praful şi fumul care se ridicau în capul scărilor. Coborî în tăcere până lângă asistentul adjudecătorului, care stătea acum îngenuncheat, dar mai ţinea încă în mâna stângă caseta de metal. Îi luă cutia, o deschise şi verifică monedele, apoi o strecură în buzunarul hainei.

Făcu un semn din cap spre comandant, se întoarse şi se

îndreptă înapoi spre scări. Conducătorul licitaţiei începu să urle, isteric.

— Sunteţi morţi cu toţii! Nu ştiţi cu cine vă puneţi. Nimeni nu fură de la Cassius!

Bărbatul se opri în vârful scărilor şi privi peste umăr spre silueta îngenuncheată, cu părul îmbâcsit, plin de praf şi cu faţa schimonosită într-o expresie de ură. Adjudecătorul scuipă în direcţia bărbatului; bila gelatinoasă se lovi de scările de cărămidă şi începu să alunece pe podea. Bărbatul se întoarse şi coborî din nou, oprindu-se lângă adjudecător.

Fără un cuvânt, scoase de la brâu un Sig P228 şi-l apăsă pe gura adjudecătorului. I-l poziţionă între buze, deschizându-i dinţii cu ţeava de metal, împingându-l cu forţa şi tăindu-i gingiile, până când sângele începu să-i picure din colţul gurii, scurgându-se pe podea. Totuşi, adjudecătorul îşi ţinea fălcile încleştate, cu privirea aţintită sfidător în faţă până când o lovitură ce-l făcu să se chircească de durere îi zbură dinţii din faţă. Urlă şi gura i se deschise în agonie. Bărbatul strecură pistolul înăuntru şi-l împinse până când se opri cu garda în dreptul buzelor.

Adjudecătorul începu să se înece cu sângele care-i curgea şiroaie pe patul pistolului în timp ce ţeava rece, de metal, îi apăsa direct pe gât.

Se auzi apoi o singură împuşcătură înfundată; zgomotul fusese amortizat de craniul adjudecătorului. Ceafa îi explodă şi omul se prăbuşi la picioarele bărbatului, cu maxilarul atârnându-i într-o parte din pricina forţei impactului şi cu un ochi rostogolindu-i-se pe obrazul lipsit de viaţă.

Tom urmări întreaga scenă prin binoclu, cu o expresie sumbră întipărită pe faţă. În clipa în care apăsase pe trăgaci, mâneca hainei negre în care era îmbrăcat bărbatul se ridicase deasupra încheieturii. Tom recunoscuse pe dată ceasul pe care-l purta.

Avea cadranul negru sigilat într-o carcasă de aur roşu. Nu erau decât cincisprezece astfel de ceasuri în întreaga lume. Era un Lange & Sonne. Era acelaşi ceas pe care îl văzuse la mâna lui Van Simson.

74

10.41 p.m.

Deloc impresionaţi de execuţia la care tocmai asistaseră, bărbaţii înarmaţi începură să se îndrepte spre scări, ţinând în continuare puştile aţintite spre mulţimea îngrozită din faţa lor. O pată mare şi roşie începu să se formeze în apa de sub platformă, pe măsură ce sângele se scurgea din leşul adjudecătorului.

— O să scape, şopti Jennifer sărind în picioare. Trebuie să-i oprim.

— Aşteaptă. Mergem după ei mai târziu. Ştiu cine sunt. Tom o prinse de umăr, dar gestul brusc îl făcu să-şi piardă echilibrul şi se împiedică, căzând cu toată greutatea pe grilaj. Anii de eroziune îi slăbiseră legăturile. Grilajul cedă sub greutatea lui Tom, care alunecă în mijlocul rezervorului, cu capul înainte.

La auzul zgomotului, cei trei bărbaţi aflaţi încă la picioarele scărilor se învârtiră pe călcâie şi începură să tragă la nimereală în direcţia lui Tom. Gloanţele îi zburară deasupra capului şi se loviră de peretele din spatele lui.

— Opriţi focul! ordonă bărbatul care reapăruse în capul scărilor, ţinând în mână pistolul argintiu, încă murdar de sânge şi acoperit de bucăţi din pielea şi dinţii adjudecătorului. Îl vreau viu, lătră el. Luaţi-l cu noi!

Cei trei bărbaţi înarmaţi săriră peste platforma joasă în apa din rezervor, se îndreptară spre Tom şi-l ridicară. Acesta părea ameţit, nesigur pe picioare, de parcă s-ar fi lovit la cap în cădere.

Deasupra lor, Jennifer încercă să evalueze cât mai repede situaţia. Recunoscuse vocea bărbatului. Era Van Simson.

— Oh şi curăţaţi gaura. S-ar putea să mai fie încă cu jigodia aia de la FBI după el.

Jennifer se pusese deja în mişcare. Trebuia să iasă la suprafaţa şi să se ia după ei. Îl luaseră pe Tom. Luaseră Vulturii. Nu-i putea pierde acum.

În spatele ei, auzi un zgomot surd, apoi sunetul inconfundabil al pietrei scrijelite de metal, mai întâi o dată, apoi iar, ecoul lovindu-se de pereţii tunelului ca o minge aruncată de-a dura. Grenade!

Se târî în patru labe cât putu mai repede, până când ajunse la cincizeci, şaizeci, optzeci de metri de deschiderea în rezervor. Număra secundele în gând. Cinci, patru, trei, doi… Jennifer se întinse pe burtă, închise ochii şi-şi acoperi urechile. Unu!

Nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru explozia asurzitoare de sunet şi căldură care trecu pe deasupra ei cu un urlet inuman, lipind-o de pământ, scoţându-i tot aerul din plămâni. Abia reuşi să tragă aer în piept, că o a doua explozie năvăli prin tunel, cu o forţă ce o ridică la câţiva centimetri în aer, apoi o trânti de pământ ca pe un sac de cărbuni.

Se ridică în picioare clătinându-se şi îşi scutură nisipul din păr. Ochii o usturau din pricina fumului şi a prafului. Tuşi răguşit, cu gura uscată de frică. Sângele începuse să-i curgă dintr-o zgârietură de la bărbie. Trebuia să iasă de-acolo. Repede!

Câteva clipe mai târziu, sărea în interiorul *hammam*-ului. Un turc cu pieptul dezgolit, acoperit de păr negru cu irizării roşii în lumina focului, lipicios din cauza transpiraţiei, făcu surprins un salt înapoi şi începu, aproape numaidecât, să turuie ca o mitralieră în turcă, în urma lui Jennifer, care se îndrepta deja spre ieşire.

Ieşi din cameră, urcă scările, traversă coridorul, se întoarse în piaţa unde-şi parcaseră maşina, la umbra străvechii coloane Cemberlitaş, ale cărei cercuri de metal luceau în lumina lunii ca nişte cătuşe.

Sări la volan şi ambală motorul, exact în clipa când două dube albastre dispăreau în capătul străzii din faţa ei. Ştia că trebuia să-i oprească, să facă ceva înainte să scape.

Ţâşni ca o săgeata pe Divan Yolu. Roţile maşinii scârţâiau ameninţător pe piatra cubică lucioasă. Strada fusese demult închisă traficului auto. În schimb, şinele de tramvai se îndreptau în ambele direcţii pe mijlocul drumului, separate cu o bordură joasă de trotuarele laterale care erau, ca întotdeauna, pline de oameni.

Jennifer urcă pe bordură. Suspensiile maşinii gemură, lovindu-se de şinele de metal de pe cealaltă parte. În faţa ei, cele două dube păreau să fi rămas blocate în spatele unui tramvai, dar când Jennifer acceleră spre ele, amândouă reuşiră să se strecoare pe lângă acesta şi să îl depăşească în trombă. Jennifer acceleră la rândul ei spre tramvai şi smuci volanul ca să nu le piardă urma. Aripa din stânga faţă se înfundă sub presiunea gravitaţiei şi a forţei aerodinamice.

Parbrizul îi fu brusc luminat de farurile unui tramvai ce venea din direcţia opusă, direct spre ea.

— La dracu!

Calcă frâna. Maşina se clătină când viră, pe cealaltă şină. Tramvaiul trecu pe lângă ea într-un amalgam de lumini şi sunete de claxon, aruncând un val de aer fierbinte prin fereastra deschisă.

— La dracu!

Imediat ce drumul fu liber, Jennifer schimbă în viteza a doua şi ţâşni pe lângă tramvai în huruiturile revoltate ale motorului.

Întârzierea o costase un timp preţios. Dubele ajunseseră deja la capătul Hipodromului din dreapta. Jennifer ambală motorul şi coborî în viteză bordura, repezindu-se în urma lor. Cauciucurile muşcau din asfaltul plin de crăpături.

Schimba în viteza într-a patra, apoi în a cincea. Mergea cu aproape o sută douăzeci la oră. Trecu pe lângă Aya Sofia, apoi pe lângă Moscheea Albastră. Zidurile impunătoare, vopsite în alb, străluceau în lumina felinarelor, minaretele se înălţau spre cer ca nişte degete osoase. Aprinse farurile şi se lăsă cu toată greutatea pe claxon, speriind pietonii din drum, jonglând cu maşina printre neobosiţii vânzători de vederi poştale care împânzeau oraşul.

— Daţi-vă la o parte! strigă, încercând să acopere uruitul motorului, zărindu-şi, preţ de o clipă, în oglinda retrovizoare, părul răvăşit şi faţa plină de praf.

Nişte dâre de lacrimi îi alunecau din colţurile ochilor pe faţa murdară, deşi nu-şi amintea să fi plâns. Mirosul înţepător de motor încins umpluse maşina şi o făcu să tuşească.

La capătul Hipodromului, drumul se prăvălea într-o pantă îngustă, la stânga. Jennifer văzu târziu curba, dar instinctul o salvă. Schimbă din nou într-a doua şi ridică frâna de mână în timp ce trăgea de volan. Maşina începu să coboare panta scârţâind, zguduindu-se din toate încheieturile.

Cu piciorul proptit instinctiv din nou pe acceleraţie, Jennifer făcu o serie de manevre, lăsând maşina să patineze mai întâi, apoi, când simţi puţina stabilitate în roţile încinse, alimentând din nou motorul. Maşina o ascultă docilă, luă colţul şi plonjă în josul dealului ca într-un montagne-russe scăpat de sub control.

Vedea acum dubele sub ea, îndreptându-se spre marginea apei. O maşină de poliţie apăru însă de pe o stradă din dreapta, cu sirena pornită şi cufundată într-o lumină albastră. Jennifer

trase de volan spre dreapta, ca să evite ciocnirea, apoi spre stânga. Maşina se răsuci asemenea unui patinator care face o piruetă. Deasupra ei, zări o clipă tribunele Hipodromului, pline parcă de fantomele spectatorilor însetaţi de sânge, care o aclamau.

Coti pentru a urmări dubele pe o străduţă laterală, dar se trezi numaidecât cu o altă maşină de poliţie care venea direct spre ea, cu toate luminile aprinse. Orbită, îşi acoperi ochii cu un braţ. Roata din dreapta faţă se izbi de bordura. Volanul îi zbură din mâini. Maşina se smuci într-o parte şi se izbi de laterala unui bloc de apartamente, muşcând din piatră, învăluită într-o fântână de scântei.

Gâfâind, Jennifer înşfacă volanul; încheieturile mâinii îi erau albe ca varul. Uşa din spatele maşinii de poliţie se deschise larg şi o figură bine-cunoscută apăru în raza singurului far care-i mai rămăsese. Jennifer ieşi rostogolindu-se din maşină.

— Van Simson e, domnule. La el sunt monedele. Şi l-a luat pe Tom.

75

Paris, Franţa
30 iulie – 11.02 a.m.

Mirosul de cloroform se răspândea din hainele lui Tom asemenea unei loţiuni de bărbierit ieftine; gustul lui dulce-înţepător îi mai rămăsese încă pe buzele crăpate. Îşi amintea când căzuse, că fusese târât afară din rezervor şi aruncat fără menajamente în spatele unei dube. Apoi, nimic.

Măcar era în viaţă şi asta nu era puţin lucru, având în vedere nepăsarea cu care Van Simson îl omorâse pe adjudecător. Deşi, acum se ridica, fireşte, întrebarea: ce avea de gând Van Simson în privinţa lui?

Se răsuci pe burtă şi încercă să se ridice, clipind des ca să-şi acomodeze ochii cu lumina din încăpere. Se prăbuşi aproape imediat, vomitând cu zgomot pe podeaua de piatră. Trase aer în piept şi se răsuci pe spate, luptându-se să oprească valurile de greaţă, concentrându-se asupra respiraţiei şi încercând să-şi domolească bătăile inimii şi vâjâitul din cap.

Van Simson? El să fi fost Cassius? Tom nu mai înţelegea nimic. Nu putea fi el. De ce ar fi furat monedele de la propria licitaţie? Era totuşi posibil ca el să fi comandat jaful de la Fort Knox şi să fi avut nenorocul ca Steiner să-i fure Vulturii în jaful de la aeroportul Schiphol. Poate că-l omorâse pe Harry şi dăduse lovitura de la *offsaid* ca să recupereze ceva ce considera că-i aparţinea de drept.

Oricum ar fi stat treaba, Van Simson era băgat până-n gât în toată povestea asta, iar Tom îi picase direct în braţe. La propriu. Şi ce se întâmplase cu Jennifer? Reuşise oare să scape? Cum ar fi putut ea să ştie unde se afla Tom, când nici el nu ştia prea bine?

Când senzaţia de greaţă se mai potoli, Tom începu să cerceteze încăperea din jurul lui. Era un pătrat cu latura de trei metri jumătate, luminat cu un singur bec ascuns într-un glob de sticlă cu aspect industrial. Nu existau ferestre şi singura intrare sau ieşire era o uşă de oţel. O tavă cu o porţie de orez cenuşiu şi pui îngălbenit zăcea neatinsă la picioarele lui Tom.

Ar fi bănuit că se afla într-o pivniţă veche de vinuri, sau în

vreun alt fel de depozit subteran, dacă nu ar fi fost obiectele aranjate teatral prin celulă. În colţul îndepărtat, recunoscu forma inconfundabilă a unei Fecioare de Fier, numită astfel din cauza chipului sumbru de femeie ce-i decora exteriorul, al cărei păr dezordonat personifica, spuneau unii, Gorgona mitologică.

De forma unui sarcofag aşezat în picioare, înaltă cam de un metru optzeci, se deschidea la mijloc, lăsând să se vadă interiorul plin cu ţepuşe de fier. Nefericita victimă era vârâtă înăuntru, apoi cele două uşi se închideau şi ţepuşele îi străpungeau trupul. Cu un rafinament sadic, cuiele era în aşa fel poziţionate încât să ocolească organele vitale, prelungind astfel agonia.

Pereţii erau decoraţi cu alte obiecte groteşti asemănătoare. O Furcă a Ereticului, boantă, şuruburi pentru degetele de la picioare şi câteva gheare de pisică ruginite erau doar câteva dintre piesele pe care Tom le recunoştea. Suspendate din tavan, lanţurile groase ale Leagănului lui Iuda se mişcau uşor într-o briză nevăzută.

Sunetul unor paşi apropiindu-se îi întrerupse firul gândurilor şi Tom privi iute spre uşa care se deschidea încet.

Darius Van Simson păşi în cameră, urmat de doi bărbaţi, unul lung şi slab, celălalt bondoc şi îndesat. Toţi trei erau încă îmbrăcaţi în hainele negre, de luptă. Era clar că nu se întorseseră de prea mult timp.

— Tom, Tom, Tom, îl dojeni Van Simson clătinând din cap ca un părinte dezamăgit şi privind de la băltoaca de vomă la Tom, care încă zăcea chircit pe podea. Îmi pare rău, crede-mă. Îmi pare rău că a trebuit să se ajungă aici. Nu asta mi-am dorit.

— Scuteşte-mă de compasiunea ta, Darius, replică Tom cu o voce slabă. Apropo, drăguţ loc ţi-ai aranjat aici.

Van Simson îi aruncă un zâmbet de gheaţă.

— Ştiu din surse sigure că aceasta este camera originală de tortură a temniţei care se afla aici în secolul al cincisprezecelea şi pe care au dărâmat-o ca să construiască locuinţa mea.

Aşadar, erau la Paris, deduse Tom. Parisul era la cinci ore distanţă de zbor de Istanbul, chiar şi cu avionul particular al lui Van Simson. Punând la socoteală drumul cu maşina către şi de la aeroport, însemna că trecuseră cel puţin şase-şapte ore de când fusese prins.

— Am descoperit-o în timpul lucrărilor de restaurare şi m-am gândit s-o recondiţionez. Din motive istorice, desigur. Toate

obiectele pe care le vezi expuse aici sunt autentice.

— Ce joc e ăsta, Darius? Dacă FBI-ul nu e încă pe urmele tale, va fi cât de curând. Şi acum, ţi l-ai mai pus şi pe Cassius pe cap.

La auzul numelui lui Cassius, fruntea lui Van Simson se încreţi uşor, dar îşi camuflă grimasa într-un zâmbet larg.

— Văd că ai moştenit spiritul de luptător al tatălui tău, observă el.

— Nu-l amesteca pe tata în povestea asta, i-o reteză Tom.

— Şi, la fel ca el, se pare că nu eşti în stare să-ţi vezi de treburile tale.

În timp ce vorbea, împroşca stropi de salivă care pătau, preţ de câteva clipe, dalele negre, pline de praf.

— A devenit treaba mea în momentul în care l-ai ucis pe Harry, strigă Tom, simţind că-i revin forţele.

— Harry? Harry Renwick? Despre asta era vorba? Oh, ar fi trebuit să-mi spui. Am fi putut evita toate neplăcerile astea. N-am avut nici un amestec în povestea asta. Eu, unul, n-am vrut decât monedele. Atât şi nimic mai mult. L-am lăsat pe nenorocitul de Ranieri să-mi scape printre degete, dar când am auzit că toate cele cinci monede erau vândute împreună, am acţionat. N-ar fi trebuit să te amesteci. Era o petrecere privată, la care nu ai fost invitat.

— Şi tu ai fost? i-o tăie Tom cu un râset scurt.

— Crezi că mi-e frică? De căţeluşii lui Jean-Pierre Dumas care adulmecă prin jurul casei mele? Nu mă au cu nimic la mână. Dar FBI-ul? Ei, tocmai ăsta e motivul pentru care mai eşti încă în viaţă, Tom. Când vor afla că agentul Browne a murit şi că monedelor li s-a pierdut cu desăvârşire urma, cred că vor fi foarte dornici să stea de vorbă cu tine. Te împachetez frumos, îţi pun fundiţă şi te livrez personal. Poate le spun chiar că te-am prins încercând să furi din casa mea, ca să mai pun un pic de gaz peste foc.

Chipul lui Van Simson se schimonosi într-un zâmbet crud când văzu expresia de pe faţa lui Tom.

— Oh, îmi pare rău! Nu ştiai, nu-i aşa? Ţi-am bombardat vizuina de iepure. Mă tem că domnişoara s-a dus… Şi, odată cu ea, orice alibi ai mai fi putut avea.

Într-o izbucnire de furie, Tom se năpusti asupra lui Van Simson. Fu însă numaidecât imobilizat de către cele două gorile care tăbărâră asupra lui. Cei doi bărbaţi îi prinseră braţele lui Tom şi-l lipiră cu spatele de zid.

— Va trebui să mă scuzi, Tom, dar aştept pe cineva, spuse Van Simson ridicând mâna şi luând de pe perete un obiect mare, de metal.

Tom îl recunoscu imediat. O cuşcă larga ce se închidea în jurul capului victimei şi-l împiedica pe nenorocit să mai vorbească, introducându-i în gură o bucată mare de metal.

— Soţii obişnuiau să le pună aşa ceva nevestelor cicălitoare, continuă Van Simson, în timp ce bodyguarzii îndesau cu forţa cuşca pe capul lui Tom. Să vedem dacă te amuţeşte şi pe tine. Şi poate te mai şi calmează niţeluş.

Încuietoarea se închise cu zgomot în clipa în care Van Simson răsuci cheia.

Tom încercă să ţipe când Van Simson şi gorilele lui ieşiră din cameră, dar piesă metalică, ascuţită, din gură, i se înfipse dureros în gâtlej, făcându-l să horcăie.

Un lucru îi era clar lui Tom. Trebuia să iasă de acolo – şi trebuia să iasă repede, înainte că Van Simson să se răzgândească şi să-i vină ideea să mai încerce pe el şi alte jucărioare sadice.

Îşi duse ambele mâini în spatele capului şi găsi curând încuietoarea, în partea dreaptă a cuştii. Umbra unei speranţe îi încolţi în suflet. Van Simson, în pasiunea lui pentru autenticitate, nu înlocuise încuietoarea originală, destul de rudimentară, cu una mai modernă. Tom luă furculiţa de metal de pe tava cu mâncare sleită ce zăcea pe jos, lângă el şi îndoi unul din vârfuri în aşa fel încât să formeze un mic cârlig.

Introduse cârligul improvizat în deschizătura încuietorii şi îl mişcă încet printre pârghii până când, în cele din urmă, mecanismul se deschise cu un clichet brusc. Îşi scoase uşurat cuşca de pe cap, masându-şi maxilarul şi mişcându-şi limba prin gură ca să stimuleze circulaţia sângelui, scuipând pe jos bucăţi de vopsea şi de rugină.

Se ridică cu greu în picioare şi se îndreptă spre uşă. Aceasta nu mai arată la fel de promiţător. Van Simson nu făcuse compromisuri. Montase o încuietoare electrică sofisticată. Ca să o deschidă, ar fi fost nevoie de echipament special, echipament pe care Tom nu îl avea. Din colţul camerei, în semiîntuneric, Fecioara de Fier îl privea rece şi fără milă.

76

11.34 a.m.

Bubuiturile din celulă răsunau în tot coridorul. La început, bodyguardul – cel mic şi îndesat, care îl însoţise mai devreme pe Van Simson – le ignorase, înfundându-şi nasul şi mai adânc în ziarul pe care îl citea. Dar sunetul insuportabil al metalului scrijelit de alt metal se auzea din ce în ce mai tare, ajungându-i parcă până-n măduva oaselor. Începu să arunce tot mai multe priviri furioase înspre celulă.

În cele din urmă, o nouă şarjă îl luă pe nepregătite şi-l făcu să verse cafeaua pe el; lichidul maroniu i se prelinse pe pantalonii de camuflaj. Înjură, îşi dădu picioarele jos de pe biroul îngust, aruncă ziarul pe scaun şi se îndreptă, nervos, spre celulă.

Zgomotul se opri brusc şi gardianul zâmbi, scoţându-şi arma de mână, un IMI Barak, din tocul de sub braţ. Era destul de vechi în meseria asta ca să-şi dea seama când cineva îi punea răbdarea la încercare. Dar nu-l deranja. Dacă tipul voia să se joace, îi arătă el distracţie! Îi plăceau petrecerile.

Răsuci cheia în broască şi, când auzi ca aceasta se deschise, împinse uşa cu piciorul, cu toată forţa. Uşa grea, de oţel, zbura din balamale şi se izbi de perete cu o bufnitură asurzitoare. Mişcarea asta aranja pe oricine s-ar fi gândit să se ascundă în spatele uşii. Nu era el omul care să cadă într-o capcană aşa de veche.

Becul fusese deşurubat şi gardianul aprinse o lanternă mică, montată sub patul puştii. Prin uşa deschisă, raza de lumină căzu pe cuşca pe care, doar cu câteva minute în urmă, o montase chiar el pe capul prizonierului. Fusese aşezată în mijlocul camerei. Lumină cu lanterna restul celulei. Era straniu de tăcută, după zgomotul infernal de mai devreme. Şi era goală.

Sau nu?

În colţul îndepărtat, abia vizibile chiar şi în lumina lanternei, văzu că uşile Fecioarei de Fier erau deschise. Nu prea mult, dar suficient cât să permită cuiva să se ascundă cu grijă înăuntru, fără să se rănească în ţepuşe. Zâmbind la această dovadă a propriei inteligenţe, bărbatul se apropie tiptil de sarcofagul mare

de metal, cu degetul pe trăgaci.

— Ieşi de acolo! strigă el, când fu la doar câţiva metri distanţă.

Fecioara rămase însă nemişcată.

— Ieşi! Ştiu că eşti acolo.

Nimic.

Înjura şi se aplecă în faţa, punându-şi mâna stângă pe o uşă şi ţeava puştii pe cealaltă. Le deschise pe amândouă cu o singură mişcare rapidă.

Cutia era goală.

Ghemuit în colţ, Tom împinse cu spatele cât putu de tare, proptindu-şi picioarele în peretele de piatră. Fecioara de Fier se clătină, apoi se prăbuşi pe duşumea, înfigându-şi ţepuşele în nefericitul bodyguard prins dedesubt, ţintuindu-l cu spatele de podea.

77

12.02 p.m.

Tom înşfăcă arma gardianului şi simţi un nod în gât la vederea chipului acestuia, deformat şi plin de sânge. Nu era pentru prima dată când era nevoit să omoare pe cineva, dar asta nu însemna că-i venea acum mai uşor.

Se strecură afară din cameră şi o luă de-a lungul coridorului seifului, trecând pe lângă camere întunecate, umplute până la refuz cu rămăşiţele existenţei lui Van Simson. Lăzi de vin, cutii de arhivă atent catalogate, pline cu hârtii şi dosare, echipament sportiv aranjat în rafturi de oţel special construite.

În mâinile lui Tom, mânerul de cauciuc al armei era umed şi alunecos, ca o bucată de carne crudă.

Se opri la picioarele unei scări înguste ca să-şi recapete suflul şi să-şi şteargă pe pantaloni palmele transpirate. Nu avea un plan concret şi ştia că asta era periculos. Mai ştia şi că era furios şi supărat, ceea ce-l putea face să fie neglijent. Mai presus de toate astea însă, ştia că le datora lui Harry şi lui Jennifer să-l înfunde pe Van Simson. Şi-o datora lui însuşi. În clipa aceea, această unică dorinţă îi dicta fiecare mişcare, fiecare decizie.

Tom întredeschise uşa din capătul scărilor şi zări un coridor cu pardoseală de calcar. Sunetul unor paşi care se apropiau, lovind ritmic podeaua de piatră cu flecurile de metal, îl sili să o închidă la loc, lăsând doar o fâşie argintie de lumină care străpungea întunericul şi trasa o linie albă, subţire, pe faţa lui Tom.

Paşii se auziră tot mai aproape, apoi se îndepărtară. Prin deschizătura uşii, Tom îl recunoscu pe Rolfe, albinosul de la poarta principală, care le dăduse fiori, lui şi lui Jennifer, cu ocazia primei lor vizite în casa lui Van Simson. Jennifer. Murise. Îşi muşcă buza şi scutură din cap, alungându-şi din nou imaginea ei din minte. Nu se putea gândi la asta acum.

Deschise uşa cu băgare de seamă şi se strecură în spatele lui Rolfe, care se oprise în faţa uşii de la capătul coridorului şi căuta ceva în buzunar. Îl pocni cu tocul armei în moalele capului. Bărbatul gemu şi se prăbuşi la pământ. Fu însă nevoie de o a doua lovitură, de data asta în tâmplă, pentru ca bărbatul să se

rostogolească într-o parte, lipsit de cunoştinţă.

Tom târî trupul lui Rolfe până în dreptul scărilor de unde-i făcu vânt pe primele trepte, după care ieşi pe coridor şi închise uşa în urma lui. Îşi continuă drumul până când se trezi în holul larg al intrării de la parter, deja cunoscut. În faţa lui, ştia că era liftul. Modul sigur de intrare în biroul lui Van Simson, de la etaj şi în seiful de dedesubt.

Încercă să forţeze uşile ascensorului, dar nu reuşi decât să le despartă câţiva centimetri, după care acestea se închiseră la loc, cu o bufnitură metalică. Privind în jur, Tom observă o statuetă subţire de bronz, cuibărită în umbră, lângă scară. O înşfacă, având o expresie hotărâtă întipărită pe faţă. Strecură statueta între cele două uşi ale ascensorului, forţându-le să se deschidă. Treptat, acestea se depărtară din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, cedară şi se retraseră fără zgomot în perete.

Tom lăsă jos sculptura din bronz, făcu un pas în faţă şi privi în sus şi-n jos în puţul liftului. Plafonul cabinei se reflecta inert în întunericul de sub el. Un plan îi încolţi în minte – avea să-l ia prin surprindere pe Van Simson, când acesta se va întoarce în lift, sărind asupra lui prin trapa de acces.

Întinzând mâna în beznă, Tom prinse cablul de oţel care cobora de la motorul ascensorului montat undeva pe acoperiş până deasupra liftului. Îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul cablului unsuros şi se lăsă să alunece în jos, aterizând uşor pe cabina ascensorului.

Se ghemui şi ascultă. Un zgomot ciudat părea să se audă de sub el, un fel de clinchet metalic şi ritmic, ca şi cum o maşină ar fi fost programată să repete un ciclu monoton. Tom ridică precaut marginea trapei. Pereţii ascensorului erau mânjiţi de sânge.

Deschizând trapa în întregime, Tom îl recunoscu pe bodyguardul slăbănog care îl însoţise pe Van Simson în celulă, ghemuit într-un colţ, cu un glonţ tras în cap. Uşile ascensorului se închideau şi se deschideau iar şi iar, împiedicându-se de picioarele lui întinse.

Tom coborî în cabină şi paşi peste cadavru. Privi de-a lungul coridorului de piatră puternic luminat, care ducea spre voltă. Era liber. Dar grilajul de oţel fusese ridicat şi, în spatele lui, Tom văzu că uşa seifului era larg deschisă. Se strecură de-a lungul coridorului, cu spatele lipit de zid, strângând arma cu ambele mâini. Camerele video îl priveau oarbe, cu lentilele sparte.

Seiful era la fel cum şi-l amintea, cu podeaua neagră, de cauciuc, şerpuind ca un labirint printre cele aproximativ douăzeci de casete de expunere, cu câte un canal îngust la baza fiecărui perete.

În spatele casetelor, îl văzu pe Van Simson, aplecat deasupra biroului ce domina platforma micuţă, ridicată în fundul încăperii.

Tom se lasă în genunchi şi se strecură pe după casete, având grijă să păstreze în permanenţă una între el şi platformă, ca să nu poată fi văzut.

În cele din urmă, una singură îl mai separă de Van Simson. Ăsta era momentul! Trase aer în piept, verifică siguranţa şi sări în picioare, cu arma îndreptată spre capul lui Van Simson.

— Nu mişca, Darius!

Van Simson abia dacă reacţionă, ridicând încet privirea spre Tom.

— Sper că nu l-ai omorât pe Rolfe. Părea absent, trist chiar. E un băiat bun, foarte capabil.

— Unde sunt monedele? întrebă Tom pe un ton poruncitor, urcând pe platformă cu arma aţintită în continuare asupra lui Van Simson.

— Monedele? Poftim, ia-le!

Van Simson aruncă pe masă cutia subţire, de metal, pe care o luase din Istanbul. Aceasta căzu, cu un ecou înfundat.

— Crezi că ai câştigat? N-ai câştigat nimic. Am pierdut toţi!

— Nu, tu ai pierdut. Tom întinse mâna ca să ridice caseta. Cum spuneai tu cândva, nu mi-ai lăsat prea multe opţiuni.

Ridică arma încleştându-şi degetele în jurul casetei. Imaginea lui Jennifer îi apăru în minte. Pentru ea făcea asta. I-o datora ei.

O voce bine cunoscută îi răsună în urechi înainte să apuce să apese pe trăgaci.

— Nu te grăbi, Thomas!

78

12.26 p.m.

Vocea pătrunse ca un tăiş în inima lui Tom. Se răsuci pe călcâie. O siluetă paşi din umbră şi înaintă în lumină, dezvăluindu-se încet vederii – mai întâi un Glock 19, apoi mâna înmănuşată, urmată de braţul întins.

— Harry? îngaimă Tom când lumina căzu, în sfârşit, pe chipul bărbatului.

— Te rog, fii băiat bun şi lasă arma jos, spuse Renwick. Era greu de crezut că avea în faţă acelaşi bărbat uşor neîngrijit de la care Tom îşi luase rămas-bun cu o călduroasă îmbrăţişare cu doar câteva zile în urmă. Arătа impecabil, într-un costum bleumarin, cămaşă albă, apretată şi cravată bleu de la Hermes. Părul îi era frumos aranjat, faţa netedă şi roz, iar ochii îi ardeau cu o intensitate stranie, pe care Tom nu o mai văzuse până atunci. Doar inelul de aur cu sigiliu mai rămăsese din bărbatul pe care Tom îl cunoştea de ani de zile.

Tom coborî arma şi, ca în transă, o privi de parcă nu înţelegea cum de ajunsese în mâna lui de la bun început. Dădu să o aşeze pe masă, dar vocea tăioasă a lui Renwick îl opri în drum.

— Nu fi imbecil, Thomas! Pe podea! Împinge-o cu piciorul spre mine.

Nu era nici urmă de căldură sau de amabilitate în vocea lui Renwick. În schimb, îi şuiera ordinele lui Tom, pe un ton familiar şi străin, în acelaşi timp.

Tom se aplecă, aşeză arma pe jos şi o împinse cu piciorul. Renwick îşi potrivi mai bine revolverul în mână şi îl ţinu strâns, îndreptat spre Tom, în timp ce ridica şi strecura în buzunarul hainei arma lui Tom.

— Harry? Nu înţeleg. Cum? De ce?

Renwick râse.

— Uite americanul din tine! Întotdeauna vreţi să înţelegeţi *de ce.* Să găsiţi un motiv. Să daţi vina pe o traumă din copilărie sau pe lipsa de afecţiune din partea familiei. Ei, uite că nu-i aşa de simplu. Nu eşti făcut să înţelegi oamenii ca mine. Trebuie doar să-i accepţi.

— Dar am crezut că ai murit!

Tom aproape că şoptea acum. Capul i se învârtea.

— De ce? Doar pentru că un poliţist incompetent a găsit un cadavru în casa mea? Pentru că agentul Browne şi-a spus că m-a văzut murind? N-a văzut decât cum m-am prăbuşit, împuşcat cu două gloanţe oarbe. Până când şi-a revenit ea, schimbasem cadavrele.

— Cu cine?

— Un nimeni. Cineva care nu mai era important pentru mine. Cineva care mi-a fost de mai mare folos mort decât îmi fusese în viaţă. După asta, n-a trebuit decât să schimb fişele dentare. Cum altfel ar fi putut identifica un cadavru incinerat? Au căzut în plasă, desigur, cum ştiam că o să facă. Poliţiştii ăştia sunt încântător de previzibili. Mă mir totuşi că tu te-ai lăsat păcălit, având în vedere că ai folosit un truc asemănător cu câţiva ani în urmă, ca să scapi de şefii tăi de la CIA.

— Ştiai despre asta?

— Oh, sunt foarte puţine lucruri pe care să nu le ştiu despre tine, Thomas.

— Sunt aici doar din cauza ta. Am vrut să mă răzbun pe cei care te-au ucis.

— Cât de încântător de loial din partea ta. Sunt aproape mişcat.

— Cine dracu eşti tu? întrebă Tom, dezgustat şi totuşi fascinat de tonul lipsit de orice pasiune al lui Renwick.

— Nu ghiceşti?

Urmă o tăcere lungă.

— Cassius, murmură Tom. Tu eşti Cassius.

Renwick zâmbi.

— Ei, aşa mi se mai spune.

— După atâta vreme… tu!

Tom făcu un pas spre Renwick care ridică revolverul şi miji ochii.

— Ai grijă, Thomas, spuse el pe un ton blând. Ai mare grijă.

— Peste tot, a fost mâna ta, nu-i aşa?

Mintea lui Tom se chinuia să pună în ordine evenimentele petrecute în ultimele zile.

— Tu ai ordonat să fie furate monedele. Apoi, m-ai trimis să fur oul din New York ca să fiu în State în acelaşi timp.

Renwick ridică din umeri.

— Aveam de gând să vând poliţiei un pont anonim, dar n-a

mai fost nevoie, fiindcă ai avut tu amabilitatea să-ţi laşi un fir de păr la locul faptei, pe care l-au descoperit cei de la NYPD. O neglijenţă deloc caracteristică pentru tine. Oricum, până la urmă totul a ieşit bine deşi, la un moment dat, începusem să-mi fac griji că-ţi lua prea mult să furi primul ou.

— Şi apoi, ce-a urmat? Ai pierdut monedele. Steiner ţi le-a furat şi i le-a dat lui Ranieri să le vândă.

Chipul lui Renwick se întunecă.

— O neplăcere minoră. Cei responsabili au plătit scump pentru că s-au amestecat în treburile mele. Greşeala lor a fost că au încercat să le vândă chiar unuia dintre oamenii mei.

— Aşa că ai recuperat cele patru monede de la Steiner, după care ai dat „întâmplător" de mine la Sotheby's şi m-ai invitat la cină împreună cu agentul Browne, care ţi-a întins pe tavă singura monedă care îţi lipsea.

Renwick râse scurt.

— A fost chiar amuzant. Auzi tu, moneda a ajuns singură tocmai la mine acasă! Mă gândeam de ceva vreme să-l omor pe Harry Renwick. Sincer, începuse să devină deprimant. Era o ocazie prea bună ca s-o ratez. Vocea lui Renwick era lipsită de orice sentimente, trădând doar o eficienţă crudă şi neobosită. Dar trebuie să recunosc că m-ai impresionat, Thomas. Până şi eu, care ţi-am urmărit atât de îndeaproape cariera de-a lungul anilor, am rămas surprins de capacitatea ta de a te strecura printre probleme. Mai întâi, ai reuşit să fugi de acuzaţia de crimă pe care ţi-o înscenasem chiar eu în Londra. Apoi, ai convins-o pe Browne că n-ai nici o legătură cu jaful de la Fort Knox. Şi, în sfârşit, ai scăpat din muzeul din Amsterdam, după ce-i dădusem, în marea mea generozitate, instrucţiuni precise lunetistului să nu te omoare, ci doar să se asigure că erai prins.

— Trebuia să-l fi pus să mă omoare, când ai avut ocazia.

— Desigur, m-am gândit şi la varianta asta. Dar ştii că un suspect în viaţă este mult mai pe placul poliţiei decât unul mort. Măcar aşa, nu trebuie să-i mai caute şi pe cei care l-au ucis. Se închide cercul. Englezii, americanii... toţi ar fi crezut că şi-au prins omul. Şi, oricum ar sta lucrurile, nu sunt chiar un monstru. Măcar atâta lucru îţi datoram.

— Şi el?

Tom făcu un semn din cap spre Van Simson, care nu rostise nici un cuvânt în tot acest timp, privindu-i nemişcat, cu o expresie împietrită.

— Darius? Vocea lui Renwick deveni mai puternică atunci când îl privi pe Van Simson. Ar fi trebuit să se mulţumească să mituiască politicienii şi să-şi ucidă rivalii în afaceri. Apropo, nu ştiu ce ţi-a spus, dar Browne trăieşte şi e bine mersi. Mă bucur. Părea o tânără încântătoare.

Inima lui Tom tresări şi acesta strânse din ochi preţ de o clipă. Trăia! Măcar un singur lucru bun se întâmplase.

— Dar tu, Thomas, spre deosebire de Darius, poţi să alegi. Nu e prea târziu. Nu încă.

— Ce vrei să spui?

Renwick făcu un pas spre el, cu mâna întinsă.

— Vino de partea mea. Ai fi uluit să vezi câte am putea realiza împreună. În echipă. În familie. Nimeni nu ne-ar mai sta în cale.

Pentru prima dată de când Renwick reapăruse, Tom sesiză umbra unei rugăminţi în vocea lui şi îi citi în ochi o nevoie nerostită.

Râse.

— Eşti complet nebun. Ai luat de lângă mine singura familie care-mi mai rămăsese în clipa în care l-ai ucis pe Harry Renwick. Şi acum, mi-l oferi înapoi sub ameninţarea armei? Nu-mi mai pot da seama cine eşti cu adevărat.

— Atunci, eşti pe cale să afli.

Renwick vârî mâna în buzunar, scoase arma pe care Tom o împinsese înspre el, o ţinti spre pieptul lui Van Simson şi trase.

79

12.32 p.m.

Glonţul îl aruncă pe Van Simson de pe scaun şi bărbatul se prăbuşi inert la pământ. Profitând de ocazie, Tom se aruncă pe partea stângă, se rostogoli pe platformă şi alergă spre mijlocul încăperii. Renwick reacţionă instantaneu şi trase trei focuri aproape în acelaşi timp, urmărindu-l pe Tom de-a curmezişul camerei. Însă gloanţele se izbiră inofensive de panourile de sticla încasabilă, suspendate deasupra fiecărei casete de expunere. Sticla se crapă, dar rămase la locul ei. Aşa cum îşi amintise Tom că se va întâmpla.

— Un gest inutil, Thomas! strigă Renwick cu răceală în timp ce ecoul loviturilor se mai izbea încă de pereţii camerei. Ieşi acum şi-ţi voi cruţa viaţa. Desigur, probabil c-o să te trimită la închisoare pentru uciderea bietului Darius când o să-ţi găsească amprentele pe arma crimei, dar cel puţin vei fi în viaţă.

Camera se cufundă în tăcere.

— Bine, cum vrei tu, bombăni Renwick.

Coborî de pe platformă şi, trăgând aer în piept, sări în spatele casetei după care se rostogolise Tom, cu doar câteva clipe în urmă, ţinând strâns arma cu ambele mâini întinse.

Nu era nimeni acolo.

— Încetează joaca asta, şuieră Renwick.

Nimic.

Furiei îi luă locul o expresie sumbră de hotărâre. Renwick începu să străbată pe îndelete încăperea căutând după fiecare casetă de expunere pe măsură ce înainta, cu arma întinsă în faţă, într-o serie de paşi mărunţi, ca de dans. Talpa pantofilor îi scârţâia pe podeaua de cauciuc ca o pereche de adidaşi pe terenul de baschet. Deodată, buzele i se întinseră într-un zâmbet. În faţa lui, abia vizibil, zări vârful unui pantof ieşit din spatele casetei următoare.

Se ghemui, apoi sări şi trase două focuri rapide, unul după celălalt, înainte ca Tom să apuce să facă sau să spună ceva. Însă gloanţele se îngropară inofensive în duşumea. Nu era nimeni acolo. Doar doi pantofi, aranjaţi frumos unul lângă celălalt.

Renwick îngenunche şi-i pipăi cu mâna. Încă erau calzi.

Tom sări din spatele casetei alăturate şi se aruncă asupra lui Renwick, împingându-se cu umărul în el, cât putu de tare. Impactul îl izbi pe Renwick de marginea casetei şi-i zbură din mână arma, care alunecă de-a lungul camerei, până în şanţul de la baza peretelui. Renwick se prăbuşi în genunchi, cu mâinile la piept, în vreme ce Tom se aruncă în patru labe, încercând să prindă arma.

— Nenorocitule! strigă Renwick după el.

Fu întrerupt de apariţia unei lumini roşii, strălucitoare, care începu să clipească deasupra seifului. Privirea lui Tom se îndreptă imediat spre platformă. Van Simson se târâse până la tastatura de lângă birou. Se uită în ochii lui Tom şi, când zâmbi, acesta înţelese. Voia să-i închidă pe toţi înăuntru.

Renwick sări în picioare şi alergă spre uşa seifului, care se închidea. Tom însă îşi dădu seama că, din locul în care se târâse încercând să prindă arma lui Renwick, nu avea nici o şansa să mai ajungă la uşă, înainte să se închidă. Apoi, dintr-odată, amintindu-şi ceva ce Van Simson le arătase cu ocazia vizitei lor anterioare, se aplecă şi deschise cel de-al treilea sertar din caseta de expunere de lângă el. Aurul nazist străluci rece în întuneric. Tom înşfacă un lingou şi, răsucindu-se pe călcâie într-o mişcare unduioasă, îl aruncă spre Renwick cu toată forţa. Lingoul zbură prin aer ca lama unui paloş greu, mai întâi urcând uşor, apoi accelerând în cădere, atras de forţa gravitaţiei. Îl lovi cu putere pe Renwick, direct între umeri. Lovitura îl făcu să se împiedice şi Renwick se aruncă bălăngănindu-se spre deschiderea din ce în ce mai îngustă, pe măsură ce uşa se închidea. Întinse un braţ ca să nu cadă şi de-abia mai avu timp să se strecoare prin crăpătura îngustă. Mâneca hainei i se prinse însă în rama de metal şi, înainte să apuce să se elibereze, uşa grea, de oţel, se închise cu o izbitură. Mâna lui Renwick fu retezată de la încheietură.

Urletele lui se stinseră doar când zăvoarele înţepeniră la locul lor şi când închiderea ermetică fu activată.

Seiful se transformase în mormânt.

80

12.36 p.m.

Un sunet nou. Apa care curgea.

Privind în jos, Tom sesiză că picioarele lui erau deja cufundate în apa care ieşea bolborosind din şanţurile de lângă ziduri şi împânzea toată duşumeaua. Vocea lui Van Simson îi răsună în minte. Cum îi spusese? O mică măsură de precauţie suplimentară.

Tom sări pe cea mai apropiată caseta de expunere tocmai în clipa în care un curent electric de înaltă tensiune începea să treacă prin apa adâncă acum de vreo zece centimetri. Lângă uşa seifului, mâna lui Renwick se mişca spasmodic, plutind în întuneric.

Tom ştia că soluţia cea mai bună era să se întoarcă pe platformă şi să încerce să deschidă seiful din nou, de acolo. Problema, desigur, era că se găsea cam la cinci metri depărtare. Aprecie că ar fi fost ceva mai puţin de doi metri distanţă până la cea mai apropiată caseta. Dacă reuşea să se caţere pe ea, ar fi putut încerca să ajungă la platformă sărind din casetă-n casetă.

Se poziţionă pe marginea casetei pe care se găsea momentan şi se ridică în picioare. Nu avea să fie deloc uşor. Tavanul jos şi ecranele de sticlă suspendate îi îngreunau orice avânt ar fi încercat să-şi ia pentru săritură şi, în plus, mai era şi desculţ, cu pantofii înmuiaţi în apă, undeva dedesubtul lui.

Trase de câteva ori aer în piept, balansându-şi de fiecare dată braţele înainte şi înapoi. Îşi calculă săritura. Unu, doi, trei.

Se lansă în aer şi ateriză cu greutate pe casetă. Gemu de durere când pieptul i se izbi de suprafaţa de sticlă, iar coapsele şi picioarele desculţe i se loviră de sertarele de oţel din părţile laterale. Aproape imediat, începu să alunece pe suprafaţa lustruită, căutând cu mâinile ceva de care să se agaţe, în care să-şi înfigă unghiile, simţind cum genunchii îi coborau din ce în ce mai jos.

Se opri. Picioarele îi erau la doar câţiva centimetri deasupra apei. Încet, se ridică în mâini până când reuşi să-şi treacă un genunchi peste marginea dulapului şi să se pună la adăpost. Se

ridică în picioare şi răsuflă uşurat.

De acolo, fu simplu. Încă cinci sărituri relativ uşoare îl duseră la platformă, lângă Van Simson care alunecase la loc în fotoliu.

— Darius. Trezeşte-te, strigă Tom scuturându-l de umăr. Rămâi cu mine. Haide, trezeşte-te!

Pleoapele lui Van Simson tremurară.

— Darius, ascultă-mă, spuse Tom. Renwick a scăpat. A ieşit. Deschide uşa. Lasă-mă să mă duc după el. Lasă-mă să aduc pe cineva să te ajute.

Van Simson clatină din cap.

— Nu, şopti el. E prea târziu.

Ochii i se închiseră la loc, până când Tom îl scutură din nou de umăr.

— Nu e prea târziu.

Îi sfâşie cămaşa lui Van Simson şi-i studie rana. Printr-o gaură mică, în partea dreaptă a pieptului, sângele ieşea bolborosind. Îşi lipi urechea de pieptul lui Van Simson. Obrazul i se înroşi de sânge.

— Ai un plămân perforat, îi explică Tom, căutând pe birou ceva ce i-ar fi putut fi de folos. De câte ori inspiri, tragi aer în cavitatea toracică prin gaura lăsata de glonţ. De-asta îţi este din ce în ce mai greu să respiri – presiunea aerului e din ce în ce mai mare şi îţi zdrobeşte plămânul.

Tom găsi ceea ce căuta. O folie de plastic, pentru protejat documentele şi nişte bandă adezivă.

— Ai şanse să trăieşti, dacă primeşti repede ajutor. Rupse un pătrat de aproximativ cinci centimetri din folia de plastic şi îl aşeză peste gaura făcută de glonţ.

— Dar trebuie să deschizi uşa, Darius. Trebuie să ieşim de aici.

Folosind banda adezivă, Tom lipi trei laturi ale pătratului de plastic de pielea lui Van Simson, lăsând-o liberă pe a patra. Era o valvă simplă, ce permitea aerului să iasă când expira prin partea neprinsă, dar care se lipea de piele când inspira. Peste doar câteva minute, Van Simson începu să respire mai uşor şi deschise din nou ochii. Tom îi vorbi blând:

— Darius, nu trebuie să mori aici. Nu trebuie să mori acum. Deschide uşa. O să-ţi aduc ajutoare, îţi promit. Apoi, o să-l prind pe Renwick. O să-l fac să plătească, pentru amândoi. Nu se termină aici.

Van Simson îl privi în ochi pe Tom, apoi mişcă din cap. Se aplecă spre tastatura din faţa lui. Oprindu-se la fiecare câteva

secunde ca să-şi adune forţele, bătu cu greu o înşiruire lungă de numere, apoi se prăbuşi înapoi pe scaun.

Uşa seifului începu să se deschidă încet.

81

12.51 p.m.

Poliţia franceză, înarmată, năvăli în cameră, cu vizoarele de plastic de pe căştile negre, sinistre, strălucind ca nişte ochi uriaşi, cu staţiile de emisie-recepţie fâşâind.

— *Les mains sur la tete!*[19]

Ordinul fu strigat cu o voce încordată. Tom îşi prinse mâinile între ele, la spatele capului şi strigă la rândul lui:

— *Il me faut un medecin*[20]*.*

Poliţiştii se împrăştiară prin încăpere, înaintând cu prudenţă spre platformă, cu armele ridicate.

— *A terre!*[21] veni un alt ordin.

Tom lasă un genunchi, apoi pe celălalt, cu mâinile în continuare ridicate. Doi poliţişti se apropiară de platformă. Unul îl acoperea pe Tom, celălalt urcă să-l examineze pe Van Simson. Era încă în stare de leşin şi respira slab şi cu mare greutate.

— *Une ambulance, vite!*[22] ceru poliţistul.

— Tom! strigă Jennifer alergând în cameră, strecurându-se printre poliţişti şi casetele de expunere. Eşti teafăr? Am văzut sânge afară şi… oh, eşti bine!

— Pari dezamăgită, glumi Tom.

Poliţiştii se dădură înapoi şi-şi coborâră armele, bombănind în barbă.

— Nu, doar că…

— Am fost drogat, răpit şi la un pas de a fi electrocutat. Ce trebuie să facă un om aici ca să aibă parte de un pic de compasiune?

— Să se lase împuşcat, zise Jennifer zâmbind, zărindu-l pe Van Simson peste umărul lui Tom. O să se facă bine?

Sosiseră doi medici de ambulanţă. Verificară semnele vitale ale lui Van Simson înainte să-l ridice şi să-l aşeze pe targă.

---

[19] Mâinile pe cap! (lb. franceză). (n. tr.).

[20] Am nevoie de un doctor (lb. franceza). (n. tr.).

[21] La pământ! (lb. franceza). (n. tr.).

[22] O ambulanţă, repede! (lb. franceza). (n. tr.).

— O să trăiască. L-ai văzut pe Renwick?

— Pe cine?

— Harry a fost, Jen. El a fost, de la bun început. El a pus la cale jaful de la Fort Knox. El i-a omorât pe Ranieri şi pe Steiner, când monedele au căzut, din pură întâmplare, în mâinile lor. Apoi, când ai apărut tu cu ultima monedă la uşa lui şi-a înscenat propria moarte şi a încercat să mă scoată pe mine vinovat.

Jennifer clatină din cap, cu fruntea încreţită de nedumerire.

— Harry? Nu pot să cred.

— Nici eu n-am putut. Vocea lui Tom era tristă, chiar rănită. Dar el a fost în spatele poveştii, de la bun început. A recunoscut totul.

— Îmi pare rău Tom, spuse Jennifer strângându-i mâna. Ştiu cât de mult ţineai la el.

Silueta familiară a lui Jean-Pierre Dumas apăru în pragul uşii. Îi făcu semn cu mâna lui Tom, apoi împărţi câteva ordine poliţiştilor din jur. Tom ridică sprâncenele, întrebător.

— I-am recunoscut vocea lui Van Simson la rezervor, dar, de data asta, mi-am zis că o să avem nevoie de întăriri. Jean-Pierre a aranjat toate astea, spuse Jennifer, arătând cu mâna mica armată ce se agita în jurul lor. Am intrat imediat ce am ştiut cu certitudine că Van Simson era în clădire.

— Felicitări!

O voce puternică se ridică deasupra zarvei generale şi un bărbat înalt intră în încăpere şi se apropie de platformă, cu mâna întinsă. Purta o cămaşă de un alb imaculat, asortată la un costum la două rânduri de nasturi.

— Numele meu este Bob Corbett. Sunt agentul responsabil cu această investigaţie. Ai făcut treabă bună aici. O treabă excelentă, continuă el, scuturându-i energic mâna lui Tom. Trebuie să recunosc că am avut îndoieli, date fiind antecedentele tale, dar agent Browne ne-a explicat cât se poate de clar că, fără tine, n-am fi ajuns la nici un rezultat. Guvernul Statelor Unite îţi este recunoscător.

— Renwick a fost, domnule, spuse repede Jennifer. El e în spatele întregii poveşti.

Corbett se încruntă, nedumerit.

— Harry Renwick?

Aproape că râse când rosti întrebarea, ca şi când posibilitatea ar fi fost atât de mică încât ar fi frizat ridicolul. Tom aprobă cu hotărâre din cap.

— Ne-a jucat pe unul împotriva celuilalt de la bun început.

Ochii lui Corbett se îngustară şi neîncrederea i se preschimbă într-o expresie de hotărâre neclintită.

— Spune-ne ce ştii şi mă ocup numaidecât de problemă. N-avea cum să ajungă departe.

Corbett se întoarse spre doi dintre oamenii lui şi le dădu câteva instrucţiuni cu voce joasă, apoi se uită din nou la Tom, cu o privire plină de semnificaţie.

— Cred că astea vă aparţin.

Tom luă de pe birou casetă metalică şi i-o întinse lui Corbett.

— Mulţumesc, răspunde Corbett deschizând cutia şi privindu-l apoi, recunoscător. Să sperăm că, de data asta, o să fim în stare să le păstrăm.

82

Hotel St. Merri, Arondismentul 4, Paris
30 iulie – 8.42 p.m.

Ferestrele hotelului erau deschise şi din stradă se ridica acelaşi amestec ameţitor de râsete, de motoare Vespa şi de clinchet de veselă pe care îl auzise cu două nopţi în urmă. Şi totuşi, acum era singur. Jennifer se dusese cu Corbett la George V sau la cine ştie ce alt hotel cu pretenţii pe care FBI-ul îl considera mai potrivit pentru agenţii săi.

N-o învinovăţea că se dusese cu el. Fără îndoială, trebuia să dea raportul şi, mai mult ca sigur, Corbett voia să afle toate amănuntele despre cele petrecute în ultimele zile. Cel puţin avea încredere că Jennifer va prezenta şi punctul lui de vedere şi că îi va susţine cauza. El, unul, îşi ţinuse promisiunea, cu excepţia poveştii din Amsterdam, dar ştia că Jennifer nu le va spune nimic despre asta.

Se auzi o bătaie în uşă. Tom traversă încăperea. Podeaua de lemn se înclina spre mijlocul clădirii, unde se sprijiniseră grinzile, de-a lungul secolelor. Deschise. Era Jennifer. Rămase în pragul uşii, privind-o câteva clipe fără un cuvânt, până când vorbi ea:

— Pot să intru?

— Da. Da, desigur, scuză-mă.

Îi deschise uşa şi femeia intră. Patul era singura piesă de mobilier suficient de solidă ca să se poată sta pe ea şi Jennifer se aşeză pe marginea acestuia.

— Nu te aşteptam, atâta tot. Cum mai merge? continuă Tom în picioare, lângă uşă. Mă mir că te-au lăsat să pleci.

— Păi, nu prea m-au lăsat, dar mă scoteau din minţi punându-mi aceleaşi întrebări iarăşi şi iarăşi. Aşa că mi-am zis să trec pe aici, să văd o figură prietenoasă.

— Mă bucur că ai venit. Ce face Corbett?

— Oh, foarte bine. Nervos de mama focului că el a fost cel care mi-a aranjat cina cu Renwick, dar, în afară de asta, bine. S-a pus cu tot dinadinsul pe urmele lui Renwick. A mobilizat chiar şi o unitate specială ca să îl prindă. Oh… şi vrea să te vadă mâine dimineaţă ca să discute despre înţelegerea voastră şi cum o s-o

puneţi în practică. S-a gândit că n-o să vrei să vă întâlniţi la Ambasada Statelor Unite, aşa că a sugerat un loc numit Les Invalides. Zice că îl ştii tu.

Tom încuviinţă din cap, dar nu se mişcă din uşă.

— O să te duci?

— Sigur. E un loc interesant. Merită vizitat. Ar trebui să-ţi iei un ghid.

Jennifer mişcă din cap şi urmă o pauză stânjenitoare.

— Ştii, nu trebuia să vii până aici ca să-mi spui toate astea, zise Tom. Puteai să suni.

— Ştiu, dar am vrut să vin.

Tom îi aruncă un zâmbet amuzat.

— Agent Browne, să nu-mi spui că ţi-a fost dor de mine!

Jennifer lăsă ochii în jos.

— Poate doar puţin.

Tom întinse mâna şi încuie uşa. La auzul cheii îi broască, Jennifer ridică privirea şi-i zâmbi. Bărbatul simţi că inima începe să-i bată mai tare.

83

Les Invalides, Paris, Franţa
31 iulie – 1.22 p.m.

O căldura apăsătoare plana deasupra oraşului a doua zi, la ora prânzului. Jennifer fu bucuroasă să evadeze din fumul gros al gazelor de eşapament, intrând, prin pasajul arcuit, în răcoarea curţii largi, de piatră de la Hotel des Invalides. Venise cam devreme la întâlnirea cu Bob şi Tom, dar nu îi plăcea să întârzie.

Gândul la Tom îi trezi o senzaţie de căldura plăcută, amintindu-i de noaptea lungă şi leneşă pe care o petrecuseră, împreună. Fusese surprinsă să realizeze cât de mult îl dorea. Câtă nevoie avea de această eliberare. Dar era realistă. Ştia că o astfel de relaţie avea slabe şanse să dureze. Tom nu era genul de bărbat care să se aşeze lângă o femeie, oricare ar fi fost ea, deşi poate acum credea că asta îşi doreşte.

Ridică privirea şi admiră clădirea pătată de vreme din jurul ei şi deschise ghidul turistic pe care îl cumpărase chiar în acea dimineaţă de la hotel.

> Le Hotel des Invalides este cel mai mare complex individual de monumente din Paris. A fost fondat în 1670, de Ludovic al XIV-lea, Regele Soare, îndeplinind la acea vreme funcţia de spital şi cazarmă militară. Astăzi, adăposteşte Le Musee de l'Armee şi rămăşiţele împăratului Napoleon Bonaparte, aduse de la Sfânta Elena în 1840 şi înmormântate sub magnifica cupolă aurită a bisericii Sfântul Ludovic, unul dintre cele mai frumoase şi mai vizitate monumente din Paris. Construcţia mormântului a necesitat cheltuieli considerabile şi trupul lui Napoleon se odihneşte astăzi în şase sicrie – unul de fier, unul de mahon, doua de plumb, unul de abanos şi unul din marmură roşie – aşezate pe un piedestal de granit verde.

Jennifer ridică privirea şi zâmbi. Jumătate din curtea pavată cu piatră de râu era scăldată în lumină, cealaltă ascunsă în umbră, soarele traversând acoperişul înclinat. Ferestrele de sus, montate

în plăci cenuşii, fuseseră sculptate sub forma unor coifuri de cavaleri medievali, în timp ce ferestrele rotunde ale etajului de mai jos corespundeau arcadelor înclinate ale zidului mânăstiresc ce împresura curtea. Jennifer păşi în interiorul arcadei, trecu pe lângă scheletele ruginite ale tunurilor capturate ce fuseseră legate de zid sau cocoţate pe postamente de lemn, îngropându-şi din nou nasul în ghid.

> Când a fost construită L'Eglise St. Louis, în 1676, protocolul de stat interzicea soldaţilor să intre la slujbă pe aceeaşi intrare pe care o foloseau regele şi curtenii lui. Soluţia neobişnuită a fost o biserică dublă, cu un altar comun în mijlocul clădirii. Soldaţii intrau prin curtea dinspre nord, iar regele intra prin partea de sud, pe sub cupolă.

Fără s-o avertizeze, Tom ieşi din spatele unei coloane. O apucă de braţ şi o trase în umbră, în spate, într-un colţ al curţii.

— Ce dracu se petrece aici? îi şuieră el în ureche în timp ce mergeau.

— Dă-mi drumul, mă doare! făcu ea zbătându-se sub strânsoarea lui.

O împinse de lângă el şi Jennifer abia reuşi să-şi păstreze echilibrul când îi făcu vânt pe dalele alunecoase, de piatră.

— Ar fi trebuit să bănuiesc, strigă Tom, făcând un pas spre ea. Archie avea dreptate, sunteţi toţi la fel.

— Despre ce dracu vorbeşti?

Se sprijinea cu spatele de un tanc din Primul Război Mondial, unul dintre exponatele permanente ale muzeului.

— Nu te preface că nu ştii…

— Ce să ştiu?

— Ce caută *el* aici?

Arătă cu degetul mare peste umăr.

— Cine?

— Clarke. Poliţia britanică. Sunt patru. Au venit să mă aresteze. M-ai vândut!

— Ce? făcu Jennifer cu ochii măriţi de uimire. Tom, ascultă-mă. Se apropie de el vorbindu-i cu voce joasă şi foarte gravă. Nu ştiu nimic despre toate astea. Trebuie să mă crezi. Cu siguranţă, e o greşeală.

Tom o privi fix când Jennifer făcu încă un pas spre el.

— Ascultă, continuă ea. Rămâi aici. Mă duc după Bob. O să

încerc să aflu ce se petrece. Sunt sigură că e o încurcătură. După tot ce ai făcut pentru noi, nu mai ai de ce să-ţi faci griji. Crede-mă.

Făcu un ultim pas şi-i puse mâna pe braţ. Tom clătină şovăielnic din cap.

— Ai zece minute. Dacă nu te întorci până atunci, n-o să mă mai vezi şi n-o să mai auzi niciodată de mine. Ţi-o garantez.

— Zece minute. Bine.

Pancartele indicau drumul spre mormânt în cinci limbi diferite. Le urmă printr-un coridor întunecat, care o scoase într-o curte cu pietriş, lângă biserică. Nişte bariere mari de metal blocau drumul şi, din nou, afişele traduse îi explicau că mormântul era închis temporar şi îşi cereau scuze pentru neplăcerile create. Nevăzând pe nimeni în jur, Jennifer sări peste barieră şi înconjură biserica, oprindu-se în faţa ei. Trepte mari, de culoarea mierii, conduceau spre intrare.

Se opri în dreptul treptelor şi cercetă cu privirea grădinile din jur. Erau goale şi, în câteva locuri, aspersoarele fuseseră pornite, creând curcubee care luceau în soarele amiezii, sub pânza de apă ce se arcuia la trei metri deasupra peluzei şi a tufişurilor.

Îi vedea acum pe bărbaţii despre care vorbise Tom, de cealaltă parte a grilajului de fier care împrejmuia grădinile. Patru în total, doi într-o maşină, unul pe o bancă prefăcându-se că citeşte ziarul, al patrulea plimbându-se în susul şi-n josul aleii. În mod evident, supravegheau intrarea în biserică. Unul dintre ei părea mai agitat decât ceilalţi, cu sacoul atârnându-i neglijent pe umerii înguşti şi aplecaţi. Jennifer se întoarse şi intră în biserică. Oraşul dispăru când uşa masivă de sticlă se închise în spatele ei.

Se trezi învăluită într-o linişte mormântală – nici o adiere de vânt, lumina palidă şi difuză, podeaua de marmură şi zidurile de piatră îngheţate într-o tăcere copleşitoare, plină de respect. Deasupra ei se înălţa cupola ce înfăţişa o comuniune extatică, reprezentată în nuanţe de roşu, portocaliu şi albastru. Figurile pictate erau cei doisprezece apostoli – citise asta în ghid.

Erau patru capele laterale unde lumina pătrundea colorată prin ferestrele cu vitralii, una verde, alta albastră, o alta galbenă, ultima portocalie – insule de culoare ce străluceau ca nişte focuri în fiecare colţ al încăperii. Câte un mormânt singuratic domina centrul fiecărei capele, iar de-a lungul pereţilor erau aranjate mici monumente comemorative. Jennifer le şopti numele când trecu pe lângă ele.

Foch, Vauban, Bertrand, Lyautey, Duroc.

Nume pe care nu le ştia, dar care aveau o rezonanţă impresionantă şi eroică. Cu siguranţă, mai impresionantă decât Browne. Chiar şi decât Corbett. Se încruntă. Unde era? Nu-i stătea în fire să întârzie.

Un altar imens de marmură neagră, poleit cu aur, trona în capătul încăperii şi în spatele lui strălucea un perete de sticlă, despărţind ceea ce era acum un mormânt de ceea ce fusese cândva partea soldaţilor din biserica dublă. O balustradă circulară de marmură se întindea chiar sub cupolă. Când se apropie, Jennifer văzu ca aici pardoseala fusese dată la o parte. În locul ei, înălţându-se din ceea ce fusese cândva podeaua unei cripte, trona un sicriu imens, o masă impresionantă de marmură roşie sculptată, sprijinită pe un piedestal verde.

Jennifer se aplecă peste balustradă şi privi în jos. Pe podea, în jurul sicriului, fuseseră încrustate numele marilor victorii ale lui Napoleon. Totul era încercuit cu o colonadă de marmură albă.

Apoi, când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, i se păru că desluşeşte o siluetă în umbra coloanelor.

Talpa unui pantof. Piciorul unui bărbat.

Sări ca arsă şi alergă spre altarul din fundul bisericii, zbură peste treptele din spatele acestuia coborând la nivelul de mai jos. Max, omul ei de legătură din Londra, zăcea întins în coridorul îngust ce lega scările de colonadă. Avea cămaşa pătată de sânge.

Jennifer îi deschise pleoapele şi văzu că era mort. Păşi peste el. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Îl văzu apoi pe Corbett, de cealaltă parte a şirului de coloane, întins pe podea, cu capul într-o baltă de sânge, nemişcat şi tăcut.

84

1.36 p.m.

Cu un strigăt scurt, Jennifer se repezi la Corbett şi îl întoarse cu faţa spre ea. Îi apăsă cu degetele artera carotidă, încercând să-i simtă pulsul.

Încă mai trăia. Slavă Domnului! Avea o tăietura adâncă în partea dreaptă a capului, dar era în viaţă.

— Domnule! Domnule, mă auziţi? Sunt Browne.

La auzul vocii ei, ochii lui Corbett se întredeschiseră. Bărbatul gemu şi Jennifer se aplecă spre el, cu urechea în dreptul gurii lui.

— Monedele. A luat monedele.

Zăcea pe jumătate întins într-o sală mică, de la capătul colonadei, dominată de o statuie înaltă, de marmură, ce-l înfăţişa pe Napoleon îmbrăcat în hainele imperiale. În faţa acesteia, pe o piatră de mormânt din marmură albă gravată *Napoleon II,* era o vază micuţă, cu flori. Jennifer picură câţiva stropi de apă pe batista ei, pe care i-o întinse apoi lui Corbett. Bărbatul reuşise se să ridice pe jumătate şi stătea acum rezemat de cadrul uşii. Luă recunoscător bucata de pânză şi o apasă deasupra rănii, ca să oprească hemoragia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încet Jennifer, ghemuindu-se pe podea, în faţa lui.

Bărbatul clatină nedumerit din cap, cu vocea slabă, cu chipul alb ca varul. Jennifer fu şocată să constate cât de bătrân părea.

— Nu ştiu. Totul s-a întâmplat atât de repede! M-am gândit să mă plimb puţin până veneaţi voi. M-a lovit pe la spate. Abia am reuşit să-i zăresc chipul, în timp ce cădeam. A fost Renwick.

— Renwick? Sunteţi sigur?

Corbett încuviinţă din cap.

— L-am recunoscut. Nu-ncape nici o îndoială.

Începu să tuşească, trupul lui scuturându-se în timp ce încerca să-şi cureţe plămânii. Jennifer aşteptă până când se linişti.

— Şi monedele?

— Erau în buzunarul meu. Se lovi cu mâna peste haină. Nu mai sunt, şopti cu o dezamăgire în glas. Mi-am zis că sunt cu Max, că nu-i nici un pericol. Nu-mi imaginam că ar putea să…

— Nu vă gândiţi la asta acum. Mă duc să chem un doctor să vă ajute, spuse Jennifer ridicându-se. Bine?

Corbett aprobă cu greu din cap.

Jennifer scoase telefonul din poşetă, îl deschise şi se opri o clipă înainte să formeze numărul.

— Apropo, ce caută Clarke aici?

— Cine?

Nu-i putea vedea chipul lui Corbett din cauza batistei care-i acoperea faţa, dar simţi că se încrunta.

— Clarke. Poliţistul englez. L-am văzut afară. L-aţi chemat dumneavoastră?

Corbett dădu la o parte batista şi-şi îngustă ochii. Tonul îi era dintr-odată ferm.

— Nu te amesteca, Jennifer. Te depăşeşte. Sunt ordine de sus.

— Să nu mă amestec? Ce dracu se petrece?

— E mai bine aşa.

Ochii lui Jennifer se măriră de uimire.

— Vreţi să-l predaţi englezilor? El vă ajută şi voi îl serviţi pe tavă? N-a făcut nimic. E nevinovat!

Ochii îi aruncau fulgere de indignare. Corbett zâmbi ironic.

— Nevinovat? În ce privinţă? Poate că nu l-a omorât pe Renwick. Poate că nu el a furat monedele. Dar a făcut altele şi încă destule. E un escroc, Browne, un hoţ ca toţi hoţii al cărui loc e după gratii.

— Ce tâmpenie! strigă Jennifer furioasă.

— Crezi că putem lăsa un astfel de individ în libertate, cu toate secretele pe care le ştie? Ar fi doar o chestiune de timp până când ar da totul în vileag şi ce s-ar întâmpla atunci? S-ar declanşa o catastrofă diplomatică şi politica noastră internaţională ar fi dată cu douăzeci de ani înapoi.

— Am avut o înţelegere. El a promis să ne ajute şi să-şi ţină gura, iar noi i-am promis în schimb că-i ştergem dosarul. A avut încredere în mine. I-am dat cuvântul meu.

— Şi tu l-ai crezut? Ha! pufni Corbett. Ţi-am spus să nu te apropii prea mult, te-am avertizat că e periculos. Aici sunt mai multe în joc, chestiuni mai importante decât cuvântul tău. În ceea ce-i priveşte pe englezi, Renwick a fost omorât şi Kirk e ucigaşul. În felul ăsta, noi putem merge liniştiţi după Renwick şi ştim totodată că Tom Kirk e la loc sigur, de unde nu poate spune nimic.

— La dracu! Vocea lui Jennifer tremura de furie. Şi pentru ce îl

trădaţi? Ca să-l scutiţi pe preşedinte de câteva întrebări incomode? Ca să nu fie nevoiţi cei de la CIA să-şi înfrunte propriile greşeli? Ca să vă mai adăugaţi nişte puncte la grad?

— Trezeşte-te la realitate, Jennifer! i-o reteză Corbett, folosindu-i pentru prima dată numele mic. Asta e lumea în care trăim şi, uneori, nu e prea plăcuta. Vocea-i era dură, lipsită de emoţie. Tot ce contează e să obţii rezultatul avantajos pentru toată lumea. Facem ce ni se cere şi o ştii foarte bine.

— Astea sunt exact genul de porcării pe care chiar dumneavoastră m-aţi învăţat să le urăsc. Vă înşelaţi dacă vă închipuiţi că o să stau cu mâinile-n sân şi-o să vă las să vă faceţi jocurile. Vă înşelaţi amarnic.

— Opreşte-te! i-o tăie Corbett. Gândeşte-te foarte bine la ce vrei să faci. Tonul lui Corbett era aproape ameninţător. Îţi spun toate astea pentru că ţin la tine. Se opri. Vezi tu, noi, în America, ne-am temut că te apropii cam prea mult de Kirk, că ai putea fi în pericol. Aşa că Piper l-a trimis pe unul dintre băieţii noştri din Amsterdam să stea cu ochii pe voi. Înţelegi, în caz că aveai nevoie de întăriri.

Jennifer înghiţi în sec, neîndrăznind să privească în altă parte.

— Am o declaraţie sub jurământ cum că a urmărit doi oameni de la muzeu la hotelul vostru, acum trei seri. Se pare că a avut loc un jaf la muzeu, în aceeaşi noapte. Se opri din nou. Ar fi mare păcat dacă te-ar identifica drept una din persoanele pe care le-a văzut acolo. Sincer, nici nu ştiu ce s-ar putea întâmpla. Vorbea acum pe un ton indiferent. Mai mult ca sigur, te-ar trimite la închisoare. Celor de la FBI nu le place deloc când propriii agenţi trec de partea cealaltă. Nu face bine la moral.

— Nenorocitule! îi şuieră ea, dar ştia că era la mâna lui.

Putea să arate cu martori că fusese acolo şi asta ar fi fost sfârşitul ei. Cinci, poate şase ani de închisoare. Şi nu s-ar mai fi putut întoarce în sistem.

— Nenorocitule! făcu ea din nou, sesizând de data asta nesiguranţa din propria voce.

— Doare acum, spuse blând Corbett, dar cu timpul o să-ţi dai seama că e mai bine aşa. Nu e frumos, dar aşa funcţionează sistemul. Uneori, trebuie să faci compromisuri. Nu e cazul să afle nimeni ce s-a petrecut în Amsterdam. Asta rămâne între noi. Ştiu că ai avut motive întemeiate să faci ce ai făcut. Dacă-ţi joci bine cartea, poţi să faci carieră în FBI. Ţi-o garantez.

Jennifer nu-i răspunse, rămânând cu ochii aţintiţi în podea. Ar

fi vrut să-l pocnească.

— Acum, du-te şi spală-te, spuse el arătând spre degetele ei pătate de sânge şi discutam după aceea.

Jennifer intră în cămăruţa mică şi ridică vaza de pe podea, golind-o în palma stângă, făcută căuş. Lăsă apoi vaza şi-şi frecă mâinile între ele. Stropii de apă se împrăştiară pe pardoseală, pătând cu roşu marmura albă. Ridică privirea spre statuie, cu ochii împânziţi de lacrimi de furie şi de frustrare.

Asta era? Se trezi întrebându-se în timp ce privea în ochii goi şi mândri ai statuii. La asta se rezuma totul? Folosea oamenii, apoi se descotorosea de ei – asta era secretul succesului lui Bob Corbett? Asta trebuia să facă şi ea ca să ajungă undeva în meseria asta?

Şi pentru ce? Nu se aleseseră cu nimic. Monedele nu mai erau. Cassius dispăruse. Îl trădaseră pe Tom. Dar ce putea face? Indiferent ce-ar fi spus ea, tot îl închideau pe Tom pentru treaba din Amsterdam. Era inutil.

Îşi şterse mâinile pe stofa neagră, moale a fustei, pregătindu-se să se întoarcă şi să facă faţă zâmbetului îngâmfat al lui Corbett. Îşi privi mâinile ca să se asigure că nu mai avea sânge sub unghii. Degetele întinse îi readuseră în minte imaginea mâinii sfârtecate a lui Renwick – un ciot însângerat aruncat cu scârbă într-o pungă transparentă şi dusă apoi în vreun laborator sau într-o cameră de stocare a dovezilor. Mâna lui dreaptă.

Un gând îi străfulgeră prin minte. Mâna lui dreaptă!

Ce-i spusese Finch în Louisville, după ce-i făcuse autopsia lui Short? Ceva despre un truc al medicilor legişti… Că dreptacii îşi lovesc întotdeauna victimele în partea dreaptă, pentru că altfel nu pot lovi cu suficientă forţă. Rana lui Corbett era în dreapta capului. Şi atunci, cum ar fi putut să-l lovească Renwick, care nu mai avea mâna dreaptă?

— Bob, mă duc să-ţi aduc un doctor. Încerca să vorbească firesc şi să-şi ascundă fulgerele din priviri. Vorbim mai târziu despre asta.

Nu-i răspunse nimeni.

Se întoarse şi-l văzu pe Corbett aplecat deasupra ei. Ţinea în mână arma pe care i-o izbi cu forţă în falcă. Jennifer se prăbuşi jos şi din gură începu să-i curgă sânge.

— Mişcă! lătră Corbett. Treci înapoi acolo.

O lovi cu piciorul între coaste şi Jennifer, sleită de puteri, se târî înapoi în încăperea mică şi întunecată, ferindu-şi faţa de

pantofii lui negri, de piele neagră, lucioasă.

— Îmi pare rău, Jennifer. Sincer, crede-mă. Nu credeam c-o să se ajungă aici. În timp ce vorbea, scoase din buzunar un amortizor de sunet pe care îl înşurubă cu atenţie pe ţeava pistolului Beretta din dotare. Numai din vina lui Kirk trebuie să te omor acum, rosti el cu o voce aproape isterică.

Armă şi ecoul metalic al glonţului introdus pe ţeava răsună în camera îngustă.

— Ce faci, Bob? întrebă Jennifer cu vocea răguşită.

Tuşi, înghiţi sângele din gură şi se lipi cu spatele de piedestalul de marmură rece pe care se înălţa statuia.

— Credeam că este evident.

85

1.51 p.m.

După ce plecă Jennifer, Tom se strecură în biserica Sfântul Ludovic prin intrarea soldaţilor, din curtea clădirii principale. Deşi o ameninţase pe Jennifer că avea să dispară pentru totdeauna, voia să vadă cu ochii lui ce se petrecea cu adevărat – dacă ea îl trădase sau dacă totul era, într-adevăr, doar o greşeală.

Înăuntrul bisericii, şiruri de scaune din lemn negru se întindeau în faţa lui pe podeaua de calcar. Deasupra, unde zidurile se îmbinau delicat cu acoperişul ascuţit, steaguri de regiment sau capturate de la inamici fluturau uşor, etalându-şi cu mândrie pânzele sfâşiate în luptă sau pătate de sânge, dar încă viu colorate. În celălalt capăt era un altar.

Tom se apropiase de altar, apoi se strecurase în spatele lui. Acolo, montată într-un zid de sticlă, găsise mica uşă ce făcea legătura între cele două jumătăţi ale bisericii. Asta şi căuta. Pusese mâna pe clanţă şi se pregătea să o deschidă, când auzi voci în partea cealaltă. Apoi, se lăsă din nou liniştea. Instinctiv, ştiu că se întâmplase ceva rău. Ceva foarte rău.

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise fără zgomot într-un palier îngust care cobora spre pasarelele cu coloane de la baza sarcofagului. Se ghemui şi-l văzu pe Max întins pe podea, mort.

O luă la dreapta şi urcă tăcut scările până ce ajunse la parter, înaintând cu băgare de seamă până la balustrada joasă, de marmură. Auzi din nou voci, de data asta în spatele lui.

— Spune-mi, cum ţi-ai dat seama? recunoscu vocea lui Corbett. Sunt curios.

— După rana ta. Vocea lui Jennifer suna ciudat. Nu putea să ţi-o facă Renwick, care nu mai are mâna dreaptă.

— Foarte inteligentă, ca întotdeauna. Poate că ar fi mai bine să spun că Tom Kirk m-a lovit, apoi mi-a luat arma şi te-a împuşcat pe tine.

Vocea lui Corbett se auzea tot mai tare pe măsură ce Tom înainta de-a lungul balustradei. Asta însemna că se apropia de el. Vocea lui Jennifer era însă mai slabă şi Tom presupuse că ea era în sala cea mică, pe care o văzuse cu altă ocazie în dreapta

sicriului.

— De ce faci asta? De ce acum? Pentru bani?

Corbett râse şi Tom îşi dădu seama că se afla acum chiar deasupra lui. Fără să ezite, încălecă balustrada şi se ghemui pe muchia îngustă de la baza acesteia.

86

1.56 p.m.

— Mai c-o să-mi fie dor de tine, Browne, zise Corbett ridicând arma.

Se opri o clipă şi întinse braţul, jucându-se cu degetul pe trăgaciul încordat, pregătindu-se să tragă.

Luându-şi avânt, Tom sări de pe marginea balustradei şi-l lovi pe Corbett cu picioarele direct în mijlocul spatelui. Bărbatul se izbi de zid, rupându-şi nasul în peretele de marmură. Arma îi zbură din mână, se roti în aer şi lovi piedestalul statuii, după care căzu pe pardoseală. Tom ateriză pe spate, amortizându-şi căderea cu mâinile, îndeajuns încât să nu-şi rupă coccisul.

Corbett se întoarse furios, cu pumnii strânşi, pregătit să sară asupra lui Tom, dar Jennifer se aruncă între ei, luând arma de pe jos.

— Vă împuşc dacă e nevoie, domnule, rosti ea înclinând capul şi ridicând arma în dreptul pieptului. Ştim amândoi că n-ar fi prima dată când fac asta.

Ochii lui Corbett se îngustară. Sângele îi curgea printre degetele mâinii pe care şi-o dusese la nas şi vocea-i era înfundată:

— De gură eşti bună, Browne, dar ştii prea bine că nu eşti în stare s-o faci. Nu poţi să mă împuşti, nu după ce i-ai făcut lui Greg. De data asta, nu mai scapi. O să te închidă.

— Poate că da, poate că nu. Uneori însă, trebuie să faci compromisuri ca să ajungi la rezultatul dorit. Nu ai spus tu aşa?

Ceva din vocea ei îl făcu pe Corbett să ezite.

— Nu eşti în stare, mârâi el în cele din urmă.

— Poate că ea nu, dar eu sunt, interveni Tom păşind lângă Jennifer şi luându-i arma din mână. Aşa că îţi sugerez să mai taci dracului din gură.

Corbett începu să râdă; sângele din nas se umfla în bule mari, care se spărgeau doar pentru a se forma la loc.

— Ce e aşa de amuzant?

— Voi doi. Ce mai echipă! La asta, nu ne-am gândit noi.

— Noi? spuse Jennifer făcând un pas în faţă. Care noi?

Corbett nu răspunse; râsul i se transformă într-o tuse convulsivă, în încercarea de a-şi elibera gâtlejul inundat de sângele care-i umpluse gura.

— Cassius, îşi dădu Tom seama dintr-odată. Lucrezi pentru Cassius, nu-i aşa?

Corbett se sprijini cu toată greutatea de perete şi tusea i se mai potoli. Tom se uită la Jennifer.

— De la el ştia că nu ai murit. De la el a ştiut că cei de la NYPD mi-au identificat ADN-ul în New York.

Se uită din nou la Corbett.

— Tu i-ai spus!

Corbett nu răspunse.

— Dar nu înţeleg, făcu Jennifer întorcându-se spre Tom. Cum ar fi putut fi implicat cu Renwick? Am lucrat cu el de la bun început.

— Te-a lăsat să vezi numai ce a vrut el să vezi, explică Tom. După ce Steiner a furat monedele din aeroportul Schiphol, Renwick le-a luat urma, lui şi lui Ranieri şi i-a omorât pe amândoi. Singura problemă era că Ranieri înghiţise cea de-a cincea monedă, care ajunsese tocmai la voi, în Washington. Aşa că au aranjat să ne întâlnim acasă la Renwick, la cină. Aveau astfel ocazia să pună iar mâna pe monedă, să se descotorosească definitiv de Harry Renwick şi să facă în aşa fel încât eu să par vinovat de toate. Doar că nu se gândiseră că eşti chiar atât de eficientă şi că puseseşi să fiu supravegheat toată noaptea.

— Voi tot nu înţelegeţi cine este, nu-i aşa? E un geniu printre oameni. Nu ştiţi de ce e capabil, răbufni Corbett, cu vocea mai puternică acum. Sunteţi la fel de proşti ca toţi ceilalţi. Piper, Green, Young – toţi s-au lăsat duşi de nas.

— Duşi de nas? Cum adică? La ce te referi? întrebă Tom.

— Dumnezeule, exclamă Jennifer, înţelegând totul. Desigur… Nimic din toate astea nu s-a întâmplat cu adevărat, nu-i aşa?

Corbett începu să aplaude încet, cu faţa schimonosită de ură.

— Ce tot spui acolo? întrebă Tom.

— Ai avut dreptate, Tom, zise Jennifer întorcându-se spre el şi încercând să redea în cuvinte gândurile care îi treceau prin minte că o vijelie. Ai spus că totul era parcă prea la îndemână. Că parcă ne lăsaseră înadins să descoperim sinuciderea falsă şi containerul. Ăsta era motivul. Nimic nu se întâmplase cu adevărat. Corbett a fost cel care a sugerat să verificăm dosarele

angajaţilor. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, o să aflu că Short fusese asasinat şi că o să încep investigaţia de acolo. Ştia că o să găsesc containerul în spatele casei lui şi banii din contul din bancă. Totul a fost o înscenare.

— Short era atât de plictisit, zise Corbett ştergându-şi nasul cu mâneca sacoului. Îşi dorea cu disperare să fie iar poliţist, să simtă iar adrenalina anchetei. Când i-am arătat insigna şi i-am spus că aveam nevoie de ajutorul lui într-un proiect guvernamental secret, n-a ştiut cum să ne mai ajute. Tâmpitul nici măcar n-a vrut să fie plătit. Mi-a spus că-i era suficientă mândria de a-şi putea servi din nou patria. Îţi vine să crezi?

— Deci, n-a fost nici un transport de aur? întrebă Tom.

— Oh, containerul a apărut, desigur. Short a făcut personal inventarul, ca nimeni să nu-l poată vedea prea bine. Apoi a avut grijă să-l depoziteze, s-a asigurat că toate actele erau în regulă şi a oprit generatorul ca să fiu eu sigur că o să-mi funcţioneze teoria cu virusul din calculator. Totul a fost ideea lui Renwick. Să înscenam un jaf care nu a avut loc niciodată. Pentru ca, în cazul în care venea cineva, să aibă ce să investigheze.

Privi în ochii lui Tom şi zâmbi.

— Să aibă *pe cine* să investigheze.

— Dar, dacă nu era nimeni în container, cum aţi intrat în seif? Cum aţi scos monedele de acolo? întrebă Jennifer, încruntându-se nedumerită.

Tom mişcă din cap, înţelegând brusc.

— Nu a fost o înscenare, a fost o acoperire. Aţi pus totul la cale ca să acoperiţi o spargere mai veche, nu-i aşa? Aveaţi deja monedele. Trebuia doar să găsiţi pe cineva pe care să daţi vina. Pe mine.

Urmă un moment de tăcere în care Jennifer se uită nedumerită de la Tom la Corbett, apoi iar la Tom.

— Zece ani, rosti Corbett încet, rupând tăcerea. Zece ani au stat într-o cutie de depozit dintr-o bancă. Aşteptau. Milioane de dolari de care nu mă puteam atinge. Până când Renwick mi-a oferit o soluţie.

— Dar cum le-ai luat? întrebă Jennifer. Cum ai făcut?

— Nu te-au învăţat să verifici? o întrebă Corbett privind-o în ochi. Regula FBI-101, Jennifer. Întotdeauna, verifică. Te-ai arătat mai interesată să urmezi indiciile evidente pe care ţi le lăsasem decât să urmezi procedura de bază. Râse scurt. Dar, fireşte, tocmai de-asta te-am şi ales pe tine. Ştiam că erai atât de

disperată să rezolvi cazul, să impresionezi, să-ţi câştigi o a doua şansă încât aveai să te arunci cu capul înainte în capcana pe care ţi-o întinsesem cu atâta grijă. Dacă ai fi studiat cu atenţie hârtiile, ai fi remarcat numele meu trecut în dreptul ofiţerului responsabil cu transferul monedelor din Philadelphia la Fort Knox, acum zece ani.

Jennifer simiţi că i se urcă sângele la cap. Avea dreptate. Urmase indiciile evidente, chiar şi atunci când simţise că nu era totul în regulă. Se lăsase orbită de setea ei de succes.

— M-am trezit acum zece ani, la două săptămâni după ce Martha mă părăsise pentru un tip pe care-l cunoscuse la un curs de yoga, pe bancheta din spate a unei dube, cu cinci monede în valoare de milioane de dolari legate cu cătuşele de mâna mea dreaptă. Am deschis caseta şi le-am luat. Simplu. Când am ajuns la Fort Knox, nimeni nu s-a uitat să verifice dacă monedele mai erau acolo. Au semnat de primire şi au dus caseta direct în seif. Goală. Toţi aveau încredere în bătrânul Bob Corbett. Întotdeauna au avut. Aproape că a fost prea uşor, încheie el zâmbind triumfător.

— Şi ce voiai să faci după aceea? Să aduci monedele ilegal în Europa şi să le vinzi la licitaţie? Care era partea ta? întrebă Tom.

— Jumătate din cât se lua pe ele.

— Am auzit destul, făcu Jennifer, strâmbându-se dezgustată. Dă-mi monedele.

Corbett duse mâna în interiorul hainei de unde scoase caseta lucioasă de metal.

— Mai bine ai chema întăriri, sugeră Tom luând caseta din mâna lui Corbett şi întinzându-i-o.

Jennifer o deschise, se asigură că monedele erau încă acolo, apoi o închise repede.

— Mai întâi, pleacă tu.

— Nici gând. Nu plec până nu văd că ai rezolvat cu el.

— Vorbesc serios. Mă descurc de aici. Întinse mâna după armă.

— Până nu se clarifică lucrurile, nu trebuie să rişti să te prindă.

— Eşti sigură?

O voce necunoscută răsună prin încăperea goală, înainte ca Jennifer să apuce să răspundă.

— Ce mama naibii se petrece aici?

Un bărbat stătea în umbra coridorului, uitându-se la trupul lui Max, întins pe pardoseală. Tom se întoarse spre Jennifer.

— E Clarke!

87

2.10 p.m.

Când Tom întoarse capul, Corbett lovi cu piciorul şi-i atinse mâna cu pantoful. Arma zbură prin aer şi ateriză cu zgomot în spatele lui. Cu aceeaşi mişcare, Corbett se întoarse pe călcâie şi o lua la fugă spre scări.

— Ah, Corbett, exclamă Clarke când îl văzu alergând spre el. Mi s-a părut mie că aud pe cineva. Arătă spre cadavrul lui Max. Opera lui Kirk?

Corbett îl împinse din drum lovindu-l cu cotul, fără să încetinească şi capul lui Clarke se izbi cu un zgomot înfundat de zidul de marmură. Se împiedică şi căzu pe pardoseală.

— Repede, şopti Tom. Ajută-mă să urc.

Jennifer îşi împreună mâinile şi Tom se ridică pe scara improvizată, până când ajunse la marginea balustradei de deasupra. Se trase în mâini şi rămase ghemuit, până când auzi paşii lui Corbett apropiindu-se de capătul scării. În clipa în care îl văzu apărând, Tom sări pe balustradă şi se aruncă asupra lui, încleştându-şi braţele în jurul taliei lui Corbett şi trăgându-le apoi spre glezne, răsturnându-l ca pe un covor rulat.

Corbett se ridică numaidecât şi-l surprinse pe Tom cu o lovitură puternică în maxilar, care-i arse parcă toată faţa. Tom se răsuci în picioare, cu adrenalina pompându-i prin vene, cu un fir de sânge curgându-i din colţul gurii şi se postă între Corbett şi ieşire. Corbett rămase cu pumnii ridicaţi, privind nehotărât când la Tom, când la uşă, evaluând în minte şansele de a trece de bărbatul din faţa lui.

— Hai, dă-i drumul! îl invită Tom.

Cu un răcnet puternic, Corbett se aruncă asupra lui Tom cu o serie de lovituri rapide cu pumnii şi picioarele, pe care acesta însă le bloca cu braţele, înainte de a lovi la rândul lui. Îl nimeri pe Corbett în osul obrazului şi forţa loviturii îl trimise învârtindu-se înapoi. Sprijinit în mâini şi-n genunchi, Corbett îşi ridică spre Tom ochii înceţoşaţi.

Se ridică şi se retrase câţiva paşi înapoi. Tom realiză prea târziu ce voia să facă, în clipa în care desprinse funia roşie de la

una dintre barierele mobile ce fuseseră împinse lângă peretele din spatele lui şi ridică unul dintre stâlpii de susţinere de alamă. Cu un rânjet triumfător, se apropie de Tom rotind bara în faţa lui, cu ambele mâini. Baza pătrată şi groasă şuiera ameninţător prin aer.

Tom se dădu în spate şi Corbett începu să alerge învârtind metalul deasupra capului asemenea unui paloş. Tom se feri de primele lovituri, una la dreapta, a doua la stânga, dar a treia îl luă prin surprindere, izbindu-l deasupra genunchiului stâng şi trântindu-l la pământ. Imediat, Corbett ridică bara deasupra capului lui Tom şi o prăvăli cu putere. Tom se roti într-o parte, apoi în cealaltă, exact la timp pentru a evita bara ce lovi marmura de două ori, aruncând în aer bucăţi mari de piatră ciobită. Lovi cu picioarele şi-l nimeri pe Corbett în stomac, dezechilibrându-l preţ de o clipă şi trimiţându-l clătinându-se înapoi.

Tom se ridică şi alergă spre cel de-al doilea stâlp, desfăcu funia şi îl ridică, rotindu-l în mâini ca să se obişnuiască cu greutatea. Cei doi bărbaţi se mişcau prevăzători în cerc, unul în faţa celuilalt, amândoi căutând o deschidere.

Corbett făcu prima mişcare, năpustindu-se cu sălbăticie asupra capului lui Tom. Acesta pară lovitura şi cele două bare de alamă se izbiră cu un scrijelit metalic ce răsună în cupola de deasupra ca un clopot. Tom ripostă numaidecât, lovindu-l în braţ. Corbett ţipă şi se retrase câţiva paşi împleticindu-se, apoi atacă din nou, balansând stâlpul înainte şi înapoi. Tom se apăra cu disperare ştiind că adversarul lui îl împingea cu spatele spre balustrada de marmură. Barele de metal se loveau iar şi iar, până când mâinile îi amorţiră din cauza vibraţiilor.

Simţind balustrada în spate, Tom sări pe ea şi Corbett se năpusti în faţă, încercând să lovească peste picioarele lui Tom. Tom sări în sus şi bara îi trecu inofensivă pe sub picioare şi apoi din nou, din cealaltă direcţie. Dar forţa celei de-a doua lovituri păru să-l dezechilibreze uşor pe Corbett şi Tom îl lovi cu piciorul direct peste nasul deja spart şi plin de sânge. Corbett urlă de durere şi scapă bara, ducându-şi instinctiv mâinile la faţă. Tom sări de pe balustradă şi împinse stâlpul în cealaltă parte a camerei, aruncându-l apoi şi pe cel din mâna lui.

Corbett ridică privirea spre el. Avea ochii înceţoşaţi, părul răvăşit, nasul plin de sânge şi costumul rupt şi murdar. Cu un ultim răcnet disperat, Corbett se năpusti cu furie spre Tom.

Acesta se dădu la o parte şi-i puse piedică în clipa în care bărbatul trecu pe lângă el. Corbett se prăbuşi la pământ cu o expresie de mirare întipărită pe faţă.

Tom îi sări numaidecât în spate şi-şi trecu braţul pe după gâtul lui, ca atunci când vrei să ajuţi pe cineva care se îneacă. Strânse şi mai tare în clipa în care Corbett începu să tuşească, lovind cu palma peste antebraţul lui Tom, ca un concurent la lupte care vrea să capituleze, chinuindu-se să respire.

Tom îi ridică încet capul spre el şi-l simţi zbătându-se din ce în ce mai tare în timp ce ligamentele din gât începeau să se întindă şi să se rupă şi vertebrele se frecau una de cealaltă, zdrobindu-i coloana vertebrală.

O amintire vagă din antrenamentele de la CIA îi reveni în minte – pentru a frânge un gât uman e nevoie de o presiune de doar trei kilograme.

88

2.23 p.m.

— Lasă-l, Tom!

Simţi mâna blândă a lui Jennifer atingându-i umărul.

— Nu merită.

Încă îl mai ţinea pe Corbett în strânsoare, cu mintea în flăcări, cu capul vâjâindu-i, ca într-o transă. Din nou, auzi vocea ei, blândă şi calmă:

— Dă-i drumul. Nu-i da satisfacţie.

Încet, îşi relaxă strânsoarea, până când îşi retrase brusc braţul şi sări în picioare, lăsându-l pe Corbett întins pe jos, tuşind şi horcăind, încercând să-şi recapete suflul.

Jennifer îi zâmbi.

— Bravo ţie.

— Nu mişcă nimeni!

Clarke apăru din spatele altarului, îndreptându-se spre ei cu arma lui Corbett în mână.

— Nimeni nu pleacă de aici până nu aflu exact ce se petrece.

Îşi masă ceafa cu mâna şi părea încă ameţit.

— E foarte simplu, răspunse Jennifer apropiindu-se de el şi oprindu-se când Clarke întoarse arma spre ea. Bob Corbett e suspectat de complicitate într-o conspiraţie criminală. Tocmai l-am arestat.

Clarke ridică din sprâncene.

— Ce? Unul dintre agenţii voştri? Ce organizaţie conduceţi voi, yankeilor?

— E mai complicat, făcu Jennifer schiţând un zâmbet.

— E un adevărat balamuc, dacă mă-ntrebi pe mine. Cum se-ntâmplă întotdeauna la voi. Oricum, nu e treaba mea. Eu am venit după el. Se întoarse spre Tom şi-i spuse cu vocea tremurândă, dar ameninţătoare: Ţi-am spus că tot o să prind, până la urmă.

Zâmbi satisfăcut.

— Regret să te dezamăgesc, dar Tom a lucrat pentru noi, interveni calm Jennifer, făcând încă un pas spre Clarke.

— Kirk? A lucrat pentru FBI? Mai scuteşte-mă! E un criminal.

— Te referi la Harry Renwick?

Clarke încuviinţă din cap.

— Exact la el mă refer.

Jennifer mai făcu un pas înainte. Se afla acum la doar un metru în faţa lui Clarke.

— Harry Renwick e încă în viaţă şi pot să ţi-o dovedesc.

Clarke privi neîncrezător spre amândoi, înroşindu-se la faţă. Muşchiul gâtului începu să-i zvâcnească violent sub pielea palidă.

— Minciuni. Încerci să-l acoperi. Ce, îţi închipui că m-am născut ieri?

În vocea lui se simţea acum o undă de disperare.

— Nu îl acopăr. FBI-ul poate să-ţi confirme.

— Oh, pricep. Chipul îngrijorat al lui Clarke se lumină într-un rânjet triumfător. Lucrezi cu el, nu-i aşa? Sunteţi băgaţi în asta împreună. Totul e o înşelătorie. Ei bine, va arestez pe amândoi.

Vârî mâna în buzunar de unde scoase o pereche strălucitoare de cătuşe.

— Tom Kirk, începu el, te arestez pentru uciderea lui…

Tom se uită la Jennifer.

— Îmi permiţi? întrebă el.

— Lasă-mă pe mine.

— Henry Julius Renwick, continuă Clarke. Orice vei spune…

Jennifer îşi luă avânt cu mâna dreaptă şi-l pocni pe Clarke direct în bărbie. Acesta tuşi ameţit, apoi se prăbuşi pe podea, ca o marionetă căreia i se tăiaseră sforile.

89

Aeroportul Charles de Gaulle, Franţa
1 august – 6.30 p.m.

Vocea care anunţa plecările răsună în sala de aşteptare, mai întâi în franceză, apoi în engleză.

— Ultima strigare pentru zborul Air France 9074 spre Washington DC. Pasagerii rămaşi sunt rugaţi să se prezinte de urgenţă la poarta numărul 5.

— Cred că pe mine mă cheamă, suspină Jennifer.

— Da şi eu cred, zise Tom.

— Ascultă, vreau să-ţi mulţumesc, rosti Jennifer stânjenită. Ştii tu, pentru tot.

— Nu, eu îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că ai crezut în mine. A contat mult. Încă mai contează.

Jennifer roşi şi coborî privirea.

— Dacă mai vii vreodată în State…

Tom zâmbi.

— Nici o grijă. O să vin. Doar să mai ai tu timp de mine, acum că eşti aşa de importantă.

— Oh, ai auzit… murmură ea roşind din nou.

— Meritai. Sunt sigur că domnul Corbett ar fi fost de acord. Apropo, ce mai face?

— Jean-Pierre s-a ocupat de formalităţile cu autorităţile locale. Acum e sub escortă, până când se întoarce la Washington. Acolo, mai vedem. Cum spunea chiar el, celor de la FBI nu le place când propriii agenţi trec de partea cealaltă. Părerea mea e ca o să treacă mult, foarte mult timp până o să-i dea drumul.

— Bun. Aşa merită.

— Şi tu? Ce o să faci acum?

— Oh, nu ştiu. O să-mi deschid magazinul cât de curând. Mai am încă multe de făcut pentru asta. Sincer, nu prea m-am gândit. N-am avut niciodată timp să mă gândesc la asta, până acum.

— Şi eşti sigur că nu vrei nici un fel de protecţie, în cazul că Renwick vine după tine?

— Oh, nu. Mă descurc eu. Ceva-mi spune că-l voi revedea

curând. Dar voi fi pregătit.

— Să ştii că o să îl căutăm şi noi, zise Jennifer ridicându-şi geanta. Te anunţ dacă îl găsim. Se opri o clipă. Trebuie să plec.

— Ştiu, zise Tom.

O sărută pe frunte, apoi pe buze şi se îmbrăţişară strâns.

— Ai grijă, îi şopti ea în ureche, când se despărţiră. Şi, apropo, adăugă, îndreptându-se spre portal. Prietenul tău, Piper şi-a dat demisia. Secretarul Trezoreriei n-a fost prea încântat să afle că a fost minţit în legătură cu cele petrecute. Câtă vreme nu spui nimic despre Operaţiunea Centaurul, înţelegerea noastră rămâne valabilă. Când ajungi acasă, Clarke o să te întâmpine cu un covor roşu.

— Grozav! făcu Tom, nu prea convins.

— Domnul secretar a sugerat chiar să te recompensăm într-un fel, dar mi-am amintit că nu-ţi face prea mare plăcere să lucrezi pentru guvern, aşa că n-am crezut că o să vrei ceva.

Tom zâmbi.

— Doar amintirile.

— La revedere, Tom! şopti ea cu ochii în lacrimi.

— Nu mai bine *au revoir?* rosti el când Jennifer dispăru pe poartă.

90

6.39 p.m.

— Şi cu asta, basta.

Vocea binecunoscută a lui Archie îi întrerupse gândurile lui Tom.

— Slavă Domnului!

Tom scutură din cap şi zâmbi, parcă nevenindu-i să creadă.

— Erai întâmplător prin zonă, nu-i aşa?

Rămăsese cu ochii pironiţi în punctul unde o văzuse ultima oară pe Jennifer. Archie se apropie şi se rezemă cu spatele de balustrada joasă de oţel pe care se sprijinea Tom. Era îmbrăcat la costum şi cravată, cu o servietă în mâna dreaptă şi cu *The Financial Times* sub celălalt braţ. Se amesteca de minune în mulţimea de oameni de afaceri care forfotea prin terminal.

— Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

Molfăia cuvintele şi muşcă din nou din sandvişul pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Învelitoarea galbenă i se asorta cu cravata Ferragamo.

— Ultima dată când ai avut tu grijă de mine m-ai pus să fac o treabă pentru Cassius în care era cât pe-aci să fiu împuşcat, făcu Tom sarcastic.

Archie păru şocat.

— Să ştii că doare, prietene. Doare să te aud vorbind aşa.

— Ce cauţi aici, de fapt?

— Mă asigur că nu faci ceva ce-o să regreţi mai târziu. Cum ar fi, să te sui în avionul ăla.

— Ar fi fost o idee chiar aşa de proastă? întrebă Tom, căzând pe gânduri.

— Ă… da, răspunse Archie, sorbind din băutură. În primul rând, e de la FBI. Asta e în general un inconvenient pentru un hoţ. În al doilea rând, locuieşte în America, adică foarte departe de casă. Şi-n al treilea rând, e o gagică mult prea tare pentru un marţafoi ca tine.

— Probabil că ai dreptate, zise Tom râzând.

Îşi îndreptă spatele şi se întoarse, rezemându-se de balustradă, lângă Archie şi îndesându-şi mâinile în buzunarele

hainei. Cuibărită în fundul buzunarului stâng, simţi o formă nefamiliară. O scoase la lumină.

Era un Rolex Prince 1934 din inox, într-o cutie strălucitoare. Ceasul pe care i-l arătase Jennifer în vitrină, în dimineaţa când se întâlniseră pentru prima oară. Probabil că i-l strecurase în buzunar când îşi luaseră rămas-bun – un truc pe care se părea că-l învăţase în Istanbul, de la Amin Madhavy.

— Frumos, zise Archie, aplecându-se să vadă mai bine. Ştiu pe cineva dispus să ţi-l cumpere, dacă vrei să scapi de el.

— Nu, mulţumesc, şopti Tom urmărind cu privirea avionul lui Jennifer alergând pe pistă şi imaginându-şi cum i se albesc încheieturile degetelor în timp ce strânge cu putere braţele scaunului, pregătindu-se de decolare.

Urmă o clipă de tăcere, apoi aeroportul reveni la viaţă. În jur se auzeau ţipete de copii, scârţâit de cărucioare, telefoane care sunau.

Archie tuşi şi-şi îndreptă cravata.

— Sincer, mai există un motiv pentru care sunt aici.

— Iar începem, zise Tom, dând ochii peste cap. Ce-ai mai făcut de data asta?

— Nimic. Doar că mi-a venit o idee grozavă. Gândeşte-te. Tu şi cu mine. Kirk şi Connolly. Ce mai echipă!

Tom oftă şi începu să se îndrepte spre ieşire.

— Unde te duci? strigă Archie, fugind după el. Cu talentul tău şi cu relaţiile mele, nimic nu ne-ar mai putea opri. Gândeşte-te!

— Archie, ţi-am spus. M-am retras.

— Nu, tocmai asta voiam să spun. O afacere legală. La vedere şi cu toate cărţile pe masa. Ştii tu, cumpăram de-aici, vindem acolo, ajutăm oamenii să-şi recupereze obiectele furate… Am putea face o avere. Doar că, de data asta, am fi băieţii buni.

— Archie, începu Tom cuprinzându-l cu braţul pe după umeri, dacă eşti tu implicat, cum am putea fi băieţi buni?

Archie se opri în loc cu o mină ofensată.

— Oh, să ştii că doare, prietene. Doare când vorbeşti aşa.

Tom râse.

— Ei, poate că-ţi trece la o bere.

— Cu condiţia să nu fie vreo poşircă de-asta străină.

Epilog

„Singurul lucru de care trebuie să ne temem e teama însăşi.”

Preşedintele Franklin D. Roosvelt
Discursul de numire în funcţie, 4 martie 1933

Undeva lângă Lyon, Franţa
Două săptămâni mai târziu – 10.07 p.m.

— Vă rog să scoateţi toate obiectele metalice din buzunare. Chei, monede, telefoane mobile, ochelari. Puneţi-le pe tejghea înainte de a trece prin detector. Mulţumesc.

Coada gălăgioasă se răsucea de câteva ori, ca la urcarea într-un carusel foarte solicitat, din parcul de distracţii. Majoritate persoanelor care, judecând după culoarea stacojie a pielii, se întorceau acasă din vacanţă, ignorau cuvintele gardianului până când se aflau chiar în faţa aparatului cu raze X şi abia atunci începeau să se scotocească prin buzunare.

Tocmai asta îl scotea în evidenţă pe bărbatul cel înalt. Nu costumul negru, impecabil, sau gulerul apretat ce făceau notă discordantă în mijlocul mării de tricouri pestriţe, ci faptul că îşi scosese toate obiectele de metal cu mult înainte de a ajunge la poartă şi le ţinea acum cu grijă în mână.

Nu că gardianul ar fi remarcat acest lucru. Aeroportul fusese abia de curând readus la viaţă, smuls din obscuritate de o agenţie aeriană ieftină, care îl rebotezase cu numele unui mare oraş, aflat la cincizeci de kilometri mai spre nord.

Tocmai de aceea îl şi alesese. Măsurile de siguranţă nu erau aşa de stricte ca în marile aeroporturi şi calitatea personalului lăsa de dorit. Făcuse asta şi cu alte ocazii, când voia să iasă neobservat din ţară.

Îi zâmbi gardianului, depozitând cu grijă o grămadă de mărunţiş şi un set de chei într-una din tăvile de plastic gri de la capătul maşinii cu raze X. Doar atât cât să pară normal. Apoi, trecu prin aparat, care scoase un sunet strident. Ştia că aşa se

va întâmpla.

— Mai aveţi şi alte obiecte de metal, părinte? întrebă gardianul în franceză, făcându-i semn să mai treacă o dată prin detector.

Acesta îşi pipăi buzunarele şi clatină din cap.

— Nu, răspunse el.

— Bine. Treceţi prin poartă, vă rog.

Făcu exact ceea ce i se ceruse şi aparatul sună din nou.

— Vă rog să veniţi aici, părinte. Depărtaţi-vă un pic picioarele. Mulţumesc.

Gardianul îi trecu un scanner pe deasupra costumului. Un bâzâit strident se auzi în clipa în care ajunse în dreptul mâinii drepte, ascunsă sub mănuşa.

— Pot să o văd? întrebă gardianul, arătând suspicios spre mănuşă.

— Oh, desigur, răspunse bărbatul mişcând din cap. Cât de distrat sunt! După atâta timp, am şi uitat de ea.

Gândise cu foarte mare atenţie partea asta. Ideea era să lase impresia că era aşa de mulţi ani. Nu trebuia să pară o rană recentă, era posibil să fi fost avertizaţi în legătură cu asta.

— De ce anume aţi uitat?

— De mâna mea, răspunse.

Îşi scoase mănuşa, lăsând să se vadă o proteză rozalie. Două fete care stăteau la coadă în spatele lui chicotiră la vederea ei.

— Îmi cer scuze, zise gardianul roşind, jenat de râsul lor.

— Oh, n-aveţi de ce. A fost vina mea, explică el. Aşa păţesc tot timpul. Ar fi trebuit să-mi amintesc.

— Mulţumesc, părinte. Scuzaţi-mă, părinte, unde mergeţi?

— La Geneva.

— Ei, cel puţin avionul o să plece la timp. Au fost foarte multe întârzieri în ultima vreme, cu toate măsurile suplimentare de siguranţă.

— Nu mă grăbesc, zise bărbatul recuperându-şi mărunţişul şi cheile. Crede-mă, am la ce să mă gândesc.

— Călătorie plăcută!

— Fii binecuvântat. Fii binecuvântat, fiule, murmură Cassius.

Gardianul îl privi pe bărbatul cu o singură mână intrând în zona de aşteptare. Din obişnuinţă, făcu semnul crucii în direcţia lui.

Cuprins

MULŢUMIRI....5
Prolog....8
Partea întâi....11
1....12
2....17
3....24
4....29
5....31
6....33
7....38
8....44
9....48
10....51
11....54
12....61
13....66
14....72
Partea a doua....75
15....76
16....80
17....83
18....89

19.....93
20.....96
21.....101
22.....103
23.....106
24.....116
25.....121
26.....124
27.....127
28.....132
29.....137
30.....143
31.....148
32.....150
33.....154
34.....160
35.....163
36.....167
37.....170
38.....176
39.....181
40.....183
41.....189
42.....195
43.....202

44.....209
45.....214
46.....218
Partea a treia.....220
47.....221
48.....224
49.....226
50.....229
51.....234
52.....236
53.....238
54.....241
55.....244
56.....246
57.....248
58.....251
59.....253
60.....254
61.....257
62.....259
63.....263
64.....265
65.....269
66.....273
67.....276

68.....279
69.....281
70.....284
71.....288
72.....292
73.....294
74.....296
75.....300
76.....304
77.....306
78.....309
79.....313
80.....315
81.....318
82.....321
83.....323
84.....327
85.....332
86.....334
87.....339
88.....342
89.....344
90.....346
Epilog.....348
Cuprins.....350

Imposibilul s-a produs: din fortăreața Fort Knox s-au furat cinci Vulturi cu două capete – moneda de aur a cărei distrugere a fost ordonată de președintele Roosevelt în timpul Marii Crize din SUA.
Acum, una dintre monedele care valorează milioane de dolari este descoperită în timpul unei autopsii efectuate în Franța – în stomacul unui preot ucis în Paris.
Agenta FBI Jennifer Browne și Tom Kirk, fostul ofițer CIA transformat în hoț de opere de artă, trebuie să găsească monedele, unul ca să-și relanseze cariera, iar celălalt ca să-și păstreze libertatea și viața.
Cursa incitantă care îi va duce de la Londra la Paris, de la Amsterdam la Istanbul, în căutarea hoților și a legendarului Vultur cu două capete, va scoate la iveală o conspirație pe care nimeni nu o prevăzuse.

ISBN 978-973-103-144-6
9 789731 031446
www.rao.ro
www.raobooks.com
rao
international
publishing
company